

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALLISON SAFT

VAHŞİ

BİR

BÜYÜ

BÜYÜLÜ BİR SIR. EFSANEVİ BİR AV.
VE HER ŞEYİ RİSKE ATACAK BİR AŞK.

Kitap Kurdu

VAHŞİ BİR BÜYÜ

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 749

Vahşi Bir Büyü Allison Saft

Kitabın Özgün Adı: A Far Wilder Magic

Çeviren: Nazlıcan Kabataş

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Editör: Ece Uyar

Kapak Uygulama: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Allison Saft, 2022

Bu kitap, InkWell Management LLC & Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6947-74-0

Baskı: Ekim 2023

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah., Güvercin Cad., No: 3/1

Baha İş Merkezi, A-Blok, Kat: 2

34310 Haramidere/İstanbul

Tel: (212) 412 17 00

Sertifika No: 44452

ALLISON SAFT

VAHŞİ BİR BÜYÜ

Çeviren: Nazlıcan Kabataş

NEMESIS
KİTAP

Allison Saft

Vahşi Bir Büyü ve *Down Comes the Night* kitaplarının New York Times çoksatan yazarıdır. Tulane Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı bölümünde yüksek lisansını tamamladıktan sonra Körfez Kıyısı'ndan Batı Kıyısı'na taşındı. Burada zamanını sekiz tekerlek üzerinde yuvarlanarak ve cambazlık egzersizleri yaparak geçiriyor.

Nazlıcan Kabataş

Karabük Üniversitesi, İngilizce Çevirmenlik bölümünden mezun oldu. 2016 yılında Erasmus programıyla Polonya-Varşova'da Çocuk Gelişimi eğitimi aldı. 2018'den beri yayıncılık sektöründe çocuk ve gençlik kitaplarının telif haklarını temsil etmektedir. Her boş vaktinde kitap araştırıp okumalar yaparken bir yandan da İngilizceden Türkçeye kitap çevirmektedir.

*İmkânsız hayalleri olanlar ve hayal kurmanın
imkânsız olduğunu düşünenler için.
Ufukta sizi bekleyen pek çok şey var.*

Margaret bu akşam dışarıda olmamalıydı. Hava, sonbahar ortası için çok soğuktu, ağaçları bile mahvediyordu. Daha dün sabah, penceresinin dışındaki yapraklar güneş ışığında kan gibi kırmızı ve bal gibi altın renginde parlıyordu. Şimdi ise yaprakların yarısı ktır ktır olup taş gibi yere düşmüştü ve Margaret'in gördüğü tek şeyse saatler sürecektir bir işti. Ölü şeyler denizi.

Bu tam da Bayan Wreford'un onu azarlayacağı türden bir düşünceydi. Margaret onun sesini duyar gibiydi: *Sadece bir kez on yedi yaşında olursun, Maggie. Bu yaşı değerlendirmek için o lanet evi korumaktan çok daha güzel yollar var, inan bana.*

Gerçek şu ki, herkes on yedinci yaşını boşa harcayamazdı. Herkes Jaime Harrington ve arkadaşları gibi uçurumdan suya atlamak ve işten sonra ucuz kaçak içki içmek istemezdi. Margaret'in böyle saçmalıklar için çok fazla sorumluluğu vardı ve daha da önemlisi yakacak odunu yoktu. İki gün önce odun bittiğinden beri soğuk hava, Welty Malikânesi'ne iyice yerleşme-

ye başlamıştı. Soğuk, Margaret'ı geceleri dışarıda, içeride ise beyaz küllerle dolu bir şömineden yan yan bakarak beklerdi. Şu an odun kırmaya isteksiz olsa da başka çaresi yoktu. Ya şimdi ya da daha sonra soğuktan donacaktı.

Günün son ışıkları dağların üzerinden yansıyıp avluyu kızıl bir ışıkla aydınlatıyordu. Güneş tamamen battığında, hava daha da soğuyacaktı. Önceki gece saatlerce uykusuz kalıp titremişti ve şimdi tüm vücudu sanki bir ayakkabı kutusunun içinde hapsolmüş gibi ağrıyordu. En az sevdiği işi erteleyerek ertesi gün yine böyle hissetmesine değmezdi.

Şimdiden eli ayağı buz kesmişti.

Margaret annesinin eski şapkasını kulaklarının üzerine çekerek verandadan inip dökülmüş yaprakların arasından geçti, paslanmış bir el arabasının yanında duran odun yığınının bulunduğu arka avluya doğru yürüdü. Havzasında biriken yağmur suyu çok erken düşen dondan dolayı gümüş rengine bürünmüştü ve alacakaranlıktaki morarmış gökyüzünün puslu bir parıltısını yansıtıyordu. Margaret yığından bir kütük almak için uzandığı sırada kendi bitkin yüzüne bir anlığına göz attı. Hissettiği kadar yorgun görünüyordu.

Margaret kütüğü kesme tahtasının üzerine koydu ve tokmağı eline aldı. Ufak ve zayıf olduğu için tokmağı her kaldırıp indirdiğinde tüm gücünü vermesi gerekiyordu. Bıçağın düşmesine izin vermek nefes almak kadar kolaydı. Tokmak havada ısıklık çalıyordu, bir çift karganın kanat çırparak tüneğinden uzaklaşmasına yol açarken *çatırtıyla* tahtaya çarptı. Margaret tutuşunu ayarlar-ken eline bir kıymık battı, acı çekerek dişlerinin arasından tısladı.

Yalayarak temizlemeden önce avucunun kıvrımlarında biriken kanı inceledi. Soğuk, yarasına işlemişti, bakırın donuk tadı dilini kaplamıştı. Tadına bir kez daha bakmadan önce sapı zımparalaması gerektiğini biliyordu ama zamanı yok. Asla yeterli zaman olmazdı.

Normalde kışa daha iyi hazırlanırdı ama annesi üç aydır yoktu ve ev işleri birikmişti. Kalafatlanacak pencereler, değiştirilecek kiremitler, hazırlanacak postlar vardı. Annesinin her zaman istediği gibi simyayı öğrenmesi çok daha kolay olurdu ama ne kadar aç ya da çaresiz olursa olsun, bu asla gerçekleşmeyecekti.

İnsanlar simyanın pek çok şey olduğunu söylerdi. En pragmatik bilim insanlarına göre, maddeyi özüne damıtma süreci, dünyayı anlamamanın bir yoluydu. Tanrı'dan korkan Katharist'ler her şeyi, hatta insanları bile arındırabileceğini iddia ederdi. Ama Margaret gerçeği biliyordu. Simya ne bir ilerleme ne de bir kurtuluştu. Simya, saçlarından çıkaramadığı kükürt kokusuydu. Dolu bavullar ve kilitli kapılardı. Döşeme tahtalarındaki kan ve mürekkepti.

Annesi eve dönene kadar hayatta kalacaktı, tabii annesi eve dönerse. Margaret bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı. Evelyn, araştırmaları için sık sık seyahat eder ve her zaman geri dönerdi. Sadece normalden biraz fazla uzun sürerdi, hepsi buydu.

Şimdi neredesin?

Yıllar önce, bu ayrılığa hâlâ yüreği dayanırken, çatıya tırmanır ve Evelyn'i kendisinden ayıran bin kilometre uzaklıktaki tüm o olağanüstü yerleri görebildiğini hayal etmeye çalışırdı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hiçbir şey gözükmezdi. Gördüğü tek şey, dağın yamacındaki aşınmış toprak yol; uzakta bir ateş böceğinin karnı kadar baygın bir şekilde hareketsiz duran kasaba; altın çavdar ve bükülmüş ot tarlalarının ötesinde, yıldızlarla dolu bir gece kadar siyah parıldayan Yarımay Denizi'ydi. Onun hayal gücü yoktu, bildiği tek şey Wickdon'du. Onun ötesinde bir dünya hayal edemiyordu.

Böyle bir gecede herkes soğuğa karşı bir araya gelip çorba pişirir ve esmer ekmek somunlarını bölüşürdü. Gözünün önünde canlanan bu görüntü onu biraz üzdü. Yalnız olmak ona,

iyi geliyordu, çok iyi geliyordu. Kıskançlığını ortaya çıkarabilecek olan tek şey akşam yemeği için haşlanmış patatesin tatsız olma ihtimaliydi. Rüzgâr ensesinden içeri girerken midesi guruldadı. Yukarıda hâlâ sağlam olan yapraklar, cereyanda kalmış gibi tıslayarak savruldu.

Sus, der gibiydiler. Dinle.

Hava korkunçtu, ürkütücü bir şekilde durgundu. Margaret'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. On yedi yıldır bu ormandaydı, daha önce onu hiç korkutmamıştı ama şimdi karanlık, soğuk bir ter tabakası gibi tenine yoğun ve yanlı bir şekilde işliyordu.

Bir dal, silah sesi kadar gürültülü bir şekilde ağaç hizasında kırıldı. Margaret sesin geldiği yöne doğru döndü, elindeki tokmağı havaya kaldırdı, karşı koymaya hazırды.

Fakat orada duran sadece coonhound* cinsi köpeği Bela'ydı. Büyük kulaklarını havaya dikmişti ve bakır gibi parlayan kürküy- le hem heybetli hem de gülünç görünüyordu. Margaret silahını yere indirdi, bıçak donmuş toprağa gümbürtüyle çarptı. Köpek, Margaret dikkat etmediği sırada ön kapıdan kaçmış olmalıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kendini aptal gibi hissederek. "Korkuttun beni."

Bela dalgın dalgın kuyruğunu sallıyordu ama pür dikkat bir şekilde ormana bakarken titriyordu. O da hissetmiş olmalıydı; havadaki çatırtı, yaklaşan bir fırtına gibiydi. Bu da Margaret'ta elinde bir tokmak değil, bir tüfek taşıma isteği uyandırıyordu.

"Bırak onu, Bela."

Köpek ona zoraki baktı. Margaret bıkmış bir halde iç çekti, nefesi havada buharlaştı. Bir kokuyla rekabet edemeyeceğini anlamıştı. Bela bir kokuyu yakaladı mı, hiçbir şey için peşini bırakmazdı. Çoğu zaman keçi gibi inatçı olsa da, her zamanki gibi iyi bir av köpeğiydi.

* Rakun avlamak için eğitilmiş köpek. (ç.n.)

Margaret o an ikisinin de ne kadar antrenmansız olduklarını ve avın heyecanını ne kadar özledliğini fark etti. Bayan Wreford kendi açısından haklıydı. Hayatta bu harap malikâneyi korumaktan, on yedinci yaşını, hayatta kalmak için harcamaktan daha fazlası vardı. Ama Bayan Wreford'un asla anlayamayacağı şey ise bu evi kendisi için değil, Evelyn için koruyor olmasıydı.

Evelyn, bir seyahate çıkmadan önce hep aynı şeyi söylerdi *Araştırmam için ihtiyacım olanı alır almaz, yeniden bir aile olacağız.* Dünyada bundan daha tatlı bir söz olamazdı. Ailesi bir daha asla tam anlamıyla bir bütün olamayacaktı ama Margaret eskiden kalan bu anılara her şeyden çok değer veriyordu. Kardeşi ölmeden, babası gitmeden ve simya, annesinin tüm şefkatini yok etmeden *önceydi.* Anılarını, endişe taşları gibi yakınında tutuyor, pürüzsüz, sıcak ve tanıdık olana kadar onları zihninde tekrar tekrar çeviriyordu.

Her hafta dördü birlikte Wickdon'a alışverişe giderlerdi ve Margaret mutlaka annesinden kendisini kucaklayıp eve taşınmasını isterdi. Artık annesi onu taşıyamayacak kadar büyüdüğünde bile Evelyn onu kucağına alır ve "Şimdi bu kadar büyümene kim izin verdi Bayan Maggie," der ve kahkahalarla çığlık atana kadar onu öperdi. Annesinin kollarında uyuklarken dünya puslu ve güneş ışığıyla dolu olurdu, ev beş kilometre uzaklıkta olmasına rağmen Evelyn bir kez bile şikâyet etmez ve onu asla kucağından indirmezdi.

Evelyn araştırmasını bitirdiğinde, her şey farklı olacaktı. Birlikte ve tekrar mutlu olacaklardı. Bu, hayatını askıya almaya degecek bir şeydi. Böylece tokmağı tekrar havaya kaldırdı ve kütüğü kesmeye başladı. Çıra toplamak için yere eğildiğinde, yakasından içeri bir ürperti süzüldü.

Şuraya bak, diyordu rüzgâr. Bak.

Margaret gözlerini yavaşça ormana doğru çevirdi. Rüzgârla savrulan saçlarının arasından karanlıktan başka bir şey görmü-

yordu. Yukarıda daha da hışırdayan yapraklar dışında bir şey yoktu.

Ve sonra onu gördü.

İlk başta, neredeyse hiçbir şey yoktu. Çalılıkların arasında kayık gibi sürüklenen belli belirsiz bir şeydi. Bu, uyuşturulmuş zihninin bir oyunuydu. Sonra karanlığın içinde bir çift yuvarlak, hareketsiz göz parladı. Daha sonra, gölgelerin su gibi kaydığı sivriri bir burun göründü. Sis denizin üzerinde süzülmesi gibi, Bela kadar büyük beyaz bir tilki ay ışığına doğru ilerledi. Margaret daha önce hiç böyle bir tilki görmemişti ama onun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kadim bir varlıktı, tepesindeki kızılgaçlardan bile daha yaşlıydı.

Hala.

Wickdon'daki her çocuk *hala* efsanelerini dinleyerek büyürdü ama Margaret evinin dışında ilk kez bir *hala'nın* sesini duyduğunda ailesinin farklı olduğunu anlamıştı. Katharist Kilisesi *hala* ve türünü –*demiurge'ler**– iblis olarak resmetmekteydi. Ama babası ona Tanrı'nın yarattığı hiçbir şeyin kötü olamayacağını söylemişti. Yu'adir için *hala* kutsaldı, ilahi bilginin taşıyıcısıydı.

Ona saygı gösterirsen sana zarar vermez. Margaret kıpırdamadan durdu.

Hala'nın bakışları bembeyazdı ve gözbebeği yoktu. Margaret onun varlığını ensesinde bir bıçak gibi hissediyordu. *Hala* ağzını açtığında Margaret'in içindeki küçük ve hayvani bir şeyin haykırmasına neden olan bir uyarı yarattı. Bela'nın tüyleri diken diken oldu, boğazından bir hırıltı yükseliyordu.

Bela ona saldırırsa, gırtlığını parçalardı.

"Bela, hayır!" Margaret'in sesi kararlılıkla sert çıkınca, Bela'nın kendine gelmesini sağlamıştı. Bela ona doğru dönerken kulakları havadaydı, şaşırdığı belliydi.

* Eflâton felsefesine göre, evrenin yaratıcısı olan güç, Tanrı. (ç.n.)

Margaret daha ne olduğunu anlamadan ve gözünü bile kırpa-
madan tilki gitmişti.

Titreyerek soluklandı. Rüzgâr, yaprakları kırılgan, parıltılı bir
sesle savururken Margaret'ı taklit ediyordu. Margaret sendele-
yerek Bela'nın yanına gidip diz çöktü, kollarını boynuna doladı.
İğrenç kokuyordu –ıslak köpeğin toy kokusuydu– ama önemli
olan Bela'nın yaralanmamasıydı. Kalbi onunkiyile aynı anda atı-
yordu, duyduğu en güzel sestiydi bu.

"Aferin oğlum," diye fısıldadı, sesinin pürüzsüz çıkmamasından
nefret ederek. "Bağırdığım için özür dilerim. Çok özür dilerim."

Az önce ne *olmuştu*? Düşünceleri berraklaştıkça, rahatlama
duygusu basit, korkunç bir aydınlanmaya dönüştü. O canavar bu-
rada Wickdon'daysa, Yarımavı da yakında onu takip edecekti.

Her sonbaharda *hala*, kıyı ormanında bir yerde ortaya çıkar-
dı. Beş hafta boyunca orada kalır, Soğuk Ay'ın* belirlediği günün
ertesi sabahı tekrar ortadan kaybolana dek seçtiği bölgede terör
estirirdi. Kimse neden orada kaldığını, nereye gittiğini ya da ayın
ağarmasıyla birlikte gücünün neden arttığını tam olarak bilmi-
yordu ama New Albion'un en zengin insanları onun ortaya çıkı-
şını ulusal bir spor haline getirmişti.

Av öncesi haftalar süren tantanayı görmek için turistler bu-
raya akın ederdi. Yaşayan son *demiurge*'ü öldürüp kahraman ol-
mak isteyen avcılar, simyacılarla birlikte kayıt yaptırırdı. Soğuk
Ay gecesinde, canavarın peşine düşmek için at sırtında yola ko-
yulurlardı. Çemberlerde simyasal bir güç vardı ve efsaneye göre
bir *demiurge* yalnızca dolunayın ışığı altında öldürülebilirdi.
Beklenti, avı daha da tatlı bir hale getiriyordu. Hem katılımcılar
hem de seyirciler, *hala*'yı zirvede avlama şerefini kanla ödemeye
fazlasıyla istekliydiler. O sezon ne kadar yıkıcı olursa, kovalamaca
da o kadar heyecan verici olurdu.

* Soğuk Ay, kışın derinliklerine düşen yılın son dolunaydır. Aynı zamanda
astrolojide ay döngüsünün en yüksek enerjili noktasını işaret eder. İnsanlar,
ruhsal enerjisine inanmaktadır. (ç.n.)

Av neredeyse yirmi yıldır Wickdon'da görülmemiştir ama Margaret rıhtımında anlatılan hikâyelerden bir şeyler duymuştu: Büyüsüyle çılgına dönmüş av köpeklerinin ulumaları, silah sesleri, parçalanmış ama hâlâ hayatta olan atların çığlıkları. Çocukluğundan beri av, kana bulanmış bir efsaneden başka bir şey değildi. Bu olay, New Albion kahramanlarının başına gelirdi, Yu'adır babaları olan taşralı kızların değil. Bu hiç gerçek olmamıştı. Ama o artık buradaydı.

Kayıt yaptırabileceği kadar yakındı. Ve de kazanabileceği kadar.

Babasını hayal kırıklığına uğratma düşüncesi onu rahatsız ediyordu ama ona ne borçluydu ki? Yarı-Yu'adır olması, *hala* ile akraba olduğu anlamına gelmiyordu. Ayrıca, belki de onu asil bir amaç uğruna öldürmek babasına sunabileceği en büyük saygıydı. Margaret, barlarda adının anılmasıyla ilgilenmiyordu; annesinden başka hiç kimsenin onu takdir etmesini istemiyordu.

Gözlerini kapattığında, hayal meyal, güneşe karşı duran bir Evelyn görüntüsü karanlığı dolduruyordu. Sırtı malikâneye dönüktü, elinde bavullar vardı, saçları esintiyle açılan altın bir kurdele gibiydi. Gidiyordu. Hep gidiyordu.

Ama Margaret bu avı kazanırsa, belki annesinin kalması için yeterli olurdu.

Büyük ödül para, ün ve *hala*'nın leşiydi. Çoğu avcı leşini bir ganimet, doldurulması ve asılması gereken bir şey olarak görürdü. Ama Evelyn'in simyasal magnum opus'unu* araştırmaları için onun leşine ihtiyacı vardı. Annesine göre, uzun süredir ölü olan mistikler, simyasal ateş bir *demiurge*'ün kemiklerini yakacak olsaydı, tüm maddenin temel maddesi olan *prima materia*'nın** kalacağını kuramlaştırmıştı. Bir simyacı, bu kutsal eterden, ölümsüzlük ve hiç yoktan madde yaratma yeteneği veren felsefe taşını yapabiliyordu.

* Başyapıt. (ç.n.)

** Birincil madde. Simyacılar göre diğer tüm maddelerin oluştuğu maddedir. (ç.n.)

Katharist Kilisesi *prima materia*'yı damıtmaya yönelik her türlü girişimi kafirlik olarak gördüğünden, Evelyn dışında neredeyse hiçbir New Albion simyacısı bu konuda araştırma yapmazdı. Taşı yaratmak annesinin tek ve yegâne tutkusuydu. Bunun nasıl yapılacağını açıklayan birkaç el yazmasını bulmak için yıllarını harcamıştı ve üç ay önce başka bir ipucunun peşinden gitmek için ülkeyi terk etmişti. Ama şimdi araştırmasının son eksik parçalarından biri olan *hala* buradaydı.

Bela, Margaret'in kollarından sıyrılırken onu düşüncelerinden de ayırdı.

"Ah hayır, gidemezsin." Hevesli bir şekilde kulaklarını avuçlayıp başının üstüne bir öpücük kondurdu. Köpek kuyruğunu salladı. Margaret gülümsemeden duramadı. Bu hayvanı deli etmek hayattaki birkaç zevkinden biriydi.

Margaret sonunda onu serbest bıraktığında Bela, öfkeyle kullaklarını salladı, sonra da onun ulaşamayacağı bir yere doğru koştu. Başını gösterişle havaya kaldırmıştı, dili dışarıda, pembe bir kulağı dışa doğru kıvrılmış bir şekilde orada dikildi. Margaret günler sonra ilk kez gülüyordu. Bela, onu seviyordu ama bunu göstermiyordu, gururlu ve dramatikti. Ama Margaret onu duygularını gizlemeden ve dünyadaki her şeyden çok daha fazla seviyordu.

Bu düşünce içine bir kurt düşürdü. Bela, harika bir av köpeğiydi ama artık genç değildi. Ava katılmak gibi aptalca bir fikir için onun güvenliğini riske atmak, yapmak isteyeceği bir şey değildi. Hazırlanmak için hiç zamanı, giriş ücretini ödeyecek kadar parası ve güvenebileceği hiçbir simyacıyla bağlantısı yoktu. Sadece iki kişilik takımlar –bir nişancı ve bir simyacı– katılabilirdi.

Ayrıca, bildiği kadarıyla *demiurge*'ü öldürmenin tek bir kesin yolu vardı. İhtiyacı olan simya... Birinin bunu tekrar denediğini görmektense ölmeyi tercih ederdi.

Başka bir yöntem olsa bile fark etmezdi. Bir Yu'adir kızının ava katıldığını öğrenen biri olursa, hayatını kabusa çevirirlerdi.

Bu zamana kadar sadece başını öne eğerek hayatta kalabilmişti. *Böylesi daha iyi* diye düşünürdü. Kapana kısılmış bir kurt gibi çürümesine izin vermek yerine, bu kırılğan umudun boğazını çabucak kesmesi daha iyiydi. Margaret bu hikâyenin nasıl biteceğini çok iyi biliyordu. Ulaşamayacakları şeyleri arzulayan insanlara ne olduğunu da biliyordu. Belki başka bir hayatta hayal kurabilirdi. Ama bu hayatta hayal kuramazdı.

O tilkinin peşinden koşmak ona yıkımdan başka bir şey getirmezdi.

Wes, alnının soğuk cama çarpmasıyla keskin bir acı duyarak uyandı. Taksi yoldaki bir çukurdan sallanarak geçerken, motoru kahkahaya benzer bir ses çıkarıyordu. Wes duyulmayacak bir şekilde küfretti, kafatasında oluşan ağrıyı ovuşturdu, sonra kolunun ucuyla ağzının kenarında biriken salyayı yavaşça sildi.

Beşinci Bölge'nin çukurlarla dolu sokakları daha iyi durumda görünmüyordu ama bu çok saçmaydı. Tren istasyonundan Wickdon'a ulaşmanın bir buçuk saat sürdüğü söylenmişti ve bu gidişle Evelyn Welty'nin kapısına varana kadar beyin sarsıntısı geçirmezse kendini şanslı sayacaktı.

"Uyandınız mı?" diye sordu şoförü Hohn, dikiz aynasından Wes'e sırtarak.

Hohn orta yaşlı, nazik, yüzü kızarık ve kıvrık, sarı bıyıkları olan bir adamdı. Wes'in yolculuk için biriktirdiği paranın neredeyse tamamına mal olmuştu. Her şey planlandığı gibi giderse, şehre dönüş yolculuğu uzun sürmeyecekti.

“Evet,” dedi Wes zoraki bir neşeyle. “Burası köy gibi bir yer, ha?”

Hohn güldü. “Korkarım Wickdon dışında pek fazla araba ya da asfaltlı yol bulamayacaksınız. Umarım ata binmeyi biliyorsunuzdur.”

Bilmiyordu. Şimdiye kadar sadece, parkta zengin insanlarla dolu arabaları çeken ve ağır ağır ilerleyen atları görmüştü. Ayrıca, binicilik dersi alırsa ve biri bunu öğrenirse kıcına tekneyi basacaklarından fazlasıyla emindi. Beşinci Bölge'deki çocuklar *ata binmezdi*.

Bu çıraklık dönemi onu şimdiden sınıyordu ve henüz başlamamıştı bile.

Şikâyet etmek yok, diye hatırlattı kendine. Hiçliğin ortasında olması kendi hatasıydı. Daha Çok. Kısmen. Biraz.

Wes son iki yılda sayamayacağı kadar çok simya öğretmenini canından bezdirmişti. Okuldan ilk kez atıldığında, annesi onun adına öfkelenmişti. İkincisinde, ona öfkelenmişti. Üçüncüsünde, dehşete kapılıp susmuştu. Ve bu öfke ve şaşkınlık döngüsü geçen haftaya kadar böyle devam etmişti. Annesine Wickdon'a gideceğini söylediğinde, onu yemek masasına oturtmuş, ellerini öyle şefkatle sıkırmıştı ki sinirlendiğini hatırlaması bir saniye sürmüştü. “Seni seviyorum, *thaisce*”. Bunu biliyorsun. Ama belki de simyacı olmak için uygun olmadığını düşündün mü hiç?”

Elbette bunu daha önce düşünmüştü. Dünya ona Banvish göçmenlerinin oğlunun asla gerçek bir simyacı olamayacağını hatırlatmaya kararlıydı. Annesinin saçlarındaki yeni beyaz tamları gördüğü an bu meseleyi pek düşünmemişti.

Bazen, ailesinin daha fazla acı çekmemesi için herhangi bir yerde, herhangi bir işi kabul etmenin daha kolay olacağını düşünüyordu. Babasının geçirdiği kazadan bu yana Wes, annesinin ekstra kaldığı mesailerden eve gelişini ve her gece ellerine

* (İr.) Tatlım. (ç.n.)

sıcak parafin mumu sürmesini izliyordu. En küçük kız kardeşi Edie'nin zayıflamasına ve en büyük kız kardeşi Mad'in daha da güçlenmesine şahit oluyordu. Çoğu gece, kendisinde neyin yanlış olduğunu merak ederek uyuyamıyordu: Neden okuduklarının yarısından fazlasını aklında tutamıyordu, neden okuduğu sayfalarındaki yabancı kelimeleri çeviremiyordu, neden hiçbir doğal yeteneği ya da öğretilmelerinin gözünde "sınırlarını" telafi edecek bir tutkusu yoktu? Bütün bunlara duyduğu öfke, endişe ve nefret onu deliye döndürüyordu.

Wes doğuştan gelen, simyadan daha sıradan bir büyüye sahip olduğunu biliyordu. O konuştuğunda insanlar onu dinlerdi. Ve bu yetenek ona tüm çıraqlıklarını kazandırmış olsa da onları elinde tutmasına yardımcı olacak hiçbir şey yapmamıştı. Tek bir yazılı sınavda başarısız olduğunda, şüphelerini doğrulamasını bekliyorlarmış gibi, öğretmenlerinin gözlerindeki 'haklıydık' ifadesini görebiliyordu. Her zaman aynı şeyi söylerlerdi: *Sana şans vermemem gerektiğini bilmeliydim*. Hiçbir zaman ortaya çıkıp söylemeseler bile, o dış gıcirtısıyla söyledikleri "sen" ile ne demek istedikleri belliydi. *Banvishman*.

Dunway metropol bölgesinde, çıraqlık eğitimini yarıda bırakmadığı, iyi bağlantıları olan simyacı kalmamıştı ya da başka bir deyişle BANVISH'LER BAŞVURMASIN. Haritada bile görülmeyecek kadar küçük bir kasabayı evi yapan Evelyn Welty dışında hiçbiri.

Bir yandan sinirleri bir yandan araba tutması midesini bulandırıyor. Camı açıp yüzünü rüzgâra doğru çevirdi. Tepesinde, gökyüzü o kadar mavi ve açıktı ki çok derin bir nefes alırsa gökyüzünün onu boğabileceğini düşündü. Kasabada her şey düz gri renkteydi: Duman, beton ve körfezin düz kayrak taşları. Ancak burada manzara, takip edebileceğinden daha hızlı değişiyordu. Sahil boyunca, sivri kayalıklar dikenli çalılar ve mavi kır çiçekleriyle kaplanıyordu. Hemen ötesinde, yeşil yapraklı ağaçlar yük-

sek kızılağaçlara dönüşüyordu. Wes, köknarların kalkık dallarının orta parmak gibi göründüğünü düşünmeden edemedi.

Komşularına nereye gittiğini söylediğinde, onlar da aynı basmakalıp sözleri söylemişti. *Küçük bir kasaba! Orada pek bir şey olmaz!* ya da *Eh, en azından havası temiz*, demişlerdi. Aldığı tüm iyi niyetli yorumların içinde temiz hava vaadi kesinlikle en büyük yalandı. Hava elbette kirli değildi ama tadı tuzlu gibiydi ve daha da kötüsü, kumda uzanan yüzlerce fokla birlikte, güneşte kavrulmuş deniz yosunu ve çürüyen balık kokuyordu.

Taşranın cazibesi buraya kadardı.

Rüzgârın, bu sabah kız kardeşlerinin sabırlı yönlendirmeleriyle özenle geriye doğru taradığı saçlarını mahvedebileceği aklına geldi. Camı kapatıp yansımasına baktı. Neyse ki saçları bozulmamıştı. Christine ve Colleen kim bilir kaç topak jöleyle saçlarını sabitlemişti. Hiçbir şey, tek bir bozuk saç teli bile mükemmel ilk izlenim şansını mahvedemezdi.

"Ee, Hohn," dedi Wes, "buralara sık sık geliyor musun?"

"Evet, gençken gelirdim. Ülkedeki en iyi tilki avını yapıyorlar. Hatta söylentiler doğruysa, Wickdon önümüzdeki birkaç hafta içinde ava ev sahipliği yapacak. Sizin yaşınızdan beri ilk kez böyle bir şey gerçekleşecek."

Hohn'un deyimiyle ülkenin çoğu av için çılgına dönüyordu. Wes kendisini Sumic inancının dindar bir üyesi olarak görmese de Yarımav Avı'nın tüm konsepti onun gevşek ahlakı için bile biraz kutsallığa aykırı geliyordu.

Sumic geleneğine göre, Tanrı'nın *demiurge*'leri kendi etinden oluşturduğu söylenirdi. Onlar Tanrı'nın cisimleşmiş haliydi, bu nedenle hem korkuyu hem de saygıyı hak ederlerdi. Annem *demiurge* heykellerini saksı bitkilerinin içine gömer ve resimlerini sevgiyle duvarlara asardı. Bazen bir şey kaybettiğinde onlara dua eder ya da Tanrı'ya iyi bir şeyler söylemelerini isterdi çünkü gö-

rünüşe göre Tanrı kendi isteklerini yerine getiremeyecek kadar meşguldü. Katharist'ler bu tür bir saygıyı en iyi ihtimalle put-perestlik, en kötü ihtimalle de sapkınlık olarak adlandırırlardı. Aynı küçümseme onları Sumic kiliselerinin vitraylarına taş atmak için göçmen mahallelerine çekme sebebiydi.

Wes, Hohn'un ne düşündüğünden ya da Tanrı'nın hangi versiyonuna taptığından emin değildi. Taksiden atılmak istemediği için, "Öyle mi?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, buraya gelmek için başka bir neden yok." Wes aynadan Hohn'un şüpheli bakışlarını yakaladı. "Alınma evlat ama tilki avlayacak bir tipe benzemiyorsunuz. Sizi buraya getiren nedir?"

"Alınmadım. Ben bir simyacıyım." Hohn takdir edercesine bir ses çıkardı. "Aslında Evelyn Welty'nin çırağıyım," diye ekledi Wes.

Bu bir nevi yalandı. Usta Welty, Wes'in mektubuna asla cevap vermemişti ama onun nasıl meşgul bir kadın olduğunu biliyordu. Kabul edildiği her çıraklık hakkını yüz yüze görüşerek elde etmişti. Cazibesinin tükenmesinden korksa da son bir kez daha başarabileceğini düşünüyordu.

"Evelyn Welty, ha? İyi şanslar."

Anladığı kadarıyla buna ihtiyacı olacaktı. "Teşekkürler."

Şimdiye kadar tüm söylentileri duymuştu. Öğrencilerinin hiçbiri iki haftadan fazla dayanamamıştı. Geceleri Welty Malikânesi'nin koridorlarında hayaletler dolaşıyordu. Evelyn fotosentezden başka bir şeyle beslenmiyordu. Vesaire. Wes'in deneyimlerine göre, tüm simyacılar biraz tuhaftı. Teknik olarak herkes simya yapabilirdi ama bunu yapmayı *istemek* için takıntılı bir kişi olmak gerekirdi. Yıllarını gizli metinleri inceleyerek ve kafalarını binlerce nesnenin kimyasal bileşimiyle doldurarak geçirirlerdi. Bir şeyi parçalarına ayırmak için tam olarak nasıl yapıldığını bilmeniz gerekirdi. Ya da belki de sülfürik dumanlar sonunda hepsini delirtiyordu.

Her halükârda, Wes'in üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. Gerekirse, bu yıpratıcı bir savaş olacaktı. Wes, irade savaşını hiç kaybetmemişti.

Sonunda medeniyete vardılar. Bir vadinin kıvrımında yer alan Wickdon, söylendiği gibi garip bir yerdi. Süslerle kaplı sokak lambalarının ışığı kaldırım taşlarını parlatıyordu, renkli yazlık evler ve vitrinler her blokta sıralanmıştı. Işıklarla süslü vitrinler sisin içinde narin bir şekilde parlıyor; unlu mamullerin, sebze ve meyvelerin ve bir savaş müzesinden daha fazla tahnitçilik* ve mühimmatın cazip gösterilerini aydınlatıyordu. Wes'i en etkileyen şey, simya laboratuvarlarının olmamasıydı. Dunway'de her blokta en az iki tane simya laboratuvarı bulabilirdiniz: Büyülü yüzükler satan kuyumcular, çeşitli psikolojik etkiler vaat eden yiyecekler sunan restoranlar, New Albion'un askeri gücünü olağanüstü kılan hafif çelik üreten metal işçileriyle dolu atölyeler.

Araba kasabanın merkezinden geçerken, insanlar ön kapılarını aralayıp perdelerini çekerek onların geçişini izledi. Dükkânının önündeki sokağı süpüren genç ve güzel bir kadınla göz göze geldiler. Wes'in dudaklarında içgüdüsel olarak geniş bir gülümseme belirdi. Kadın sanki onu hiç görmemiş gibi arkasına döndü. Wes, reddedilmenin verdiği acıyla sızlayan yüzünü sefil bir şekilde cama yasladı. Bu, onu itiraf etmekten daha çok rahatsız ediyordu. Memleketinde herkes onu tanırdı. Onu severlerdi. Herkes ondan hoşlanırdı.

En azından başarısız olmadan önce seviyorlardı.

Yol üzerindeki büyüleyici, parlak boyalı evlerden birinin önünde durmayı beklerken, ana caddeden kasabının köşesine doğru gitmeye devam ettiler. Araba toprak yolda ilerlerken lambaların sıcak ışığı seyrekleşiyor, tekerlekler keskin bir şekilde sarsılıyordu. Wes arka camdan dışarı baktı, egzoz gazından Wickdon belli belirsiz görünüyordu.

* Bozulmaması için ölünün ilaçlanması işlemi. (ç.n.)

“Nereye gidiyoruz?”

“Welty Malikânesi’ne. Evelyn yolun biraz dışında yaşıyor.”

Dağlara doğru kıvrılan yolu takip ettiler, yol yükseldikçe motor itiraz edencesine homurdandı. Wes cesaretini toplayıp uzaktaki kasabaya ve onun ötesindeki uçsuz bucaksız okyanusa baktı. Su, pas renginde güneş ışığıyla çizgili çelik gri renge dönüşmüştü. Kızılağaçlar kısa sürede manzarayı kapatıyordu, onların heybetli yüksekliğinin altında mide bulandırıcı bir şekilde dolambaçlı birkaç kilometre gittikten sonra araba, etrafında hiçbir şey olmayan kırmızı tuğlalı bir evin önünde durdu.

Yoğun sarmaşıklar, evin dış cephesini tırmanırken, çiçek açan yabani otlar bira musluğundan taşarcasına bahçeden fışkırıyordu. Parçalanmış ahşap kapı menteşelerinde asılı dururken misafirleri karşılamaktan ziyade yardım çağırısında bulunuyor gibi görünüyordu. Welty Malikânesi, insanların yaşamaması gereken türden bir yer gibi görünüyordu; doğanın açıkça geri istediği türden bir yerdi.

Wes taksiden indi, ikinci kattaki pencerede yanan lambaya baktı. Hava, bu sabah Dunway’den ayrıldığı zamankinden çok daha soğuktu; deniz havası ve yükseklikten kaynaklı bile olsa doğal olamayacak kadar soğuktu. Ve çok durgun, çok sessizdi. Şimdiden Dunway’in gürültüsünü özliyordu. Bitmeyen trafik gürültüsünü ve üst kattaki komşularının ayak seslerini. Annesinin mutfaktaki patırtılarını ve kız kardeşlerinin odadaki didişmelerini. Buradaki tek ses, adını koyamadığı bir kuşun uzaktan gelen ötüşüydü.

Wes, yeni evi için fazla umutsuzluğa kapılmadan önce eşyalarını bagajdan indiren Hohn’a yardım etti. Tüm dünyevi eşyaları üç yıpranmış bavula ve askılı bir el çantasına sığmıştı.

“İçeri girmenize yardımcı olayım mı?” diye sordu Hohn.

“Ah, hayır. Hiç zahmet etme. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Hohn onun omzuna vurdu ve sıktı. Bu o kadar babacan bir hareket ki Wes üzüntüsünü saklamak zorunda kaldı. "Tamam o zaman. İyi şanslar."

Hohn şapkasını çıkarıp taksiye bindi ve geri geri giderek arabayı garaj yolundan çıkardı. Karanlık, farların bıraktığı boşlukta yayılıp Wes'in etrafını sararken, biri onu izliyormuş gibi hissetti. Endişeyle üst kattaki pencereye baktı, orada ateş ışığı gibi görünen bir hayalet silueti titreyordu.

Kendine gel, Winters.

Kırmızı ön kapıya varana kadar verandadaki gıcırdayan merdivenleri tırmandı. Hayatı boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştı ama kaybedecek bu kadar çok şeyi de olmamıştı. Emin olmak için saçlarını düzeltti, yüzündeki terli, çaresiz ifadesi silinene kadar penceredeki yansımasına gülümsedi. Her şey yerli yerindeydi. Binlerce kez prova yapmıştı. Artık hazırды. Göğsünü gerdi, kapıya vurdu ve bekledi.

Ve bekledi.

Ve bekledi.

Rüzgâr verandaya doğru esiyordu ve yırtık pırtık paltosunu sıradan bir şeymiş gibi savuruyordu. Dışarısı feci soğuktu, burada titreyerek dururken ağaçların hizasında bir şeyin gizlendiğine daha da ikna oluyordu. Ölü yaprakların avluda çıkardığı hışırtılar We'e fısıltı gibi geliyordu. İsmi tıslanarak tekrar tekrar söyleniyordu.

Weston, Weston, Weston.

"Lütfen kapıyı açın," diye mırıldandı. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Fakat kimse gelmedi. Belki Evelyn evde değildi. Hayır, evdeydi. Üst katın ışığı yanıyordu. Belki de kapıyı çaldığını duymamıştı. Evet, öyle olmalıydı. Kapıyı duymamıştı.

Kapıyı tekrar tekrar çaldı, zaman yavaşlıyor gibiydi. Ya kapıyı hiç açmazsa ne olacaktı? Ya taşındıysa? Ya öldüyse ve o yarı ay-

dınlık lambanın yanında çürüyorsa? Wes o kadar kararlıydı ki, başarısız olabileceği aklına hiç gelmemiştir. Bu çevirdiği dolap her zaman bir kumardır; şimdi ise onu mahsur ve yalnız bırakabileceğini fark etmiştir. Bu düşünce öylesine üzücü, öylesine aşılayıcıydı ki kapıya daha ısrarla vurmaya başladı. Bu kez merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu.

Sonunda.

Kapı açılınca Wes tuttuğu nefesi bıraktı. Kapı eşiğinde bir kız duruyordu. Loş ışığın altında, okulu bırakmadan önce okuduğu bir şiirden fırlamış gibi ya da annesinin hikâyelerindeki *aos sí*lerden* biri gibi görünüyordu. Gözleri loş ışığa alıştıkça yavaş yavaş kızın yüzü netleşti. Altın sarısı saçları salıktı. Teni krem gibi beyazdı. Wes kendini kaçınılmaz aşk acısı için hazırladı.

Ama hiçbir şey olmadı. Daha yakından incelediğinde, kız beklediğinden çok daha az güzel ve sert görünümlüydü. Kız kardeşlerinin görüşlerine inanması gerekirse, uzun saçları ve uzun eteğiyle inanılmaz derecede demode olduğundan bahsetmiyordu bile. Kız ince, aşağı kıvrılmış dudakları ve ağır göz kapaklarıyla Wes'e mülküne sürünerek gelmiş en iğrenç, önemsiz bir şeymiş gibi bakıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sesi de bakışları kadar düz ve soğuktu.

"Siz... Evelyn Welty misiniz?"

"Hayır." Yanıtı utanç verici bir şekilde aralarında çınladı.

Tabii ki o Evelyn Welty değildi. Wes'ten daha yaşlı görünmüyordu. Wes kararlı bir şekilde konuşmaya devam etti. "O evde mi? Benim adım Weston Winters ve..."

"Buraya ne için geldiğinizi biliyorum, Bay Winters." Ses tonuna bakılırsa, onun kendisine yılan yağı satmak için burada olduğunu

* *Aos sí*, Kelt mitolojisinde doğaüstü bir ırkın İrlandaca adıdır. Elflerle veya perilerle karşılaştırılabilir. (ç.n.)

ğunu sanıyordu. “Annem bir araştırma seyahatinde. Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim.”

O kadar nihai, o kadar kasvetli bir sohbetti ki kız kapıyı kapatmak üzereyken Wes sendeledi. “Bekleyin!”

Kız kapıyı zar zor bir santim açık bıraktı, buradan bile omuzlarındaki gerginlik görülebiliyordu. Wes hâlâ panik halindeydi ama bunu başarabilirdi. Evelyn’in olmayacağını tahmin edemese de paniği yatışınca bu sorunu çözebilirdi. Çıraklık için son şansı kızın elindeydi, kızın görünüşüne bakılırsa Wes’in ne istediği ya da ona ne olacağı zerre kadar umurunda değildi. Hiç yardımcı olacak gibi görünmüyordu. Gülümsemiyordu, tavrı soğuktu. Sadece viski rengindeki gözleriyle boş boş bakıyordu ve bu da Wes’in tüm tutarlı düşüncelerini koparıp atıyordu.

“Şey.” Wes onu konuşturmak için herhangi bir konu arıyordu. “Buraya neden geldiğimi *biliyor musunuz?*”

“Çıraklık için geldiniz.”

“Şey, ah... Evet, aslında öyle. Birkaç hafta önce ona yazmıştım ama hiç cevap vermedi.”

“O zaman belki de satır aralarını okumayı öğrenmelisiniz.”

“Açıklamama izin verirsiniz...”

“Durumu şimdiden anlıyorum. Çıraklığı, planlama eksikliğinizin istediğinizi elde etmenize engel teşkil etmeyecek kadar hak ettiğinizi düşünüyorsunuz.”

“Öyle... değil!” Wes derin bir nefes aldı. Soğukkanlılığını kaybetmesi ona yarar sağlamayacaktı. “Sanırım size tamamen yanlış bir izlenim verdim. İzin verin baştan başlayayım.”

Kız hiçbir şey söylemedi ama hareket de etmedi. Wes, bundan cesaret alıp konuşmaya devam etti.

“Senatör olmak istiyorum.” Durdu, bu söylediğine onun ne tepki vereceğini merak etti. Ancak kız hâlâ rahatsız edici bir şe-

kilde soğukkanlılığını koruyordu. “Bunu başarmam için en iyi şansım çıraklık yapmak. Ailemin hiç parası yok, okulu bırakmak zorunda kaldım, bu yüzden tavsiye mektubu olmadığı sürece bir üniversiteye girmem imkânsız.”

Sadece simyacılar politikacı olabilirdi. Aslında bu bir yasa değildi ama olabilirdi de. New Albion neredeyse yüz elli yıl önce demokratik bir ulus olarak bağımsızlığı için savaşmış olsa da aristokrasi kılık değiştirerek var olmaya devam ediyordu. Son on yılda seçilen ve Katharist bir soyağacına ve diğer zengin, aşırı eğitilmiş insanlardan oluşan bir ağa sahip üniversite mezunu olmayan bir simyacının politikacı olarak seçildiğini düşünemiyordu. Bir Banvishman olarak, din değiştirse bile asla soyağacına sahip olamayacaktı ancak aksi takdirde seçilebilirlik yolunda ilerleyebilirdi.

“Şehirde bir sürü simyacı var,” dedi kız. “Bu kadar yol gelmenize gerek yoktu.”

Şehirden geldiğini nereden bildiğini sormanın bir anlamı yoktu. Wes’in aksanı her zaman onu ele verirdi. “Şehirdeki her simyacı beni geri çevirdi.” Bunu itiraf etmek acı vericiydi ama doğrudu. “Anneniz benim son şansım. Gidecek başka bir yerim yok.”

“Çıraklıkta başarısız olduysanız, bunun üstesinden gelemezsiniz. Annem sıradanlığa tahammül etmez.”

“Şimdiye kadar sahip olduğu tüm öğrencilerden daha çok çalışacağım. Yemin ederim.”

“Bay Winters.” Sesinden konuşmanın bittiği anlaşılıyordu.

Düşün, Winters. Kahretsin, düşün. Bu onun son şansıydı. Tek şansı. Bu kız acıma duygusuyla hareket etmiyordu, ona hükümetteki adaletsizlikle ve yolsuzlukla mücadele etmek istediğine dair acıklı bir hikâyeye anlatmanın bir işe yaramayacağını anladı. Bu yüzden en iyi yaptığı şeyi yapacaktı. Onun cazibesine de karşı duramazdı.

Kitap Kurdu

Wes kapının pervazına yaslanıp en baştan çıkarıcı sesiyle, "Belki içeride konuşabiliriz? Burada yalnız olmalısınız ve ben çok uzun bir yoldan geldim..."

Kapı, burnunun birkaç santim ötesine çarptı.

"Ne oluyor be? Öylece kapatamazsınız!"

Ama kapatmıştı. Wes ellerini saçlarının arasından geçirip jöleyle verilmiş şeklini bozdu. Artık görünüşünün ne önemi vardı? Sahip olduğu her şey darmadağındı. Birikimleri azalıyor ve annesi ona veda hediyesi olarak biraz para vermiş olsa da ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Zaten çok fazla fedakârlık yapmıştı, hepsi burada bile olmadığını öğrendiği Evelyn Welty içindi.

Hayır, eve geri dönemezdi. Utançtan ölürdü.

Saygınlığının son kırıntılarını da toplayan Wes, eşyalarını toplamak için verandadan indi. Üç bavul. Bir el çantası. İki el. Kasabaya dönüş ise beş kilometre. Ne hesap yaparsa yapsın, durum hiç iyi görünmüyordu. Uzaklarda gök gürültüsü duyulurken, en büyük kız kardeşi Mad'in sık sık kendisiyle alay ettiği iyimserliğini kendi içinde aradı.

Ona *şımarık* derdi. *İdealist*. Sanki bu *kötü* bir şeymiş gibi.

Bir an için, hiçliğin ortasında değilmiş, soğuktan ve hayal kırıklığından titremiyormuş gibi düşündü. Dunway'e geri dönmüş, Mad üçüncü sigarasını yakarken onunla birlikte yangın merdiveninde oturuyordu.

Önceki gece, tatsız bir şekilde vedalaşmışlardı. Onu artık gerçekten tanıyamadığını düşünmüştü. Birkaç hafta önce saçlarını kestirmiş, küt saçları ve düşük bel kıyafetleriyle modaya uygun kızlardan birine benzemek için çok uğraşmıştı. Barda geç saatlere kadar çalıştığı için duman ve içki kokuyordu ve itiraf etmese de ona yine kızgın olduğu belliydi. Küçük şeyler onu ele veriyordu. Kambur duruşu, peş peşe sigara içmesi, nihayet Wes'e bakmaya tenezzül ettiğinde gözlerindeki o karanlık bakış.

Kendi kız kardeşinin onun bencil olduğunu, bu çiraklığın da diğerleri gibi sona ereceğini, bunu sadece sorumluluklarından kaçmak için yaptığını düşünmesinden nefret ediyordu. Ama babaları öldüğünden beri hep böyleydi. Birbirlerini sevmekten çok birbirlerine kızıyorlardı. Nasıl bu duruma geldiklerini bilmiyordu. Tek bildiği konuşmaya başlayıp sonra birbirlerine bağırdıklarıydı. Fısıltıyla ne kadar bağırabilersen... Edie diğer odada uyuyordu ve ikisi de yatmadan önceki ritüeli tekrar yaşamak istemiyordu.

Sen tam bir pisliksin, Wes, diye patlamıştı Mad sonunda. Sırf sen istiyorsun diye istediğin her şeyi elde etme hakkın olamaz.

Mad onun niyetini istediği kadar yanlış anlayabilirdi fakat simya hiçbir zaman ailesine zarar vermeyi göz alarak peşinden koştuğu bir hayal olmamıştı. Onlara bir çıkış yolu sunmak ve onların gibi her aileye daha iyi bir hayat vermek istiyordu. Wes şimdi her zamankinden daha fazla Mad'in yanıldığını kanıtlamak istiyordu. Ölse bile şehre dönmek için beş kilometre yürüyecekti. Mecbur kalırsa, Evelyn Welty'nin kızını öfkeden çatlata kadar her gün buraya geri dönecekti.

Kitap Kurdu

Sabah olduğuunda Wes, reddedilmenin acısını sindirmişti ve kendini *tekrar* soğukta beş kilometreden fazla yürümeye hazırladı. Evelyn Welty'nin kızı gibi birinin onu durdurmasına izin veremeyecek kadar ilerlemişti. Ailesinin durumu hakkında üç kelimedenden fazlasını dile getirmesine izin verirse, onu ikna edebilirdi. Bu, onun ustalaştığı tek simya türüydü: Kelimeleri altına çevirmek. Kızların kalbini yumuşatmak.

Saçlarını tekrar tarayıp jöleyle yüzüne doğru şekillendirdi ve Christine'in onun için ütülediği gömleği giyip düğmelerini ilikledi. Düzelttiği saçları dışında ayna karşısında kendisi gibi duruyordu. Ciddiye alınan bir simyacı gibi görünmek istiyordu.

Yakasındaki kravatı gevşetti ve daha sıkı, daha düzgün bir şekilde tekrar bağladı. Uygun şekilde hazırlandığında, aynada kendisiyle göz göze geldi. "Bunu yapabilirsin. Bunu yapmak zorundasın. Annene tekrar eve gönderildiğini söylemek zorunda kalırsan..."

Cümlesini bile tamamlayamadı. Tatlı annesinin hayal kırıklığına uğramış yüzünü bir kez daha görürse mahvolurdu. Wes bunun yerine kendisini Evelyn'in sevgili çırağı olarak hayal etti; kabiliyetini kanıtladığında yüzünün nasıl hayranlıkla parlayacağını. Evelyn'in övgü dolu tavsiye mektubunu okuduğunu hayal etti; bu mektup onun uzun ve efsanevi siyasi kariyerini başlatacaktı. Kendisini Mad'in sipariş ettiği hazır bir takım elbise değil, pahalı bir takım elbise ve mavi saten bir kravatla, New Albion'un bayrağıyla kaplı bir kürsünün arkasında dururken hayal etti. Orada dokunaklı bir konuşma yapacak ve tüm dünya parlayana kadar kamera flaşları patlayacaktı. Kızarıp utanan güzel kadınlara gülümseyecek ve kendisinden şüphe eden herkes, ona tembel, ayyaş ya da cahil Banvishman diyen herkes elini sıkmak için sıraya girecekti. Sonra da milliyetçi hükümetlerini içten dışa doğru parçalamak için çalışacaktı.

Bunları hayal ettiğinde, gelecek ümit verici bir hal alıyordu.

Ancak, Wallace Hanı'ndan adımını attığı anda, soğuk gerçeklik aniden yüzüne çarptı. Saçaklardan iri bir su damlası düşüp kafasının üstüne çarptı. Yün şapkasını ürpererek çekiştirdi ve bavullarını sokağa sürükledi.

Gece boyunca yağmur yağmıştı, kaldırım taşları katılaştırmış gibi parlıyordu ve sabahın ilk ışıklarında parlak, gümüş rengine bürünmüştü. Hava kabarık etek kadar ince ve pırıltılı bir sise dönüşmüş, meydanı çevreleyen neşeli ve parlak binaların üzerini örtüyordu. Arkasında, okyanustan yükselen ve tuzun tadını taşıyan keskin bir rüzgâr esiyordu. Wes toplanan kalabalığın arasına daldı ve tekerlekleri su birikintilerini çamura çevirirken yavaş hareket eden arabalardan uzaklaştı. İnsanlar ellerinde bavullarla taksilerden inip pırıl pırıl gümüş balıklarla dolu el arabalarıyla rıhtımdan içeri doluşuyordu.

Yani Hohn'un dediği doğrudu. Av zamanıydı.

Sumic suçluluk duygusu onu bu işe girme konusunda fazla düşünmekten alıkoymuş olsa da dergilerdeki makalelerin ve radyo programlarının çokluğu göz önüne alındığında bundan tamamen kaçınmak mümkün değildi. En azından tilki avı gibi şeylerle ilgilenecek kadar klas ya da New Albion'un yerleşimci-sömürgecilik tarihiyle gurur duyacak kadar "vatansever" insanlar için bu neredeyse ulusal bir eğlenceydi. Önümüzdeki beş hafta boyunca, ülkenin dört bir yanından binlerce zengin insan, av öncesinde düzenlenen köpek gösterilerine, at yarışlarına ve galalara katılacaktı. Avın sonunda seyirciler cüzdanlarını boşaltırken ve *hala*'nın ölümü için ağızları sulanırken kendilerini tüketmiş olacaktı. Sadece en adanmış olanlar, akşamdan kalma hallerinden kurtulmak yerine at sırtındaki av köpeklerini takip edeceklerdi. En azından birkaçı çok yaklaştığı için ölecekti.

Wes'in duyduklarına göre epey büyük gösteriydi. Havadaki heyecan şimdiden sarhoş ediciydi –kazanmanın daha da fazlasını vaat ettiği şöhret– fakat ava katılmak için ahlaki değerlerini bir kenara atmak için buraya gelmemişti.

Wes, sessiz sakin bir sokağa girerken adımlarını hızlandırdı. Kalın paltolar giymiş insanlar evlerinin önünde durmuş, fırtınanın savurduğu yaprakları topluyordu. Yanlarından geçerken bakışları onu takip etti ve Wes bunun tek sebebinin bavulunu bir katır gibi sürüklerken gülünç görünmesi olduğunu düşündü. Mahallenin sonunda etrafı ağaç çöpleriyle doldurulmuş çuvalarla sarılı olan bir adam ona el salladı.

Adam tırnığının sapına yaslandı. "Kayıp mı oldun? Bu yolda otel bulamazsın."

"Hayır, efendim. Kaybolmadım." En azından tam olarak kaybolmamıştı. Wes, ona yol tarif etmeye çalışmaması için dua etti. Asla aklında tutamazdı. Sağ ve sol arasındaki farkı çoğu zaman unuturdu. "Öğretmenimin evine gidiyordum."

“Welty Malikânesi'ne mi gidiyorsun? Daha çok yolun var.”

Wes, her an yağmur yağacakmış gibi görünen gökyüzüne baktı. “Yürümek için güzel bir gün.”

Adam dostça bir şekilde gülümsedi ama Wes bu gülümsemenin arkasında bir acıma duygusu olduğunu biliyordu. “Bak ne diyeceğim. Bu sabah Bayan Adley'ye yaprakları tırmıklamaya yardım etmeye geldim ama ev senin gideceğin yolun üzerinde. Bir dakika burada bekle.”

Wes kendini Mark Halanan'ın arabasının arkasında, bavulardan ve boş tahıl çuvallarından yapılmış bir koltuğa tünemiş halde buldu. Halanan midillisini Welty Malikânesi'ne giden yol boyunca yönlendirirken, bir tavuk kucağına oturmuş, memnuniyetle gıdaktı. Wes asfalt olmayan yolda tekerleklerin titreyerek sallanmasından dolayı rahatsız olduğunu belli etmemek için elinden geleni yaptı.

“Evelyn'in bir öğrencisi kasabaya gelmeyeli uzun zaman oldu,” dedi Halanan. “Geliyorlar ve gidiyorlar.”

“Ben de öyle duydum.” Sesi istediğinden daha kasvetli çıkmıştı. Daha önce topladığı kırılğan güven şimdiden parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Halanan, Wes'in ruh halinin değiştiğini anlamış olmalı ki konuyu değiştirdi. “İyi bir zamanda gelmişsin. Av için kayıtlar yakında başlıyor. Katılmayı düşünüyor musun?”

“Ben mi? Ah, bilmiyorum.”

“İki gün içinde açılış töreni yapılacak. Ondan sonra karar vermek için iki hafta daha var.”

“Dürüst olmak gerekirse, bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum.”

“Akli başında birisin. Bu iyi bir şey.”

Wes daha önce birinin ona “aklı başında” dediğini sanmıyordu. Kulağına hoş gelmişti. “Teşekkür ederim. Öyle olmaya çalışıyorum.”

“Yine de bunu Tanrı ve ülke için yapacak insanlar olduğu için mutluyum. Birinin onu öldürmesi gerekiyor. O lanet şey bir tehdit.”

Wes kendini bir vaaz dinlemeye hazırladı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Kendin bir bak.”

Bir tepeyi geçtiklerinde, Halanan bir tarlayı işaret etti. Uzun, altın sarısı çavdarlar, pelin otu renginde zehirli bir yeşile dönüşüyordu. Sade Katharist tarzda bir kilise ve bir malikâne bir kayalığın üzerinde yan yanaydı. Wes çenesini kapalı tutmak için kendini zor tuttu. Daha önce hiç bu kadar tuhaf bir şey görmemişti.

Bakımlı arazide etkileyici bir elma ağacı bahçesi vardı fakat hava ağacın dallarından yanlış bir şekilde esiyor gibiydi. Kararmış, kıvrılmış yapraklar dallarında yırtık pırtık bayraklar gibi dalgalanıyordu. El arabası geçerken çürüyen meyve ve kü-kürt kokusu geliyordu. Ağaçlardaki elmaların neredeyse tamamı yere düşmüş, çiban gibi şişmiş ve patlamıştı. Wes bu manzara karşısında ürperdi. *Hala'nın* korkutucu olduğunu her zaman biliyordu ama bu sadece annesinin karanlık ruh hallerinde onlara anlattığı bir masaldı, çoğu zaman onlara dua etmeleri için korkutmak amacıyla anlattığı masallar.

Tanrı'nın her zaman bizimle olduğunu hatırlatmak için buradadır. Annesi dramatik bir etki yaratmak için duraksar ve sonra dikkatlice şunu eklerdi: *Her zaman izliyor.*

Sumic ilkesi, *demiurge*lerin insanlara simyayı öğrettiğini iddia ediyordu. Wes buna hiçbir zaman tam olarak inanmamıştı. Ama havadaki kü-kürt kokusu ve çimenlerin üzerindeki siyah barut tozları simyasal bir reaksiyonun yan ürünleriydi. *Hala'nın* Tanrı'nın ete kemiğe bürünmüş hali olduğuna hâlâ ikna olmuş

değildi fakat artık Yarımay Avı'na katılan herkesin en azından yarı yarıya deli olduğunu biliyordu.

"Bana bunu bir tilkinin yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Sıradan bir tilki avı için sıradan bir tilki değil o." Halanan durdu. "Çocuklar çok heyecanlı. Bu muhtemelen Wickdon'da hayatları boyunca gördüğü en büyük aksiyon olacak. Tek düşündükleri şey av koşusu yapmak ve silahlarını ateşlemek ama benim gördüklerimi görmediler. Bugün tarla mahvoldu ama av yaklaştıkça daha da kötüleşecek."

"Onu şimdi vurmak daha kolay olurdu," diye mırıldandı Wes. Ama onu Soğuk Ay'dan önce öldürmek mümkün olsa bile zafer zor kazanılmamışsa hiçbir şey ifade etmezdi. Canavar ne kadar tehlikeli olursa onu öldüren kahraman da o kadar şanlı olurdu.

"O zaman ne eğlencesi kalır ki?" diye alaycı bir tavırla sordu Halanan. "Öfke, yaptıkları şey hakkında iyi hissetmelerini sağlıyor. Düzenleyenler bu işin çığırından çıkmasına izin verdiğimiz için bize tazminat ödüyorlar ama bazı kayıpları parayla telafi edemezsin. Ben senin yaşındayken bir bebek beşiğinden kaçırılmıştı. O yıl en çok kaçırılan bebeğin babası kazanmak istedi ama o her zaman kaçmayı başardı."

"Ah." Bu kadar korkunç bir şey karşısında diyecek bir şey bulamadı.

"Her neyse, bana sorarsan Harrington'lar bu yıl kötü bir hasat yapabilir. Küçük bir trajedi bünyeye iyi gelir."

Wes, Harrington'lar hakkında görünürdeki zenginlikleri dışında hiçbir şey bilmemesine rağmen, Halanan ile aynı fikirde olduğundan tam olarak emin değildi. Ama ne zaman çenesini kapalı tutması gerektiğini bilecek kadar çok ders almıştı.

Malikâne ve alçak ahşap çitler görünene kadar sessizlik içinde rahat bir şekilde yola devam ettiler. Malikâne, gün ışığında daha da kasvetli ve yalnız görünüyordu, dağın yamacından aşağı yu-

varlanan gümüşi sisle kaplanmıştı. Halanan midilliye işaret edip kapının önünde durdu.

Wes, at arabasından inip eşyalarını toplamaya başladı. Hiçbir şey unutmadığından emin olduktan sonra Halanan'a elini uzattı ve Halanan da başıyla onayladı. "Bıraktığınız için teşekkürler."

"Sana iyi şanslar, Bay Winters. Maggie'ye benden selam söyle, olur mu? Bir şeye ihtiyacı olursa bana uğramasını söyle."

Maggie. Dün gece gördüğü kız bu olmalıydı. Evelyn'in kızı. "Tabii efendim."

"Ve bir şey daha evlat. Sakın komik bir şey yapmaya kalkışma. O kızın zaten yeterince derdi var."

Bu garip, kaygı verici bir uyarıydı. Fakat nazik yüzüne rağmen Mark Halanan iri bir adamdı ve Wes'e bir yanıt bekliyormuş gibi bakıyordu. "E-evet, efendim."

Görünüşe göre yanıtından tatmin olmuştu, homurdanıp midillisini harekete geçirdi. Midilli iç çekerek Wickdon'a doğru koşarken toynakları çamurun içinde boğuluyordu.

Wes bir kez daha yalnız kalmıştı.

Malikâne ona tepeden bakıyordu ama Wes bu sefer yılmayacaktı. Sakin kafayla onu geri püskürtecek hiçbir şey yoktu. Zamanın ve yenilenmiş umutsuzluğun avantajına sahipti.

Wes kapıyı açtı, dökülmüş yapraklardan yayılan çürümüş tatlı koku eşliğinde bahçeye doğru ilerledi. Kenarları kavisli verandadan on adım ötede, bir kuşun gırtlaktan gelen sesiyle sessizlik bozuldu. Wes donup kaldı, o sırada kızıl renkli bir köpek evin yanından dolaşarak doğruca ona doğru hücum etti. Wes'in korkusunun altında, belli belirsiz rahatlamış bir kabullenme düşüncesi vardı. Parçalanmanın utançtan daha iyi bir ölüm olduğunu düşünüyordu.

Tamamen içgüdüsel olarak çantalarını yere bıraktı ve kollarını havaya kaldırdı. Sonra ciğerleri patlarcasına nefes alırken

sırt üstü yere uzandı. Soğuk çamur gömleğinin içine doluyordu. Köpek onu yere yapıştırmıştı ve yüzüne fazlasıyla salya akıtıyordu. Leş gibi kokuyordu ama Wes daha yüzünü silemeden canavar eğilip ağzının ortasını yaladı.

“Tamam,” diye homurdandı Wes. “Hadi, bırak beni.”

Köpeği iterek uzaklaştırdı fakat bu onu caydırmamıştı. Kuyruğunu sallayarak etrafında dolandı ve bir dedektifin araştırma coşkusuyla burnunu Wes’in saçlarına daldırdı. Wes yavaşça ayağa kalktı ve gömleğine baktı. Göğsünde çamurdan iki pençe izi vardı. İnledi. İyi bir ikinci izlenimi de gitmişti.

“Bela!” Bu bir kız sesiydi, köpek bu sese hemen tepki verdi. Hem Wes hem köpek sese doğru döndü.

Sadece birkaç metre ötede, elinde bir av tüfeğiyle Evelyn’in kızı Maggie duruyordu. Onun buz gibi tavrı karşısında donup kalan Wes, Maggie Welty tarafından öldürülmenin, annesinin hayal kırıklığına uğramasından daha kolay olacağından şüpheliydi.

Acı dolu bir andan sonra, Maggie silahının emniyet mandalını çevirip evin yan tarafına bıraktı. Üstünde iş botlarının içine soktuğu geniş paçalı bir tulum ve dirseklerine kadar kıvrıldığı kalın bir kot ceket vardı. Bahçe eldivenlerini çıkardığında, Wes onun çıplak kollarının etrafındaki parlatılmış altın bilezik gibi duran kir halkalarını fark etti. Midesinin alt üst olmasına şaşırdı. Saçlarına sinen ve gözlerine yansıyan puslu güneş ışığına rağmen yine de güzel değildi.

Maggie ona elini uzattı. Wes ona çamur bulaştırmak istemiyordu fakat kızın sabırsız ifadesine bakılırsa bu onun umurunda değildi. Wes bileğini kavrayıp kendisini yukarı çekmesine izin verdi. Aynı boydaydılar, neredeyse burun buruna gelmişlerdi. Wes bundan dolayı onun daha uzun boylu olduğuna karar verdi. Aralarındaki havada nefesleri buğulanıyordu.

“Geri dönmüşsünüz,” dedi Maggie.

“Evet, döndüm. Ben... Şey, beni tanıyorsunuz. Siz de...”

“Dün gece de söylediğim gibi annem burada değil. Gömleğiniz için özür dilerim.” Bunu dedikten sonra topuklarının üstüne döndü.

“Hey, bekleyin bir dakika!” Wes peşinden koştu ve onu dirseğinden yakaladı. Maggie gözlerinde öyle bir öfkeyle döndü ki Wes bir adım geri sendeledi. “Özür dilerim.”

Maggie’nin sessizliği yeterli bir cevaptı. Wes yakmış gibi kolunu tutuyordu. Dirseğinden bileğine kadar çamurla kaplanmıştı ve sımsıkı duran tokasından bir tutam saçı kurtulmuştu. Daha önceki o soğukkanlı tavrı tamamen gitmişti. Bu haliyle içi boş ve vahşi görünüyordu.

“Lütfen, Bayan Welty. Bu çıraklığa ihtiyacım var.”

“Öyle mi?” Mad’in *Sırf sen istiyorsun diye istediğin her şeye sahip olma lüksün yok*, derken sesindeki o küçümseyici tınıyı şimdi de duymuştu.

Wes hayal kırıklığına uğramıştı. Herkes onun hakkında en kötüsünü düşünmeye bu kadar kararlı mıydı? “Bakın, kendinizi daha iyi hissederseniz gidip çitin diğer tarafında duracağım. Bir dakika konuşabilir miyiz?”

Maggie bu uzlaşmayla aralarına koyacağı her bir santim boşluğun değerini ölçüyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Tamam.”

Tanrı’ya şükür. Wes bir iç çekti. “Bana hiçbir şey borçlu olmadığınızı ve benden şüphe duymak için her türlü nedene sahip olduğunuzu biliyorum fakat yemin ederim bunu düzeltebilirim. Bunu mahvetmeyeceğim. Lütfen anneniniz geri dönene kadar burada kalmama izin verin. Anneniniz beni reddedecekse, bunu bizzat kendisinden duymam gerekiyor.” Sessizlik uzadıkça Wes dayanamayıp konuşmaya devam etti. “Size kira ödeyemem fakat evde size yardımcı olabilirim. Ev işleri, ayak işleri, her şey. Her şeyi yaparım. Lütfen.”

“Evinize dönün, Bay Winters.”

Ama Wes *dönemezdi*. Bunu ona nasıl anlatabilirdi?

Pekâlâ. Eğer hırslarının altında yatan nedeni öğrenmek istiyorsa, ona ruhunu açacaktı. Çamura ve köpek salyasına bulanmıştı, kaybedecek bir itibarı kalmamıştı. Wes cebinden cüzdanını çıkardı. İçinde utanç verecek kadar az para ve babasının hâlâ hayattayken çektiardikleri bir aile fotoğrafı vardı. Şimdi bile onları bir arada, gülünç surat ifadeleriyle görmek içini burkuyordu. Ortada duran anne ve babası, düğün fotoğraflarındaki gibi birbirlerine âşık görünüyorlardı. Wes yüzünü buruşturacak kadar çok sırtmış, kalçasıyla Edie’ye yaslanarak dengede duruyordu. Christine onun yanağına bir öpücük konduruyordu, Colleen bir şeye bağırıyormuş gibiydi ve Mad, her zamanki Mad’di. Bir kenarda durmuş, kasıtlı olarak mutsuz görünüyordu fakat gözlerindeki sevgi dolu parıltı onu ele veriyordu.

Hepsi çok mutlu görünüyordu.

Wes kederli anından sıyrılıp fotoğrafı Maggie’ye uzattı. “Bu benim ailem. Babam öldü ve...” Ve ne? Bu cümleyi tamamlamaya yetecek kelime yoktu. *Artık paramız yok. Zar zor geçiniyoruz. Artık dünya daha sıkıcı ve onun kadar iyi bir adam olabileceğimi sanmıyorum.* “Büyük olan kız kardeşlerim çalışıyor. Annem de. Şu anda onları geçindirecek bir iş bulmama yetecek eğitimim ya da çevrem yok, bu yüzden şansa ihtiyacım var. Gerçek bir şansa. Onlar için doğru olanı yapmaya çalışıyorum.”

Maggie kaşlarını çatarak uzun bir süre fotoğrafa baktı. Tekrar Wes’e baktığında, bakışları sertti ve onu değerlendirdiği belliydi, ruhunun derinliklerini görmeye çalışıyordu. Wes’in kendini, kaldırım kenarındaki bir hayvanat bahçesinde merak uyandıran biri gibi hissetmesine neden oluyordu. İlk kez Maggie’nin gözlerinin ne kadar iri olduğunu fark etti. Çok ciddi bir baykuşa benziyordu.

“Peki.” Maggie fotoğrafı ona geri uzattı. “İçeri gelin.”

“Gerçekten mi?” Kendini tutamamıştı. Aptal gibi sırtıyordu. Çantalarını toplamaya çalışırken yaşadığı aşağılanma bile ruh halini bozamıyordu. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz.”

Maggie elinden bir çanta kaptı, Wes hevesinin ancak bu kadar karşılık bulabileceğini biliyordu.

Maggie’yi evin içine kadar takip etti, evin büyüklüğü karşısında nefesi kesildi. Başta, zarif bir kavisle yukarıya, orta sahanlığa doğru çıkan bir çift merdivenle karşılaştı. Tavanda, operaya giden zengin bir kadından daha fazla kristalle süslenmiş bir avize asılıydı. Antrenin bir tarafında pelüş sandalyelerle dolu ve yerden tavana kadar kitaplıklarla dolu halı kaplı bir oda vardı. Diğer tarafta ise yıpranmış bakır tencere ve tavaların bir ada tezgâhının üzerinde tavandan sarktığı mutfak yer alıyordu.

Welty Malikânesi daha önce gördüğü her şeyden daha görkemli olmasına rağmen, içerisi de dışarıdan görüldüğü kadar hüznüydü. Cumba pencereleri kaplayan kir, etraflarında dönen toz zerreciklerini aydınlatacak kadar güneş ışığının içeri girmesine izin veriyordu. Ahşap tırabzanlar çizilmiş ve matlaşmıştı, köpek tüyleri koyu renk döşemelerini kaplamıştı ve bulaşıklar tezgâhın üzerinde dengesiz kuleler halinde duruyordu. Evin birkaç küçük parçası kazınarak temizlenmişti. Yerler yeni süpürülmüş ve lavabo yeni kalafatlanmış gibi görünüyordu. Belli ki bu dağınıklık çabalamamaktan kaynaklanmıyordu.

Maggie çantalarından birini merdivenlerden yukarı taşımaya başlamıştı bile. Wes de cesaret edebildiği kadar onun peşinden gidip örümcek ağla kaplı dar bir koridordan geçti. Maggie sağdaki son kapıyı açtı ve Wes’i içeri aldı.

Wes, utanç verici heyecan çılgılığını bastırdı. Yatak odası *devaysaydı*. Her zaman kız kardeşleriyle aynı odayı paylaştığı için hiç

bu kadar geniş bir alana sahip olmamıştı. Oda kütük kokuyordu ama bununla başa çıkabilirdi. Çantalarını yatağın ayak ucuna bıraktığında, döşeme tahtaları bir toz bulutu çıkardı. Wes o kadar yüksek sesle hapşırdı ki Maggie irkildi.

“Affedersiniz,” dedi burnunu çekerek.

Maggie pencereye doğru gidip mandalı açmakla uğraştı. Pencere birkaç santim açılarak pervazın üzerine ufalanmış boya parçalarını döktü. Aralıktan içeri temiz hava girdi. Yıllardır bu odaya kimse girmemiş gibiydi ama Wes bu odanın her zaman boş kalmadığını görebiliyordu. Yazı masasının üzerindeki rafta birkaç simya kitabı unutulmuştu. Açık dolapta asılı duran pilili bir etek bile vardı. Wes’in midesi düğümlendi. Ondan önce buraya kaç kişi gelmişti?

Kaç tanesi gerçekten başarmıştı?

“Annem geri dönene kadar burada kalabilirsiniz,” dedi Maggie, “ama sizi kapı dışarı ettiğinde arkanızda bir şey bırakmak istemiyorsanız bavulunuzu boşaltmaya zahmet etmeyin.”

“Hiç inanmıyorsunuz! Çok ikna edici olabilirim.” Maggie’nin şüpheli ifadesinde, şansını zorlamaya değer olduğunu hissettiren sevimli bir şey vardı. “Her şeye rağmen beni içeri aldınız, değil mi?”

“Evet.” Kaşlarını çatı. Wes, yanında olmasından mı yoksa bir zamanlar beyaz olan gömleğinin kahveye batırılmış gibi görünmesinden mi daha çok rahatsız olduğunu kestiremiyordu. Sırtına yapışan gömlekle kendini rahatsız hissediyordu. “Gömleğinizi bana verin. Yıkayayım.”

Wes’in yüzü kızardı. “Ne? Hemen şimdi mi?”

Aslında utanmıyordu. Dört kız kardeşle büyüdüğü için utan-
gaç olması zordu. Christine ve Mad’in son zaferleri hakkında yaptıkları dedikoduları dinleyerek uykuya daldığında hâlâ küçük ve etkilenebilir durumdaydı. Ama diğer yanı –karanlıkta sadece

bir avuç kız için beceriksizce yarı soyunmuş olan yanı- oracıkta büzölmek istiyordu. Maggie Welty, bir erkeğe hayran olmaktansa onu öldürmeyi tercih edecek türden bir kıza benziyordu.

Maggie verdiği sert bir cevapla Wes'in utanç verici fantezisini yarıda kesti. "Tabii ki hayır. Koridorda bekleyeceğim."

"Doğru. Tabii ki olmaz."

Tanrım, tam bir aptaldı.

Maggie koridora çıkar çıkmaz, Wes hızlıca kravatını çözdü ve sırlıklam olan gömleğini çıkardı. Kapı hafif aralıktı, Wes bir an Maggie'nin silüetini gördü. Kızın yüzündeki endişeli, neredeyse suçlu ifadeyle irkildi. Sanki Wes'in bakışlarını hissetmiş gibi ona baktı. Dudakları aralandı, yüzü pembeleşti. Bakışları Wes'in çıplak göğsünden yüzüne doğru kaydı ve göz teması dayanılmaz derecede uzun bir saniye boyunca sürdü. Wes'in kulakları utançtan alev alıyordu. Normal bir günde olsa kendinden fazlasıyla emin hissedirdi ama Maggie'nin baykuş gözleri onu olduğundan daha da çıplak hissettiriyordu. Önce Maggie bakışlarını kaçırdı, başını çevirip Wes'in kemikleri yerine duvarda delikler açtı. Bu olması gerekenden daha büyük bir rahatlamaydı.

Wes boğazını temizleyip gömleğini kapıdaki aralıktan dışarı uzattı. "Teşekkürler."

Maggie gömleği ondan alıp kolunun üzerinde tuttu. "Banyo tam karşınızda."

Maggie koridorda yürürken, Wes gömleğini asla geri alamayacağı hissine kapıldı. Christine gömleği kaybettiği için ona çok kızacaktı.

Welty Malikânesi'ndeki olanaklar hiç beklediği gibi değildi. Ünlü bir simyacının evi için şaşırtıcı derecede az simyasal değişim bu-

lunuyordu. Wes, sihirle aşılanmış tek bir duş fayansı bulamamış, yatak örtülerinde simyalanmış lpliklerden tek bir ilmek bile görememişti. Anlaşılan ne Evelyn ne de Maggie ev tadilatına pek değer vermiyordu.

Sadece en varlıklı insanlar, kendileri simyacı değillerse, simyalanmış malları satın alabilirlerdi. Wes, çıraklığında edindiği bilgilerle ailesinin hayatını kolaylaştırmak için dönüşümler gerçekleştirmişti: Annesinin en sevdiği bıçağı keskin tutmak için kuvars özüyle aşılama ya da Edie'nin battaniyesini her zaman sıcak tutması için biber tohumlarıyla büyülemek gibi basit şeylerdi. Evdeki birkaç şeyi tamir ederse belki Maggie'yi işe yaradığı konusunda ikna edebilirdi.

Başarısızlıklarından arınmak için duş aldı ve lekesiz bir gömlek giydikten sonra Maggie'yi bulmaya gitti. Koridordaki hava, bal gibi öğleden sonraki güneşin altında yoğundu ve altın rengindeydi. Her biri toz tabakasıyla kaplı çerçeveli fotoğraflarla dolu bir duvarın önünde durdu. İlk olarak daha eski, renklendirilmiş bir tanesi dikkatini çekti. Fotoğrafta sarışın bir kadın kıyı şeridindeki ahşap bir teknenin yanında oturmuş fotoğrafçıya sırtıyordu. Onun Evelyn olduğunu tahmin etti. İnce dudakları ve iri gözleriyle Maggie'ye o kadar çok benziyordu ki bu olağanüstüydü. Maggie'nin asık suratına karşı Evelyn ıslıl ıslıldı.

Birkaç kare ötede, Evelyn yine uzun boylu, sakallı bir adama gülümsüyordu. Her bir karede kucağında sarı saçlı bir bebek taşıyordu. En çok Maggie'nin olduğu fotoğraflar hoşuna gitmişti. Belki yedi yaşında, omzuna asılı oyuncak tabancası ve ayaklarının dibinde kıvrılmış kocaman kulakları olan bir köpek yavrusuyla kameraya bakıyordu. Belli ki her zaman büyümüş de küçülmüş gibi görünüyordu.

Suçluluk duygusu midelerini bulandırdı. Bu fotoğraflar burada asılı olsa da onları izinsiz inceliyormuş gibi hissetmişti. Wes

bu mutlu anları Welty Malikânesi ve sakinleri hakkında bildikleriyle bağdaştıramıyordu. Burası, kapatılmış bir panayırda aynı ciddiyete sahipti. Ona göre ev, gürültülü, sıkış tıktık bir yer ve bedenlerle, sobayla, sevgiyle ısınan bir mekândı. Ama Welty Malikânesi bunların hiçbiri değildi.

Burada insanlar değil, hayaletler yaşıyordu.

Aşağı inerken Maggie'yi mutfakta, sırtı ona dönük bir şekilde dururken gördü. Uzun, altın sarısı saçları tokayla başının üstünde toplanmıştı. Gümüş bir kolye zinciri solgun teninde parlıyordu ve ince telli bebek saçlarının altında, siyah bir kir çizgisi boynunu bir yaka gibi çevreliyordu. Bu Wes'i tuhaf bir şekilde büyülemişti. Maggie, ona bakmak için başını eğdiğinde Wes gözlerini kaçırdı.

Maggie bir elinde bıçak bir elinde bütün bir tavuk tutuyordu. Püsküllü beyaz tüyler kar tanesi gibi tezgâhın üzerine saçılmıştı. Wes bu görüntü karşısında ürkse de gülümsemesini eksik etmedi. Ne de olsa kırsal New Albion'da işler farklı yürüyordu ve bu sefer onunla işleri mahvetmemeye kararlıydı. Üçte keramet var derlerdi.

Wes tezgâhın yanındaki bir sandalyeyi çekip oturdu. Bu evdeki diğer her şey gibi o da itiraz edercesine gıcırdıyordu. "Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette." Maggie, Wes'in yüzüne değil, saçının uçlarından tezgâha damlayan sulara bakıyordu. Wes, bilinçli bir şekilde arkasına yaslanıp yüzünün önünden saçlarını çekti. Saçlarındaki sular boynundan aşağıya yuvarlanıyordu, evin soğukluğu kadar dondurucuydu.

Wes boğazını temizledi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır."

Maggie'nin ondan pek hoşlanmadığı giderek daha belli oluyordu. Köpek olayından sonra onun çekinmesi gereken kişi olması gerekirse bu yaptığı haksızlıktı. Yine de burada, Wes isten-

meyen bir misafirmiş gibi davranıyordu. Onu içeri davet edenin kendisi olduğunu hatırlatma dürtüsüne direndi.

“Size eşlik edeyim o zaman,” dedi neşeyle Wes. Karşılık almayınca “Annenizin ne zaman döneceğini biliyor musunuz?” diye sordu.

Maggie bir an telaşlı göründü. Sonra bıçağıyla bir hamlede tavuğun kafasını gövdesinden ayırdı, Wes onun yüz ifadesinin tamamen değiştiğini anladı. “İki hafta sonra.”

İki hafta. Kesinlikle hayal ettiği gibi değildi ama bunu başarabilirdi. Sadece o zamana kadar vakit geçirmenin bir yolunu bulması ve ailesinin, onlara zaten kabul edildiğini söylediği çıraklığı tam olarak kesinleştirmedeğini öğrenmelerini engellemesi gerekecekti.

“Nerede peki?”

“Bir araştırma seyahatinde.”

Yanıtlarını kısa tutması, bu konuda söyleyeceklerinin bu kadar olduğunu gösteriyordu. Wes başka bir konu bulmaya çalıştı. “Üst kattaki duvardaki resimlere bakıyordum. Gördüğüm kişi sizi erkek kardeşiniz miydi?”

“Evet.”

“Peki o nerede? Annenizle birlikte mi?”

Maggie donup kaldı. Bıçağın metal yüzeyinden güneş ışığı yansıyor. Maggie’nin gözlerine çarptığında ise bakışları boştu. “O öldü.”

“Ah. Çok üzgünüm.”

Onun *neyi* vardı böyle? Maggie’ye doğru adımı atabilecek miydi hiç? Maggie, “Sormak istediğiniz başka rahatsız edici sorularınız var mı, Bay Winters?” demeden önce Wes birkaç dakika umutsuzca bocaladı.

“Hayır,” dedi sessizce.

“O zaman akşam yemeği saat altıda hazır olur.”

Wes, kovulduğunu anladı. Bıçağının sabit *pat, pat, pat* sesi merdivenlerden yukarı çıkana kadar onu takip etti.

Boş yatak odasına kapanıp düşüncelerinin aşağılanmış bir umutsuzluğa dönüşmesini engellemek için bir şey, herhangi bir şey aradı. Rafta bir simya ders kitabı bulması sadece bir dakikasını aldı; bu kitap ona o kadar çok şey katmıştı ki ilk bölümlerini ezbere biliyordu. İkinci bölümün sonunda bir alıştırma bölümü vardı – hâlâ tamamlanmamıştı ve bu da önceki sahibinin burada ne kadar kaldığı hakkında ipucu veriyordu– simya ile kâğıdın nasıl parçalanacağını açıklıyordu.

Bir sonraki sayfadaki parçayı yırtın ve bu basit adımları izleyin!

Küçümseyici talimatların yanında, titizlikle açıklanmış bir dönüşüm çemberi vardı. Bu, simyacıların saflaştırma ve yeniden oluşturma ile birlikte gerçekleştirebilecekleri üç büyü türünden ilki olan ayrıştırma işlemi *nigredo** için temel bir formüldü. Dönüşüm çemberleri simyasal bir reaksiyonda kullanılan enerjiyi sınırları içinde hapseder ve içlerine yazılan rünler daha çok kendine özgü olsa da, genel olarak bir simyacının bu enerjiyi kendi iradesine göre bükmesine izin verirdi.

Belki can sıkıntısından, belki de nostaljiden, Wes kendini kâğıdı delikli kenarından yırtarken ve yazı masasının çekmesinde tebeşir ararken buldu. Bu büyüü ilk kez denediğinde, dönüşüm çemberini kopyalaması yirmi dakikasını almıştı. Artık o kadar çok kez yapmıştı ki beş dakika içinde tüm düzeni yere çizdi. Kâğıdı ortaya yerleştirdi ve dikkatini içe doğru odakladı.

Her simyacı kendini bir bilim insanı olarak görürdü ama simyada da açıklanamaz bir şeyler vardı. Büyülü bir şey. İlk öğretmenlerinden biri, *Her birimizin özünde ilahi ateşten bir kıvılcım vardır*, demişti.

Wes o alevi avuçlarının içine aldığını hayal ederken avuçları ısındı ve zihni tamamen durgunlaştı. Avuçlarını yere bastırdı

* Simyada "siyahlık" anlamına gelir.

ve enerjisi çemberin içine akarken kâğıt beyaz bir ateşle tutuştu. Geriye kalan tek şey kalıcı bir kükürt kokusu ve siyah bir kül yığını olana kadar kâğıt kabardı ve kendi içine doğru kıvrıldı. Simyacılar buna *caput mortuum* derd.; Ölü kafa, bir nesnenin değersiz kalıntıları. Ama o kâğıdın özü küllerin içinde gömülüydü, özünün çıkarılmasını ve bir büyü için kullanılmasını beklemekteydi.

Başarılı bir dönüşüm genellikle onu hayranlıkla coştururdu ama şu anda *caput mortuum*'a bakarken hissettiği tek şey öfkeydi. Tek gördüğü, Maggie'nin ona, *Annem sıradanlığa tahammül etmez* dediği zamanki sinir bozucu boş yüzüydü.

Wes ders kitabını sert bir şekilde kapattı, yüzü utançtan yanıyordu. Maggie Welty onun hakkında ne biliyordu ki? O sıradan bir simyacı değildi; sadece yeterli eğitimi yoktu. Birisi onun gelişimini yazılı bir sınavda ne kadar iyi performans gösterdiğinden ya da simya teoremlerini ne kadar iyi ezberlediğinden *başka bir şeyle* ölçseydi, başarılı olurdu. Sadece ona inanacak birine ihtiyacı vardı.

Saatler sonra, titreyerek ve huzursuz bir şekilde uyanık yatıyordu. Dunway'de geceler soğuk olmazdı, bazen dayanılmaz derecede sıcak olurdu ama buradaki pencerelerden sızan ceryan keskin bir şekilde içeriye soğutuyordu. Tavanda gölgeler şekilleniyordu ve çıplak dallar pencereye çivi gibi sürtünüyordu. Evdeyken, annesinin horlama sesiyle uykuya daldardı. Alt katta tartışan çiftin sesiyle. Colleen'in mutfaktaki tekleyen eski radyosuyla şarkı söylemesiyle. Ama burada sessizlik, onu bastırarak hiçbir şey olmadığından çok gürültülüydü ve penceresinin dışındaki gökyüzü parçası, onu engelleyecek gökdelenler olmadığı için Wes'in çok yakınına yansıyor. Yeni ay geceyi karanlıkla ve daha önce hiç görmediği yıldızlarla dolduruyordu.

Henüz bir gün geçmesine rağmen evini özliyordu. Ne kadar acınası olabilirdi ki?

Wes, yıllardır ağlamadığını düşündü. Babasının cenazesinden beri. Mad ona küçük kardeşleri için durumu kabullenmesi gerektiğini söylediğinden beri. Şu anda sinir bozucu, kışkırtıcı bir şekilde ağlamaya yakın hissediyordu. Fakat gözlerinin arkasındaki yanmayı uzaklaştırırken, artık ağlayıp ağlayamadığını da merak ediyordu. Belki de sonunda içini boşaltmayı başarırdı.

Ailesine ya da kendisine zarar vermeden babasının ya da imkânsız hayallerinin yasını tutamıyorsa, işleri hafifletmekten başka ne seçeneği vardı ki? Zayıflıklarını göstermemek için insanların gözlerini kamaştırmaktan başka? Herkesin onun bencil ve sığ olduğuna inanmasına izin vererek bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı. Böyle daha iyiydi. Aptala yatarsan kimse seni nasıl inciteceğini bilmezdi. Kimse senden daha iyisini beklemiyorsa, gerçekten hayal kırıklığına uğramazlardı.

Kararından pişman olması kırk sekiz saatten az sürdü. Weston Winters tam bir kabustu. Gözü önünde değilken bile o her yerdeydi. Margaret onu antredeki çamurlu ayakkabılarıyla, annesinin mutfak masasının üzerine saçılmış ders kitapları arasında, evin dört bir yanına bıraktığı tuhaf, anlaşılmaz notlarla buluyordu. Bu çıldırtıcıydı. Margaret dünyasını basit, küçük ve düzenli tutardı. Yalnızlığını ve zihnini meşgul etmeyen, huzur verici ev işleri hoşuna gidiyordu. Bela'nın sessizliği hoşuna gidiyordu, dostluğu zahmetsizdi. Sorgulanmadan hayatına devam etmeyi seviyordu. Görünüşe göre Weston gü-rültüden ve kaostan başka bir şey hoşlanmıyordu. Ya da belki de zevk aldığı şey Maggie'nin üzüntüsüydü. Emin olamıyordu. Emin olduğu tek şey sempatisinin ne kadar yersiz olduğuydu.

Ona yalan söyleyecek kadar yersiz.

Gerçi bu bir yalan değildi, sadece bir önseziydi. Gerçekte, annesinin iki hafta sonra mı yoksa iki yıl sonra mı döneceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama çok yakında Evelyn avın

Wickdon'a geldiğini öğrenecek ve eve dönecekti. Margaret buna inanmak istiyordu. Daha önce inancın ona yararı dokunmuş olmasa da buna inanmak *zorundaydı*.

Fakat şimdi Weston'ı bu hayale sürüklemenin ve kendisiyle birlikte bu eve zincirlemenin bedelini ödüyordu. Annesinin eski çıraklarının anıları zamanla aşınmıştı. Artık her şeyi çok iyi hatırlıyordu. Tıraş edilmiş saçların banyo lavabosunun tertemiz beyaz fayansını nasıl kirlettiğini, duşu nasıl soğuk almak zorunda kaldığını, annesinin bağırışlarının evin içinde nasıl yankılandığını. *Nasıl bu kadar aptal olabilirsin, derdi, bu kadar işe yaramaz, bu kadar...*

Hayır, sahip olduğu alanı paylaşmayı özlememişti. Weston gelmeden önce yalnız olmasına rağmen, en azından rahattı. Güvendeydi. O varken hiçbir şey güvenli değildi. Tek bir telafi edici özelliği varsa, o da öğlene kadar uyuma nezaketini göstermesiydi. Wes kış uykusundan uyanan bir ayı gibi misafir odasından çıkmadan önce Margaret'in birkaç saatlik kıymetli bir zaman dilimi vardı, bu da huzur içinde kahvaltı yapabileceği anlamına geliyordu. Margaret örgü bir şala sarınmış halde mutfaktaydı ve yulafı kahveyi kaynaması için ocağın üzerine koydu.

"Günaydın Bayan Welty."

Margaret irkildi ve elindeki kaşık havaya uçtu. Rahatsız edici bir tıngırtıyla tencerenin içine düştü ve üzerine yulaf sıçrattı. Daha da korkuncu, önceki gece yeni temizlediği ocağın üzerine de sıçramıştı. Margaret yapış yapış olan kirpiklerini kırıştırarak dişlerinin arasından iç geçirdi. "Günaydın."

"Ah, özür dilerim! Sizi korkutmak istememiştim."

Margaret arkasını döndü, Wes bir yaz günü öğleden sonrası gibi durgun ve parlak duruyordu. Bıçak gibi keskin bir şekilde sırtıyordu, yataktan yeni kalkmış haliyle siyah saçları bir orman yangını gibi dağılmıştı. Hayatı boyunca hiç kimsenin böyle sü-

rekli ayak altında dolaştığını görmemişti. Bela da sık sık benzer bir taktik uyguluyordu fakat aslında bu sadece ilgi görmek istediği ya da akşam yemeğini birkaç dakika geç verdiği zaman olurdu. Weston Winters, daha terbiyesiz ikinci bir köpeğe sahip olmak gibiydi.

Onu görmezden gelmeye karar vererek, fokurdayan yulaf lapasına odaklandı. Onun heybetli varlığı, tıraş losyonunun kokusunu da beraberinde taşıyarak gelgit gibi sırtına vuruyordu. Narenciye, defne yaprağı ve rom kokuyordu. *Muhtemelen tıraş olması bile gerekmiyordur*, diye düşündü huysuzca, kapı çerçevesindeki yarı çıplak görüntüsünü ve bununla birlikte gelen garip benzer görüntüyü engellemek için. Yüzünün çocuksu yuvarlaklığına rağmen, vücudunun sert hatları onun da kendisi gibi açlığı bildiğini gösteriyordu. Kolundaki elinin izi, hâlâ tedavisi devam eden bir yanık gibiydi.

Wes onun omzunun üzerinden ocağa baktı. “Güzel kokuyor.”

Onunla bir yemeği paylaşmak, annesinin nerede olabileceği ya da hangi akrabasının trajik bir şekilde öldüğü konusunda bir kez daha başının etini yeme ihtimali bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

“Öyle mi?” Yulaf lapasını yontulmuş beyaz bir kâseye döktü, sonra da Wes’in eline tutuşturdu. “Al, hepsi sizin olsun.”

“Ah. Teşekkür ederim. Siz istemiyor musunuz?”

“Aç değilim.” Yanından geçip mutfak masasından tüfeğini aldı.

Wes onu ön kapıya kadar takip etti. “Geç mi döneceksiniz? Açılış töreninin bugün olduğunu duydum.”

Margaret’in kanı dondu. “Açılış töreni mi?”

“Evet, Halanan geçen gün bana bundan bahsetmişti. Yarımay Avi’nın açılış töreninden.”

Bunun olacağını biliyordu; *hala*’nın ilk görünüşü mevsimin başlangıcını işaret ederdi. Başka biri onu görene kadar daha fazla

zaman olacağını umuyordu ya da belki aptalca bir şekilde, onun gideceğini ve avdan kaçınma kararını daha az acı verici hale getireceğini. Ama avın resmen başladığını bilmek, o canavarın korkunç gözlerine baktığından beri içinden atamadığı tedirginliği daha da kötüleştiriyordu. Böyle bir korkuyu daha önce sadece bir kez hissetmişti ama o anın hatırası zihninin zemininde kırıntılar halinde yatıyordu, alıp yok edemeyeceği kadar hiddetliydi. Simyanın sülfürük kokusu, annesinin kana bulanmış sarı saçları, Margaret onu laboratuvarından sürüklerken çıkardığı hıçkırık sesi ve...

"Bayan Welty?" Weston'ın sesi boğuk geliyordu. "İyi misiniz?"

Görünüşü bulanıklaştı, sanki donmuş bir göletin dibinden ona bakıyordu. *Tanrım*, diye düşündü, *lütfen şimdi bunun olmasına izin verme.*

Askıdaki paltosunu sıkıca kavrarken kendini dengelemek için pamuğun dokusuna odaklandı. O *buradaydı*, buradaydı ve Weston sanki o uçmaya hazır gibi ona dik dik bakıyordu. Onun bakışlarına yansıyan soluk yüzünü, gözlerinin köşeye sıkışmış bir hayvanın gibi parlayışını görebiliyordu. Dayanamayacak kadar aşağılayıcı bir durumdu.

Margaret paltosunu kaptı ve giydi. "Ben iyiyim. Gitmem gerek."

Wes şaşkın görünüyordu, hatta biraz rahatlamış gibiydi. "Törene mi?"

"Evet." Kalabalığa ve tantanaya değil, hava almaya ihtiyacı vardı ama onunla aynı fikirde olmak daha kolayına geliyordu. Margaret korkusuyla, onu hatırlatan şeylerle nasıl başa çıkacağını bilecek kadar uzun süre yaşamıştı. Kendinden vazgeçmeyi, hissizliğin bir hayalet gibi içine girip onu ele geçirmesine izin vermeyi öğrenmişti. Bayan Wreford'a bunun *önemsiz bir şey* olduğunu söylemişti. *Sadece küçük bir olaydı.*

Başka biri onu bunu yaparken izlemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

“Sizinle gelebilir miyim?” diye sordu Wes.

“Nasıl isterseniz ama sizi beklemeyeceğim.”

“Peki.” Suratı asık bir şekilde ağzına yulaf lapası attı. “Sonra görüşürüz.”

Margaret kapıdan çıkar çıkmaz sonbaharın serin havası etrafını sardı ve göğsünü saran panik gevşedi. Yalnızken daha rahat nefes alabiliyordu. Bazen bu evde birden fazla kişinin yaşadığına inanmak zor geliyordu.

Babası öldükten sonra ve duvarlar etraflarında çürümeye başlamadan önce, annesi öğrenci almaya başlamıştı. Margaret ne onlara ne de onların yalvaran, beklenti dolu bakışlarına sevgi besliyordu. Bilgi almak için onu nasıl kandırdıklarını düşünmek neredeyse gülünçtü. Annesinin gözüne girmek için elinde gizli bir anahtar yoktu. Artık Evelyn Welty üzerinde simyadan başka hiçbir şeyin etkisi yoktu. Yabancı biri ya da kızı, annesinin dünyasında aynı öneme sahipti.

Geliyorlardı. Ona eziyet ediyorlardı. Ama asla uzun süre kalmıyorlardı.

Weston, dağınık saçları ve kurnaz gülümsemesiyle Maggie'nin annesinin karşısında iki dakika bile dayanamazdı. Annesi burada olmadığı için şanslıydı. Umutlarının tamamen yok olmasından- sa sessizce azalması daha iyiydi. Onun endişeyle bir av köpeği gibi kapı aralığında oyalandığını, kaşığının hâlâ ağzında olduğunu varsayıyordu. Hayal kırıklığına uğradığında tekmelenmiş gibi görünecekti.

Margaret iç çekti. Belki de ona çok kaba davranmıştı. Mesele ondan hoşlanmaması değildi. Simyanın kötüye kullanımına karşı bağışıklığı olduğunu düşündüğü için ona kızıyordu. Şu anda nazik görünse de evrenin yapısıyla uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu tattığında bu durum değişecekti. Sonunda hepsi aynı şekilde değişirdi.

Margaret, Wickdon'a giden yol boyunca uzanan bel yüksekliğindeki otların arasında parmaklarını gezdirdi. Weston'ı getiren arabanın oluşturduğu derin, çamurlu izler hâlâ duruyordu. Bir uçurumun kenarından geçiyormuş gibi dikkatle etrafından dolandı, çamur her adımında botlarına bulaşıyordu. Sık orman yerini açık tepelere bırakırken, sahil yolu boyunca hızlı ilerleyen arabaları ve limana yanaşan tekneleri görebiliyordu. Yakında burası, ülkenin dört bir yanından gelen turistlerle dolup taşacaktı.

"Maggie."

İsmi duymasıyla irkildi, eli tüfeğinin kayışına gitti. Yarısı kavanoz ve kayısı kasalarıyla dolu arabasına yaslanmış Mark Halanan'dı. İçinden konuşmaya o kadar dalmıştı ki Halanan'ların çiftliğine geldiğini fark etmemişti bile. Mark'ın beyaz midillisi Şekeryumağı çoktan koşum takımını takmıştı ve inanılmaz derecede yorgun görünüyordu. Çalışmaktan nefret ederdi. O ve Margaret'in gri kısırağı Işıltı'nın ortak özelliği idi bu.

"Günaydın," dedi Margaret, sesinin titremesinden nefret ederek.

Margaret hâlâ gergindi fakat Halanan bunu fark etmiş olsa bile bir yorumda bulunmadı, bunun yerine "Bana yardım etmek ister misin? Kasabada tezgâhımı kurmam lazım. Sana reçellerle cömertçe ödeme yaparım," dedi.

Halananlar ona karşı her zaman çok cömert olmuştu ancak yardımlarını, ödeme olarak gizlemeleri daha kabul edilebilir oluyordu. Bunca zaman sonra bile, onu bakılması gereken biri olarak gördüklerini bilmek Margaret'in canını acıtıyordu. Annesi ona, *öğrenmen gereken bir şey varsa, o da kendine nasıl bakacağınıdır*, demişti. O da bunu çok iyi öğrenmişti. Wickdon etkili bir öğreticiydi. Bayan Wreford'un yanı sıra, Halananlar kasabada her zaman nezaketine güvenebileceği tek insanlardı. Yu'adir kanı taşıdıkları için ondan ya da babasından asla nefret etmemişlerdi.

Margaret gülümsemeyi başarıp "Olur," dedi.

şekeryumağı sabırsızca kuyruğunu sallarken, sessizce çalıştılar. Margaret son sandıkları da arabaya yüklerken, Halanan sert bir şekilde gözlerini ona dikti. "Winters uslu duruyor mu?"

"Yeterince. Tanıştığınızdan bahsetmişti."

"Evet ve ona kendine dikkat etmesini söyledim. Eğer saçma sapan bir şey yaparsa –sana parmağını bile kaldırırsa– bana söyle. Göz açıp kapayınca kadar gelirim."

Margaret bu sefer içinden gelerek güldü. "Eğer saçma sapan bir şey yaparsa, onu kendim vururum."

Halanan, Margaret'in arabanın arkasına binmesine yardım ederken şefkatle başını salladı. Margaret, yolda hızla ilerlerken arabanın kenarına yaslandı ve Wickdon giderek netleşirken rüzgâra karşı gözlerini kısıtı. Kasabanın merkezine vardıklarında, sokaklar Margaret'in daha önce hiç görmediği kadar çok kalabalıktı. Hava, *hala*'yı gördüğü geceyle aynı enerjiye sahipti.

Beklentiyle.

Kendini ilk kez memleketinde kaybolmuş hissetti ve bu sadece başlangıçtı. Av gününe kadar daha binlerce insan Wickdon'un dar sokaklarına doluşacaktı. Ana cadde boyunca herkes vitrinlerini dükkanlarından verandalarına taşımıştı. Bay Lawrence günlük avını rıhtımdan kaldırmış ve buz yatağının üzerine gümüş pullu balıklarla parlayan siyah midyeleri dizmişti. Etrafı elmalarla dolu tahta arabalarla çevrili Bayan Elling, kâğıt bardaklara dumanı tüten baharatlı elma şarabından dolduruyordu.

İnsanlar dayanışma içinde hareket ediyor, üzüm ve yeşillik dolu dokuma sepetler taşıyorlardı. Her biri cilalı bir taş kadar parlak kır çiçeği buketleri ve şekerlemeler alırken pazarlık edip dedikodu yapıyorlardı. Margaret, yıllardır yememiş olmasına rağmen karamelin tatlı tereyağlı kokusu anılarını canlandırmıştı. Böyle festival günlerinde annesi, kardeşi David'e bir avuç dolusu bozuk para verir ve onu dışarı gönderirdi. Ama Margaret'i

bırakmaz, onun pazar tezgâhlarının arasında elinden tutarak gezmesine izin verir ve Margeret'in onun kulağına ne istediğini fısıldayabilmesi için önünde eğilirdi. O huzurlu mutluluk şimdi çok uzak görünüyordu. Evelyn burada olsaydı bile Margaret onu malikânenen dışarı çıkarmaya ikna edebileceğinden emin değildi.

Halana'nın standını kurduktan sonra Margaret kalabalığın nereye gittiğini görmek için boynunu ileri uzattı. Kör Tilki Bar'ın kapısının etrafında dolanıyorlardı. Tabelanın üzerindeki krem rengi afişte kalın, siyah harflerle KAYITLAR BURADAN yazıyordu. Özlem acısı nefesini kesti, neredeyse kendine gülecekti. Tüm sağduyusuna rağmen, küçük bir kısmı av için kayıt yaptırmak istiyordu. Ama bunu *istemek* tam bir sorundu. Bu ona sadece zarar verirdi.

Halanan onun bakışlarını takip etti. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Öylesine baktım."

"Gençler gençliğin kıymetini bilmiyor. İstersen git de bak. Reçelleri sonra getiririm."

Teşekkür ederim der demez kalabalığın arasına daldı. Barın içine girip pişen ekmeğin ve fokurdayan çorbanın tanıdık kokusunu içine çekti. Kör Tilki normal bir günde rahat, sıcaktan mayışık bir ortamdı ve işten sonra içki içmeye gelen yerlilerle dolu olurdu. Ama bugün, daha sofistike bir kalabalığa sahipti. İncili ve geniş paçalı pantolon giymiş kadınlar. Takım elbiseli, kalın tabanlı Oxford ayakkabı giyen erkekler.

Onları gördüğüne şaşırmaması gerekiyordu. Hevesli avcılar pahalı av köpekleri yetiştirir, pahalı silahlar alır ve pahalı atlarla dolu ahırlar tutarlardı. Tilki avı hem zenginliğin hem de sportmenliğin bir göstergesiydi, bu da onu New Albion seçkinleri için ulusal bir eğlence haline getirmişti. En iyilerinin de en iyileri hayatlarını yılın tilki avına adanmak için bu kadar uzağa

giderdi. Belediye başkanının oğlu Jalme Harrington'ın, sabahın dokuzunda kısırağını açık arazide sürüp sherry' içerek geçirdiği uzun ve meşakkatli günlerle övündüğünü birçok kez duymuştu.

Margaret barın köşesine doğru ilerleyip oturdu. Bulunduğu yerden tüm mekânı net bir şekilde görebiliyordu. Bir umut, kendini küçük ve aptal hissetmesine rağmen, kalabalığın arasında annesinin altın saçlarını aradı.

"Bir şey sipariş edecek misin yoksa orada öylece oturacak mısın?" Barmen Reginald bira bardağını kurulumken ona ters ters baktı.

"Bugün benden ne kadar para koparmak istediğine bağlı." Margaret'a her zaman daha yüksek fiyat söylerdi. Ona bir yanıt veremeden, kalabalığın içinden bir ses yükseldi.

"Başlangıçta sadece Tanrı vardı."

Yüzünü duman gibi saran gri saçlı bir kadın barın arka tarafında duruyordu. Yanan ateş ışığında ruhani ve kadim bir şeye benzeyen barın sahibi Bayan Wreford'u tanıması biraz zamanını aldı.

"Tanrı, Her Şeydi ve Her Şey Tanrı'ydı ve Her Şey Tanrı'nın içindeydi," diye devam etti. "Sonsuz ışığı ve sevgisiyle *prima materia*'yı yarattı. Bu bir kaostu. O her şey ve hiçbir şeydi, zirve ve özdü, karanlık su gibi geniş bir hiçti. Ama Tanrı ona nefes verince hayatı yarattı.

"Bu kaostan ortaya çıkan ilk varlıklar demiurge'lerdi. İlk uyananın adı Yal'dı. Tanrı hakkında ya da gücünün nereden geldiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği, elini kaldırdığında *prima materia*'nın onun çağrısına cevap verdiğiydi. Kardeşleri canlanırken onlara şöyle dedi: "*Bu kaosun tanrıları, burada sadece biz varız. Onu uygun gördüğümüz gibi şekillendirelim mi?*"

Margaret'ın bu yaratılış efsanesinin, babasınıninkiyle ne kadar benzer ve farklı olduğunu keşfetmesi hiç şaşırtıcı değildi.

* Bir çeşit beyaz İspanyol şarabı. (ç.n.)

Katharist hikâyesine göre demiurge'ler maddi dünyayı şekillendirmiş ve ona zalim hükümdarlar olarak hükmetmişlerdi. Tanrı'nın ilahi kıvılcımını maddenin içine hapsetmişler ve onun donuk bir taklidini ve kendi kusurlarının bir aynası olan insanları yaratmışlardı. Tanrı onların ne yaptıklarını fark ettiğinde, ruhlarını hayvani formlara hapsederek onları cezalandırmıştı. Ancak Yu'adir İncili, Tanrı'nın dünyayı bir heykeltıraşın sevgi dolu dikkatiyle yarattığını söylerdi. İşini bitirdiğinde, ilahi bilgisini –evrenin yaratılışının sırrını– seçtiği insanlarla paylaşmak istemişti. Bu yüzden bir avuç dolusu prima materia'yı alıp on saf beyaz hayvanın kalbine gömmüş ve onları serbest bırakmıştı.

İster bir armağan ister bir lanet olsunlar, evrenin yaratıcıları yıkıma yol açmış ve insanlar da yazılı tarih boyunca bu yüzden onları katletmişti. Şimdi onlardan geriye kalan tek şey en kurnaz olanlarıydı: Hâlâ New Albion'un batı kıyısında dolaşan bir tilkiydi.

"Bu hikâyeyi seviyorsun, değil mi?"

Margaret, Jaime Harrington'ın sesini duyunca kaskatı kesildi. Arkasını döndüğünde, bir dirseğini sandalyesinin arkasına dayamış, kendisine doğru eğilen Jaime'yi gördü. Her zamanki gibi, özel dikim mavi takım elbisesi ve melon şapkasıyla şık görünüyordu. Babasının parasını iyi kullanıyordu. Bakır sarısı saçları parlak bir miğfer gibi kafasında düz bir şekilde jölenlenmişti ve gözleri güneş ışığıyla birleşmiş bir dalganın berrak mavisi tonundaydı. Ancak yüzündeki saf tebessüm, zalim gülümsemesiyle gölgeleniyordu.

"Nasıl anladın?" diye sordu Margaret.

"Aptala yatma." Gözlerinde tanıdık, dindar bir nefret parladı. "Sapkın tanrınızın dünyayı yaratmaktan gurur duyduğunu biliyorum. Halkınızın neden bu kadar materyalist olduğunu açıklıyor zaten."

Margaret'in içinde öfke patlıyordu ama Jaime'nin onu kızdırmasına karşı uzun zamandır pratik yapıyordu. Ondan yıllardır nefret ediyordu. Bir zamanlar, bunun somut ve önemsiz bir şey için olduğuna inanırdı. Belki çocukken Bela'nın kuyruğuna basması üzerine Margaret da onu ısırıldığı için ya da sessiz biri olması sebebiyle onu tuhaf bulduğunu sanırdı. Şimdi iyi anlıyordu. Yu'adir bir babaya sahip olduğu için o bir günahkardı.

Anılarını deşseydi, ilahi bir melodinin tekdüze tonda söylenmesini, acımtırak otların ve elma turşusunun tadını, asla okuyamayacağı bir el yazısıyla yazılmış bir İncil'in basitleştirilmiş açıklamalarını hatırlayabilirdi. Bu parçaların, Jaime'nin iğnelerinden dolayı incinmiş hissetme hakkını verecek kadar onunla örtüşüp örtüşmediğini bilmek zordu. Ancak babasının inancı hakkında çok az şey bilmesi, Jaime gibi insanlar için önemli değildi; önemli olan tek şey kanının "lekeli" olmasıydı. New Albion, deniz aşırı ülkelerde olduğu gibi Yu'adirlere sürgün etmiyor veya katletmiyordu fakat Wickdon yasaların sınırları içinde en kötüsünü yapmıştı.

"Onu ilk gören benim, biliyorsun," diye konuşmaya devam etti Jaime. "İki gece önce tarlalarımızı yok ederken onu gördüm."

İki gece önce onu gerçekten gördüyse, o zaman onu ilk gören ve sağ salım kurtulan Margaret'ti. Jaime'nin bunu bilmesi imkânsız olsa da Margaret yüz ifadesini korumaya çalıştı. Üç yıl önce, buradan yaklaşık elli kilometre kuzeyde yer alan Bardover kasabasında çok vahşi bir av gerçekleşmişti. Beş hafta boyunca *hala*, kasabadaki tek Yua'dir ailesinin meyve bahçesi dışında neredeyse her dönüm tarım arazisini yok etmişti. En son duyduğuna göre, mülk şu anda boştu.

"Ne istiyorsun, Jaime?"

"Sadece sohbet ediyorum. Asıl soru, sen ne istiyorsun? Mağarandan çıkmışsın."

“Herkes gibi ben de açılış konuşmasını dinlemek için geldim.”

“Merhaba, Bayan Welty, ah bir şeyi mi bölüyorsunuz?”

Weston yapmacık bir şekilde bara yaslandı. Yine o eski trençkotunu giymişti. Kumaşı solmuş ve yıpranmıştı; özenli dikişleri ceketin fazlasıyla uzun süre sağlam tutmuştu. En kötüsü de trençkotunu bir pelerin gibi omzuna atmasıydı. Bu Margaret’ı, muhtemelen makul olandan daha fazla rahatsız ediyordu. Çok gülünç görünüyordu.

Açık pencereye çok yakındı, uçları altın renginde parlayan dağınık saçlarına hafif bir esinti değiyordu. Margaret onun ciddi yüz ifadesini okuyamıyordu ama kirpiklerinin altından ona bakarken, ilk kez gözlerinin çarpıcı bir kahverengi tonunda olduğunu fark etti; yağmurdan sonra ortaya çıkan toprak kadar yoğun ve koyuydu. Kalbi cevap verircesine tekledi.

“Bay Winters,” dedi Margaret. “Görüyorum ki buraya gelebilmişsiniz.”

“Evet. Buradaki insanlar çok cana yakın.” Kadeh kaldırır gibi bir şişe şarabı ona doğru kaldırdı. Bunu nasıl başardığını tahmin etmek istemiyordu. “Beni arkadaşınızla tanıştıracak mısınız?”

Sesi kulağa normal gelse de gözlerindeki soğuk parıltı dile getirilmemiş sorusunu belli ediyordu: *Bu adam sizi rahatsız ediyor mu?* Elbette bir kahraman olma takıntısı vardı. Margaret sırf istenmeyen müdahalesi için ona inat sessiz kalmayı düşündü fakat Jaime’den yayılan kötü niyet neşesini hissedebiliyordu. Margaret kim oluyordu da onların birbirlerini boğazlamasına engel oluyordu ki? İsteksizce, “Bu Jaime Harrington,” dedi.

Weston, elini Jaime’ye uzattı. “Weston Winters.”

Jaime, Weston gergin bir gülümsemeyle elini tekrar cebine sokana kadar burnunun ucuyla buyurgan bir şekilde aşağıya baktı.

“Dur bir dakika,” dedi Jaime. “Sanırım burada neler döndüğünü anladım. İkinci beraber ava çıkmıyorsunuz, değil mi?”

“Ne?”

“Beraber ava çıkıyorsa ne olacak?” diye araya girdi Margaret.

Weston ona bakakaldı. Bu şekilde soğukkanlılığını kaybetmesinin akıllıca olmadığını biliyordu ama gergin bir bakışla sessiz kalması için onu uyardı.

Jaime’nin yüzü öfkeden kızardı. “Bence bu seni ilgilendirmez ve ayrıca tehlikeli bir şey. O eski silah ve yaşlı av köpeği dışında elinde hiçbir şey yok. Paramparça olursun.”

Margaret ona meydan okumak için yanıp tutuşsa da gururu- nu bir yana bırakmaya çalıştı. Onunla dalışmanın ne yararı olurdu? Neden onun eğlencesi için kendini hedef haline getirmeyi tercih etsindi ki? “Endişelendiğin için sağ ol.”

Jaime’nin yüzündeki hayal kırıklığından zevk almıştı. Jaime ona karşı bu oyunu asla kazanamayacaktı.

Fakat sonra Weston kahkahayı bastı. Yine de o dayanılmaz sırtışını ya da sesindeki o tonu değiştirmeyi beceremedi. “Daha iyisini yaparsan çok şaşırıyorum. Ne yani, çok korktuğun için onu yarışmadan zorbalıkla mı vazgeçiriyorsun?”

Margaret onu öldürecekti. Her zaman *konusmak* zorunda mıydı?

Jaime’nin gözlerindeki tehlikeli ifade giderek artıyordu fakat o daha bir şey söyleyemeden Bayan Wreford’un sesi yankılandı. “*Hala* nesiller boyunca ekinlerimizi yok etti. Çiftlik hayvanlarımızı katletti. Eşlerimizi ve çocuklarımızı öldürdü. *Hala*’nın ölü- müyle birlikte bir çağ da sona erecek. İçinizden biri insanlığın son kahramanı ve New Albion’un efsanevi bir canavarı öldüren ilk kahramanı olabilir.”

Son sözü, felaket habercisi gibi havada asılı kalırken, Bayan Wreford’un yüzünde bir gülümseme belirdi. “Ve tabii ki

Wickdon'da ömür boyu onur konuğumuz olacak. Cömert bağışçılarımız sayesinde bu yıl yetmiş beş dolar olan para ödülünden ve *hala'nın* leşinden bahsetmiyorum bile. Bu yıl 147. kez düzenlenen Yarımavı'na ev sahipliği yapmaktan onur duyuyoruz. Kayıtlar iki hafta sonra açılacak ve eğlence asıl o zaman başlayacak. Herkese teşekkür ederiz. İyi eğlenceler!"

Sohbetler devam ederken ve biralar su gibi içilirken Jaime, nefesini kulağında hissettirecek kadar Margaret'a doğru eğildi. "Duydun mu? Bir kahraman."

Onun ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu. *Bu senin sahip çıkabileceğin bir miras değil.* Gerçek New Albion kahramanları, ilk kolonistlerden sadece birkaç nesil ayrı, düzgün aile ağaçlarına sahip Katharist'lerdi. Bu av yarı bir Yu'adır kızı için uygun değildi. Bu, Jaime içindi.

Jaime tekrar doğrulup heybetli görüntüsüne geri döndü. "Sana gelince Winters, bu kasabadaki insanlara saygılı davranırsın, bu yüzden sorun istemiyorsan ağzından çıkanı kulağın duysun."

Bunu söyledikten sonra topuklarının üstünde dönüp kalabalığın içinde kayboldu. Margaret sarsılarak soluklandı. Her şeyden çok, bu öfkeyi kor ateşte yanan bir kömür gibi içinden söküp atmak, parmaklarının arasından hızla kayıp giden kontrolünü yeniden kazanmak istiyordu. Ama Jaime *yanılıyordu*. Onu vurmak için ihtiyacı olan tek şey eski bir silah ve yaşlı bir av köpeğiydi. Onu defalarca alanda, alkolün etkisiyle daha da dikkatsiz tekniğiyle görmüştü. Kendi iyiliği için fazla ukalaydı ve birinin ona haddini bildirmesi gerekiyordu. Bunu yapan Margaret olmalıydı.

Ama yapamazdı.

Margaret netlik ve güven arzuluyordu. Ülkenin dört bir yanından gelen, hepsi de hayal edebileceğinden çok daha fazla zaman, para ve donanıma sahip avcılarla bu oyunda kesinlik diye bir şey yoktu. Mükemmel bir köpeğe ve atışa sahip olsa bile, gözü

kara bir şekilde aptalca bir hayale tutunamazdı. Özellikle bir simyacıya güvenmek zorunda kalacaksa. Evelyn'i ne kadar özlese de yapamayacağı tek şey bu avdı.

"Sana gelince Winters, biz bu kasabadaki insanlara saygılı davranırız," dedi Weston genizden gelen bir sesle. Jaime'nin sesine pek benzemiyordu ama ona bu kadar kızgın olmasaydı Margaret bunu komik bulabilirdi. "Tanrım, onun sorunu ne?"

"O her zaman böyledir fakat onu kışkırtmasaydınız daha ılımlı olabilirdi."

Weston somurttu. "Onu ben kışkırtmadım. Aksine, o beni kışkırttı."

"Kahramanlığınıza ihtiyacım yok."

"Bunun kahramanlıkla alakası yok," dedi savunmacı bir tavırla. "Bu, iradeli olmakla ilgili. Sizinle böyle konuşmasına izin mi verecektiniz?"

"Evet, verecektim. Kendi hayatınızı istediğiniz gibi yönetebilirsiniz ama benimkine karışmayın."

"Pekâlâ. Özür dilerim." Azarlandığını anlamıştı. Yavaşça yanındaki bar taburesine oturdu. "Seni ilgilendirmez' derken ne demek istedi?"

Elbette unutmasını umduğu şeyi hatırlayacaktı. "Aynen söylediği şeyi demek istedi. Neden sordunuz? Tilki avıyla mı ilgileniyorsunuz?"

"İlgilenmekle ne demek istiyorsunuz?" diye karşılık verdi.

"İlgilenmek." Weston ona acı dolu bir şekilde bakınca iç çekti. "Açılış konuşmasını dinlemeye geldiniz, değil mi?"

"İnsanların olduğu yere geldim." Weston sustu. "İstesem bile ava katılamazdım. Annem beni öldürür."

"Neden?"

"Bunun barbarlık olduğunu düşünüyor," dedi ihtiyatla.

“Peki siz ne düşünüyorsunuz?”

“Bilmiyorum. Belki barbarca. Ve lüks bir şey. Elbette, Harrington gibi giyinmeye gücü yetecek biri olmak isterim. Beş haftalık bir tatile çıkıp tüm ünlü simyacılarla takılmak ve bütün ülkenin önünde hava atmak isterdim. Ama sanırım tüm bunlarla ilgilenmek de beni alakadar etmiyor.”

Sesindeki acı ve özlem Margaret’i harekete geçirdi. Onu bunu söylemesinin sebebi fakir olması mı yoksa onun gibi dışlanmış biri olması mıydı? Bir an için onunla arasına çizdiği sınırı unuttu. “Hikâyeden ne anladınız, Bay Winters?”

“Ha? Yaşlı kadının anlattığı hikâye mi? Bunun üzerinde düşünülecek ne var ki? Herkesin anlattığı aynı hikâye. *Hala*’nın Harrington’ların meyve bahçesine ne yaptığını gördüm, bu yüzden bana göre sorun yok. *Hala*’yı bu nedenle cezalandırmak yazık olur gibi görünüyor.”

Margaret’in umduğundan daha kaçamak bir yanıt olsa da gülümsemeden duramadı. “Aynı fikirde olabiliriz.”

“Öyle mi? Ah.” Weston utangaç bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı. “Her neyse, kayıt yaptıracak mısınız?”

“Jaime’yi duydun.”

Weston haince sırıttı. “Ama insanların yapmanızı istemediği şeyleri yapmak daha eğlenceli değil mi?”

“Belki.”

“Belki,” diye tekrarladı kuşkuyla.

“Bu imkânsız. Ortağım yok ve giriş ücretini karşılayacak durumum yok. Annem evde olsaydı, biraz para kazanmak için daha fazla boş zamanım olurdu fakat...”

Weston sempatik bir ses çıkardı “Farklı bir durum olsaydı kayıt yaptırır mıydınız?”

Aptalca bir soruydu. *Farklı bir durumun* olduğu bir dünya yoktu. Ancak dünyayı bu şekilde düşünmenin cazip olduğunu

inkâr edemezdi. Margaret bunu düşünmeye karar verdi. Zaferi annesinin kalmasını sağlayacak mıydı? Jaime'yi kızdıracak mıydı? Korkusu onu engellemeyecekse? Evet. Elinde olsaydı hemen şimdi kayıt yaptırırdı. Belki de bu o kadar aptalca bir soru değildi.

“Evet, yaptırırdım. Siz?”

Weston ıslık çaldı. “Yani, yetmiş beş dolarla neler yapabileceğinizi hayal edebiliyor musunuz? Bunun için adam öldürürdüm. Ünlü olmak için bile öldürürdüm. Ama anneniz döner dönmez çok meşgul olacağım ve dediğim gibi ava katılmak benim gibi birinin yapacağı bir şey değil...” Kaşlarını çatarak sustu. “Neden sordunuz?”

Margaret şu ana kadar sorduğu sorunun ne anlama geldiğini fark etmemişti. Genel olarak simyacılar güvenmezdi ama onun kontrolü altında bir simyacı olursa... Belki ama belki, Weston sorunlarına çözüm olabilirdi. Onu Jaime'den korumuştı. Welty Malikânesi'nde kalması karşılığında ona *her şeyi* vaat edecek kadar çaresizdi. Ve ona gösterdiği fotoğraf bir işaretse, en azından şu an için bir kalbi olduğunu gösteriyordu.

Sor ona. Sorarsa, belki soru işaretleri yok olurdu. Her ne kadar nazlansa da kazanmayı ne kadar çok istediğini Margaret'a söylemişti. *Neden Jaime gibi insanların bizim için neyin uygun olup olmadığını söylemesine izin verelim ki?*

Dili ağzında büyümüş gibi konuşamıyordu. Weston'ı tanımıyor ya da herhangi bir simya yeteneğine sahip olup olmadığını bilmiyordu ve eline fırsat geçtiği anda tilkiyi ondan almayacağını garantisi yoktu. Evelyn dışında hiçbir simyacı yeteneklerini test etmek için öldürmenin ötesinde *hala'nın* herhangi bir faydası olduğuna inanmasa bile, çok az kişinin kolayca vazgeçebileceği bir ödüldü. Ayrıca Margaret kendini önemsizleştirerek, hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyaç duymayarak bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başarmıştı. Kendisi için bir şey istemek ye-

terince kötüyken Weston'a ihtiyacı olduğunu kabul etmesi kendi boğazını kesmek gibiydi. Margaret'ı şimdi reddederse, bu onu mahvederdi.

"Öylesine," dedi Margaret.

"Peki." Yukarıdan ilahi bir destek bekliyormuş gibi sandalyesinde geriye yaslandı. "Eminim sizinle birlikte kayıt yaptıracak pek çok simyacı vardır. Sizi alıkoyan sadece giriş ücretiyse, neden bana biraz ev işi vermiyorsunuz, böylece boş zamanınız olur? Size bu fırsatı hak edeceğime söz vermiştim."

Binlerce farklı duygu onu ele geçirirken Margaret'in midesi bulandı. Çoğunlukla Weston'ın umutlarını canlı tutmak için duyduğu suçluluk ve ona kayıt yaptıırma fırsatı sunmasından duyduğu korkuydu. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Katılmayı düşünmek başka bir şey, bunu eyleme geçirmek bambaşka bir şeydi. Başarısız olursa kaybedecek çok şeyi vardı. *Hala*, onu ve Bela'yı öldürebilirdi. Tüm birikimini hayal kırıklığından başka bir şey uğruna harcayabilirdi. Fakat hiçbir şey yapmazsa da yalnız yaşayabileceğini sanmıyordu. Artık kimsesiz bir av köpeği gibi Evelyn'in eve dönmesini bekleyemezdi. Öfkesini kömüre çevirip onları bütün olarak yutmaya devam edemezdi.

Onun gibi kızlar hayal kurmazdı. Onun gibi kızlar hayatta kalırdı. Bu çoğu zaman yeterliydi. Bugün, bunun yeterli olmadığını düşünüyordu.

"Tamam," dedi.

"Tamam mı?"

"Ev işlerine yardım etmenize izin vereceğim."

"Harika." Weston durdu, temkinli bir şekilde gülümse-di, onun yanıtına karşı şimdiden kendini hazırlıyor gibiydi. "Gerçekten ev işlerinde iyi olursam, beni görmezlikten gelmeyi bırakacak mısınız?"

Margaret yüzünü buruşturdu, Weston kahkaha attığına göre kızarmış olmalıydı. Garip bir şekilde kahkahası kulağına hoş geliyordu; içten ve sevgi doluydu. Oysa onun kahkahalarının çoğu muzip ve çıkarıcıydı. En son ne zaman birine kahkaha attırmıştı?

“Bunu düşüneceğim.” Aralarındaki gerginliğin bir kısmı bu sözlerle çözüldü.

Weston’ın bu kurnaz davranışının ardında iyi bir kalbi vardı. Ama bu henüz Margaret’in kendini güvende hissetmesi için yeterli değildi. Yu’adir nefretinin güçlü bir zehir olduğunu bilecek kadar “iyi” insanlar tarafından kazıklanmıştı. Yine de kayıtların açılmasına iki hafta vardı. Ona güvenip güvenemeyeceğine karar vermesi ve bunu teklif etmeye cesaretlenmesi için iki haftası vardı. Giriş ücretini toplamak için iki hafta. Wickdon’daki tüm gözlerin onun üzerinde olacağı iki hafta. Amacını netleştirirken kendini yıllardır olmadığı kadar ayakları yere basan ve yıkılmaz hissediyordu.

Belki de hayatını gerçekten çok uzun bir süredir askıya alıyordu.

Wes, parçalanmış tokmak sapı eline batınca tısladı. Yine. Yaptıkları pazarlığın şartları konusunda daha dikkatli olmadığı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Dört gün önce Maggie'ye barınma ve yemek için her şeyi teklif edecek kadar aptaldı. Şimdi, kızılâğaçların dalları rüzgârda çan sesleri çıkarırken işleri farklı yapabileceğini düşünüyordu. Bu orman, ağaçların kırık dallarından tutun da ölü yaprakların ismini fısıldar gibi hışırdamasına kadar her şeyiyle onu ürpertiyordu.

Tente çok kalın olduğu için kızarmış gökyüzünü zar zor görebiliyordu ve kızılâğaçların gövdeleri o kadar uzun ve düzdü ki Weston'ı parmaklıklar ardında hapsediyordu sanki. Aradaki karanlık, sis kadar yoğun ve -Weston'a göre- dikkatli gözlerle doluydu. Hala'nın orada olduğu ve dişlerini ona geçirmek için beklediği fikrini bir türlü kafasından atamıyordu. Annesi, ruhu Tanrı'yla barışık olduğu sürece bunun saçma bir korku olduğunu söylerdi fakat Weston artık bundan pek emin değildi.

Maggie ona avla ilgilenip ilgilenmediğini sorduğunda, ilgisini inkâr edememişti. Mesele sadece para değildi. Belki kazanırsa, adaylığını koyduğunda insanlar Banvish-Sumlc geçmişine daha az şüpheyile bakardı; halkın gözünde bir savaş kahramanı olmak kadar iyi olurdu. Ama bu da diğer hayalleri gibi pek mümkün değildi. Aklı başında hiç kimse çıraklık eğitimini tamamlamamış lisanssız bir simyacı ile çalışmazdı. Ya da bir Banvishman'la.

Hem itibarı hem de zafer şansı açısından Maggie ondan daha iyisini yapabilirdi. Böylesi daha iyiydi. *Hala*'nın pençesi altında tüm meyve bahçeleri çürüyorsa, Weston gibi zayıf birine neler yapardı?

Wes elindeki yarayı incelemek için sapı yere bıraktı. Kıymıkların derisini kesmediği kısımlar soyulmuştu, avucunun kenarları ve çukur kısımları su kabarmıştı. Avucunun ortasında parlak kırmızı bir yarık vardı, bir et parçası kopmuş aşağıya doğru sıyrılmıştı. Yarasından akan kan avuç içlerini çevreliyordu.

“Lanet olsun.” Nefesi duman gibi etrafında yükseldi.

Kabul etmekten hoşlanmasa da kan görüntüsü onu tedirgin ederdi. Annesi ona Tanrı ve *aos sí* korkusu aşılacak için yeterince hikâye anlatmıştı. Bu hikâyeleri, alacakaranlıkta ormanda tek başına kan kaybetmenin, ölümsüz kral Avartach'ın ya da kötü kalpli bir peri kızının ruhunu alıp götürmesine ya da daha kötüsüne yol açacağını bilecek kadar dinlemişti. Bu sadece bir batıl inanç olsa bile, peri büyüsü gibi kurnaz ve öngörülemez bir şey söz konusu olduğunda kaderi kışkırtmazdı.

Wes eve doğru baktı. Çatlamış pencereden içeri baktığında, Maggie'nin tezgâhın başında ciddiyetle havuçları doğradığını gördü, bitkisel bir Tanrı'ya adanmış gibiydi. Batmak üzere olan güneş içeri sızarken ve bakır tencereler ocağın üzerinde parıldarken, mutfak polenimsi bir ışıltıyla aydınlanıyordu. Gün batımının ışığında Maggie güzel görünüyordu. Hemen hemen. Wes bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

Tavuğu nasıl soğukkanlılıkla parçaladığını veya kaslı kollarındaki kiri hatırladıkça biraz şüphe etmemek mümkün değildi. Bir dağ dolusu odunu muhtemelen Wes'ten daha hızlı kesebilirdi. Şehirdeyken bu tür bir rezalete katlanmak zorunda kalmıyordu çünkü evi yıl boyunca bunaltıcı bir sıcaklıkta oluyordu. Ancak öyle olmasa bile modern teknoloji ve simya ile...

O an dank etti. Evelyn dönmeden önce simya çalışması *gerekliyordu*. Ekipmanı olmadığı için imkânları sınırlıydı ama kolay odun kesmek için yalnızca en temel dönüşümlere ihtiyacı vardı. Maggie çok memnun olacaktı.

Wes kesme tahtasının üstüne oturdu, yerde bir taş ve sopa buldu. Taşın *coincidentia oppositorum*'unu –bir nesnenin sıvı özünü– damıttıktan sonra, tokmağı büyülemek için onu kullanabilirdi. Teorik olarak, tokmak daha keskin, daha dayanıklı ve daha verimli olacaktı.

Bir yandan *nigredo*'nun simya formülünü oyarken, bir yandan da çevreyi taşın kimyasal bileşimini simgeleyen sembollerle dikkatlice işliyordu. Silika ve oksijen; yeterince basitti. Bu her şeyden çok bilgiye dayalı bir tahmindir ancak büyük kısmını yararlı bir şeye dönüştürmek için yeterince başarabileceğini düşünüyordu. Bir şeyleri yok etmek ona her zaman kolay gelmişti.

Tamamladığında yumruğuyla taşı sıkıca tuttu ve içindeki büyüü yönlendirdi. Beyaz alev parmak boğumlarının arasından yükseldi ve sülfürik duman elini bir kedi gibi sardı. Avucunu açtığı anda, yanmış bir kimyasal kalıntı yığını tutuyordu. Bataklık suyu gibi huzursuzca fokurdayıp nefes alıyordu. Wes'in hesaplamaları kesin olmadığı için dönüşüm istediği gibi kararlı değildi ama bu işi yapacaktı.

Ardından *albedo*, saflaştırma ve simya sürecinin ikinci adımı geliyordu. Bir nesnenin özünü oluşturmeyen her şeyi yakıp yok etmek belli bir incelik ve epeyce deneme yanılma gerektirirdi.

Nigredo saf kimya iken, *albedo* sezgiydi. Bu konudaki ustalık, yetkin simyacıları olağanüstü olanlar arasında ayrımcı kıları. Wes'in midesi endişeyle gerildi.

Sakin ol, dedi kendine. *Albedo*'nun sayısız kez yapıldığını görmüştü. Birçok öğretmen de bunu ona öğretmeye çalışmıştı.

İşe yaramaz. Eğitimsiz. Tembel. Bir gün, onun hakkında yanlışlıklarını kanıtlayacaktı.

Formülü çizip etkinleştirdiğinde avucundan ateş fırladı. Yumruğunu açtı ve kimyasal kalıntının güneşte kalmış bir kemik gibi ağarmasını izledi. Kalıntı yavaş yavaş eriyerek elmas kadar beyaz ve parlak bir sıvıya dönüştü. Nesnenin sıvı özü.

Kalıntının bir kısmı parmaklarının arasından akıp yarı donmuş toprağa karıştı. Tamamı yok olmadan önce tokmağın başına döktü ve *rubedo* formülünü –son adım, yeniden oluşturma süreci– altındaki toprağa kazıdı. Bununla tokmağın başını taşın temel özellikleriyle doldurmayı tamamlayacaktı. Metal, *rubedo* ışığıyla kırmızı renkte parladı, sonra soğuyan çelik gibi griye döndü. Hayatı çok daha kolaylaşmak üzereydi.

Tokmağı kaldırmaya çalıştı fakat inanılmaz ağırdı. Düşürmeden önce yerden sadece bir santim kaldırmayı başardı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı.

Bu istediği şey *değildi*, ancak dönüşümünün bazı istenmeyen yan etkilere sahip olabileceğini anlayabiliyordu. Bazı taşlar saf dayanıklılığa kadar yoğunlaşabilirdi. Diğerleri, keskinliğe dönüşebilirdi... Hayır, bu sorun giderme zamanı değildi. Maggie ne yaptığını anladığında onu gebertecekti. Büyüyü nasıl tersine çevireceğini bulana kadar kanıtları saklamalıydı ya da en azından hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydı.

“Ne yapıyorsunuz?”

Maggie'nin sesi onun paniğini yarıp geçti. Kalın örgü hırkası ve bağcıkları çözülmüş deri botlarıyla verandada duruyordu ama her nasılsa hâlâ muhteşem görünüyordu.

“Hiçbir şey! Ben de tam burada işimi bitirmek üzereydim.”

Korkusunun kokusunu almıştı ya da beceriksizce çırayı toplayışından fark etmiş olmalıydı çünkü kaşları çatık bir şekilde ona doğru yürümeye başladı. Botlarının altındaki yaprakların her çıkırtısı Weston’ın tansiyonunu daha da yükseltiyordu.

Mahvolmuştu.

Maggie aniden durmadan önce burun delikleri genişleyerek ona beş adım yaklaştı. Garip, hastalıklı bir ılık gözlerini doldurdu. Weston onun bu bakışını şimdi fark ediyordu. Açılış törenine gitmeden önceki bakışının aynısıydı. Sanki birdenbire binlerce kilometre uzaktaymış gibi kaygılıydı.

“Şey, Bayan Welty?”

Maggie irkildi, sonra şaşkınlıkla ona göz kırptı. “Simya gibi kokuyor,” derken sesi sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibiydi.

“Ah, öyle mi?”

“Evet.” Bakışları bariz bir şekilde Weston’ın ellerindeki çamurla çizilmiş sembollere kaydı. Weston ellerini cebine soktu ama Maggie’nin ifadesi meraklıydı. “Simyanın nasıl yapıldığını zaten biliyor muydunuz?”

“Elbette biliyorum.” Sesi istediğinden daha huysuz çıkmıştı.

“Diğer çıraklık eğitimlerinizde başarısız olduğunuzu söylemişsiniz.”

“Ben öyle bir şey demedim. Siz öyle varsaydınız. Doğru varsayım yaptınız ama bu konumuzun dışında.” Kesme tahtasının üstüne eğilirken inledi. “Ben kötü bir simyacı değilim, yemin ederim. Sadece... iyi uygulayamıyorum.”

“O zaman görelim.”

“Şey, ah...”

Wes’in saklamak istediği şeyin kokusunu alması sadece bir saniyesini aldı. Maggie tokmağı yerden almak için eğildi fakat

yerinden oynatamayınca sessizce küfretti. Yüzü şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeye büründü. "Bu bir örs kadar ağır. Ne yaptınız ona?"

"İşleri iyiye çevirmeye çalışıyordum! Sadece kimyayı biraz karıştırdım."

Maggie ona ters ters baktı. "Nasıl yapılacağını bilmediğiniz dönüşümleri denememelisiniz. Bu çok tehlikeli."

"Kim demiş? Bir teorim vardı ve onu uyguladım. Bilim budur."

"Bu bilim değildir. Bu maddi hasardır."

"Tamir edeceğim, söz veriyorum!"

Maggie asıl söylemek istediği şeyi söylemekten vazgeçmiş gibi başını salladı. Sonra da ellerindeki tozu kibarca eteğine sildi. "Ne isterseniz onu yapın. Ateşle oynamak istiyorsanız bu hakkınızdır."

Öyle hayal kırıklığına uğramış bir şekilde konuşuyordu ki, Wes bilmediği bir sınavda başarısız oldu hissine kapıldı. En azından gururunun bir parçasını kurtarmak için çaresizce, "Eğer teselli edecekse, biraz odun kestim," dedi.

Maggie'nin bakışları ayaklarının dibindeki sıradan çıra demetine kaydı. "Çok kalınlar."

"Daha ufak kesebilirim," dedi acınacak bir halde. Elleri itiraz etmek için titriyordu.

"Hayır. Sadece... bırakın kalsın." Maggie'nin sesi bitkin geliyordu, sanki Wes, konuşmak zorunda kaldığı en işe yaramaz insandı. "Bununla sonra ilgilenirim. Hastalanmadan içeri gelin."

Wes, içeri girene kadar onu takip ederken bunun üzerinde düşünmemeye çalıştı. Burası neredeyse hiç sıcak değildi. Bela kapının yanında kıvrılmış yatıyordu, onlar içeri girerken uzun ve dramatik bir şekilde iç çekti. Wes ayakkabısının burnuyla onu dürttü. Bela, bir pençesi kıvrık ve gevşek bir şekilde yan tarafına dönerken homurdandı. Wes yanına diz çöktü ve yan tarafını

okşadı. Mutfaktaki ölümcül sessizlikte bu hareketi duyulmuştu. Bir an sonra Maggie'nin mutfak bıçağının *pat, pat, pat* sesi geldi.

Bir anda bu sahnenin ne kadar iç karartıcı olduğunu fark etti. Bu, Maggie'nin *hayatıydı*.

Jaime'nin barda ona nasıl davrandığını ya da Dunway'den ayrılmadan önce Evelyn Welty'nin nasıl bir canavar ve herkesten uzak yaşadığına dair duyduğu söylentileri düşünmeden edemiyordu. Evelyn'le hiç tanışmamış olsa da bu söylentilerde doğruluk payı olup olmadığını merak ediyordu. Bir anne, kızını nasıl aylarca tek başına bırakabilirdi?

Her ne kadar Maggie bu gece için ona yeterince katlanmış olsa da onun yanında olmasının hiç olmamasından daha iyi olduğunu düşünüyordu. Bazen onu kendisine bir şey soracakmış gibi bakarken yakalıyordu. Ayrıca, Maggie'nin ona sinirlenmesi hoşuna gidiyordu. Onu azarlamamaya çalışırken gözleri çok daha parlak oluyordu.

"Köpek beni daha çok sevdiğini söylüyor," dedi Wes sinsice.

"O bir *tazı*, köpek değil."

"İyi. Tazı beni daha çok sevdiğini söylüyor."

Maggie ona bir yanıt vermeye bile tenezzül etmedi.

Wes'in morali bozulmuştu. Bu, evinde bir savaş başlatacak türden önemsiz bir yorumdu. Kız kardeşlerini düşünmek bile kalbini simyalanmış tokmak kadar ağırlaştırmıştı. Yine evini özlüyordu. Daha da kötüsü, yalnızdı. Buraya kimse ziyarete gelmiyordu. Herkes ona New Albion kırsalının örme bir battaniye kadar rahat, insanların şehirdekilerden daha sıcak ve bağlarının da daha güçlü olduğunu söylemişti. Tıpkı Banva'da ekinlerin yanmasından ve kıtlığın kırsalı boşaltmasından önce olduğu gibi. Belli ki hiçbiri Wickdon'a gitmemişti.

Babasının ölümünden haftalar sonra, ailesinin evi hiç boş kalmamıştı. Kim bilir kaç insana sarılmıştı? Buzdolabında ne ka-

dar çok ev yemeği vardı? Kaç yas şarkısı çalmıştı? O zamanlar boğucu hissettiriyordu ama şimdi bu tür bir sevgiden başka bir şeye özlem duymuyordu. Maggie neler kaçırdığını biliyor muydu?

Wes ona üzülmemeye çalışıyordu. Uzattığı beyaz bayraklardan hiçbirisiyle ilgilenmiyordu ve Wes ona iyi olup olmadığını sorduğunda "Gitmem gerek" diye homurdandığında gözlerindeki o bakışı kolay kolay unutamıyordu. Önceki günkü kırılğan yoldaşlık bağı ne olursa olsun parçalanmıştı ve Wes kendini burada ilk günkü kadar yalnız hissediyordu.

"Hey," dedi Wes, istediğinden daha kasıtlı çıktı sesi. "Telefonunuz var mı?"

"Kasabada bir telefon kulübesi var."

Elbette en yakın telefon beş kilometre uzaklıktaydı. Hiçbir şey onu daha az şaşırtmıyordu.

Bir şey demeden önce ayağa kalktı ve köpeğe ıslık çaldı. Belagerinip kulaklarını sallarken ve itaatkâr bir şekilde Wes'in peşinden koşarken Maggie'nin tatsız bakışlarını da yakalamayı ihmal etmedi. Belki de temiz hava almak isteyen tek o değildi.

"Tasmasını takın," diye seslendi arkalarından. "Aksi halde ev sınırları içerisinden çıkmayacak."

Sesinde dile getirilmemiş bir uyarı vardı: *Ona sahip çıkacağınıza güvenmiyorum.*

"Tamam tamam." Wes, tasmayı asılı olduğu yerden alıp Bela'nın boynuna geçirdi.

Dağ yolunda giderlerken burada bulunarak doğru şeyi yaptığına kendini ikna etmeye çalıştı. Tüm hayatı boyunca, Mad ve öğretmenleri ona sıradan, tembel, kaytarıcı demişti. Hiç derinlemesine düşünmeden yaşayan biri. Bu canını acıtıyordu fakat onlara farklı düşünmeleri için bir neden vermemişti. Arkadaş canlısı olması onun suçu değildi ama bunu kendi umutsuzlu-

ğuna karşı bir kalkana çevirmesi kendi suçuydu. Mad, izin ver-
se başarısızlıklarının altında ezileceğini bilse ne fark ederdi ki?
Ona daha az kızmayacaktı. Ama şimdi burada, oduncuymuş gibi
davranıyor ve hayatını boşa harcıyordu. Belki de Mad tarafından
küçümsenmeyi hak ediyordu.

Tanrı aşkına, suçluluk duygusu onu tamamen tüketmeden
önce annesiyle konuşması gerekiyordu.

Kasabayı gözetleyen boş telefon kulübesine ulaştığında Wes
titriyor ve nefesi kesiliyordu. Bu yokuşları tırmanmaya asla alı-
şamayacaktı. İçerisi çok soğuktu ve pusluydu, cam buzlanmış ve
ay ışığıyla gümüş rengine bürünmüştü. Bela ayaklarının dibine
çökerken Wes sayaca para koyup numarayı çevirdi.

Biri telefonu açmadan önce iki kez çaldı. "Alo?"

Belki de hayatında ilk kez, Christine'in sesi onu mutlu etmiş-
ti. "Selam. Benim." Telefonda bir sessizlik oldu. "Christine?"

"Sen de kimsin?"

Wes burnunu kenarını kaşıdı. "Wes."

"Wes... Hımm... Wes diye birini tanımıyorum."

"Çok komik. Annemi telefona verir misin?"

"Ah, Wes!" Yapmacık bir şekilde yeni fark ettiğini belli ederken
parmaklarını şıklattı. "Benim tatlı kardeşim, Weston. Aramayalı
o kadar uzun zaman oldu ki sesini unuttum. Mad'le konuşmak
istediğini mi söylemiştin?"

Wes yüzünü buruştu. "Hayır, annemle."

"Ah. Colleen mi?"

"Hayır." Colleen'i telefona verirse, asla kurtulamazdı. Onunla
konuşacak kadar parası yoktu. "Tanrım, hayır. Ankesörlü tele-
fondan arıyorum. Annemi ver."

"Tamam." Christine'nin sesindeki gülümseme onu iğreti et-
mişti. "Colleen! Wes seninle konuşmak istiyor."

Lanet olsun.

Onların fısıltılı sohbetlerini dinlerken kendini orada hayal etti. Oturma odasında toplanmışlardı ve arka planda radyo çalıyordu. Christine telefonu çenesinin altına dayamış kanepede uzanıyordu. Edie onun dizine tırmanmış kendisiyle oynaması için söyleniyordu. Colleen beyzbol, kimya ya da o hafta hangi konu ilgisini çekiyorsa o konuda gevezelik ediyordu. Mad ise parmaklarının arasında cilalı sigara kutusu, açık pencereden dışarı eğilmiş duruyordu.

Ah, orada olmak istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki gözlerinin arkasında bir yoğunluk hissetti. On dört yaşındaki kız kardeşi Colleen telefona geldiğinde kendini toparladı. "Wes!"

"Hey, ufaklık! Dinle beni. Telefon kapanmadan önce sadece beş dakikam var. Lütfen telefonu anneme verir misin?"

"Tabii!" Bir sandalyenin yerde kaydığını duydu. Parmakları telefon kablosuna dolanırken onun sandalyede oturduğunu gözünde canlandırdı. "Seni şimdiden özledim. Wickdon nasıl? Eve ne zaman geliyorsun? Hiç arkadaşın var mı? Sevgilin var mı? Çıraklığın nasıl gidiyor? Nasıl—"

"Her şey harika! Her şey çok güzel."

"Henüz başarısız olmadın mı?"

"Henüz değil!" Gülümsemesi yeterince canlı kalırsa sesine de yansıyabilirdi. "İnanılmaz, değil mi?"

"Ah bu iyi. Hey! Bayan O'Connor bu sabah seni soruyordu. Bir süredir uğramadığın için endişelenmeye başlamış. Kızı da oradaydı ve senin gitmene çok *üzülmüş*. Çok üzgündü."

"Hangisi? Jane mi? Kuşu olan mı?" O kuştan nefret ederdi. Kulağını ısırduğu günden beri bir yara izi vardı.

"Evet, işte o."

Wes bunu bir düşündü. O ve Jane birbirleriyle birkaç kelime-den fazla konuşmamışlardı ama Wes, Jane'i her gördüğünde ona güzelim dediği için Jane'in hissettiği her türlü bağlılığın onun

hatası olabileceğini fark etti. Her ne kadar kasabın büyük kızı hakkında dedikodu yapmak istese de zamanı daralıyordu. Boş cüzdanı cebini yakıyordu. "Söyle ona... beni merak etmesi tatlıymış. Ayrıca, telefonu anneme verir misin?"

Telefonun diğer ucundaki ses, avucuyla ahizeyi kapatıyormuş gibi boğuk geliyordu. Endişeyle cebinden bir bozuk para daha çıkardı, şingirdatarak kutuya attı. Duyduğu hararetli konuşmalar onu kaygılandırırsa da sonunda fısıldaşmalar kesildi.

Bu kez annesi telefondaydı. "Wes, sen misin?"

Sesi içini sımsıcak yaptı. Sanki evindeydi. "Merhaba anne."

"Ah, *leanbh**. Sesini duymak çok güzel. Nasılsın? Dışarı çok soğuk mu? Palton yanında, değil mi? Yeterince ısınıyor musun?"

"Yeterince ısınıyorum, anne. Endişelenme."

"Endişelenmeyeyim mi? Beni on sekiz yıldır tanıyorsun. Endişeleneceğim tabii."

"Biliyorum. Özür dilerim. Biliyorum ben..." Wes sakinleşmek için bir nefes aldı. En iyi yetişkin sesini takınarak "Endişelenmeni istemiyorum. Artık benim için endişelenmene gerek yok, tamam mı?"

"Çıraklığa kabul edildin mi?"

"Evet." Bu bariz yalan karşısında yüzünü buruşturdu. "Tabii ki kabul edildim."

"Kabul edildin mi? Ah, bu harika bir haber! Seninle çok gurur duyuyorum."

Beni görebilseydin, gurur duymazdın. Hayatının hangi noktasında yalan söylemek onun için doğal bir hale gelmişti? Ama başka ne seçeneği vardı ki? Annesinin kalbini tekrar kıramazdı. Babasına hepsine göz kulak olacağına dair söz vermişken bu onu nasıl bir evlat yapardı? "Teşekkürler."

"Çıkar ağzındaki baklayı! Bana her şeyi anlat."

* (İr.) Bebeğim. (ç.n.)

"Ah, harika gidiyor. Sadece birkaç gün oldu. Usta Welty... çalışmam için bana çok fazla alan sağlıyor."

"Çok fazla çalışma. Kendini eve kapatmanı istemiyorum. Hiç arkadaş edindin mi?"

"Benim yaşımda bir kızı var. O çok..." Maggie'yi anlatacak bir kelime bulamadı. "...hoş biri."

"Orada sana iyi davranıyorlar mı?"

"Evet. Her şey harika, gerçekten. Sen nasılsın?"

"Kirayı tekrar yükseltmekten bahsediyorlar ama ne yapabiliriz ki? Hepimiz sağlıklıyız ve mutluyuz. Önemli olan tek şey bu. Gerisini Tanrı sağlayacaktır."

Telefon hattı vızıldadı, sadece birkaç saniyesi kaldığını söylüyordu. "Hey bu ankesörlü telefonda zamanım tükenmek üzere. Weltyler'in telefonu yok, o yüzden bana ihtiyacın olursa Wallace Hanı'nda aramalarla ilgileniyorlar. Yakında tekrar arayacağım, tamam mı? Seni seviyorum."

"Ah! Seni tutmayayım. Seni sevi--"

Hat kesildi ve Wes titreyerek soluklandı. Ailesinin durumu giderek zorlaşırken nasıl bu kadar bencil olabilirdi, nasıl tüm inancını Maggie'ye bağlayabilirdi? Ama Evelyn'in dönmesine daha bir buçuk hafta vardı.

Ahizeyi yerine koydu ve ellerini cebine soktu. Hava çok soğuktu ve Welty Malikânesi'ne kadar beş kilometre yürümesi gerekiyordu. Ya da dönüp denizi boylayana kadar yürümeye devam edebilirdi. Böylece sorunlarına kolay bir çözüm bulurdu.

Ama bu vazgeçeceği bir çözüm değildi. Dönüp rıhtımda ya da fabrikada bir işe girmesi ailesinin durumunu değiştirmeyecekti, tabii onu işe alacak bir yer bulabilirse. Kira her halükârda artacaktı. Göçmenlik yasaları daha da kısıtlayıcı olacaktı. Her şey onun Evelyn Welty'nin öğrencisi olmasına bağlıydı. Her şey. En sonunda Evelyn döndüğünde yeterince ikna edici olmayı ummak zorundaydı.

Wickdon'dan eve dönüş yolunda Weston ve Bela dağın yamacından aşağıya yavaşça inen sisin içinde bir görünüp bir kaybolurken Margaret onları izliyordu. Hava soğuk ve gri olmasına rağmen, ayaklarının altındaki yapraklar sonbahar renkleriyle ışıldıyor ve haftalardır olmadığı kadar hafif hissediyordu. Bütün hafta avlandıktan sonra bir avuç postu takas etmişti ve şimdi kayıt ücreti ile bir haftalık yiyecek için yeterince parası birikmişti. Weston'ın desteğiyle acı çekerek satın aldığı bu özgürlük tuhaf bir şeydi.

Weston. Dudaklarının onun ismiyle kıvrılmasına izin verdi.

Weston'ın Bela'yı kovalarken attığı kahkahanın sesi, taşıdığı yiyecekleri itip kakmayı bırakması için onu azarlamayı aklından geçirse de her şeyden çok *hoşuna* gitmişti. Belki de ona karşı çok sert davranmıştı. Onun sayesinde bolca antrenman yapacak zamanı vardı. Günlerini monoton ev işleri dışında herhangi bir şeyle değerlendirmesi üzerinden yıllar geçmişti. Bunun gibi tembel öğleden sonraları ona bir zamanlar ormanda Bela ile çılginca koşmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığını hatırlatmıştı.

Ailesini kaybettiğinden beri ilk kez mutlu olduğuna neredeyse inanabiliyordu.

Yarımay Avı kayıtları iki gün içerisinde açılacaktı ancak Margaret hâlâ Weston'a kendisiyle ava katılmasını teklif edecek cesareti bulamamıştı. Ona Yu'adır olduğunu söylediğini her hayal ettiğinde donup kalıyordu. Ama belki de onu en çok zorlayan şey, ava neden katılmak istediğini ve neden kazanmak zorunda olduklarını itiraf etmekten başka çaresinin olmamasıydı. İkisinin de hayalleri buna bağlıydı. Margaret henüz kendi kaderini onun- kine bağlamaya hazır değildi fakat korkunun onu daha fazla geride tutmasına da izin veremezdi.

"Hadi gelin Bayan Welty," diye seslendi Weston, omzunun üzerinden. "Gün ışığını boşa harcıyorsunuz."

Böyle zamanlarda Margaret neden az konuştuğuna dair kendine hak veriyordu. Birlikte çalışırlarsa, Weston bir aylık hazırlıktan sağ çıkamazdı. Silah patlamadan çok önce Margaret onun boynunu kırardı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe bir ürperti hissetti. Madrone ağaçlarının hepsi artık yarı çıplaktı; kabukları uzun, kâğıt gibi şeritler halinde soyuluyordu ve kızılâğaçlar binlerce yıldır olduğu gibi sağlam ve sabit bir şekilde tepesinde yükseliyorlardı. Bu ormanın kadimliği onu her zaman etkilemişti. Orman Margaret'in büyümesini izlemişti ve ölümünü de izleyecekti. Bu kesinlikte, bu aşinalıkta bir rahatlık olmalıydı. Ancak bugün tehditkâr hissediyordu. Gölgeler görüşünün köşesinde ona sırtıyor ve yaprakların hışırtısı sanki ismini söylüyordu.

Margaret, Margaret, Margaret.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bela ona doğru döndü, kuyruğunu belli belirsiz sallayıp başını yere eğdi. Margaret sabit kalabilmek için parmak uçlarıyla Bela'nın başına dokundu.

"Bir şey mi duydunuz?" diye sordu Weston.

“Hayır, sadece rüzgâr.”

Weston ona şüpheli bir bakış attı. “Ben...”

Bir çatırtı sesi ormanda yankılandı ve tepede tüneyen karga sürüsü bir duman bulutu gibi gökyüzüne yükseldi.

Silah sesiydi.

Ardından gelen sessizlik Margaret’i ağırlığı altında boğuyordu. Her şey çok durgundu, tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi. Diğer avcıların dışarıda atış talimi yapmasına ve tazılarını hazırlamasına şaşırılmamalıydı ama evine yakın oldukları için rahat edemiyordu. Merakı onu ele geçirdi ve çok geçmeden Bela ile birlikte çalılıkların arasından ilerledi.

“Bayan Welty? Nereye gidiyorsunuz?” Margaret onu duymazdan geldi fakat bir süre sonra Weston kucağında yiyeceklerle arkasından ona yetiştii. “Silah seslerine *doğru* koşmak sizce iyi bir fikir mi?”

“Bu kadar endişeleniyorsanız eve gidip yiyecekleri kendiniz yerleştirebilirsiniz.”

“Hiçbir şeyin yerini bilmiyorum ve yanlış yerleştirirsem bana yine kızacaksınız.”

“O zaman gelin ve söylenmeyin.”

Weston uzun uzun iç çektikten sonra geyik izleri boyunca onu takip etti. Çalılıklar yerini, kızılâğaçların eski dostlar gibi birbirlerine yaslandığı bir koruya bıraktı. Orada kimin olduğunu görür görmez Margaret geldiğine pişman oldu.

Jaime Harrington ve en yakın arkadaşı Zach Mattis.

Mattis, uzun boylu ve hantaldı, giydiği yelekle bir ayıya benziyordu. Elinde hâlâ dumanı tüten bir tüfek vardı ve barutun keskin kokusuna rağmen benekli tahta kaplamaya sürdüğü yağın kokusunu alabiliyordu. Bu, onun hak etmediği çok güzel bir silahtı. Mattis’i tanıdığından beri, bir metre önündeki duvara bile

nişan alamazdı. Jaime'nin kıs kıs gülmesine bakılırsa, bugün de değişen bir şey yoktu.

Margaret hiç ses çıkarmazsa, fark edilmeden tüyebilirdi. Ancak geriye doğru bir adım attığı anda Weston'a çarptı ve Weston da ona elektrik çarpmış gibi sıçrayarak uzaklaştı.

Jaime sanki rüzgârda kokularını almış gibi onlara doğru döndü. Gülümsemesi yavaşça yayıldı ve ağzının bir köşesinde kaldı. "Ormanda sinsice dolaşıyor musun Maggie?"

"Havaya mı ateş ediyorsunuz?"

Mattis ona kaşlarını çattı. "Kapa çenenen."

"Boşver onu," deyip yere tükürdü Jaime.

Mattis onu dinleyerek başka bir şarjör doldurmaya başladı. Donuk gözleri bir avcınıninki gibi parlayan Jamie ise onlara doğru sinsice yaklaştı. "Siz ikiniz ne kadar çekici bir çiftsiniz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Margaret.

"Ah, hadi ama. Seni daha önce hiç isteyerek biriyle takılırken görmemiştim, hem de bu ikinci kez. Başka bir it mi sahiplendin?"

Weston yanında kıpırdanmaya başlamıştı. "Sen kime..."

Margaret ona ters ters baktı. "Biz de tam gidiyorduk. Rahatsız ettiğimiz için kusura bakma."

"Ne? Hayır, biraz daha kalın." Jaime'nin bakışları Margaret'in sırtındaki tüfeğe kaydı. "Buraya pratik yapmaya geldiniz, değil mi?"

Margaret yanıt vermedi. Jaime onun kayıt yaptıracağını bilmezse, en azından birkaç gün daha ona bulaşmazdı.

"Ah tabii ya. Cadı annen seni yine terk edip gittiği için kayıt için paran yok. Tabii o kapitalist aklını sonunda kullanmaya başlamadıysan."

Bu iğneleyici sözler üzerine Margaret'in yüzü kızardı. Mattis kıkır kıkır gülerken Jaime ona sinirli bir bakış fırlattı.

Weston onu korumak istiyormuş gibi Margaret'in önüne geçti. "Gerçekten de vaktini harcayacak daha iyi bir şeyin yok mu? Onu rahat bırak, tamam mı?"

"Bu gösterişle bir yere varabileceğini düşünecek kadar çaresiz misin Winters?" Jaime durdu, aklına parlak bir fikir gelmiş gibi yüzü aydınlandı. "Yoksa onun ne olduğunu bilmiyor musun?"

Margaret'in nefesi kesildi. "Jaime, *sakın*."

Jaime'nin yüzüne kötücül bir gülümseme yayıldı. "Yani bilmiyor."

Uzaktan bir çığlık sesi duyuldu.

Çığlık dehşet vericiydi ve feryat doluydu. Bir an için Evelyn'in sesinin yankılandığını sandı. Anılar gözünün önüne gelmeye başladı. Margaret'in göğsü sıkıştı ve sülfür kokusu boğazına yapıştıyordu. Bela bacağına yaslanıyor, korkusuna karşı bir dayanak oluyordu.

Şu an buradasın, diye hatırlattı kendine sertçe.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Mattis.

"Kilometrelerce uzaklıktaki tek yer Halanan'ların çiftliği." Jaime'nin yüzü endişeyle gerildi. Bu tepkisi Margaret'i itiraf etmek istediğinden daha fazla zarar veriyordu. Bu, onun her zaman herkese karşı kötü biri olmadığını kanıtlıyordu. "Hadi Mattis."

Jaime ve Mattis açıklıktan hızla uzaklaştılar. Tekrar baş başa kaldıklarında Weston çekinerek bir elini Margaret'in omzuna koydu. "Hey, iyi misiniz?"

Ondan uzaklaştı, Weston kolu yanına düşerken onun suçlu görünmesinden nefret etti. Margaret'in iyi olmadığını fark etmese ikisi için de çok daha kolay olurdu. "Gitmeliyiz."

"Ne? Neden? Cidden onların peşinden gitmek istiyor olamazsınız."

Mark Halanan yıllarca ona nazik davranmıştı ve kendisi yapamayacak kadar yorgun olduğunda onun için çitin üzerinden

birçok kez tavuk ve buzağı getirmişti. Jaime'yle isteyerek bir saniye daha vakit geçirme düşüncesinden ne kadar irkilse de gitmek zorundaydı. "Dediğim gibi, isterseniz siz eve dönebilirsiniz."

"Hayır. Sizi onlarla yalnız bırakmayacağım." Bir an tereddüt etti. "Bakın, onun neyden bahsettiğini bilmiyorum ve istemiyorsanız bana söylemek zorunda değilsiniz. Ama hiç kimse size davrandığı gibi davranmamı sağlayacak bir şey söyleyemez. İnanın bana, bunu yeterince deneyimledim."

Margaret'in nefesi kesildi. Bir haftadan uzun bir süredir, ondan ihtiyacı olan bilgiyi almak için gerekli kelimeleri bulamıyordu ama Weston bunu özgürce ona sunuyordu. Yüzünde herhangi bir açık aradı ama her zamanki gibi yüz ifadesi dayanılmaz derecede ciddiydi. Kendini güvende hissediyordu, akraba ilişkisi gibi bir şeydi. Eğer ona teşekkür ederse ve durumu kabullenirse, soğukkanlılığını koruyamayacağından endişe ediyordu. Bunun yerine, "Peki. Hızımı kesmeyin," dedi.

"Kesmem."

Birlikte Jaime ve Mattis'in peşinden gittiler. Yanlarına vardıklarında ikisinin de itiraz etmemesi Margaret'ı şaşırttı. Botlarının altında dallar kırılıyordu ve tulumunun altındaki çıplak bileğine dikenler sürtünüyordu. Halananlar'ın bahçesine girdiklerinde gökyüzü öfkeli, yok olmak üzere olan bir kırmızı renkteydi. Çiftlik evi, gökyüzüne karşı sert bir silüet oluşturuyordu. Rüzgâr yabani çavdarları titretiyordu. Çavdarlar seyrelip yerini otluğa bırakana kadar yürümeye devam ettiler.

Çit kırılmış, kömürleşmiş ve parçalanmıştı, etraflarındaki hava sülfür kokuyordu. Kimyasal kalıntı kararmış kar gibi yere serpilmişti, Margaret'in botlarının altına yapıştılar.

Simyasal bir reaksiyon.

Kokunun etkisiyle zihni bedeninden ayrıldı, dünya etrafında dönüyor gibiydi. Margaret, çitteki sivri aralıktan geçerken orma-

nın aç gözlerini üzerinde hissetti. Bela yanındaydı ve her an saldırmaya hazırlanacakmış gibi titriyordu. Göğsünden bir hırıltı yükseldi.

“Sessiz ol,” dedi Margaret.

Otların arasında ilerledikçe artan çürük kokusu boğazının arkasında safra birikmesine neden oluyordu. Sığ nefeslerinin arasından sineklerin vızıltısı duyuluyordu. Jaime onu iterek öne geçtikten sonra bir tiksinti sesi çıkardı. Ayağını yerden kaldırdığında Margaret botunun tabanında kırmızı bir çizgi gördü. Lal taşı gibi ışığı çekiyordu.

“Bu da ne?..” diye mırıldandı Jaime. “Kan mı bu?”

Çimenlere sıçrayan kan damlaları tüyler ürpertici bir şekilde eve doğru yol oluşturmıştı. Ahırın etrafını da sarmıştı. Tarlada en az beş inek yatıyordu, vücutları sisle örtülmüştü. Ama tam ayaklarının dibinde Halanan’ın beyaz midillisi duruyordu. Margaret, sıktığı dişlerinin arasından tıslayarak soluklandı.

Şekeryumağı’nın boğazı yırtılmıştı, kürkü kan ve külle keçeleşmişti. Boynunun etrafındaki izler çürümüşü, nesnenin sıvı özü ve *sebum** akıyordu. Ama Margaret’in midesini bulandıran asıl şey cesedin etrafını saran sineklerdi. Bu durum ona, kimse- nin toplamadığı en küçük, en ekşi elmaları hatırlatmıştı. Mevsim sonunda dallarından yere düşüyorlar, patlayıp açılıyorlar ve bir arı sürüsüyle kaplanıyorlardı.

Çiftlik evinin kapısı açıldı, Bayan Halanan elinde tüfekte sendeleyerek verandaya çıktı. “Çocuklar burada ne yapıyorsunuz?”

“Birinin çığlık attığını duyduk,” dedi Jaime.

“Kocam olmalı.” Halanan bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “Gelip kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim ama evinize dönmeniz gerek. Hava kararıyor.”

* Sebum, yağ bezlerinin meydana getirdiği salgı. (ç.n.)

“Burada ne olmuş böyle?”

“*Hala*,” dedi Bayan Halanan ciddiyetle.

Daha iki hafta bile olmamıştı ama şimdiden hayvanları öldürüyordu. Margaret dolunay çıktığında yapacaklarından korkuyordu.

“Sizin için temizleyebiliriz,” dedi Jaime.

“Kesinlikle olmaz. O şey serbest dolaşırken ormanda gezip tozmana izin verdiğimi bilse baban ne derdi?”

Jaime botunu yere sürttü. “Umurunda olmazdı.”

“Ah, öyle mi? Peki ya sen, Zachary?” Bayan Halanan kaşlarını çatı. “Sence kolunun kesildiğini annene haber versem memnun olur muydu? Ya da daha kötüsünü?”

“Hayır, efendim,” diye mırıldandı Mattis.

Halanan dikkatini Margaret’a veremeden hava etraflarında yoğunlaştı. İlk kar yağmadan önceki an gibi durgun ve soğuktu. Sonra rüzgâr otların arasından tıslayarak esti. Ölümün pis kokusunu ve ince, çok yönlü bir sesi taşıdı.

Margaret.

Etrafında döndü ve orada, çitin kenarında duran *hala*’yı gördü. Kırpmadığı gözlerindeki beyaz bakışları Margaret’inkilere kitlenmeden önce beklenti dolu korkunç bir an yaşandı. Soğuk suya dalmış gibi hissediyordu. Gözleri sisli kasvetin içinde ürkütücü bir şekilde parlıyordu.

“Neden hareket etmiyor?” diye sordu Weston sessizce.

“Jaime,” diye sızlandı Mattis. “Ne yapacağız?”

Margaret bazen onun için üzülüyordu; Jaime’nin evcil hayvanı olmuştu. Onun iyiliğine ve rehberliğine muhtaç bir köpek yavrusundan başka bir şey değildi.

“Onun peşinden gideceğiz.” Jaime’nin solgun saçları rüzgârda dalgalanıyordu, omzunun üstündeki çavdarın bir yansıması gi-

biydi. Margaret böyle anlarda Jaime'nin istediğinde cesaretli biri olduğunu düşündü. Onun seçme şansı varken kendisinin olmasından nefret ediyordu. Bu kasaba onu sevmese bile, burası hâlâ onun eviydi ve Jaime'nin ona aksini hissettirmesine izin vermesinden çok yorulmuştu. Onun da burayı koruma hakkı yokmuş gibi.

Mattis silahını göğsüne doğru yaklaştırdı. "Bilemedim."

"Biraz erkek gibi davran," diye çıkıştı Jaime, çoktan çitlere doğru yürümeye başlamıştı. "Gidiyoruz."

Margaret birkaç adım arkasından yürümeye başladı. "Ben de geliyorum."

"Tabii ya."

Bela sabırsızca alçak sesle sızlanıyordu.

"İzi takip et, Bela." İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Bela tilki kuyruğunu kıstırıp otlak çitin altından geçerken uluyarak tarlayı taradı. "O benim av köpeğim. Onsuz iz bulmada iyi şanslar."

Jaime hüsrarla iç çekerek, "Peki, hadi," dedi.

Margaret, Weston'a baktı. Onda nefesini kesen bir şey vardı. Rüzgârda savrulan siyah saçlarından, gözlerinde parlayan korku ve heyecana kadar vahşi görünüyordu. Bu ışığın altında gözleri, nemli bir kızılağacının kalbinin rengindeydiler. Vahşiydi ama bu ormanların aynı tanıdık, dengeli bir haliydi. Wes dudaklarını yaladı, "Sizinleyim," dedim.

"Hadi o zaman."

Halanan yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Dikkatli olun, tamam mı?"

Bela'nın peşinden, çitleri geçip ormana dönerlerken yılan gibi dalların altından ve eğreltiotların yanından geçtiler. Margaret'in kulaklarında kan pompalanırken, yıllardır hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Güneş batıp ay yükselmeye başladığında, ağaçların

arasından süzülen ışık kan gibi kırmızıya dönüşüyordu. Önünde çocuklar bağırıp çağırırken orman ateşi gökyüzüne karşı karanlık çizgiler oluşturuyordu. Bela havlıyordu ve sesi kızgın bir domuz gibi çalıları yarıyordu.

Bir açıklığa girene kadar koşullar ve işte oradaydı, ay gibi solgundu ve bir dala tünemişti. Bela ağacın dibinde zafer çığlıkları atarak dolaşıyordu. *Hala*'nın ona bakışında korkutucu bir şekilde farkındalık vardı. Ama o daha ne olduğunu anlayamadan Mattis silahını havaya kaldırdı. Nişan aldı ve ağacın bir dalını havaya uçurdu. Dal yere düşmeden önce sarsıldı ve gıcırdadı.

“Seni aptal!” diye bağırdı Jaime. “Avdan önce onu öldürürsen peşine bir çete takılır.”

“Dolunayı görüyor musun?” Mattis ona ters ters baktı. “O simyalanmamış bile! Sadece korkutup kaçırmaya çalışıyorum.”

“Çekil.” Margaret dirsek atarak aralarına girdi ve silahını sırtından çekip aldı. Ellerinin arasında bir olasılık var gibi hissediyordu. Nefes alıp tüfeğini kaldırdı, tüfeğin ağırlığı köprücük kemiğine yaslanıyordu. Nişan bölgesinde, *hala*'nın burnunu ve bembeyaz gözlerini benek benek saran kanı görüyordu. Kalbi nefretle hızlandı.

Demiurge'ler onu mahvetmişti.

Yedi yıl önce annesi, Umbria'daki bir Sumic kilisesinden çaldığı bir kalıntının parçası olan başka *demiurge*'ün boynuzlarıyla *prima materia*'yı damıtmaya çalışmıştı. Hayatının en kötü gecesi idi. Margaret o gecenin çoğunu hatırlamıyordu fakat bunu hatırlıyordu. Annesini yatağına yatırıp saçlarındaki kurumuş kanları tararken fısıldayarak söylediği tek şey, *Daha bitmedi*, olmuştu.

Margaret kazanırsa, sonunda bitecekti.

Elleri titriyordu. *Hala* doğal değildi. Başka herhangi bir tilkinin hayatı için savaşırdı fakat *hala* kuyruğunu pençelerinin üzerine düzgünce koymuş orada oturuyordu. Sanki sadece bir oyun

oynadıklarını biliyordu. Sanki onu tanıyordu. Weston onun yanında, Tanrı'nın yüzünü görmüş gibi ona bakıyordu. Sessizce dua ederken dudakları kıpırdıyordu.

Margaret ateş etti, kulaklarında çınlayan silah sesi Jaime'nin bağırıışlarını bastırıyordu. Etrafindan dumanlar yükseldi. Duman dağıldığında *hala* gitmişti fakat başının olduğu yerdeki ağaç kabuğu bir kemik gibi paramparça olmuştu. Kalp kanı kadar yoğun ve koyu bir şekilde öz su akıyordu.

"Gördün mü?" dedi Mattis, haklı olduğunu belli ederek. "Gitti."

"Senin yüzünden." Jaime, Margaret'in üzerine yürüdü. "Şans eseri atılan bir vuruştur."

"O zaman şansımın yakında tükeneceğini ummalısın. Kayıt yaptıracağım."

Bunu söyleyerek sırtına bir hedef tahtası çizmişti fakat Jaime'nin ağzının öfkeyle açıldığını görmek her şeye değerdı. Margaret topuklarının üzerinde dönüp Bela'ya seslendi. Kuyruğunu sarkıtmamasından hayal kırıklığına uğradığını anlamıştı, nadiren hedefini kaçırdı.

Ama çok yakında, Bela şansını yakalayacak ve Margaret da kendi şansına kavuşacaktı.

Weston peşinden koştu. Ormana döndüklerinde, günbatımının kırmızı ışıltısı bir kevgirden geçirilmiş gibi yumuşamıştı. "Böyle bir şeyi öldürebileceğinizi nasıl düşünürsünüz?" Weston'da daha önce bu kadar sinirli görmemişti. Onunla tanıştığı gün bile. "Bu..."

Hala'yı gördüğünde nasıl dua ettiğı aklına geldi. Tanrı'dan yardım ister gibi değildi. Sanki hayrete düşmüştü. "İlahi mi?"

"Öyle olsa ne fark eder ki? Bizimle oyun oynuyormuş gibi görünüyordu ve daha ayın başındayız. Siz onu öldüremeden o sizi öldürür."

“Korkuyorsunuz.”

“Tabii ki korkuyorum! Siz korkmuyor musunuz?”

Margaret tüfeğinin kayışını ayarladı. “Bence *hala* gibi bir şeyden korkmak mantıklı.

“O zaman neden? Zafer, hayatınızdan değerli olamaz.”

“Ya zafer için değilse?”

“O zaman ne için? Para mı? Ölü bir tilki mi?”

Margaret alaycı bir şekilde dudak büktü. Ölü bir tilki. Onun için tüm mesele buymuş gibi. Şimdiye kadar onun düşüncelerinin bundan daha karmaşık olduğunu biliyordu.

Hiç kimse size davrandığı gibi davranmamı sağlayacak bir şey söyleyemez. İnanın bana, bunu yeterince deneyimledim.

Weston’ın Katharist olmadığından neredeyse emindi, bu da onun ava katılma konusundaki çekingenliğini ve onu Jaime’den koruma konusundaki inatçı ısrarını açıklıyordu. Araştırma ilgi alanları annesininki kadar gizemli ve sapkın değilse, muhtemelen *hala*’nın ölmesini bile istemiyordu, *prima materia*’yı oluşturmak için kaynatılması bir yana...

Bu da onun av için mükemmel bir ortak olacağı anlamına geliyordu.

İçinde umut filizlendi. “Tilki sizin için buna değmez mi?”

“Hayır.” Şaşkınlıkla baktı. “Bir ödül için ya da Tanrı’ya bir iyilik yapmak için ölmem veya bardaki o kadın her ne anlattıysa artık. Ben bile o kadar kibirli değilim ve o kadar dindar olmadığımı da eminim. Ne işinize yarar ki?”

“İstediğim *hala* değil, onun iyiliği için de değil.” Gözlerini kapattığında, *Hala*’yı eline tutuşturduğunda Evelyn’in ona nasıl bakacağını hayal etmeye çalıştı. Onun sevincini net bir şekilde hayal edemiyordu ama bu fikir özlemle midelerini yakıyordu. “Sizce de sevdiğiniz insanlar için hayatınızı riske atmaya değmez mi?”

“Elbette değer.” Weston’ın yüz ifadesi yumuşadı. “Bu her şeyi riske atmaya değer.”

Weston Winters’ta hayran olunacak bir şey varsa o da inancıydı. Ona hayallerine ulaşma şansı için her şeyi yapabileceğini söylemişti ve Margaret artık ona inanıyordu. Hayatında hiçbir şeyden emin olmamıştı ama bundan emindi. *Hala*’yı pazarlık kozu olarak kullanmadığı sürece annesi ona asla  ıraklık vermezdi. Ve Margaret Weston’a avın ilerlemesinin tek yolunun o olduğunu söylediğinde, onu terk etmeyecek ya da tilkiyi kendisi için almayacaktı.

Yarın akşama kadar ona nasıl söyleyeceğini karar verecekti. Ardından ondan kendisiyle birlikte avlanmasını isteyecekti.

Wickdon'da geçirdiği yaklaşık iki haftanın ardından Wes, günbatımlarını anlamaya başladı. Genellikle yavaş ve gösterişliydi, sanki bir kadın şalını omuzlarından atıyordu. Ama bu akşam, karanlık bir perde gibi iniyordu. Dağlardan iri yağmur bulutları sel gibi akıyordu ve pencerenin önü tamamen gri olana kadar denizin üzerinde yoğunlaşıyordu.

Kütüphanenin şöminesinde bir ateş çatırdadı, ısının içinde özsu ve nem hışırdıyordu. Wes bir simya kitabının üzerine eğilmişti, parmaklarını saçlarının arasından geçiriyordu. On dakikadır mı yoksa on saattir mi burada olduğundan emin değildi ama gözlerini kırptığında ateş kül olmuştu, kitaptaki bu bölümden neredeyse hiçbir şey anlamamıştı ve yanında bir yığın parçalanmış kâğıt duruyordu. Eliyle parçaları süpürürken kendi kendine mırıldandı.

Okulu bırakmadan önce –Sumic kilise okullarının isyanı teşvik ettiği iddialarıyla saldırıya uğramadığı zamanlarda– derslerde sürekli yerinde duramadığı için başı belaya girerdi. Bu

sorundan ve öğretmenlerinin onu her yüksek sesle okumaya zorladığında maruz kaldığı aşağılanmandan dolayı, sınıfta olma düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Çıraklık döneminde bunu saklamayı daha iyi öğrenmişti, odaklanmasına yardımcı olması için, eline geçen her şeyi parçalardı. Kâğıtlar, ayakkabılarının bağcıkları, Christine'in her zaman isteksizce yerine diktiği ceketinin düğmeleri.

Wes kitabı kapattı ve başını ona dayadı. Maggie saatlerdir ortalarda yoktu ve Bela'yı da yanında götürmüştü. Buradaki yalnızlığına hâlâ tam olarak alışamamıştı. Her bir ses çok yüksek geliyordu. Döşeme tahtalarının gıcirtısı, çatıdaki yağmurun sesi ve fırtınada hareket eden çerçevenin tıkırtısı.

Maggie buraya nasıl katlanıyordu? Medeniyetten beş kilometre uzakta. Ölü bir erkek kardeş, kayıp bir baba ve hem ölü hem de kayıp olabilecek bir anne. Bir zamanlar böyle bir şeyin hayalini kurmuştu: Umursamayan bir anne ve içinde çılgınca koşabileceği bir ev. Bir sokak kedisi gibi etrafta sinsice dolaştığı, yangın merdiveninde ya da parkta kızları öptüğü, her sesi açlıkla yuttuğu günler sona erecekti. Ama şimdi gerçekle yüzleştiğine göre, böyle bir hayata imrenmiş olması midesini bulandırıyor.

İşte yine Maggie Welty için üzülmüyordu. Ne düşündüğünü tahmin etseydi muhtemelen onu canlı canlı deşerdi.

Biri ön kapıya vurdu.

Bir gök gürültüsü evi temellerinden sarsarken ve beyaz bir şimşek geceyi yararken Wes irkilerek doğruldu. Buranın kendi evi olmadığını düşünerek muhtemelen kapıyı açmaması gerekirdi, ama kapı tekrar sert ve acil bir şey varmış gibi çaldığında, isteksizce antreye doğru yürüdü. Göz deliğinden, verandada yağmur suyuyla ıslanmış ve nefes nefese kalmış Halanan'ı gördü.

İrkilerek kapıyı açtı. "Halanan. İçeri gelmek ister misin?"

"Zamanım yok. Handa seni aradıklarını söylemek için geldim. Kız kardeşin olduğunu söyledi. Madeline?"

Kahretsin. Mad'den gelen bir telefon asla hayra alamet değildi. "Neden arıyormuş?"

"Bunu sana söyleyen kişi ben olduğum için üzgünüm fakat annenin bir kaza geçirdiğini söyledi."

Wallace Hanı'nın lobisi geçen geceden hatırladığı gibi, şehirdeki bazı gösterişli otellerin büyüleyici tarzına sahipti. Başının üstünde bir avize, şampanya gibi parlaktı ve ışıltıyla aydınlatıyordu, restorandaki insanların boğuk gürültüsü arasında biri Dunway'de popüler hale gelen aksak bir ritimle piyano çalıyordu.

Onun yaşlarında bir kız, büyük bir bitkinin yaprakları arasına yarı gizlenerek giriş tezgâhına yaslanmıştı. Başka bir gün olsa onunla flört edeceğinden emindi ama şu anda ona hiç odaklanamıyordu. Tek odaklanabildiği şey Halanan'ın söyledikleriydi, 'kaza' kelimesi zihninde tekrar tekrar yankılanıyordu. Annesi ölmüş olamazdı. Halanan ona söylerdi. İçten içe, böyle bir şey olsa Wes bunu bilirdi. Dünyanın manyetik alanında bir değişiklik olurdu, ya da onun içindeki önemli bir şey kırılırdı.

Wes şapkasını çıkarıp hızlı hızlı konuşmaya başladı. "İyi akşamlar hanımefendi. Adım Weston Winters. Bana bir telefon geldiğini duydum."

"Ah." Kızın dudakları sempati duyarcasına inceldi. "Buradan tekrar arayabilirsiniz, Bay Winters. Kahve ister misiniz?"

"Evet, aslında bu harika olur."

Kız onu tezgâhın arkasına, pelüş halılı ve masif ahşap masalı, rahat ve dağınık bir ofise götürdü. Wes bir sandalyeye oturup kızın dönmesini bekledi. Kızın geri gelip eline bir kahve tutuşturması bir dakika sürmüştü. Tenine işleyen sıcaklık, soğuktan kaskatı kesilmiş eklemlerini rahatlatmıştı.

Kendini kötü haberi duymaya hazırlayıp evinin numarasını çevirdi. Telefon çalarken kahvedeki yansımasını titreyerek tekrar tekrar bozuyordu. Hat sessizleşmeden önce bir kez daha çaldı. Karşı taraf bir şey dememişti ama diğer uçtaki gergin uğultudan orada birinin olduğunu anlayabiliyordu.

“Mad?”

“Weston,” dedi sert bir şekilde Mad.

Sesinde zar zor dizginlenen öfkeyi duyar duymaz soluklandı. “Neler oluyor?”

“Annemin ameliyat olması gerekiyor. İş yerinde uyuyakalmış ve elini dikmiş.”

Wes irkildi. “O iyi mi?”

“Az önce ne dediğimi duymadın mı?”

Kırıcı bir şey söylememek için dilini ısırды. Mad genellikle mantıklı düşünen bir insan değildi ve Wes'e göre haklı olmak onun için önemliydi. “Evet. Seni duydum.”

Mad derin bir iç çekti. Pencereden dışarı eğilmiş sigarasının ucundan kıvrılan dumanı gözünde canlandırabiliyordu. Dışarıdaki trafiği ve yağmurun yangın merdiveninde çıkardığı şangırtıyı neredeyse duyabiliyordu. “Teknik olarak evet, o iyi. Ama artık çalışamaz, bu şekilde olmaz. Ameliyat olmazsa, elini bir daha kullanamayacak.”

“Ah. Kahretsin.”

“Evet.”

Sessizlikleriyle beraber hattan çatırtılar geliyordu.

“Başarıya giden bir yoldasın,” dedi Mad, bu sefer daha nazikti, “fakat eve dönmelisin.”

Midesine yumruk yemişti. Başarıya giden yol mu? Sanki düşük bütçeli bir sahne prodüksiyonu mu sergiliyordu? Düşünceleri karmakarışık ve ağzından çıkan tek şey, “Hayır,” oldu.

“Hayır mı? Annemiz neredeyse elli yaşında! Henüz dank etmediyse diye söylüyorum artık bu şekilde devam edemez. Bunu hiç fark ettin mi?”

“Elbette fark ettim.” Sesini yükseltmemeye çalıştı. Şu anda bağışlamak istemiyordu. Bu odanın dışındakilere bir sorun olduğunu belli etmek istemiyordu. “Tanrım, Mad. Sen beni ne sanıyorsun?”

“O zaman ne demek istediğimi anlıyorsun. Christine ve ben, bırak bizi geçindirmeyi ameliyat masraflarını bile karşılayacak kadar kazanmıyoruz. Yardıma ihtiyacım var, Wes.”

“Biliyorum. Annemin daha fazla çalışamayacağını biliyorum. Senin de tek başına yapamayacağını biliyorum. Ama bana biraz zaman verirsen, bir daha çalışmayı düşünmek zorunda kalmazsın ve...”

“Bunu söyleyip duruyorsun. Sözler verip duruyorsun, zaman istiyorsun ve ikinci şans dileniyorsun. Yıllardır böyle yapmana izin verdim çünkü dersini kendi başına alırsın diye düşündüm. Artık büyüme vakti geldi.”

“Peki ne yapmamı istiyorsun? Geri dönmemi ve işe alım kısıtlaması olmayan berbat, sefil bir iş bulmamı mı istiyorsun? Hayatımın geri kalanında kıt kanaat geçinmemizi mi istiyorsun? Ben bunu yapamam. Hayatta mücadele etmekten yoruldum; yaşamak istiyorum.”

“Senin ne istediğin umurumda değil.”

“Çabalıyorum, Mad. Bundan bir çıkış yolu bulmamız için çabalıyorum.”

“Çabalaman artık yeterli değil.”

Wes’in nefesi kesildi. Bir şey söyleyemedi çünkü Mad haklıydı. Lanet olsun, o haklıydı.

“Bir şey söyle Weston.”

“Ne söylememi istiyorsun?” diye sordu kısık sesle.

“Herhangi bir şey. *Sentinle* ilgili olmayan herhangi bir şey.”

Tartışmak anlamsızdı. Hayatı boyunca, tüm zorluklara rağmen bir simyacı olmaktan başka bir şey istememişti. Beşinci Bölge’den gelen Banvish-Sumic bir çocuğun, aileleri nesillerdir burada olan Katharist politikacılarla boy ölçüşebileceğine inanmak. Onun gibi birinin bir fark yaratabileceğine inanmak. Ama sevdiği insanları bile koruyamıyorsa, bu ülkenin ezilenlerini korumayı nasıl umabilirdi ki?

Maggie’yi, Jaime Harrington gibilerden bile koruyamazdı, zaten Maggie de bunu hiç istemiyordu. İkisi de bunu itiraf etmemiş olsa da Maggie’nin de kendisinin karşılaştığı türden bir önyargıyla karşılaştığı şüphesinden kurtulamıyordu. Bu yüzden ona karşı koruyucu hissetmekten kendini alamıyordu.

Her Şey Tanrı’dır ve Tanrı Her Şeydir, simyanın temel ilkesiydi. Bu Wes için her zaman etik bir kural olmuştu. Bir kişiye yardım etmek, tüm dünyanın daha iyi olmasına yardım etmek demektir. Ama şu anda durum o kadar da basit değildi. Burada kalırsa, ailesine bir yararı olmayacaktı. Eğer kalmazsa da Maggie’yi kurtların önüne atacaktı. Wes ne yaparsa yapsın kaybedecekti. Ama bir karar vermek zorunda kalırsa, her zaman aynı şeyi seçecekti: ailesini. Hayallerinin peşinden koşmak onları terk etmek anlamına geliyorsa, bunlar peşinden koşmaya değecek hayaller değildi. Ne anlamı olurdu ki? Mad’in söylediği gibi daha iyi biri olmazdı. Bencil, aşırı iyimser, çocuksu.

Tüm idealleri bu kadar kolay yıkılıyorsa belki de başından beri saftı. Bu hayal ona göre değildi. Simyacılar öyle insanlardı ki zenginlik içinde büyür ve her zaman zengin olurlardı. Bu yüzden Wes, “Tamam,” dedi.

“Tamam mı?”

“Eve geleceğim.” Wes telefonu daha sıkı kavradı. “Ciddiyim. Bir sonraki trene atlayıp geleceğim.”

Mad ilk başta hiçbir şey söylemedi. İçindeki tüm mücadele tükenmiş gibiydi. “İyi.”

“Hatıra bir şey getirmemi ister misin? Av bu yıl burada gerçekleşecek.”

“Hayır.” Gülmüyordu ama sesi daha yumuşaktı. “Akşam görüşürüz.”

Hat kesildi, ardından bir vızıltı bıraktı.

Bu doğru bir karardı. Wes doğru olduğunu biliyordu. Fakat yine de berbat hissettiriyordu.

Wes kendine bir izin verse, Mad ile aralarının iyi olduğunu ve Mad’in onun hayatında önemli biri olduğu zamanları hatırlayabilirdi. Onunla yanında olmaktan, onun gibi biri olmaktan başka bir şey istemiyordu. Çocukken, geceleri Mad’in odasına girip, Mad yumuşayıp yatağında uyumasına izin verene kadar üzerindeki tüm battaniyeleri çekerdi. Büyüdüklerinde, barda vardiyası için hazırlanırken onunla sohbet ederdi. Babaları hayattayken bile Mad çalışıyordu çünkü her zaman para sorunu yaşıyorlardı ve o zamanlar da boğuluyor olmalıydı.

“Eve geldiğinde film izlemek ister misin?” diye bir şeyler söylerdi.

Bazen Wes odasından çıkana kadar arkasından bir şeyler fırlatırdı. Bazen de yolunmuş ince kaşlarına kalem sürmeye devam eder ve “Bugün seninle takılmaktan daha önemli işlerim var,” derdi.

“Yarın?”

“Yarın.”

Yarın, diğer gün, bir sonraki gün derken işte buradaydılar. Aralarındaki kilometrelerce yol ve onları öfkeyle dolduracak bir okyanus.

Telefonu kapattığında kahvesi soğumuştı. Kahveyi isteyip de içmemek kabalık olacağı için bir dikişte içti ki bu korkunç bir hataydı. Tadı günah kadar acıydı ve boğazından aşağı inerken çamur yutuyormuş gibi hissettirdi fakat ayakta kalması için ona bir enerji verdi. Wes lobiye döndüğünde camdaki yağmur sularını görünce inledi. Tanrı'nın ondan nefret ettiğini nasıl da unutmuştu, şimdi fırtınada Welty Malikânesi'ne kilometrelerce yürümek zorundaydı. Babasının trençkotunun arkasını bir kukuleta gibi kafasına geçirdi.

“Hey.”

Tezgâhın arkasındaki kıza bakmak için omzunun üzerinden baktı. Wes gülümsemek için kendini zorladı. Uzun zamandan beri duygularını gizleme konusunda ustalaşmıştı. Aksi halde umutsuzluktan boğulabilirdi. “Kahve için tekrar teşekkürler.”

Kız bir elini omzuna koydu. “Gelin hadi, sizi evinize bırakayım.”

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz.”

“Evet zorundayım. Yağmur yağıyor.”

Wes başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Evet öyleymiş.”

Kız, Wes'i sular altında kalan bir tarlaya park ettiği aracının yanına götürdü. Yeni model, pırıl pırıl siyah ve kromdu. “Dışarıdan gelen tüm insanlar için park yeri açmak zorunda kaldım. Adıminıza dikkat edin.”

Arabanın iç mekanının hoş, yeni deri kokusunu içine çekerek yolcu koltuğuna oturdu. Kız da direksiyon başına geçince gül ve yağmur suyu kokusu geldi. Motor çalışırken Wes emniyet kemerini taktı. Ona nereye gittiğini söylemesine gerek bile kalmamıştı. Ana yoldan şehrin dışına çıkıp doğruca Welty Malikânesi'ne yöneldi.

Yol boyunca kız hiç konuşmadı, ne olduğunu ya da Wes'in nasıl olduğunu sormadı ve Wes bu durumdan çok memnundu. Kız radyonun sesini, tavandaki yağmur patırtılarının arasından

müziğin sesini duyabileceği kadar açtı. Wes başını cama yasladı ve Colleen'in bulaşık yıkarken mırıldanmayı sevdiği şarkıyı hatırlayınca gözlerini kapattı. Kalbi özlemle sıkışıyordu ama artık evini özlemenin bir anlamı yoktu. Yakında yine birlikte olacaklardı.

Kız arabayı Weltyler'in garaj yoluna park etti. Wes, uzakta hareketsiz, bir çift göze benzeyen iki beyaz yuvarlak şekil gördüğünü sandı.

"Hey," dedi kız. "Haddim olmadığını biliyorum ama annenize olanlara gerçekten çok üzuldüm."

Elbette bu konudan kaçma şansı yoktu. "Teşekkür ederim. Eksik olmayın."

"Eve mi döneceksiniz?"

"Maalesef."

Bu yanıtına kız şaşırılmış gibiydi. "Gerçekten mi? Neden böyle söylediniz?"

"Dunway'de bana ait hiçbir şey yok."

"Buraya kıyasla mı? Buna inanmakta zorlanıyorum."

Wes dönüp ona baktı. Karanlıkta yüz hatlarını net olarak seçemese de gülümsediğinde rujunun parlak kırmızı rengini görebiliyordu. "Daha önce Dunway'e gittiniz mi?"

"Hayır," dedi kız hülyalı bir şekilde. "Ama çok isterdim. Tüm o ışıklar, müzik ve insanlar. Kulağa büyülu geliyor. İstedğin herkes ve her şey olabilirmişsin gibi hissediyorum."

Ne tatlı. Keşke onun pembe dünyasındaki evde yaşayabilseydi.

Ama bu arabada olduğu sürece neden yaşayamasındı ki? Eğer kız onu görmüş geçirmiş bir şehir çocuğu olarak hayal etmek istiyorsa, onun için o karaktere bürünebilirdi. Hayatını sakın, düzgün ve büyülu yaşayabilirdi. Her zaman etrafında rol yapmasına, kendi duygularının gürültüsünü bastıracak kadar konuşmasına izin veren insanlarla olmayı sevmiştı.

“Peki siz ne olmak isterdiniz?” diye sordu Wes.

“Bir aktris.” Utanmış gibiydi.

“Bunu hayal edebiliyorum. Büyük bir iş yapmak istiyorsanız şehir tam size göre. Benimle gelmeye ne dersiniz?”

“Ah, Bay Winters...”

Wes göz kırptı. “Şaka yapıyorum.”

“Bir kızın kalbiyle oynamak ne kadar acımasızca,” dedi cilveli bir sesle. “Bu teklifinizi düşüneneğimi söyleyecektim.”

“Gerçekten mi? Son tren birkaç saat içinde kalkacak. Ya şimdi ya hiç.”

Belki de şehirde büyük işler *başarabilirdi*; gerçekten de onun teklifini değerlendiriyor gibi görünüyordu. Rol yapmayı bırakıp güldü. “Keşke gelebilsem. Ama gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin.”

“Gereğinden fazlasını yaptınız. Bıraktığınız için tekrar teşekkürler.”

“Elbette. Kendinize iyi bakın, Bay Winters.”

Wes arabadan indi, ince ince yağan yağmur damlalarının vurduğu farların önünden geçerek ön kapıya doğru gitti. İçeri girer girmez tüm neşesi kayboldu. Geriye kalan tek şey yorgunluktu ve Bela’nın onu karşılamak için merdivenlerden aşağı koştuğunu görmek bile onun keyfini yerine getirememişti. Kapıyı arkasından kapattı, ceketini çıkardı ve eşyalarını toplamak üzere üst kata çıktı.

Dantelli perdelerin arasından gözüken ateşin parıltısı giderek azalıyordu. Burada, battaniyelere güvenli bir şekilde sarınmış, pencerenin pervazına sığınmış dururken hiçbir şey Maggie'ye ulaşamazdı. Yağmurla ıslanmış cama baskı yapan soğuktan bahsetmiyordu. Evinin dışındaki ormanda sinsice dolaşan *hala*'dan da bahsetmiyordu. Jaime ve onun dikenlerinden de. Şu anda önemli olan tek şey sığa ve ışığa kavuşmuş olması ve yalnız kalmasıydı.

Daha rahat olmalıydı. Ama Weston bu fırtınada dışarıdaydı. Onun kapıdan içeri girdiğini her hayal ettiğinde, midesi bir yumruk gibi kasılıyordu. Ama zamanı tükenmişti. Yarın kayıt günüydü ve onun hayatına girmesine izin verme korkusundansa ona zarar vermesine izin verme korkusunun onu durdurmasına izin veremezdi. Ya şimdi ya hiç.

Bir şimşek zinciri gökyüzünü yararken, Margaret endişeyle kucağındaki kitaba döndü. Bu rahat okunacak bir kitaptı, babasının kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda okuduğu yıpranmış aşk romanlarından biriydi. Margaret, kutsal bir kitap

gibi açmadan önce parmaklarını yırtık, solmuş kapağın üzerinde gezdirdi. Annesi onu bu kitaplardan biriyle ilk kez yakaladığında, kapının pervazında kıpırdamadan durmuştu. Ağzı açık bir halde, solgundu ve bir hayalet görmüş gibiydi. Sonra dudağını bükerek, "Zamanını bu saçmalıklarla harcama," demişti.

Margaret bazen duygusallığının yetiştirilme tarzından sağ kurtulamamış olmasını dilerdi ama öyle olmamıştı. "Saçma sapan şeyler" okumaya başlamıştı çünkü babasının nasıl bir adam olduğunu unutmaya başlamıştı. Her geçen gün yüzünün görüntüsü daha da bulanıklaşıyor, sesinin tonu daha da belirsizleşiyordu. Ama bu kitaplarda onun kaybedemeyeceği bir parçası vardı; şarkılarının sözleri, İncil'indeki harflerin anlamı ya da her sonbaharda yaptığı baharatlı ballı kekin tarifi gibi değildi.

Tanıdık hikâyeye tam odaklanmışken bir motor sesi duyuldu. Şöminenin yanındaki halının üzerinde uyuklayan Bela, zarıfçe çapraz koyduğu patilerinden başını kaldırdı. Parlak farlar karanlığı ikiye bölerek dağlardan aşağı süzülen fırtına bulutlarını aydınlattı. Margaret alnını cama dayadı, ışığa karşı gözlerini kıstı. Şık siyah bir arabanın garaj yoluna hızla girişini izlerken camda sis oluşuyordu. Bu saatte, bu korkunç bir manzaraydı. Wickdon'da neredeyse hiç kimse araba kullanmazken diğerleri at bile bakmazdı. Araba olsun ya da olmasın, Wickdon'da hiç kimse Welty Malikânesi'ni ziyarete gelmezdi.

Yolcu kapısı açıldı ve bir adam –hayır, bu Weston'dı– dışarı çıktı. Onu uzun saçlarından ve omuzlarına yapışmış trençkotundan tanıdı. Şimdi yakından bakınca arabayı da tanıdı.

Weston'un, Jaime'nin arkadaşı ve Wickdon'un gözdelerinden biri olan Annette Wallace'la tanışması tam da Maggie'nin başına gelebilecek bir şeydi. Wallace ailesi köklü, eski bir aileydi. Altın arayarak zengin olmuşlardı ve şimdi kasabada birkaç mülkleri vardı. Bu yılki av için büyük bir finansman kaynağı olduklarına şüphe yoktu.

Ön kapının kilidinde anahtar döndüğünde, Bela yerden fırladı ve merdivenlerden koşarak indi. Kendi köpeği tarafından ihanete uğramıştı. Margaret, kapı açıldığında fırtınanın şiddetli sesini duydu. Tüm ağaçlar sallanıyor ve yağmur donmuş toprağı çamura çeviriyordu. Kasabaya gitmek tam bir kâbus olacaktı ve bir an için Annette'in mahsur kalabilecek olmasına endişelendi. Ama neyse ki motoru çalıştırdı ve araba çamurdan çıkıp dağ yoluna doğru ilerledi.

Weston'un ayak sesleri merdivenleri hızla çıkarken, Margaret'in kalbi deli gibi atmaya başladı. Weston'un odasının kapısı çarparak kapandı. Margaret onunla konuşmadan önce sakinleşmek için çaresizce kitabına geri döndü ama tam olarak odaklanamadı. Weston'un çekmeceleri açıp kapatırken çıkan çarpma sesi çıldırtıcıydı. Orada ne yapıyordu ki?

Öfkeyle kitabını ters çevirip bıraktı ve koridordan aşağı yürüdü. Kapıyı açtığında Weston'ı tüm eşyalarını yere boşalttığını gördü. Yarıları dolu bavulları görünce midesi kasıldı.

"Ne yapıyorsunuz?"

Wes onunla yüzleşmek için arkasına dönerken olduğu yerde sıçradı. Margaret onu görünce neredeyse bir adım geri atacaktı. Hayalet gibi solgundu ve yağmur suyuyla dümdüz olan saçları keçeleşmişti, titrek ve ıslak bir küçük köpeğe benziyordu. Gözleri berbattı. Her zaman parıldayan gözlerinde ne bir muziplik ne de bir neşe vardı. Sadece yüzünde tanıdık bir tükenmişlik ifadesi olan boş bir yorgunluk vardı.

Elinde bir dizi tespih boncuğu tutuyordu, Margaret onu uygunsuz bir şekilde yakalamış gibi boncukları hemen cebine soktu. Margaret'in şüpheleri doğrulanmıştı. Weston bir Sumic'ti. Fakat Weston'un ayrılmak üzere hazırlandığını görünce Margaret bu gerçeği öğrendiği için ne rahatlamıştı ne de haklı hissetmişti.

"Kapı çalmak diye bir şey var, bilir misiniz?" diye homurdandı Wes.

“Nereye gidiyorsunuz?”

Margaret’a gülümseyecek kadar soğukkanlılığı geri gelmişti. Fakat gülümsemesi yapmacıktı, yerine oturmayan bir maske gibiydi. “Eve.”

“Ne?” Margaret sesini dizginleyemedi. “Neden?”

“Taşrada yaşamaya uygun değilmişim,” dedi neşeyle, kirpiklerinin arasından ona baktı. Kirpiklerinin ucundaki yağmur damlaları ışıktaki parlıyordu. “Üzölmüş gibisiniz. Beni özleyecek misiniz?”

Margaret kızmaya başlamıştı. Kendini bir hayale bu kadar adadığını düşündüğü birinin küstahlığına tahammöl edemezdi. Şimdi olmazdı. Kalması için ona *ihtiyacı* varken olmazdı. Artık cesaretini toplamışken olmazdı. “Eve gidemezsiniz.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Hayallerinizden bu kadar kolay mı vazgeçtiniz? Burada kalabilmek için bir köpek gibi yalvarmanıza değer miydi? Tüm bunlar sadece iki hafta sonra evinizi özlediğiniz için miydi? Gururunuzda bu kadar az mı değer veriyorsunuz?”

Wes artık gülümsemedi. “Konu bu değil.”

“O zaman nedir?”

Wes ellerini saçlarının arasından geçirdi. Saçındaki yağmur suları çenesinden ve boynundan aşağı süzöldü. Suların yakasının altından gidişini izledi. “Uzun bir hikâye. Kız kardeşlerimin evde bana ihtiyacı var diyelim ve konu burada kapansın.”

“Ama benim de size burada ihtiyacım var,” dedi Margaret düşünmeden. O kadar temkinli, o kadar hazırlıklıydı ki. Nasıl olur da her şey bu kadar ters gidebilirdi?

“Kayıt ücreti için yeterince paranız olduğunu sanıyordum.”

“Bir partnerim yok.”

Wes’in yüzü şaşkınlıkla donakaldı. “Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Benim simyacım olmanıza ihtiyacım var. Annem artık öğrenci kabul etmiyor fakat *hala*’yı bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyor. Av bittiğinde bunu ona verebilecek, güvenebileceğim tek kişi sizsiniz çünkü bunu yaparsanız size çıraklık vermekten başka çaresi kalmayacak.”

Wes’in tamamen aklı başından gitmişti. “Ama... ama ben bir simyacı değilim. Resmi olarak yani.”

“Bu kadar mütevazı olmayın.” Margaret yatağının kenarına usulca oturdu, Wes de biraz sakinleşmiş görünüyordu. “Eğer bir dönüşüm gerçekleştirebiliyorsanız, siz bir simyacınız demektir. Kurallarda lisanslı olmakla ilgili herhangi bir şey yok.”

“Güveninize minnettarım fakat size herhangi bir rekabet avantajı sağlamam mümkün değil.”

“Tek yapmanız gereken *hala*’yı öldürebilecek ve ortaya çıkaracak bir büyü yapmak. Hepsi bu kadar.”

Bir simyacının av sırasındaki görevinin basitleştirilmiş bir versiyonuydu ama gerçek buydu. Pratikte Yarımavı, sonbaharın bu dönemini kapsayan diğer tilki avlarından herhangi biri gibiydi. Av kulüpleri bir av köpeği sürüsünü ormanda serbest bırakır ve at sırtında takip ederdi. Av ancak avları yere düştüğünde, parçalandığında ya da vurularak öldürüldüğünde sona ererdi. Tek fark, tuzağa düşürülen avın yalnızca Soğuk Ay gecesinde bir simyacı tarafından öldürülmesiydi ya da belirsiz tarihi kayıtlar öyle iddia ediyordu. Tüm çabalarına rağmen, son iki yüz yıldır hiçbir simyacı bir *demiurge* öldürememişti. Şimdi, bunu nasıl yapacağını bilen tek kişi Evelyn’di.

Hayır, başka bir yolu olmalıydı. Margaret başka bir yol olduğuna inanmak zorundaydı.

“Hepsi o kadar değil!” diye itiraz etti Weston. “Bakın, simyacıların av sırasında ne tür numaralar yaptıklarını duydum. Simyasal tuzaklar. Sabotaj. İkimiz de yeterince kurnaz ya da de-

neyimli olmadığımı biliyoruz. Ayrıca, avcılık hakkında hiçbir bilgim yok." Parmaklarını havaya kaldırmış tek tek sayıyordu. "Silah dışında ne tür bir ekipmana ihtiyacınız olacağını bilmiyorum. Diğer yarışmacıların neler planladığını nasıl tahmin edeceğimi bilmiyorum. Silahla nasıl ateş edileceğini bilmiyorum. Hiç ata binmedim bile!"

"Size hangi ekipmana ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim ve size ata binmeyi öğretebilirim. Diğerlerine gelince, bunların hiçbirini yapmanıza gerek yok. Ucuz numaralar için size ihtiyacım yok. Sadece yanımda olmanıza ihtiyacım var. Neden benimle tartışıyorsunuz ki?"

"Sizinle tartışmıyorum. Buradan gitmemin hayal kırıklığı yaratacak bir şey olmadığını anlamanızı sağlamaya çalışıyorum. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Fakat başka birini bulmanız gerekecek."

"Ailenizin iyiliği için bu şanstı vaz mı geçeceksiniz?"

"Her zaman."

Margaret isteseydi ailesi evine dönseydi nasıl olurdu? Sevgi her zaman hırstan daha mı ağır basıyordu? "Anlıyorum."

"Bayan Welty, ben... üzüldüğünüzü görüyorum ama anlamıyorum. Eğer anneniz yarın geri dönecekse, onunla birlikte ava gidebilirsiniz, değil mi?" *Margaret* bir şey söylemeyince, *Wes*'in yüz ifadesi giderek düştü. "Ama onun dönüp dönmeyeceğini bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır." Gizli utancının içinde acı çekiyordu. "Tam olarak değil."

Bu bir yalan değildi. İnanmak istediği bir gerçektir.

Margaret, *Wes*'in öfkesine karşı kendini hazırlarken göz göze geldiklerinde ona acıyarak gülümsediğini gördü. "Sanırım en başından beri bana eve gitmemi söylemekte haklıydınız. Neden fikrinizi değiştirdiniz?"

“Çünkü size üzüldüm.”

Kendisine kızmasını bekledi ama Wes’in yüzünde beliren şey öfkeden daha kötüydü. Acımaydı. “Anneniniz üç aydır yokken bana mı üzüldünüz? Mag... Bayan Welty. Haddimi aştığımı biliyorum ama bu normal değil. Bunu biliyorsunuz, değil mi?”

Bu tam olarak kaçınmak istediği şeydi. Onun kendi adına daha fazla öfkelenmesine ihtiyacı yoktu ve onun yargılamalarına katlanamayacaktı. “Annem kötü biri değil.”

“Ben öyle bir şey demedim zaten.” Tereddüt etti. “Her zaman yalnız kalmayacağınız bir yere gitseniz daha iyi olmaz mı?”

“Yalnız olmak umurumda değil. O yokken işleri düzene sokmam konusunda bana güveniyor.”

“Güveniyor mu? Gerçekten, bu Tanrı’nın cezası evde kapana kısılmak bir tür onur mu?” Sözleri gergin sessizlikte yankılanırken, gözleri irileşti. Belli ki böyle söylemek istememişti ama artık çok geçti.

Yine de bu bir onurdu. Evelyn’in sevgisi hassas ve kazanılması zordu; Margaret bunu her küçük nezakette, her nadir nazik sözlerinde görmeyi öğrenmişti. Yüzü utançtan yanıyordu. “Anlamınızı beklemiyorum.”

Weston bir elini yüzünde gezdirdi. “Özür dilerim. Haklısınız. Ama anlamaya çalışıyorum.”

Onun durumunu anlayamasa da belki bağlılığını anlayabilirdi. “Annem *demiurge*’leri araştırıyor. Bu yüzden çok sık seyahat ediyor. Ama avı kazanırsam ve *hala*’yı ona veririm, artık bir yere gitmeyecek, evde kalacak. Bunu biliyorum. Bu yüzden ben...” Duraksadı, boğazı yanmaya başlarken titrek bir nefes aldı. Onun önünde ağlamayacaktı. “Size tekrar soruyorum, Bay Winters. Bir kez daha sormayacağım. Lütfen kalın. Bunu isteyebileceğim başka kimse yok.”

“Tanrım,” dedi Wes usulca. “Lütfen bana öyle bakmayın.”

Bu neredeyse bir reddedilme kadar kötüydü.

Wes sessizce mırıldandı, bir defter bulana kadar eşyalarını karıştırdı. Bir sayfa kopardı, üzerine bir şeyler karaladı ve Maggie’ye uzattı. “Alın. Telefon numaram ve adresim yazılı. Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da anneniz öğrenci alma konusunda fikrini değiştirirse diye.”

“Teşekkür ederim.” Ondan isteyebileceği başka bir şey olmasına rağmen Margaret kâğıdı katlayıp cebine koydu. “Sabaha kadar kalmak istemediğinize emin misiniz?”

“Evet. Bir sonraki trene bineceğimi söyledim.” Kaşlarını çatı. “Sizi bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum.”

“Anlıyorum.” Anlıyordu. Wes’in seçimi şaşırtmamıştı ve bunun için ona kızamazdı. Margaret o fotoğrafta dört kardeş saymıştı ve babasının vefatından bahsetmişti. Ona en başta bu kararı vermek zorunda kaldığı için üzgün olduğunu söylemeyi düşündü fakat bu şekilde gitmesinin, ardında bir şey bırakmadığını bilmesine izin vermenin daha iyi olduğunu düşündü.

Wes’in çantalarından birini alıp merdivenlerden aşağı inmesine yardımcı oldu. Bela, sanki Weston’la bir yere gideceğini düşünmüş gibi etraflarında heyecanla zıplıyordu. Köpeğinin ona alıştığını görmek içini ürpertti.

“Pekâlâ. Keşke bunun benim için bir zevk olduğunu söyleyebilseydim.” Ona şapkasını çıkardı. “Kendinize iyi bakın, Bayan Welty.”

Bunu o kadar içten söylemişti ki sanki bu kelimeleri bir hediyeye gibi onun ellerine sıkıştırmak istiyordu. Ona gülümşedi ama kızın tek görebildiği gözlerindeki endişeydi. Bahçedeki taşların üzerinde yağmur damlaları parıltıyordu, o kadar gürültülü yağıyordu ki kendi nefesini bile zor duyuyordu. “Hoşça kalın, Bay Winters.”

Wes'in uzaklaşmasını izlerken, kalbinin sıkışması ona acı verici olduğu kadar tanıdık da geliyordu. Kendisi burada bir hayalet gibi kalırken, kaç kere daha birinin buradan ayrılışını ve bir daha arkasına bakmadan gidişini izleyecekti?

Annesi onu ilk kez yalnız bıraktığında ne yapacağını bilememişti. İlk başta özgürlüğünün keyfini çıkarmaya çalışmıştı. Pikabı açmış ve müziğin boşluğu doldurmasına izin vermişti. Evdeki tüm tatlıları yemiş ve babasının pahalı viskisinden kendisine bir bardak doldurmuştu. Ama sabah olduğunda başı ağrımış, midesi bulanmış ve hâlâ tamamen ezik bir şekilde yalnız olduğunu fark etmişti. Saatler günlere, günler haftalara dönüşürken, zihni onu Evelyn'in başarısız deneyini hatırlamaktan koruyabiliyorsa, bu acıdan da koruyabileceğini düşündü. Terk edilmenin acısını, uyuşukluğa dönüştürmeyi öğrenebilirdi. Kendini gerçek değilmiş gibi hissedene kadar ondan kopmayı öğrenebilirdi.

Ama yağmurla dolan kapıyı kapatırken Margaret, Weston'ın reddedişini, eski bir yaraya saplanmış bir bıçak gibi hissetti. Bu, annesinin kederinin ardından sefil bir şekilde yalnız kalmanın keskin ve ani bir hatırlatıcısıydı. Burada, malikânenin yankılanan karanlığında, etrafında sadece belli belirsiz görebildiği hayaletler vardı. Onlarla tekrar yalnız kalmak şu anda katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

İstediği her şey ve sahip olduğunu iddia ettiği tüm o zayıf mutluluk parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Kendini *tekrar* bu acıya karşı savunmasız bıraktığına inanamıyordu. Son dakikaya kadar bekleyecek kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Keşke daha cesaretli olsaydı...

Hayır, bunu hâlâ yapabiliirdi. Vazgeçmekle başka biriyle –herhangi biriyle– çalışmak arasında bir seçim yapması gerekiyorsa, uzlaşmak zorunda kalacaktı. Ertesi gün Wickdon'a gidecek ve kendine bir simyacı bulacaktı.

Bu düşünce bile onu hasta hissettiriyordu, elleri bir şeyler yapmak için kaşındı. Zihnini yormayan, güvenli ve yararlı bir şey. *Çamaşır yıkamak*, diye düşündü. En azından bunu yapabiliirdi.

Margaret sersemlemiş bir halde Weston'ın yatak odasına gitti ve çarşafı çıkarmaya başladı. Yastık kılıfını katlarken, şifreli bir not düştü. İki kez altı çizilmişti ve *carbin boyun haftasını hatırla*, yazan bir nottu. Her ne demekse. Çarşaf onun gibi kokuyordu. İğrenç bir tıraş losyonu ve biraz da sülfür. Kokuyu içine çekmek neredeyse acı vericiydi.

Yalnız olmak umurumda değil, demişti ona.

Bu yalana nasıl bu kadar uzun süre inanmayı başarmıştı?

Ertesi sabah çok soğuktu, gökyüzü kapalı ve deniz gibi siyahtı.

Kör Tilki'nin pencereleri ıslanmıştı ve ışıkla doluydu. Margaret kapıları iterek açtığında barın gürültüsü sokağa taşı. Kalabalığa bakarken panik göğsünü sıkıştırdı. Saat sabahın dokuzunu biraz geçmişti, içki içmek için çok erkendi fakat etrafındaki kahkaha atan ve kızaran yüzlere baktığında bu insanlardan herhangi birinin eve hiç gidip gitmediğini merak etti. Herkes kimin ava katılacak kadar cesaretli –ya da aptal– olduğunu görmek istiyordu.

Daha önce hiç bu kadar görünmez olmak istememişti.

Margaret sıradaki yerini alırken kapüşonunu başına geçirdi. Sabahın erken saatinde çok az kişi onu görmüştü, görenlerin bakışları da üzerinden akıp gitmişti. Bayan Wreford'un elinde kalemle bir masanın arkasında oturduğu sıranın önüne gelmesi sadece birkaç dakikasını almıştı. Kadının yanındaki radyo, bu durum için fazla neşeli bir şarkı çalıyordu.

Margaret kapüşonunu yüzünden çekti ve nemli saçlarını saldı. Göz teması kurar kurmaz, Bayan Wreford geri çekildi. "Maggie? Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kadının verdiği tepki biraz dikkat çekti. Margaret paltosuna daha da gömüldü. "Av için kayıt yaptırmaya geldim."

"Peki yapmayı planladığın bu çok tehlikeli şeyden annenin haberi var mı?"

"Annem öyle ya da böyle bir fikir beyan etmek için burada değil." İcini çekti. "Şey. Sanırım bu konuda söyleyebileceğimiz tek şu bu."

Bayan Wreford annesini hiçbir zaman pek umursamamıştı.

Margaret kayıt ücretini masanın üzerine bıraktı ve lekeli masanın üzerine serilmiş bir sürü fişi görünce canı sıkıldı. Bayan Wreford parayı masanın üzerinden aldı. "Peki sana eşlik edecek simyacı kim?"

"Henüz karar vermedim. Henüz bir partner bulamamış biri vardır diye umuyorum."

Bayan Wreford arkalarındaki dolu barı işaret etti. "Eminim onlardan birini seçebilirsin."

Margaret bira kokan yüzlere, inciler ve şık giysiler içindeki insanlara bakarken, kendi ittifakının ne kadar dışında olduğunu fark etti. Bu insanlardan bazıları Yu'adir ailesini Bardover'dan kovmuştu. Bazıları Yu'adir'lerin küresel finans piyasalarını manipüle ettiği ya da Katharist çocukların kanını karanlık ayinlerde kullandıkları teorisine inanıyordu. Margaret'in ne olduğunu öğrenir öğrenmez içeri girmeye cesaret ettiği için hangisinin onu asmayacağını nereden bilebilirdi? Hangisinin tilkiyi ondan çalmayacağını nereden bilebilirdi?

Her iki konuda da güvenilebileceği tek kişi Weston'dı.

İki hafta boyunca bu konuya kafa yorduğu için şimdi kendini çok aptal ve şuursuz hissediyordu. O Sumic'ti, kendisi ise Yu'adır. Birbirleri hakkında nasıl bir yargıya varabilirlerdi ki? Olsa olsa, onu Wickdon'daki herkesten daha iyi anlamış olabilirdi.

Bayan Wreford onun umutsuzluğunu sezmiş gibi, "Gece yarısına kadar vaktin var. O zamana kadar birini bulamazsan geri gel ve paranı al," dedi.

Margaret gitmek için dönerken tam o sırada Bayan Wreford kolundan tuttu. Pençe gibiydi. Wickdon'daki herkes bu hareketi iyi bilirdi. On beş dakikalık bir işi saatlerce sürecektir bir sorguya dönüştürebilirdi. *Sorularıma cevap verene kadar gitmeyeceksin*, demekti. Margaret'i kaçmakla donup kalma arasında ikilemde kalmasına yetecek kadar baskı uyguluyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"Ve bunu yaparsan insanların ne konuşacağını biliyor musun? Neler yapabileceklerinin farkında mısın?"

"Elbette farkındayım."

Bayan Wreford başka bir şey söylemek ister gibiydi ama kolunu tutuşunu gevşetti. "O zaman sanırım seni bundan vazgeçirmenin bir yolu yok."

"Bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Bayan Wreford'un endişeli bakışları onu kapıya kadar takip etti. Yağmur damlalarının ve terin yakasının altında sertçe kuruduğunu hissedebiliyordu. Üzerindeki yüzlerce bakışın onu iliklerine kadar süzdüğünün farkındaydı. Acı soğğun içine doğru ilerledi. Rüzgâr salık saçlarını savurmadan önce titremeye başlamıştı. Saçları ensesine yapıştı, yosun gibi kaygandı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, ısıtmak için ellerini cebine soktu. Weston'ın gitmeden önce verdiği not eline değdi.

Telefon numaram ve adresim. Bir şeye ihtiyacınız olursa diye, demişti ona. Şehir buradan sadece üç saatlik bir tren yolculuğu uzaklıktaydı. Kayıtlar kapanmadan önce dönmesi için çok geç değildi. Tabii onun dönmek *istediğini* varsayarsak.

Hırs onu buraya bağlamak için yeterli değildi ama ailesi hâlâ onu buraya bağlardı. Onlara daha iyi bir hayat sunma konusunda ciddiye, belki de Margaret onu kendi hayallerinden daha fazlasıyla cezbedebilirdi. Bugünlerde para sıkıntısı vardı ama Margaret'in yetmiş beş dolara ihtiyacı yoktu.

Tek ihtiyacı olan Evelyndi.

Margaret koşarak caddeden geçti ve Wallace Hanı'na girdi. Annette çenesini ellerinin arasına dayamış, hülyalı ve kopuk bir ifadeyle tezgâhın üzerine eğilmişti. Bakışları Margaret'a takılınca kaskatı kesildi, onu görmek bile kendini ele vermişçesine gözlelerini kaçırdı. Margaret bu duruma şaşırmayı da rahatsız olmayı da çoktan bırakmıştı.

"Günaydın Maggie." Annette en azından nazik olabilmeyi başarıyordu.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim lütfen?"

"Ah, şey, tabii."

Margaret tezgâhın altından geçip arka ofise girdi. Kâğıdı elinden geldiğince dikkatli bir şekilde açtı ve ıslak elleri soğuktan ve sinirden titriyordu. Sonunda kâğıdı açmayı başardığında gördüğü şey onu dehşete düşürdü. Mürekkep ıslanarak dağılmıştı ve sayıları net bir şekilde okuyabilse bile Wes'in el yazısı berbattı. Bu dokuz muydu altı mıydı? Bir miydi yoksa yedi miydi?

Neden bu işi onun için kolaylaştırmasını bekliyordu ki? Hayal kırıklığı içinde inleyerek doğru numara olduğunu düşündüğü numarayı çevirdi. Biri telefona yanıt verene kadar çaldı da çaldı. "Alo?"

“Winterslar’ın evi mi?”

“Üzgünüm tatlım,” dedi ağlamaklı bir ses. “Yanlış numarayı aradın.”

Telefonu kapattı, başını ellerinin arasına alarak sessizce küfretti. Mümkün olan her telefon numarasını çevirirse, belki sonunda doğru numaraya ulaşabilirdi. Ama bunun için ne sabrı ne de zamanı vardı.

Margaret tekrar kâğıda baktı. Nemli kirpikleri kelimeleri bulanıklaştırırsa da adres yazısı neredeyse bozulmamıştı. Okuması için yeterliydi: 7302 Slate Avenue, Daire 804.

Kayıtlar bu gece kapanıyordu. Şimdi yola çıkarsa gece yarısından önce Dunway’e varıp dönebilirdi. Bu şimdiye kadar yaptığı en gözü kara, en saçma plandı. Belki de şimdiye kadar düşündüğü tek düşüncesiz plandı. Ama Weston onun tek şansıydı ve hayatta kalabilmesinin tek yolu yarışmaktı.

Kazanırsa, annesi eve dönecekti ve Margaret zaferini bir korumaya çevirecekti. Jaime gibi kimse ona tekrar zarar veremezdi. Onu New Albion’un kahramanı yaparlarsa kimse buna cesaret edemezdi. Bunu yapmak zorundaydı. Eğer bir şeylerin değişmesini istiyorsa, Weston’ı bulmalı ve onu dönmeye ikna etmeliydi.

Wes'in eve dönmesinden bu yana on iki saat geçmişti ve şimdiden Wickdon'ı özlüyordu. Welty Malikânesi'ndeki yatak odasının mahremiyetini, tozunu, her şeyini özlüyordu. Gündoğumundan önce dağların mükemmel sessizliğini ve sisin köknar ağaçlarının üzerinde parıldamasını özlüyordu. Maggie'nin varlığının hayaletini, onun sessiz yargılarını ve dolunay gibi gözlerini bile özlüyordu. Wickdon'da hayatın basit ve rahat bir ritmi vardı. Daha da iyisi, umut vaat ediyordu. Belki de birkaç gün ya da hafta içinde, bunca yıldır bırakmadığı hayali, Mad'in düşündüğü kadar çocukça ve imkânsız görecekti. Ama şu anda kendini tamamen sefil hissediyordu.

Öğleden sonra güneş pencereden içeri süzülüyordu ve zemini tozda dans eden ışık fayanslarıyla kaplıyordu. Burada yaşamak, pencerelerden şehri görebilmek onun için her zaman küçük bir mutluluk olmuştu. Bazı arkadaşları hâlâ yirmi yıl kadar önce yapılan reformdan önce inşa edilen apartmanlarda yaşıyordu.

Odaları, sintine' suyu ve çöp kokusunun orman yangını dumanı gibi yükseldiği dambıl şeklindeki hava bacalarına bakıyordu. Ancak Wes'in tek düşünebildiği Welty Malikânesi'nin kilometrelerce uzanan kızılağaçlara ve denizin kusursuz maviliğine nasıl baktığı iken, bu manzara onu pek de rahatlatmıyordu.

Salondaki yıpranmış kanepede oturuyordu, masanın üzerinde soğumakta olan bir fincan kahveye bakıyordu. En küçük kız kardeşi Edie, uyuklayan bir kedi gibi üzerine yatmıştı. Normalde, korkunç derecede sinir bozucu olmasa bunun tatlı olduğunu düşünürdü ama şu anda dehşete düşmekten başka bir şey yapamıyordu. Yalnız kalmak istiyordu fakat onu azarlayacak ya da kaçınılmaz timsah gözyaşlarıyla baş edecek enerjisi yoktu.

Eve geldiğinden beri Evie onu rahat bırakmamıştı. Önceki gece, bir hırsız gibi kapıdan içeri gizlice girmişti. Ama kapı arkasından kapanır kapanmaz koridorda battaniyeye sarınmış bir figür belirmişti. Sessiz kalması için parmağını dudaklarına götürmüştü fakat Edie onunla göz göze gelir gelmez nefesi kesilmiş ve ona doğru koşmuştu. Attığı her adımıyla uzun zaman önce ölmüş akrabalarının fotoğraflarını ve tüm azizler topluluğunun heykellerini sarsmıştı.

Her zaman ilk gördüğü Edie olmuştu. Başarısız bir çıraklık döneminden ya da dışarıdan eve döndüğünde kapıda bekleyen hep o olmuştu. Bunlar onun en sevdiği gecelerdi. Çoğu zaman içkiyle neşelenir ve Christine uyumaları için bağırana kadar şarkı söyleyerek onu evin içinde dolaştırırdı.

Edie yapışkan eliyle yüzüne dokununca onu öyle bir korkuttu ki az daha kafaları tokuşacaktı.

"Neyin var? Çok üzgün görünüyorsun."

"Yorgunum, o kadar."

Edie ona şüpheli bir bakış attı. "Tüm gün uyudun."

* Gemilerde oluşan su ve yağlı atık sularının biriktiği bölüm. (e.n.)

Ah evet. İşte şimdi Wickdon'da alışık olduğu şeylere değiniyordu. Altı yaşında bir çocuğun ona tavır takınması da tuzu bi-beri olmuştu. "Çünkü güzellikle uykusuna ihtiyacım var. Böyle görünmek için çok çalışmak gerekiyor, biliyorsun."

"Evet, tabii."

"Sadece kendine acıyor işte," diye seslendi Christine mutfaktan.

"Hayır acımıyorum!"

"Yine mi kovuldun?" diye sordu Edie.

"Hayır aslında. Bilgin olsun diye söylüyorum, seni çok özlediğim için döndüm ama kıymetimi bilmeyeceksen, sanırım seni pencereden fırlatacağım. Ya da belki doğrudan çöpe atarım. Ne dersin buna?" Onu omzunun üzerine atarken Edie zevkle çığlık attı.

"Sessiz olur musunuz?" dedi Christine. "Annem uyuyor."

Wes'in midesi vicdan azabıyla kasıldı. "Özür dilerim."

Edie hayal kırıklığıyla oflayıp pufladı. Tekrar minderlere gömüldüklerinde ev ürkütücü bir sessizliğe büründü, en azından olabildiğince sessizdi. Guguklu saat tiktak sesleri çıkarıyordu, yedi kat altlarındaki trafik uğulduyordu ve koridorun aşağısında bir yerde McAlees'ler telsizden birbirlerine bağıırıyordu.

Sonra kapı çaldı.

"Kapıya bakar mısın?" diye sordu Christine.

"Kalk, Edie." Bir geminin gövdesine yapışmış bir midye gibi inatla Wes'in boynuna yapıştı ve Wes sendeleyerek ayağa kalkarken hınzırca güldü. Bir iniltiyle Wes kendini kurtardı ve onu yere bıraktı. "Git ablana yemek yaparken yardım et. Uslu durursan belki sana bir ödül verir."

Bu onu rahat bırakması için ikna etmişti. Öyle bir hevesle mutfığa koştu ki, Christine'in şaşkınlıkla söylendiğini duydu. Akşam yemeğini mahvetmediğini umdu. Christine onun dönüşü şerefine aşırı karmaşık bir şeyler yapmakta ısrar etmişti.

Şimdi de bir ziyaretçi meselesi vardı.

Başka bir güveç ikram etmek ya da annesinin hatırını sormak için gelen iyi niyetli bir komşudan başka kimse olamazdı. Havadan sudan konuşmak ya da geleceğiyle ilgili sorularla muhatap olmak, oracıkta yok olup gitmek istemesine neden oluyordu fakat her zaman olduğu gibi bunu yapmak zorundaydı. Nefesini içine çekip gülümseyerek kapıyı açtı.

Gelen Maggie'ydi.

Koridorun loş ışığında bile saçları dökülmüş altın gibi parlıyordu. Ama yüzü solgundu ve gözleri kendi bitkin şaşkınlığını yansıtan geniş aynalar gibiydi. Bir an için bakmaktan başka bir şey yapamadı. Sonra bir şey söylemesi gerektiğini fark ederek, "B-Bayan Welty?" dedi kekeleyerek. "Burada ne işiniz var?"

"Bana verdiğiniz telefon numarasını okuyamadım."

"Bu... yine de sorumun cevabı değil."

Maggie gözlerini ondan kaçırdı. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

Wes kalçasını kapının kenarına yasladı. "Bunca yolu geldiğinize göre beni gerçekten özlemişsinizdir. Bir mektup yeterli olurdu."

"Size aşk mektupları yazacak ne zamanım ne de ilgim var." Maggie'nin ciddi sesi, tam olarak anlayamadığı bir hisle midelerini bulandırmıştı. "Ben ciddiyim."

"O zaman anlatın bana," dedi Wes nazikçe.

"Bir daha sormayacağımı söylediğimi biliyorum ama sora-
cağım. Sormak zorundayım. Benimle Wickdon'a dönmenizi istiyorum."

Ağzından çıkacak onca şey arasında en son beklediği şey buydu. Wes omzunun üzerinden evin içine kaçamak bir bakış attı. "Bakın, dün gece size söylediklerimde ciddiydim. Onları terk edemem. Bana ihtiyaçları var. Sizi bir sürü dertten kurtarmış olurdu eğer siz..."

“Size de faydası olacak.” Maggie’nin sesi hayal kırıklığıyla doluydu. “Ödül parasının hepsi sizin olacak.”

Hepsi.

Wes yetmiş beş doları düşününce aklı gitti. Bunu düşünmemeliydi. Ona hayır demesi gerektiğini biliyordu. Ama dün gece cennetteki bütün azizlere Tanrı ile iyi geçinmesi için yalvarmıştı ve onlar da bu dileğini yerine getirmişti. Bu fırsat ailesini ayakta tutacak ve hayalinin peşinden gitmesine izin verecekti.

Sadece biraz daha... kesin bir şey bulmalarını diliyordu. Bu plan tamamen onun kazanmasına ve daha da risklisi, onun kendisine herhangi bir şekilde faydalı olabilmesine bağlıydı. “Bunu düşünmem gerek.”

“Düşünecek zaman yok.” Maggie’nin sert çıkışı onu ürküttü. “Simyacı olmak ve ailenize yardım etmek için bir şans istediniz. İşte, önünüzde.”

“Ah. Gelen kim?”

Christine dirseğini Wes’in omzuna yaslayıp Maggie’ye öyle sinsice gülümsedi ki Maggie utançtan kızardığını hissetti. Christine yine Wes’in ikinci el kıyafetlerini giymişti: Wes’in sahip olduğu zamankinden daha beyaz olan gıcır gıcır bir gömlek, Oxford topuklu ayakkabılarının üzerine bol gelen bir pantolon ve bir çift pantolon askısı. Sesi şakacıydı ve kirpikleri cilveli bir şekilde aşağıya doğru kıvrılmıştı. Wes çılgılık atmamak için tüm gücünü zorluyordu. İkisinin de Maggie’ye karşı gerçek bir ilgisi olduğundan değildi elbette fakat yine de bunu sadece Wes’i kızdırmak için yapıyordu. Ama bu hassas bir konuydu.

Bir keresinde, on altı yaşındayken, şehir merkezindeki gösterişli bir tiyatrodaki çalışan Hedy Baker adında bir kıza kur yapmaya çalışmıştı. Eve geç gelmek simya öğretmenini son derece rahatsız etse de her gün vardiyasından sonra onu eve bırakabilmek için beklemişti. Lobi ışıklarının Hedy’nin elbisesi üzerinde pa-

rıldamasını görmek her sözlü azarı işitmeye değıyordu. Bir gece, akşam yemeğinden önce onu evine davet etmişti ve kapıyı açar açmaz, Christine boynunda Wes'in eski papyonlarından biriyle salına salına gelmişti.

Randevumuz için hazırım, demişti ve Hedy'nin yüz ifadesini gördüğü anda, hiç şansı olmadığını anlamıştı.

Bu, Christine'in randevularından birini ayarttığı ilk sefer değildi ama en azından sonuncusuydu. İki yıldır beraber yaşıyorlardı ve küçük bir parçası hâlâ kız kardeşini affetmemiş olsa da onu suçlayamazdı. İkisi de babalarının çocuklarıydı, sonuna kadar büyüleyiciydiler.

"Christine," dedi Wes, masum olmayan bir sırtıyla. "Bu Bayan Welty. Bayan Welty, bu benim kız kardeşim Christine."

"Memnun oldum." Christine, Wes'e omuz atıp Maggie'ye elini uzattı.

Maggie elini emin olmayarak sıktı.

"Wes," dedi Christine kibarca, "Zavallı Bayan Welty'i *dondurucu soğukta*, koridorda mı tutuyorsun? Yoksa onu içeri mi davet edecektin?"

"Şey..."

"Kardeşimin kusuruna bakmayın. Bazen biraz kalın kafalıdır. Lütfen içeri gelin. Size kahve ikram edeyim."

Maggie ısırmaya hazır bir köpek gibi eşiği geçtiğinde, Christine çoktan mutfağın yolunu yarılamıştı. Bu sıkışık holde onu *burada* ağırlamak neredeyse dayanılmazdı. Acı vericiydi fakat Wes de evine ait görünmüyordu, sanki Wickdon'dan kesilip buraya yapıştırılmıştı. Birbirine uyduramadığı iki hayatın özensiz bir kolajı gibiydi.

Wes, Maggie'nin ayaklarının dibindeki ayakkabı yığınına, sonra da neşeyle boyanmış, mavi örtülü Kutsal Ana heykelini in-

celemesini izledi. Suçlayıcı her Sumic kalıntısını yıkmak ve tozlanmış mobilyaların üzerine çarşaf atmak istiyordu. Ama artık çok geçti. Maggie, Wes'in ruhunun parçalarını, tıpkı onun kendi ruhunu görebildiği gibi her şeyi görebiliyordu. Hayatlarının gerçeklerini birbirlerinden saklayamazlardı. Onun için üzüldüğünü söylediğinde dudağının nasıl büküldüğünü hatırladı. Şimdi, evinin ne kadar küçük ve dağınık olduğundan utanarak, birbirlerine ne kadar benzediklerini anlıyordu. Talihsizlik ikisini de hissizleştirmişti. Maggie'yi sertleştirirken, Wes'i parlatıp cilalamıştı. Dünyanın sadece dışını görmesine izin verirse, ortaya çıkaracak hiçbir şeyi olmazdı. Ancak Maggie'nin kararlı bakışı altında tamamen çıplaktı.

"Paltonuzu alayım?" diye mırıldandı Wes.

"Benimle gelmeyecekseniz, gerçekten dönmeliyim."

"En azından bir kahve için. İçmezseniz kız kardeşim gücenir."

"Peki." Maggie paltosunu omuzlarından sıyrıp Wes'e uzattı. Sıcaktı ve köpek tüyleriyle kaplıydı ama tıpkı onun gibi Wickdon kokuyordu. Denizin tuzlu suyu ve fırtına sonrası ortaya çıkan toprak kokusu. "Ama uzun süre kalamam."

Maggie onun yanından geçmeye çalışırken Wes dirseğinden tuttu. Yüzü kızarmış gibi görünse de bu kez Wes ona vurmuş gibi kaş çatmadı ya da irkilmedi. "Annenizin dönmesini istediğinizi biliyorum fakat bunun başka bir yolu olmalı. Ava katılmak, ölmeyi dilemekten bir farkı yok."

"Mesele sadece annemle ilgili değil," diye tersledi. "Kazanmak istiyorum. Jaime Harrington'ın beni rahat bırakmasını istiyorum. Herkese bunu yapmaktan korkmadığımı göstermek istiyorum, çünkü korkmuyorum. Ölmekten korkmuyorum."

"Pekâlâ, ben korkuyorum."

Maggie gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Ölmenize izin vermezdim."

“Ah, öyle mi? Peki ava kaç kişi katılıyor, yüzlerce mi? Bunu size o kadar insan arasından benim söylediğime inanamıyorum ama bunu iyice düşünmelisiniz. Ölmek bile kazanma ihtimalimizin çok düşük olduğunu düşünmüyor musunuz gerçekten?”

“Bir şanstın daha fazlası var. Kaybetmeyeceğim. Yemin ederim.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Benden daha iyi bir atıcıyla, Bela’dan daha iyi bir av köpeğiyle ya da bizden daha yüksek bir bahis oynayan biriyle tanışmadım.” Maggie’nin gözlerinde alevlenen inanç Wes’in ağzının kurumasına sebep oldu. Burada, sisli güneş ışığında, balın, viskinin sarhoş edici renginde...

O sırada Edie boğazını temizleyerek araya girdi.

Ona bakmak için ikisi de arkasını döndü. Edie tek kelime etmese de bakışları dikkatle Wes’le Maggie’nin dirseğine dolanmış parmaklarına kitlenmişti. Melek gibi gülümsedi. “Christine kahvenin hazır olduğunu söyledi.”

Bunu dedikten sonra dönüp mutfığa gitti. Bunları nereden öğreniyordu bu? Wes yokken neler kaçırmıştı?

“Çok tatlı,” dedi Maggie.

“Bunu söylediğinizi duymasın.” Wes yüzünü buruşturdu ve Maggie’nin dirseğini bıraktı. “Pekâlâ, teklifinizi düşündüm.”

Maggie’nin yüzü şaşkınlıkla gevşedi. “Düşündünüz mü?”

Mantıklı olacak kadar değildi ama kararını verecek kadar düşünmüştü. Sadece birkaç haftalığına da olsa, gerçek bir simyacı olacaktı. Hayalinden vazgeçmek zorunda kalmayacaktı. Bir umut ışığı olduğu sürece, onun peşinden gitmeliydi. Ailesi bu yüzden ondan nefret edecek olsa bile. Annesine ava katılacağına söylediğinde onun yüzüne tokat atmış gibi olacaktı.

Bir parçası, işin bu noktaya geleceğini hep biliyordu: Miras ve tutkuları arasında seçim yapmak. Bu ülkede dindar Sumic’ler

politikacı olmazdı. Eğer özümсенmezse seçilemeyecekti çünkü çoğu insan Sumic'lerin sadakatlerini başkandan ziyade Papa'ya bağladıklarına inanırdı. Seçimler, *New Albion*'lar için *New Albion* gibi basit bir platformda kazanılmıştı. Birkaç yıl önce, Katharist bir bakanın radyoda Sumic olmanın "tiranlığın müttefiki ve refahın düşmanı" olarak kınadığını duymadan bir gün geçirmek zordu. Ama New Albion'a sadakat yemini etmek için Sumic'lerin kutsal saydığı bir yaratık olan *hala*'yı öldürmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Tabii ne olduğunu öğrendikleri anda onu Wickdon'dan kovmayacaklarını varsayarsa.

"Ben varım," dedi, hissettiğinden daha fazla bir güvenle. "Ama bunu aileme nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar Maggie'nin yüzünde tüm insani duygularının geçip gittiğini gördüğünü sandı. Sonunda yüzünde suçluluk duygusu kaldı. "Acele etseniz iyi olur. Gece yarısından önce kayıt yaptırmamız gerekiyor."

"Gece yarısından önce mi? Buradan Wickdon'a dönmek en az üç saat sürer," diye inledi. "Tanrım, bu kadar erken döndüğüm için beni öldürecekler."

"Sizi aramaya çalıştım."

"Bu ikimizi de büyük bir dertten kurtarırdı," diye mırıldandı Wes. Duvardaki guguklu saat çaldı. "Diğer kız kardeşlerim birazdan akşam yemeği için evde olacaklar. Onlara o zaman söylerim."

"Sizi nerede bekleyeyim?"

"Beklemek mi? Hayır, burada kalacaksınız. Ayrıca kahvenizi içmeniz gerekiyor. Annem yemek yedirmeden misafir ağırladığımı öğrenirse boynumu kırar."

Maggie'nin yüzü soldu. "Akşam yemeğine mi kalmamı istiyorsunuz?"

“Evet.” Paltosunu dolup taşan askıya fırlattı. “Alışık olduğunuzdan biraz farklı olacak biliyorum ama ailem arkadaş canlısıdır. Belki biraz fazla arkadaş canlısıdır ama en azından ilginç olacak.”

“İlginç,” diye tekrarladı Maggie düz bir şekilde. “Sabırsızlanıyorum.”

Wes ona sırtıttı. Sonra, sonunda neyi itiraf etmesi gerektiğini anladığında neşesi kayboldu. “Eminim şimdiye kadar çoktan anlamışsınızdır fakat... aileme ne yaptığımı söylediğimde işler garipleşebilir, bu yüzden sanırım ailemin Sumic olduğunu söylemeliyim. Ben Sumic'im. Bu sizi rahatsız ederse diye...”

Onun yargılamasına karşı kendini hazırladı fakat Maggie sadece başını yana eğip o iri ve masum gözlerini kırpıştırdı. İlk defa, insanların köpeklerinin sahiplerine benzediği söylemlerini anladığını fark etti. Bela da daha önce ona aynı bakışı atmıştı. “Bu beni neden rahatsız etsin ki?”

“Ben...” Kendi korkusundan utanarak kelimeleri bulmakta zorlandı. “Bilmiyorum.”

Maggie ona bir sır vermek istiyormuş gibi baktı. Onun güvenilirliğini tartıyor gibiydi. Sonunda hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. “*Hala* hakkında ne düşündüğünüz benim için önemli değil. Sadece onu öldürmeye hazır olmanız benim için önemli.”

“Hazırım.” En azından öyle olduğunu umuyordu. Karamsar ruh halinden kurtulmak için, “Söz veriyorum, pagan ayinleri, yamyamlık ritüelleri ya da buna benzer şeyler olmayacak,” diye ekledi. “Bunlar sadece ayin sırasında gerçekteşir.”

“Bu biraz hayal kırıklığı yarattı.”

Wes, hayatında hiç bu kadar tatlı bir rahatlama tatmamıştı. Nefes nefese güldü. “Neden gelip oturmuyorsunuz?”

Margaret, Winters ailesinin evine benzer hiçbir ev görmemişti. Gece bir medcezir gibi şehrin üzerine çökmüştü ama burası sıcak ve hayat doluydu. Ocağın üstünde tencereler, asılıydı ve yanında kalın ipliklerle bağlanmış bitkiler duruyordu, raflarında her türlü tuhaf nesne vardı. Haleli azizlerin küçük heykelleri, boyalı cam kavanozların içinde yanan mumların yanı sıra özellikle rahatsız edici bir ikon koleksiyonu vardı: Gümüş yaldızlı kana bulanmış demiurge'ler, avcılar tarafında vurulurken bile mutlu görünüyordular. Margaret bu manzarayı görünce Weston'ın dramatikliğe olan yatkınlığını neredeyse anlayabiliyordu. Wickdon'daki tek kilise, açık pencereleri ve beyaz duvarlarıyla sade, ağırbaşlı bir Katharist yapıydı. Ancak buraya gelirken önünden geçtiği Sumic kilisesi mücevherlerle işlenmiş gibi parlıyordu.

Pencerenin dışında, sokak boyunca çamaşır ipleri uzanıyordu ve gri teker bir kedi pervazda oturduğu yerden miyavlıyordu. Weston pencereyi açıp kediyi bir bebek gibi kucağına aldı. Kedi kızgın görünüyordu, sarı gözlerini yavaşça kırptırdı ama

masaya doğru götürülürken uysallaştı ve Maggie'nin yanındaki sandalyede kıvrılıp yattı.

Yedi kişi dirsek dirseğe, dört kişilik masanın etrafında doluştu, birbirlerine bağıyor, gülmekten neredeyse histerik bir hale geliyorlardı. Margaret nazik görünmek için elinden geleni yapıyordu fakat tek yapmak istediği gürültü bitene kadar kendini banyoya kilitlemekti. Weston, onun burada yabancılık çekeceğini söylerken haklıydı.

Bu şehir ona uygun değildi. Şehirle ilgili her şey onu bunaltmak için biçilmiş kaftandı. Trafikte çalan kornalar. Gökyüzünden aşağı doğru sürüklenirken marka isimlerinin reklamını yapan zeplinler. Ve insanlar, tüm o insanlar. Dökümlü, uzun elbiseler giymiş insanlar, inciler saçan insanlar, göz kamaştırıcı parlaklık-taki alışveriş merkezlerinden çıkan insanlar. Şu anda bile elleri adrenalinden titriyordu.

Winters ailesinin evi de ona çok fazla güvenlik sağlamıyordu. Yıllardır annesiyle birlikte yemek yememişti ve Weston'ın ailesinin paylaştığı bu ilişkiyi görmek neredeyse canını acıtıyordu. Bu ona, annesinin yemek pişirirken onu ve David'i "denetlemek" için tezgâhın üzerine oturttuğu daha mutlu günleri hatırlatmıştı. Son günlerde Evelyn yemek yemeyi hatırladığında yemeğini laboratuvarında yedi. Bu arada bu evde akşam yemeği tam bir üretim işiydi. Tüm bardaklar, tabaklar ve yiyecekler masanın üzerine bırakıldığında ahşap masa üzerindeki ağırlıktan dolayı gıcırıyordu. Ortadaki kazandan kızarmış sığır eti ve kaynatılmış defne kokusu yayılıyordu ve bir somun ekmek hâlâ fırında sıcak duruyordu. Weston'ın annesi "Kim şükran duası etmek ister?" diye sorduğunda Margaret tam ekmeğini bölmek üzereydi.

En sevdiği vazoyu hangisinin kırdığını sormuş gibi herkes sessizliğe gömüldü. Aoife Winters masanın başında oturuyordu, gözlerinde parlayan neşenin yalanladığı bir ciddiyetle çocukları-

nı inceliyordu. Saçları neredeyse sıyahtı ve saç örgüsüne gümüş bir kurdele örmüş gibi saç tellerinin arasından görkemli bir gri çizgi geçiyordu.

“Kimse istemiyor mu? Gerçekten mi?”

Margaret'in Wickdon'da pek sık duymadığı hafif bir Banvish aksanıyla konuşuyordu. Bu aksanı sadece sevkiyat günlerinde denizcilerden ve liman işçilerinden duyardı. Sabahları handan ayrıldıklarında, insanların *Her yer haftalarca bira kokacak*, diye mırıldandıklarını duyardı. Margaret, ailesinin Sumic olduğunu itiraf ettiğinde Weston'ın gözlerindeki endişe hâlâ canını sıkıyordu. O an verdiği yanıtta pişmanlık duyuyordu. Belki de ona daha ciddi bir şekilde güven vermeliydi. Belki de ona kendi sırrını söylemeliydi, tabii Wes bunu zaten anlamadıysa.

“Bunu Bayan Welty yapmalı,” dedi Edie ciddiyetle. “O bizim misafirimiz.”

Weston ağzını koluyla kapatarak kahkahasını bastırdı. Colleen ona öyle sert bir dirsek attı ki, Weston nefes nefese bir şeyler tısladı. Kucağındaki kedi kıpırdanarak ondan kaçtı ve patilerini can sıkıcı bir gümbürtüyle döşeme tahtalarına vurdu.

“Ben yaparım,” diye araya girdi Christine.

“Teşekkürler,” dedi Aoife.

Ürkütücü bir uyum içinde ellerini birleştirip başlarını öne eğdiler. Margaret elinden geldiğince onları taklit etti, sandalyesinde aşağıya kayarken saçlarının arasından onları izledi. Sumic gelenekleri ona yabancıydı fakat bu ufak ritüeller ona huzur veriyordu. Ona babasının Şabat* yemeklerinde ettiği duaları hatırlatmıştı.

“Tanrım, bizi ve almak üzere olduğumuz bu armağanları kutsa,” diye dua etmeye başladı Christine. Duanın geri kalanı alışılmış bir monotonlukla devam ediyordu, öyle hızlı dua ediyordu

* Şabat/Şabbat, dinlenme, işi bırakma anlamlarına gelir ve Yahudilikte ibadet ve dinlenme günü olarak kabul edilen gündür. (ç.n.)

ki Margaret kelimeleri anlayamıyordu. Christine duasını bitirdiğinde, diğerleri de "Amin," dedi.

Sonra oda kaosa sürüklendi.

Weston kepçeyi aldı fakat Mad onu savuşturdu. "Sıranı bekle, Weston. *Annen* ve *misafirin* bir şeyler yemek isteyebilir, değil mi?"

"Evet, evet."

Colleen, Mad bakmıyorken bir parça ekmek kopardı ve bir sincap gibi ağzına tıktırdı. Margaret'a kurnazca göz kırptı. Yüzlerindeki ince ayrıntılar farklı olsa da Winters çocuklarının hepsinde annelerinin siyah saçlarının çeşitli tonları ve gözlerindeki aynı muziplik parıltı vardı. Ancak içlerinde gözleri buz gibi donuk olan tek kişi Colleen'di.

En büyük kızlar çok farklı şekillerde güzelliklere sahipti. Mad, küt saçları ve kırmızı ruj sürdüğü dudaklarıyla moda dergilerindeki kadınlar gibi göz alıcı ve sadeydi. Christine'in saçları Weston'dakilerden bile kısaydı ve kesinlikle bakım yapıyordu, burnu da çillerle kaplıydı.

"Dur sana bir tabak getireyim Margaret," dedi Aoife. "Hepsi köpekbalığı gibidir. Özellikle de oğlum."

"Hiç gerek yok." Bakışlar Aoife'nin sargılı eline takılınca suçluluk duygusuyla midesi bulandı.

"İtiraz etmek yok." Aoife sağlam eliyle kepçeyle bir porsiyon yahniyi alıp Margaret'in önüne koydu. "Başka ne istersin?"

Christine tabağındaki etten bir parça kopardı. "Anne, bırak da kız nefes alsın biraz."

Garip bir duyguyla kalbi sıkıştı. Birden kendini ağındaki bir örümcek gibi hissetti, odanın en karanlık köşesinden kendini izliyordu. Margaret buradan kendini olduğu gibi görüyordu. Bu evin aydınlığında asık suratlı, mürekkep lekesi gibi bir lekeydi. Margaret bu insanlara ait değildi. Onların nezaketini ya da bir-

birleriyle olan kolay uyumlarına onu da dahil etme çabalarını hak etmiyordu. Hayır, bu uyumdan daha fazlasıydı. Onlar birbirlerini seviyordu. Her nazik hareketleri ve keskin sözleri bu sevgiyle doluydu.

Haddimi aştığımı biliyorum ama bu normal değil, demişti Weston ayrılmadan önce. Bunu biliyorsunuz, değil mi?

Onun için normal olanın *bu* olup olmadığını merak etti. Bir zamanlar onun ailesi de onunkiler gibiydi. Gözlerini kapatsa, dördünün malikânenin içinde, şöminenin etrafında güvenli bir şekilde toplandıklarını hayal edebilirdi. Ani bir ev özlemiyle Margaret'ın boğazı kurudu. Welty Malikânesi'nin o hali geri getirilemezdi, bu da kendini daha da terk edilmiş hissetmesine neden oldu.

Weston diziyle Margaret'ı dürttü. Yanına yaklaşarak "İyi misiniz?" diye mırıldandı.

Başlarının üzerine bir çarşaf çekmiş gibi hissediyordu; dünyası, Weston'ın dizisi onunkine değdiğinde oluşan elektrik hissi ve gözlerindeki ilgili, endişeli parıltıyla daralıyordu. Margaret başını salladı. Weston kuşkulanıp kaşlarını çattı ama üstelemedi. Weston bakışlarını kaçırır kaçırılmaz midesindeki çalkantı durdu. Tek yapması gereken akşam yemeğini bitirmektir ve sonra Wickdon'a dönmek üzere yola koyulacaklardı.

Margaret ve Weston aynı anda aynı ekmeğe uzandı. Elleri birbirine değdi, ikisi de yanmış gibi aniden uzaklaştı. Margaret'ın midesi başka bir etkileyici düğüme dönüştü. Kendini hemen toparlayamazsa, kız kardeşlerinden biri durumu fark edecekti. Margaret hayatı boyunca alay edilmeye katlanmıştı ama nedense *bu* konuda alay edilmenin utancı onu mahvederdi. Weston'ı itici bulduğunu onlara söyleyebilecek bir durumda değildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Weston. "Lütfen buyurun."

Kendisi için bir parça ekmek koparıırken kolundaki sıcaklık hâlâ karıncalanıyordu. Ekmeği güvecin içine daldırdı ve bir ısı-

rık aldı. Aylardır yediği her şeyden daha doyurucu ve çok daha iyiydi, tuzun ve taze kekiğin keskin tadıyla çok lezzetliydi. Ancak masa sessizleşince o da durdu. Parmaklarının uçları, boğumlarına kadar et suyuna batırdığı için sıcaktan yanıyordu.

Utana sıkıla “Güzel olmuş,” dedi.

Aoife’nin gülümsemesi ışıldıyordu. “İstedigin kadar ye.”

“Ee,” dedi Christine. “Bize kendinizden bahsetsenize, Margaret.”

Margaret yavaşça yutkundu. Yarı çiğnenmiş ekmek boğazından aşağı kaydı ve çivi gibi göğüs kafesine çarptı. Birden Weston’ın dizinin yine kendisinininkine sürtündüğünü fark etti. Cildi kaşınmaya başladı.

“Sorguya çekme onu,” dedi Weston. “Uzun bir gün geçirdi.”

Christine ellerini çenesinin altında kavuşturdu. “Sorguya çekmek mi? Kuru iftira. Misafirimizi daha yakından tanımak istediğim için beni affedin.”

“Ben de merak ediyorum.” Mad’in her kelimesi bıçak gibi keskindi. “Sizi buraya hangi rüzgâr attı? Evinizden çok uzaktasınız.”

“Uslu durun.” Aoife şaşırtıcı bir ustalıkla bir dilim ekmeğin üzerine tereyağı sürüyordu. Weston bir şey demek üzere ağzını açmıştı ki annesi ekmeği eline tutuşturunca ağzını kapattı.

“Anne, cidden,” dedi aynı anda Mad tıslayarak “ona bebek gibi davranmayı bırak.”

Masanın karşısında birbirlerine ters ters baktılar.

Aoife bir dilim ekmek daha yağlamakla meşguldü. “Tartışmayı bırakın ve yemeğinizi yiyin. Soğuyacaklar. Margaret içinizde aklı başında olan tek kişi.”

Mad içeceği uzun bir yudum aldı. Bakışları bardağının üstünden Margaret’in bakışlarıyla buluştu. Mad’in ondan hoşlanmadığı hemen belli oluyordu fakat Margaret bunun kendi yaptığı bir şeyden mi yoksa Mad’in kimseden hoşlanmamasından mı kaynaklandığından emin olamıyordu.

“Pekâlâ.” Christine ellerini çarptı. “Aramızdaki buzları başka bir şekilde eritemim mi? Belki bazı ilginç gerçeklerle. Madeline, neden ilk sen başlamıyorsun?”

“Elimde çok keskin bir bıçak var.” Mad vurgulamak için bıçağı salladı. “Hepiniz için bir hatırlatma.”

“Bu hiç eğlenceli değil. Ah!” Colleen ellerini masaya vurarak tüm çatal bıçak takımlarını salladı. “Şuna ne dersiniz? Kendimizden on kat daha fazla bakteri hücrelerine sahip olduğumuzu biliyor muydunuz...”

“İğrenç,” diye ciyakladı Edie.

Colleen keyifsiz görünüyordu. “Belli ki burada hepimizin kendi mizah anlayışı var.”

“Bayan Welty, lütfen bizi kendimizden kurtarın,” diye zorladı Christine. “Bize sevgili kardeşimizle nasıl tanıştığınızı anlatın.”

Bir anda altı çift göz ona odaklandı. Weston’ın gözleri, anlamını çözemediği bir yalvarışla ona bakıyordu. “Evelyn Welty benim annem. Bay Winters, o seyahatinden dönene kadar bizim evde kalmayı planlıyordu. Annem başka bir yerde araştırma yapıyor ama avı duyunca yakında döneceğini düşünüyorum. Demiurge’ler onun özel ilgi alanıdır.”

“Anlıyorum.” Aoife’in sert bakışları oğluna döndü. “Ben de onu eğittiğini sanıyordum.”

Weston güneşte beyazlayan kum gibi solgunlaştı.

Colleen dikkatle kâsesindeki patatesi karıştırıyordu ama Weston’a sırtarak “*Başın büyük belada,*” dedi sadece ağzını oynatarak.

“Bana çok fazla alan tanıdığını söylemiştim,” dedi zayıf bir sesle Weston.

“Buna inanamıyorum.” Ayağa kalkarken Mad’in sandalyesi döşeme tahtalarına sürtündü.

Ne yaptım ben? diye düşündü Margaret.

Christine ve Colleen sessiz bir sohbete dalarken Margaret çaresizce Mad'in pencereye doğru ilerleyişini izledi. Pencereyi açıp bir sigara yaktı, camda boncuk boncuk biriken yağmur suyu çakmağında dans eden alevin altında parıldadı. Gri tekir kedi, yanındaki tabureye zıpladı ve Margaret, sakinleşip başını okşayana kadar elini ısırıldı.

"Wes, bana neden yalan söyledin?" diye sordu Aoife.

"Sana neden yalan söylemesin ki?" diye tersledi Mad. Sigarasının ucu yeni ateşlenmiş bir silah gibi tütüyordu. "O kendisinden başka kimseyi düşünmeyen bencil bir çocuk."

"Madeline, yeter. Misafirimiz..."

"Umurumda değil! O umurumda değil." Margaret'in üzerine yürüdü. "Siz neden buradasınız ki?"

"Çünkü onun yardımına ihtiyacım var," dedi Margaret elinden geldiğince sakin bir şekilde. "Av için kayıt yaptıracam fakat bunun için bir simyacıya ihtiyacım var. Eğer kazanırsak annem onu çırak olarak alacak ve ödül parası annenizin ameliyat masraflarını karşılayacak."

"Bir hayır işi o zaman. Sizin merhametinizle ya da kan paranızla ilgilenmiyoruz."

"Bu kararı sen veremezsin!" dedi Weston kızarak. "Bu benim seçimim ve ben gidiyorum."

Colleen gergin bir kahkaha attı.

"Anneciğim," diye sızlandı Edie.

"Colleen, kardeşini odasına götür."

"Ama..."

"Şimdi."

Colleen saygıyla başını eğdi ve Edie'yi elinden tuttu. "Evet, efendim."

Aoife, Weston ve Mad'e dönerek, "Siz ikinize gelince," dedi, "eğer sarhoşlar gibi kavga etmek istiyorsanız, bunu dışarıda yapın. Ama mutfağında olduğunuz sürece birbirinizle makul yetişkinler gibi konuşacaksınız."

"Ona söyleyecek başka bir şeyim yok," dedi Mad. "O zaten bu aileye sırtını döndü."

Gerginlik istenmeyen bir misafir gibi aralarında duruyordu. Margaret güveçten bir lokma daha ağzına attı ve boğazını yaktığında irkilmemeye çalıştı. Gözleri sulandı.

Aoife başını ellerinin arasına aldı. "Bu senin yaşında bir kız için çok tehlikeli bir şey. Annen ne yaptığını bilse ne derdi? Kendini öldürteceksin."

"Anne, lütfen," diye araya girdi Weston. "Kimsenin öldüğü yok"

"Ama ya Wes ölürse," dedi Christine neşeyle. "Besleyecek bir boğaz eksilmiş olur."

"Doğru söyledin," dedi Weston.

"Bunun şakasını bile yapma!" diye bağırdı Aoife. "Bu av yanlış bir şey, Wes. Yanlış olduğunu biliyorsun. Senin için zaten çok fazla endişeleniyorum. Üstüne bir de ruhun için endişelenemem."

"Onu öldürmek zorunda kalmayacak," dedi Margaret. "Ben halledeceğim."

"İncil'de cinayete iştirak etmenin ölümcül bir günah olduğunun yazdığını sanmıyorum," dedi Christine. "Tanrı affeder, değil mi?"

"Kesinlikle!" Weston sandalyesinden fırlayıp annesinin yanında diz çöktü. Annesinin sağlam elini iki elinin arasına aldı. Bu haliyle mükemmel, sadık bir evlat gibi görünüyordu. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama başka ne seçeneğimiz var? Bayan Welty'nin bana, bizim de paraya ihtiyacımız var. Bu benim son şansım. Bu riski son kez alacağım. Yemin ederim, bundan sonra, başarısız olursam eve döneceğim. Bir iş bulacağım. Artık benim için endişelenmene gerek kalmayacak."

“Peki ya başarılı olursan?” diye sordu Aoife.

“O zaman hayatımı yaptıklarımı telafi etmeye adayacağım.” Weston duraksadı, sonra daha ciddi bir şekilde devam etti. “Hem sana hem de Tanrı’ya.”

Evelyn ona en son ne zaman bu kadar şefkatle bakmıştı? Aoife’in sevgisi endişe, öfke ve şefkatten oluşan bir düğümdü. Evelyn’i zorlasaydı, onun duygularının neler olacağından emin değildi.

“Buna yapmana vicdanım el vermiyor,” dedi Aoife. “Ama sana engel olamam da. Tek yapabileceğim bana tek parça halinde döneceğine söz verdirmem.”

“Döneceğim. Söz veriyorum.”

Aoife onun yanağını tutup başının üstünü öptüğünde, Christine ve Mad birbirlerine usanmış bakışlar fırlattı. Margaret, kız kardeşlerin kendi aralarında gizli bir dili olduğunu düşündü. Asla anlayamayacağı bir dil.

Mad, Margaret’in bakışlarını hissetmiş gibi kaskatı kesildi ve sertçe ona doğru döndü. Sigarasının girdaplı dumanından onu anlamak zordu ama gözleri kapkaraydı. “Umarım halinizden memnunsunuzdur,” derken sesi zehir gibi akıyordu.

En kötüsü de Margaret’in bu durumdan memnun olmamasıydı. Uzun zamandır sadece kendisiyle ve Bela’yla ilgileniyordu. Ama şimdi başarısız olurlarsa, tehlikede olan sadece kendi hayatı olmayacaktı. Acı çeken sadece kendisi olmayacaktı. Tüm Winters kızları ve onların umutsuz kardeşleri de aynı durumda olacaktı.

Weston şüphe uyandıracak kadar sessizdi.

Tren istasyonuna doğru hızlı ve sertçe yürürken konuşmadı, güneğe giden boş trende de. Etrafındaki hava Margaret’in umursamadığı çılgın bir neşeye çatırdıyordu. Weston bir ayağını kar-

şılarındaki koltuğa uzattı, diğer ayağıyla da durmaksızın yere *pat pat* vurarak Margaret'in sabrını zorluyordu.

Muhtemelen ne yaptığının farkında bile değildi. Bu onu ne kadar rahatsız etse de Margaret dilini ısırdı. Sadece bir akşamda tüm ailesinin acı dolu nefretini kazandığını göz önünde bulundurarak şimdilik ona hoşgörü gösterecekti. Özellikle de bu entrikaya onu sürükleyenin kendisi olduğunu düşünürse. Margaret suçluluk duygusunun üzerinde fazla durmamaya çalıştı fakat bu duygu inatçıydı ve hayatta kalmak için fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Mad'in sesindeki nefreti hatırladıkça bu durumu günlerce kötüleştirecekti.

Penceresinin dışında, New Albion kırsalı geceyle yeşil ve altın renklere dönüşüyordu. Karanlıktan ya da koridorda ilerleyen atıştırmalık arabasının yansımından çok az şey görebiliyordu. Araba önlerinde durunca Weston bir fincan kahve aldı.

"Gerçekten kafeine mi ihtiyacınız var?" diye sordu Margaret.

Weston tam içerken durdu, yüz ifadesi ekşidi. "Evet. Neden?"

Tak-tak-tak.

Margaret onun sallanan dizine dokundu, ayağı yere düz basana kadar itti. Weston *boğazını temizledi* ve daha sinirli bir şekilde kahvesinden bir yudum aldı.

"Endişelisiniz," dedi Margaret.

"Uyanık kalmam gerekiyor. Ayrıca kahve beni sakinleştirir."

"Belki de onun yerine biraz kestirmelisiniz. Kötü bir ruh hali içindesiniz."

"Kötü bir ruh hali mi?" Gülümsediğinde içinde bir şeylerin çatırdadığını duyduğuna yemin edebilirdi. "Hayır böyle bir durumda asla kötü bir ruh hali içinde olamam."

"Peki bu ne tür bir durum?"

"Güzel bir kadınla baş başa olduğum bir durum."

Margaret'in yüzü yandı. Bir zamanlar bu tür bir davranış onu kızdırabilirdi, hatta telaşlandırabilirdi. Ama şu anda tek hissettiği, bu sözlerin ne kadar boş ve hesapçı olduğuna dair duyduğu öfkeydi. Ve belki de ona bu kadar açık bir şekilde yalan söylediği için biraz incinmişti. Onun kadar kaba bir kızın güzel olduğunu düşünceğini sanmıyordu.

Benden gizleyemezsin, dedi içinden Margaret. Seni gördüm.

Weston Winters'in insanların sadece onun görmesini istediği şeyleri gösterme konusunda çok iyi olduğunu fark etmişti. Altın çocuk süsü. Laubali bir özgüven. Ballı sözler. Ama o, yalancıdan başka bir şey değildi, parçaları ucuz yaldızlarla bir araya getirilmişti. Margaret gözlerini kırpmadan ona bakarken, Weston'un gülümsemesi soldu. Bir yanı onu iliklerine kadar yüzmekten zevk almak istese de daha güçlü ve nazik yani ona acıyordu.

Ve sen de beni gördün. Ne kadar isterse istesin onu dışarıda bırakamazdı. Bu onları birbirine bağlayan zincirdi. Birbirlerini en savunmasız hallerinde görmüşlerdi ve artık birbirlerinin yüklerini taşımak zorundaydılar.

"Bu rol genellikle işe yarar mı?" diye sordu Margaret.

"Efendim?"

"Benimle dürüstçe konuşun ya da hiç konuşmayın." Weston'un kulaklarının ucu kızardı. *Güzel.* Eğer öfkelenirse, onu çözmek daha kolay olacaktı. Öfkesinin artık en kolay sömürülen zayıflığı olduğunu bilecek kadar kızıştığını görmüştü. "Hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyorsunuz."

"Peki, ne yapmamı tercih ederdiniz? Ağlamam sizi mutlu eder mi?"

"Hayır." Sesindeki gerginliği engelleyememişti. "Her şeyimizi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayken neden bu kadar rahat davrandığınızı anlamak istiyorum. Birbirimize güvenmemiz gerekirken beni neden dışladığınızı anlamak istiyorum. Kız kardeşiniz size yalancı dedi ve açıkça bencil olduğunuzu düşünüyor. Bunların ikisinin de tamamen doğru olduğunu düşünmüyorum."

“Kim? Mad mi? Elbette öyle düşünüyor. Hep öyle düşünecek. Ne yaptığının bir önemi yok.”

“Onun işini kolaylaştırıyorsunuz.”

“Bu onun beklentilerini düşük tutuyor.”

“Benim beklentilerim yüksek.”

Birbirlerine baktılar, tren ray üzerinde hareket ettikçe onlar da sallanıyordu. Sonunda Weston pes etti ve hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı.

“Kibirli olmak zorundayım, yoksa aklımı kaybedeceğim. Yaptığım şey hakkında ne düşündüklerini gördünüz. Yalnızca bir hayal kırıklığıym ve bunu kabullenirsem...” Bir elini zaten dağınık olan saçlarında gezdirdi. “Dunway’de kalamam zaten. Sahip olduğum tek iş olanakları fabrika ya da rıhtım ve bu durumda herkes nerede kalacak? Belki bir gün evlenirim ve çocuklarım olur, sonra da genç yaşta ölürüm ve tıpkı babam gibi ailemi zor durumda bırakırım. Bir simyacı olmadığım sürece hiçbir şey değişmeyecek.”

“Simyacı olsanız ne fark eder ki?”

“Tanıştığımızda size söylediklerimde ciddiydim. Senatoya aday olmak istiyorum. Sadece simyacılar seçilebilir ve sadece politikacılar bu ülkede gerçek bir değişim yaratabilir.”

“Ama yapmıyorlar da.”

“Kesinlikle! Simyanın değişim ve ilerlemeyle ilgili olması gerekir ama iktidardaki herkes bunu unutmuş durumda. Mevcut durumdan fayda sağladıkları sürece hiçbir şeyi değiştirmeyecek.” Her kelimesi öfke doluydu. “Gerçek ilerici politikacılarla hiçbir altı yaşındaki çocuk yatağa aç girmez. Hiç kimse ebeveynini güvensiz çalışma koşulları yüzünden kaybetmez. Hiç kimse iki yatak odalı bir daireye altı kişi sığdırmak zorunda kalmaz. İşte böyle. Şimdi mutlu musunuz?”

Hem mutluydu hem değildi. Bu, şerefli bir insanın hayaliydi. Weston'ın gözlerinde için için yanan o içten arzu olmasaydı, ona inanmayabilirdi. Bu ona babasını hatırlatmıştı. Bir keresinde ona tüm insanların kutsal bir görevi olduğunu söylemişti: *Tikkun olam*, dünyanın onarımı.

Yu'adir için simya ruhani bir uygulama olduğu kadar bir bilimdi de. Katharist'ler bile buna inanırdı. Ancak Katharist'ler simya ateşini Tanrı'nın ilahi yargısının bir sembolü olarak görürken –Tanrı'nın bir gün buğdayı samandan ayıracağı gibi ruhu maddeden ayırma aracı– Yu'adir simyayı daha nazik bir şey olarak yorumlardı. Sadece fiziksel dünyayı anlayarak ilahi olanı anlayabilirlerdi ve bu da başlı başına bir *tikkun olam* aracıydı. Ancak bilgelik birçok yol arasından yalnızca bir tanesiydi. Babası ayrıca iyi işlerden ve adalet eylemlerinden de söz ederdi. Margaret, simyayı sistemik bir değişim yaratmak için kullanmak istediği için Weston'a hayranlık duyacağını düşünüyordu fakat bu kadar idealist olup olamayacağını bilmiyordu.

Annesinin kütüphanesindeki neredeyse tüm simya kitaplarını okumuştı ve ilk filozofların inandıklarının aksine, İncil ne derse desin, simya bir arınma süreci değildir. Bir yozlaşma sürecidir. Weston Winters gibi saf niyetli insanları bile sert ve mesafeli yapmanın bir yolu mevcuttur.

“Tüm simyacılar dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istediklerini söylerler,” dedi sessizce. “Hiçbirinin başarılı olduğunu sanmıyorum.”

“Çünkü hepsi laboratuvarlarında eriyip gidiyor ve dünya hakkında teori üretmeye, içinde yaşamaktan daha çok zaman harcıyorlar. Hepsi alaycı ve dar görüşlü.”

Margaret gülümsemesine engel olamadı. “Çoğu sizin gibi değil, bu doğru.”

“Benimle dalga geçip geçmediğinizi anlayamıyorum.”

“Dalga geçmiyorum.” Bunu gerçekten kastettiğini görmek onu şaşırtmıştı.

Weston bir kolunu onun koltuğunun arkasına attı. “Pekâlâ o zaman. Ruhunu açma sırası sizde. Anneniz size simya öğretmedi mi?”

“Denedi.”

“Ve?”

“Bana tam olarak ne soruyorsunuz?”

“Ülkenin en ünlü simyacılardan biriyle akraba olan birinin kendisinin neden simyacı olmadığını merak ediyorum.”

Her şeyden önce annesi ona simyayı öğreteceğini söylemişti. Simya – gerçek büyü. Herhangi bir çocuk ışık saçardı. Ama Margaret simyanın neler yapabildiğini görünce parlaklığını yitirdi. Annesinin söz verdiği derslerin zamanı geldiğinde, Margaret kendini tutamadı. Bunu yapamazdı. Evelyn’in yüzündeki hayal kırıklığı onu hâlâ rahatsız ediyordu.

“Simya umurumda değil. Hepsi bu.”

“Neden?”

Bu soruya verebileceği pek çok yanıt vardı. Çünkü simya insanları canavara dönüştürür. Çünkü simya annesini geri getiremeyecekse ne işe yarıyordu? “Korkunç şeyler için kullanılabilir.”

“Elbette.” Tartışmaya açık olmayan bir ifadeydi. Savaşı yaşamak için çok genç olmalarına rağmen, her New Albian vatandaşı simyayla geliştirilmiş silahların verebileceği zararı bilirdi. Hepsi de kendi bedenleriyle ya da gönülsüz deneklerin bedenleriyle oynayan askeri simyacılardan korku hikâyelerini duymuştu. “Ama her şey olabilir. Önemli olan onu nasıl uyguladığınızdır.”

Margaret omuz silkti. “O zaman belki de hepimizin büyük hayalleri yoktur.”

Weston ona muzırca sırıttı. “Şimdi benimle dalga geçiyorsunuz.”

“Dalga geçmiyorum. Gerçek bu.”

“Bu iç karartıcı. Bunu kastetmiş olamazsınız.”

Yakında anlayacaktı. Tıpkı diğerleri gibi o da Wickdon’u ve malikâneyi bir hapisane, küçük, sıkıcı ve taşralı olarak görmeye başlayacaktı. Başarıya giden şanlı yolda üstesinden gelmesi ya da aşması gereken bir şeydi. Ancak burası onun için haritadaki bir noktadan başka bir şey değilken, Wickdon Margaret’in tüm dünyasıydı. Her gün hayatta kalmaya çalıştığı için hayal kurmaya zaman kalmıyordu. “Evet bunu kasettim, Bay Winters.”

Weston kaşlarını çattı. Verdiği cevaptan tatmin olmadığı beliydi ama konuyu uzatmadı. “Bana Weston... Wes diyebilirsiniz, biliyorsunuz.”

Margaret aniden elleri boşa hissedince gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıstırdı. “Olur.”

Sessizlik üzerlerine çökerken, Wes bilinçli bir şekilde ensesini ovuşturdu. Sessizlik tamamen rahatsız edici değildi. Margaret buna alışkındı, Beladan başka tek dostu olarak sessizliğe değer verirdi. Fakat Weston –Wes– bir orman yarattığı gibi, sessizlik karşısında şüpheli ve gergindi.

Sonra, Wes’in aklına bir fikir geldiğini fark etti. Kaşlarını kaldırmış, dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Wes ona daha da yaklaşırken Margaret onun kolunu neredeyse omuzlarında hareket ettiğini hissediyordu. Margaret geri çekilme dürtüsüyle savaştı. Wes’in elinin tenindeki hayali hissi, yavaşça açan bir çiçeğin çürümesi gibiydi. Bu hem arzuladığı hem de nefret ettiği bir acıydı.

“Ee,” dedi Wes. “Bana adınızı hiç söylemediğinizin farkında mısınız? Margaret, değil mi? Kendinizi aileme böyle tanıtmıştınız.”

Margaret. Adının onun ağzından çıkardığı ses hoşuna gitmişti; dişlerinin arasında bilinçli bir şekilde vurgulayışı ve şehirli aksanının tüm r’leri yumuşatması. O istemesine rağmen kimse ona Margaret demezdi. Başını salladı, bir anda ne diyeceğini bilemedi. Onu nasıl bu kadar şaşırtabiliyordu?

Margaret, üzerindeki cazibeyi çözmeye kararlı bir şekilde, yüz hatlarını yakından inceledi. Dağınık saçları barut gibi parlak siyahtı, kalın kirpiklerle çevrili gözleri koyu bir renkteydi. Gülümsediğinde, ön dişlerinin arasındaki ince boşluğu görebiliyordu. Wes'in yakışıklı -onaylanmaya ihtiyacı olduğundan değil- olduğunu itiraf etmesi onu biraz çıldırtıyordu.

Wes sesini alçaltarak "Peki size nasıl hitap edebilirim? Peggy?" diye sordu.

Büyü bir anda bozuldu ve Weston Winters bir kez daha annesinin boş odasını mesken edinmiş o iğrenç çocuk haline geri dönmüştü. "Hayır."

"Marge?"

"Kesinlikle olmaz."

"Tamam, tamam. Margaret o zaman. Demek siyacı olmak istemiyorsun. Ne olmak istiyorsun?"

"Keskin nişancı." Bunu söylemesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama anında pişman oldu. Margaret'in görünür olmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Hayatta öğrendiği bir şey varsa, o da hayatta kalmak için kendini nasıl görünmez kılacağıydı.

"Keskin nişancı, ha? Orduya mı katılacaksın?"

"Hayır. Tam olarak değil." Bunu kısa bir süre düşünmüştü ama hayatını, ona karşı sevgi beslemeyen bir ülkeye teslim etmek istemiyordu.

Ne istiyordu? Margaret ormanın nemli toprağını ve çam kokusunu içine çektiğini hayal etti. Rüzgâr saçlarını sevgiyle karıştırıyor ve kirpiklerinde buğular oluşturunuyordu. Bir silah sesi ve bir av köpeğinin uluması. Bencil olabilseydi, herhangi bir şeye sahip olabilseydi, bu şekilde görünmesine izin verirdi. Kırmızı avcı ceketini, defne tacı ve beyaz kürküyle, Jaime Harrington'ın

alaycı suratına basacak kadar yükseklikte, kazananların kürsüsünde.

“Sanırım kazanmak yeterli olacak,” dedi Margaret.

“Peki ya sonra?”

“Bilmiyorum. Bunun ötesini hiç düşünmedim.”

“Bu çok... nesnel.”

“Öyle mi? Bana çok saçma geliyor.”

“Hayır. Saçma değil.” Ciddi bir ifade takınmaya çalıştı ama gözlerindeki ciddiyet, kararlı ateş onu daha genç, neredeyse tatlı gösteriyordu. “Ayrıca, hayaller her zaman nesnel olmak zorunda değildir. Bu yüzden *hayaldirler*. Ve artık bizim hayallerimiz birbirine bağlı.”

“Bağlı.” Bu çok yabancı bir kavramdı.

Weston ona sıırttı. “Sen ve ben dünyaya karşıyız, Margaret.”

Bu sözün göğsünü sıkıştırması hoşuna gitmiyordu. Kaderleri birbirlerine bağlıydı fakat Margaret’i daha çok korkutan şey, Wes’in ona aşıladığı duygulardı; geçici umut ve korkunç özlem. Bu, botlarının parmak uçlarıyla bir uçurumun kenarında durmaya benziyordu. Altında uzanan şey deniz kadar karanlık ve değişkendi ve Margaret kendini bırakırsa, onu yakalayacak birinin olup olmayacağını bilmiyordu.

Wes ve hayallerinin, gerçekten de tehlikeli şeyler olduğuna karar verdi.

Margaret onu tedirgin ediyordu. Wes, Hohn'un telefonunu açmasını beklerken bir telefon kulübesinin buğulu camının arkasından onu izliyordu. Margaret, alçak taş çitlerin ardında küçük bir keçi ordusunun otladığı tepelere bakan bir bankta oturuyordu. Yüz ifadesi simya araştırmaları kadar okunaksız ve bakışları bir oyuncak bebeğinki kadar donuktu ama Wes yavaş yavaş onun dilinden anlamaya başlıyordu. Omuzlarındaki gerginlik. Her ani gürültüde gözlerinin büyümesi. Saçlarını dolayıp açması.

Huzursuz olduğunda bile, yaptığı her şey kesin, mekanik ve garip bir şekilde hipnotize ediciydi. Hohn nihayet cevap verdiğinde Margaret bir eliyle saçlarını toplarken diğer eliyle tokasını bir silah gibi sallıyordu.

Wes dönüş yolunu ayarlayınca telefonu kapattı sonra bavulunu tedirgin bir şekilde oturan Margaret'a doğru sürükledi. Geleceğinin, zamanında av için kaydolması gerektiğini düşünürse, daha fazla endişeli hissetmeliydi. Ama onun zaman algısı

her zaman diğerk insanlarınrkınden biraz farklı işlemişti ve ayrıca kontrol edemeyeceğı bir şey için endişelenmenin pek bir yararı olmayacaktı.

“Sakin ol.” Çenesini saat kulesine doğru uzattı. Saat yıldızsı gökyüzündeki dolunay gibi parlıyordu. “Saat sadece sekiz buçuk. Başaracağız.”

Gecenin son treni hırıltılı sesler çıkararak hareket ettiğinde Wes’in sesini bastırdı. Tren, istasyondan dışarı çıkarken foslayarak duman çıkardı ve ıslak, durgun havayı arkasından sürükledi. Wes’in paltosunun eteğı rüzgârın etkisiyle bacaklarına dolandı ve Margaret’in da saçının birkaç teli topuzundan kurtulup dudaklarına yapıştı. Wes onları savuşturup uzaklaştırmayı ve başparmağının ucuyla dudaklarına dokunursa ısırp ısırmayacağını merak etti. Bu dürtüsüne karşı koydu. Saç gibi sıradan bir şey onu hiç bu kadar ahlaksız hissettirmemişti.

Rüzgâr dindiğinde ve trenin düdüğü uzak bir uğultuya dönüştüğünde, “Buraya gelmesi en az bir buçuk saat sürer,” dedi Margaret.

“Ve geri dönmesi de bir buçuk saat sürer.” Rahatlatırcasına elini salladı. “Yani hâlâ otuz dakikamız var.”

Görünüşe bakılırsa Margaret onun hesaplamalarından ne etkilenmişti ne de rahatlamıştı, bu yüzden soğuk giderek artarken sessizlik içinde beklediler. Yakındaki bir çitin üzerine kuzgun kondu, neredeyse ruhunu bedeninden ayıracak kadar keskin bir çığlık attı. Margaret irkilmedi bile.

Tam delireceğini düşünürken saat çaldı, on olmuştu. Birkaç dakika sonra bir motor sesi duyuldu, Wes rahatladığı için neredeyse ağlayacaktı. Ardından, karanlığın içinden bir kedinin iri sarı gözleri gibi yanıp sönen farlar ortaya çıktı. Hohn’un şık siyah taksisi kaldırıma yanaştığında Wes bavulunu kaptı. “Gördün mü? Tam zamanında geldi. Endişelenecek bir şey yok.”

Hohn arabadan inerken Margaret ona ters ters baktı. "Bay Winters, sizi tekrar görmek ne güzel! Ve bu... Maggie Welty, Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsunuz?"

"Gezmeye çıkmıştım."

"Bizi K r Tilki'ye bırakabilir misin?" diye araya girdi Wes.

Hohn şaşırmıştı ama Wes'in bavulunu alıp bagaja koymadan önce, "Peki o zaman," dedi.

Wes ve Margaret arka koltuğa geçti, aralarında sadece birkaç santimlik boşluk vardı ve tabii Margaret'in hayal kırıklığıyla ördüğü duvarı da vardı. Sahil yoluna çıktıklarında Wes, havanın nasıl değiştii ve trafiğin nasıl k t leştiiyle ilgili birkaç sohbet girişiminde bulundu fakat ne Hohn ne de Margaret kısa yanıtlar dışında ona aldırış etti. Margaret'in sessizliği şaşırtıcı değildi. Wes, Margaret'in bugün kendisine eşlik etmesinden memnun olmadığı ve genel huysuzluğu sebebiyle, ilerleyen zamanda    gün boyunca kendisini görmezden geleceğini düşünüyordu. Ancak Hohn'un sessizliği onu tedirgin ediyordu. Dikiz aynasından yılan gibi incelmış gözlerine baktığı an anlamaya başlamıştı.

Wes, Wickdon kızlarının sürekli ibretlik hik yeler anlatılarak büyütüldüğünü tahmin edebilirdi. Kendisi gibi şehirli oğlanların, Margaret gibi korunaklı, yalnız kızlardan sadece yararlanıp bıraktığını anlatan hik yeler. Ama Margaret utangaç bir genç kız değildi ve Wes daha uygunsuz bir Şey yapmayı aklından geçiremeden silahının namlusunu onun boğazına dayardı.

Onun kanlı günbatımında vahşi ve kararlı bir Şekilde *hala*'ya nasıl baktığını hatırlıyordu. O anda Wes'in düşünebildiği tek Şey dua  tmekti; tek hissedebildiği boğazının çukurundaki nabızıydı. Ama Margaret o kadar dengeli, o kadar korkutucu görünüyordu ki.

Gerçekten de onun tipi değildi. Hohn'un bundan haberi yoktu.

Wes, Hohn'un tam olarak neden Ő phelendiėini merak ediyordu. Belki de onun mal varlığının peşindedir, özellikle de artık

annesi onu kendisi gibi fırsatçı yılanlardan korumak için yanında olmadığına göre. Bunun kulağa ne kadar mantıklı geldiğini fark etmesi onu üzdü, bu yüzden manzarayı izleyerek dikkatini dağıtmaya çalıştı. Camının önünden sıradan bir karanlık dışında bir şey geçmiyordu. Deniz bile bu gece neredeyse görünmüyordu, Margaret'in yüzünün yansımasının arkasında siyah ve çivit mavisi dalgalar görünüyordu. Nefesi camın üzerinde yoğunlaştı ve onu görünmez kıldı.

Wickdon'a varmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca acı içindeydi. En son geldiğinde burası küçük, şirin bir köydü ama artık Lá Fhéile Pádraig'deki Beşinci Bölge kadar gürültülüydü. Caddeden aşağıya doğru ses sürükleniyor, kalabalığı bir pruvanın altındaki su gibi ayırıyordu. Sonunda her taraftan gelen seslerle kuşatıldılar ve taksi Kör Tilki'den bir blok ötede yavaşça durdu.

"Sanırım gidebileceğim en uzak yer burası," dedi Hohn. "Bu gece her yer mahşer gibi."

Wes bavulunu almaya gitti. Etrafındaki gürültülü sohbetten kendi düşüncelerini belli belirsiz duyabiliyordu ve bu durum içinde bir ürperti yarattı. Bagajı kapatırken, Margaret'in ödeme-yi yaptığını ve Hohn'un ona doğru bir bakış atarak kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Margaret'in yüzü kızardı.

Bu, Hohn'un kendisinin bir alçaktan başka bir şey olmadığını düşündüğünün açık bir kanıtı olmasaydı, sevimli olurdu. Bazen bunu neden inkâr ettiğini merak ediyordu. Belki de yapabileceği tek şey buydu.

Bir an kara kara düşünmeye dalmışken Margaret onu dirseğinden yakaladı. Adamın biri sallanan bir kaldırım taşına takılıp tökezlerken onu geriye doğru çekti. Adamın bardağından dökülen bira sokağa sıçrarken Wes'in ayakkabılarını kıl payı kaçırdı.

"Hayır ya," diye fısıldadı adam. "Lanet olsun."

Neredeyse yürek parçalayıcı bir durumdu.

“Az önce hayatımı kurtardın,” dedi Wes alaycı bir tavırla.

“Bana sonra teşekkür edersin.” Margaret onun kolunu sabırsızca bir kez daha  eki tirdi. “Hadi ama. Neredeyse gece yarı ı oldu.”

Margaret gözdağı verircesine tüm zarafetiyle ve amacıyla Wes’le kendisini kalabalığın arasından geçirdi. Wes’in etrafından  ehir aksanıyla cümleler ve  ehir modasından oluşan parıltılar geçiyordu. Yayvan  nl  harflerle konuşmalar ve süslü pullar. Çok yüksek sesli kahkahalar ve parlak kirazlarla kaplı cilalı sigara ağızlıkları.

Bara girdiklerinde, yaygara bir ateş seviyesine ulaştı. Neredeyse havasızdı, her yer tütün dumanı, sülfürik dumanlar ve pelin otunun acı anason kokusuyla doluydu.   minedeki ateş çatırdıyordu, ışığını duvarlara yansıtıyordu. Margaret’i altın rengine boyuyordu; annesinin aziz ikonlarından birine benziyordu. Bakı larını ondan alamadı. Margaret sert bir şekilde çenesini kararlılıkla kaldırmı tı, gözlerindeki parıltı alevden çok daha belirgindi.

Wes’in kolunu bırakmamı tı ama o da bırakmasını istemediğini fark etti. Elinin baskısı onu kaostun içinde sabit tutuyordu. Birlikte, bir sıraya benzeyen bir insan yığını bulana kadar kalabalığın içinde ilerlediler. Ayak parmaklarının üzerinde dursa bile en  nde ne olduğunu göremiyordu.

“Maggie Welty!” Halanan’ın sıcak sesini ve nazik mavi gözlerini tanınması bir saniyesini aldı. “Ve Winters. Siz ikiniz bu gece dışarıda ne yapıyorsunuz bakalım?”

“Av için kayıt yaptırmaya geldik,” dedi Margaret.

“Vay canına!” Heyecanlanmamı tı ama yanındaki başka bir adamı ittirdi. “Yolu açın. Bir kişi daha var.”

“Yolu açın!”

Bu cümle ağızdan ağıza dola tı ve barın içinde bir yangın gibi yayılan  ı lı a dönüştü. Onlara yer açarken Wes’i biri sırtından

itererek kalabalıktan geçirdi. Oradan oraya geçerken, Wes pulların parıltısı ve tilki kürkü şalların parlak kırmızı rengi dışında pek bir şey göremiyordu. Sonunda, açılış töreninde efsaneyi anlatan kadının olduğu tezgâhın önüne geldiler.

Kadın onları görünce ağzı açık kaldı. "Simyacın *bu* mu? Onu nereden buldun?"

"Dunway'den."

Kadın Margaret'ten daha önce binlerce kez böyle bir yanıt almamış gibi iç çekti. Kadının bakışları adeta Wes'i devirecekmiş gibi ona kitlendi. "Adın ne senin?"

"Weston Winters, efendim." Ona aşırı ışıltılı bir gülümseme olduğunu umduğu bir bakış fırlattı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Weston Winters, ha? Onu bir çocuk kitabından bulmadığına emin misin?"

"Eminim."

Kadının nefesi kesildi, Wes neredeyse sıçrayacak kadar irkildi. Kadın ona suçlar gibi bir parmak salladı. "Dur bir dakika! Winters. Bu ismi tanıdığımı biliyordum. Geçen gün Mark Halanan geldi ve bana çok tuhaf bir hikâye anlattı. Ne dedi biliyor musun?"

İkisi de bir şey demedi.

"Evelyn'in yeni bir çırağı olduğunu söyledi, Winters adında genç bir adam. Ona saçmaladığını söyledim. Ama işte buradasın." Kadın ellerini masanın üzerinde düzgünce kavuşturdu. "Neden ikinizin zekice bir şeyler çevirdiği hissine kapılıyorum?"

"Zekice mi?" Wes kekeledi. "Hayır! Yani, hayır efendim. Ben asla zekice bir şey yapmaya kalkışmam."

Margaret araya girdi. "O annemin çırağı," dedi. "Ona erken-den gelmesi için izin verdi. Annem döner dönmez derslere başlayacaklar."

“Öyle mi? Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?”

“Tabii ki hayır.”

Kadının kurnaz bakışları ikisi arasında gıdıp geldi. Wes gülümsemesini bozmadı. Kadın hiç de rahatlamış görünmüyordu ama ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ o zaman. Şimdi ne olacak biliyor musun, şehir çocuğu? Bir fedakârlık yapacaksın.”

Wes ona aval aval bakmış olmalı ki kadın bir kahkaha attı ve tezgâha vurdu. Tezgâhın yüzeyine *nigredo* için temel formül oyulmuştu. Turunca ateş ışığı, dönüşüm çemberinin oluklarında birikiyordu. “Çok önemli bir şey değil. Bir damla kan ya da bir tutam saç.”

Böyle bir Katharist geleneğinin bir Sumic düğününü hatırlatması ona alışılmadık gelmişti. Geleneksel olarak rahip, bedenlerin ve ruhların birleşmesini sembolize etmek için genellikle evlilik yüzükleri üzerinde bir simya ritüeli gerçekleştirirdi. Eşinizin süt dişlerinin ya da tırnaklarının özülle büyülenmiş bir yüzük takarak dolaşmak tam anlamıyla hastalıklı bir Sumic tarzıydı. Tanrı'nın eğlencesi için sürekli kendilerinden parçalar keserlerdi. Görünüşe göre, evinin sokağının aşağısındaki kilisede, şehit Aziz Cecelia'nın küçük ayak parmağı sunağın altında mükemmel bir şekilde korunuyordu.

Kadın beklentiyle ona bakıyordu. Margaret Welty ile evlenmeyi mecazi anlamda bile olsa düşünmek istemiyordu ama yine de başını salladı. Kadın tatmin olmuş bir şekilde masaya bir cam kâse, bir parça tebeşir ve bir bıçak koydu. Wes bıçağı eline alırken kendini biraz halsiz hissetti. Saçlarından herhangi bir telini koparma fikri onu diğer seçenekten daha rahatsız ettiği için kanı seçti. Bıçağı avucuna bastırduğunda kalabalık sessizleşti. Kalbi kulaklarında deli gibi atıyordu.

Sonra biri, “Durun!” diye bağırdı.

Jaime Harrington yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle onlara doğru ilerliyordu. Kumral saçlarının üzerine bir şapka

takmıştı ve pantolon askılarının altındaki gömleği bembeyazdı, kolları manşetliydi. Wes nefretle doldu. Margaret onun yanında kıpırdanıyordu.

Evcil arkadaşı –hatırladığı kadarıyla ismi Mattis’ti– kumral saçlı ve karga tüylü başlığıyla genç bir kadınla birlikte onun arkasından geliyordu. Jaime gibi elinin etrafına sardığı kanlı beze bakılırsa avda ortak olmalıydılar. Bu arada zavallı Mattis’in şakağında etkileyici bir kellik vardı ve Wes kibrinde haklı olduğunu hissediyordu.

“Kurallara göre kayıtların gece yarısına kadar *tamamlanması* gerekiyor.” Jaime kol saatine dokundu. “Saat on ikiyi beş geçiyor.”

“Bu ne halt ediyor burada?” dedi Wes sessizce mırıldanarak.

“Ortalığı karıştırıyor.”

“Av bizim en eski gelenegimizdir. Saf kanlı New Abianlar olarak mirasımızdır,” diye devam etti Jaime. “İlk yerleşimcilerin koyduğu kurallara her zaman uyduk. Hiçbir şeyin bu etkinliğin kutsallığını bozmaması gerektiğini söylerken herkes adına konuştuğumu biliyorum.”

Barın üzerinde bir sessizlik oldu. Daha sonra kalabalıktan birkaç onay mırıltısı yükseldi.

“Ciddi olamaz,” diye tısladı Wes. “Beş dakika geç kalsak ne fark eder ki?”

“Mesele zaman değil.”

Wes tedirginlikle Margaret’a baktı. Kendisi köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi kalabalığa bakıyordu. Ona söylemediği şey neydi? Her iki durumda da eğer bu kuralı uygularlarsa, onlar için her şey biterdi. Ailesi çok zor durumda kalırdı ve hem kendisi hem de Margaret’ın hayalleri paramparça olurdu.

Barın en arkasından biri, “Sen kendi işine bak, Harrington,” diye bağırdı.

Jaime'nin yüzündeki sevinç silindi. Tezgâhın arkasındaki kadının saatini kontrol ediyormuş gibi yaptı. Yelkovan beşin altındaki yerine oturduğunda Wes'in nefesi kesildi. Mahvolmuşlardı.

"Pekâlâ," dedi kadın. "Bu tartışmalı bir konu. Saatim tam gece yarısını gösteriyor."

"Ama..."

"Benim barım, benim zamanım." Dikkatini tekrar Wes'e çevirdi. "Bay Winters, başka birileri araya girmeden önce, rica etsem devam eder misiniz?"

Ateş ışığı elindeki bıçağın kenarına vuruyordu. Margaret için bir fedakârlık yapma düşüncesi bile Wes'in donup kalmasına sebep oluyordu. Biri için kendinden ne kadar ödün vermişti? Ama zaten tüm yaralarını gördüyse, onun için biraz daha kan dökmek daha ne kadar acı verebilirdi ki?

Bu, değiş tokuştan başka bir şey değildi. Bir kurban için bir kurban, bir hayal için bir hayal. Onların pazarlığı kendi simyasıydı. Bıçağın keskin ucuyla avucundaki yarı iyileşmiş kesiği yeniden açtı. Birkaç kırmızı damla kâsenin içine aktı.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde bıçağı Margaret'a uzattı. Saçındaki tokayı çıkarırken hiç tereddüt etmedi. Saçları, parlayan bir altın nehir gibi omuzlarına döküldü. Margaret bıçakla saçının dibinden birkaç tutam saç keserken ağzı kurudu. Saçlarını kâsenin içine bıraktı. Saç telleri kâsenin içinde dağıldı, mısır ipeği gibi ince ve soluklardı, Wes'in kanıyla kırmızı oldular.

Wes reaksiyon için rünleri tebeşirle çizdi, sonra ellerini tezgâha dayadı. Enerjisini önündeki karışıma aktardığında, beyaz ateşten çıkan bir dil kâsedden sıçrayarak içindekileri saniyeler içinde kimyasal kalıntıya dönüştürdü. Parçalar birbirinin içine geçerek bir bütün haline geldi ve havayı kükürt kokusu doldurdu. Sıcaklık, kadının yüzünün etrafında bir peçe gibi parlıyordu.

"Son katılımcılarımız, Margaret Welty ve Weston Winters. Av başlasın!"

Bar gürültüyle patladı.

Bu, Wes'e daha önce hiç tatmadığı bir heyecan veriyordu. Jaime kaşlarını çatmış onlara bakıyordu, yüzünde saf bir tiksinti ifadesi vardı ve ekibinin kalanıyla birlikte kalabalığın arasına karıştı. Fakat Wes odaya göz atarken aynı bakışlara tekrar tekrar maruz kaldı.

Ateşin aydınlattığı gölgeler arasından, kasabadan birkaç kişiyi ayırt edebiliyordu, Margaret'i tanıyan insanlar, gözlerinde korkunç bir ifadeyle ona bakıyorlardı. Ana cadde boyunca istiridye satan adam. Önceki hafta saçına iltifat ettiği için ona elmalı tart veren fırıncı. Ona fazladan içki koyan barmenlerden biri.

Bu bakışları iyi tanıyordu. İçinde karanlık ve koruyucu bir şeyler uyandırıyor. Babasının ölümünden bir hafta sonra, Colleen'i okuldan eve kadar takip eden bir grup çocukla kavga etmeye çalışırken neredeyse kendini öldürtüyordu. Elini doğru yerden sıktığında, parmak eklemleri hala yerinden oynardı. Keşke simyayı o zamanlar bilseydim diyordu.

Bu dünyada Katharist soyağacı güç demekti. Para güçtü. Fakat simya da öyleydi. Potansiyelinin sıcak ışıltısının göğsünün ortasında yandığını hissedebiliyordu.

"Wes?" Margaret saçları yüzünü kapatana kadar başını öne eğdi. "Gidebilir miyiz artık? Lütfen?"

Sesindeki korku Wes'i canlandırdı. "Tamam. Seni eve götüreyim."

"Onu arka tarafa götür," dedi kadın. "Bu gece dışarıda kurtlar var."

"Olur. Teşekkürler."

Hiç düşünmeden kolunu Margaret'in omzuna doladı fakat yaptığı büyük hatayı sonradan fark etti. Margaret'in kendisinden uzaklaşmasını bekledi ama onun yerine alnını boynuna yaslayana kadar ona yaklaştı. Kirpikleri adamın hızla atan nabzına karşı çırpınıyordu. Bir kuzu gibi uysal olan Margaret, Wes'in onu korumasına ve arka kapıdan çıkarıp onları gecenin karanlığına götürmesine izin verdi.

Sabahın geç saatlerinde güneş ışığı bir dalga gibi Margaret'in üzerine vuruyordu. Uyanırken battaniyesine daha da sarındı, yüzüne değen ılık dokunuşun keyfini çıkardı. Şafak söktükten sonra uyumayalı uzun yıllar olmuştu.

Sonra, soğuk suda ıslatılmış gibi, düşüncelerindeki bulanıklık acı bir farkındalığa dönüştü. Av sezonunun ilk sabahını boşa harcıyordu.

Küfrederek yataktan fırladı, soğuk döşeme tahtalarını çıplak ayaklarının altında hissederken yüzünü buruşturdu. Son yirmi dört saatin stresi ve yorgunluğu geçmemişti ama ne bugün ne de gelecek üç hafta boyunca kendini şımartamazdı. *Hala* öldürülene kadar rahatlayamazdı. Yoğun av sezonu programı bunu sağlayacaktı.

Turistleri eğlendirmek için her hafta başka bir rekabet gösterisi vaat ediliyordu. Önce bir simya sergisi, sonra da bir atış yarışması. Kimse kötü performanstan dolayı diskalifiye olmu-

yordu ancak kazanmak önemli bir avantajdı. Tilki avı geleneksel, hiyerarşik bir spordu ve hem söylenmemiş hem de resmileştirilmiş o kadar çok kuralı vardı ki Margaret bunları takip etmekte zorlanıyordu. Ancak bunların başında sahadaki insanların uygun şekilde yerleştirilmesine dikkat etmek geliyordu. Normal bir avcılık kulübü, üyelerini beceri seviyelerine ve kıdemlerine göre dört gruba ayırırdı: Birinci hareket, ikinci hareket, üçüncü hareket ve tepedekiler. Yarımavı yetkilileri ise her takımı haftalık yarışmalarda elde ettikleri derecelere göre bir gruba yerleştirirdi.

İlk hareket av köpeklerine en yakın olanıdır ve burası en tehlikeli yer olsa da, herkesten önce *hala'yı* köşeye sıkıştırmak için en iyi şansa sahip olacakları yerdir. Gayri resmi olarak, ikinci ya da üçüncü harekete kalanların kazanma şansı yoktur. Sadece en iyi eğitilmiş av köpeklerine sahip en güçlü biniciler böyle bir başarısızlığı telafi etmeyi umabilir.

Önceki gece tamamen tantanayla geçmişti. Bugün, her şey gerçek anlamda başlıyordu.

Margaret sabah rutinini aceleyle tamamladı ve hâlâ ıslak olan saçlarını ördükten sonra alt kattan gelen pati ve ayak seslerini duydu. Kendine daha bir gün önce ne kadar yalnız olduğunu ve Wes'in onunla birlikte kayıt yaptırmaya karar verdiği için ne kadar şanslı olduğunu hatırlattı. Ancak onun aptalca bir şey yaptığını bildiği halde minnettar olmak zordu. Bundan emin olmak için onu gözünün önünden ayırmaması gerekiyordu.

Margaret iç çekerek bu gürültünün sebebini öğrenmeye gitti. Tam ikinci katın tırabzanından sarktığı sırada Bela'nın ağzında bağcıkları sallanan bir ayakkabıyla köşeyi döndüğünü gördü. Wes, beş yaşında bir köpek gibi oyun havasına girmişti. Bir an sonra Wes, gözlerindeki hınzır parıltıyla yere doğru kaydı.

"Yakaladım seni, piç kurusu. Pes et."

Bela hırladı, kuyruğunu beklentiyle sallıyordu.

Margaret bu sahneyi giderek artan bir kızgınlıkla izliyordu. Sebebi o olmadan bağ kurmalarından ziyade –her ne kadar bu durum canını acıtsa da– Wes’in onu korkunç davranışlar teşvik ediyor olmasıydı. Bela’nın acımasız ve dikkatli olmasına ihtiyacı vardı, evin içinde kötü eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi dolaşmasına değil.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Wes şaşkınlıktan neredeyse geriye doğru tökezliyordu. “Ah, Bayan Wel-Mag-Margaret! Seni görmemiştım. Ayakkabımı geri almaya çalışıyorum.”

“Bela, bırak onu.”

Bela, bir an bile tereddüt etmeden ayakkabıyı bıraktı. Ayakkabı yere düştü, deri cilasıyla ve tükürükle parlıyordu. Margaret merdivenlerden inerken hem köpek hem de Wes ona saygı dolu gözlerle bakıyordu.

“Bunu nasıl yaptın?”

“Oyun oynadığını biliyor.” Margaret yere çömelip ayakkabıyı yerden alırken Bela’nın kulaklarının arkasını kaşdı. “Av köpekleri ancak sana saygı duyarlarsa seni dinlerler.”

“Peki bir av köpeğinin saygısını nasıl kazanabilirsin?”

“Daha saygıdeğer olarak.” Ayakkabıyı ona geri verdi. “Belki de zamanını daha iyi değerlendirerek başlayabilirsin. Bu hafta sonu simya sergisi var.”

“Biliyorum,” dedi Wes tatsız bir şekilde. “Bütün sabah uymaya karar veren sendin. Bir şeye başlamadan önce seninle konuşmayı bekledim.”

Margaret’in kulakları kızardı ama attığı yemi yutmadı. “Gerçekten benim danışmanlığıma ihtiyacın var mı? Tokmağımı kendi başına yeterince mahvetmiştin.”

“Aman ne komik,” diye mırıldandı Wes. “Kullanmayacağın bir şeyi yapmakla vakit kaybetmemeyi tercih ederim. Ayrıca

bazı ekipmanlarım olsaydı çok yardımcı olurdu. Fark edeceğin gibi, nesnelerin kütlelerini ve bileşimini tahmin etmek pek de iyi sonuçlar vermiyor.”

Onun haklı olduğunu düşündü. Simya bir tahmin bilimi değildi ve onu bu şekilde davranmaya zorlarsa asla şansları olmazdı. İçini bir korku kaplasa da ne yapması gerektiğini biliyordu. “Annemin laboratuvarını kullanabilirsin.”

Wes’in yüzü aydınlandı. “Gerçekten mi?”

Onun gözlerindeki ateşli, aşırı parlak parıltı karşısında midesi endişeyle düğümlenirken bile başını salladı. “Hadi gel.”

Margaret onu üst kata çıkardı ve yatak odasının kapısının önüne gelince durdu. Wes’in önünde durmak, sırtüstü düşmüş bir yengeç gibi savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Hayatının kırık dökük parçalarını zaten karıştırmışken onu içeri almanın hiçbir zararı olmayacaktı. Ama burası hâlâ dokunulmamış tek yerdi, hâlâ sadece onundu. Eğer ona en hassas, en saçma parçalarını göstermediyse, şimdi gösterecekti.

“Burada bekle.”

Margaret odaya girerken Wes’in boynunu büktüğünü gördü, arkasından kapıyı kapatırken ona ters ters baktı. Masasının çekmecesinin en arkasında eski bir demir anahtar buldu, ince bir kum tabakasının altında yeşil benekliydı. Margaret anahtarı oarak temizlerken, bir ouroboros’un* oyulmuş pulları başparmağının alt kısmına sürünüyordu.

Felsefe taşı üzerinde çalışmaya başladıktan sonra annesi laboratuvarına Margaret’in davetsiz girmesine hiçbir koşulda izin vermemişti ancak Evelyn yokluğunda ona bir dizi yedek anahtar emanet etmişti. Biri laboratuvarın anahtarıydı, Margaret onu odasında tutuyordu. Evelyn’in masasındaki gizli çekmeceyi açan diğer anahtar ise boynunda güvenle asılıydı. İçeri başkasının

* Kendi kuyruğunu yiyen yılan figürü. (ç.n.)

girmesine izin vermek tüm içgüdülerine, tüm derslerine aykırıydı. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Sadece altı günü kalmışken Wes'in daha fazla tokmak harcamasına izin veremezdi.

Odasının dışında, Wes kollarını arkasında kavuşturmuş, pencerenin yanında bekliyordu. Dün geceki yağmur camda iz bırakmıştı ve güneş ışığı da belli belirsiz parlayarak camın yüzeyine suluboya gölgeleri düşürüyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Margaret sessizce.

"Evet."

Koridorun bu kısmında attığı her adım onu tam olarak hatırlayamadığı bir dehşet duygusuyla dolduruyordu. Kâbuslarında yatak odasından laboratuvara giden bu yolu kaç kez geçmişti? Annesinin kulaklarında hâlâ cınlayan hayali çılgılıyla kaç kez sarsılarak uyanmıştı? Anahtar kilidin içinde döndü. Soğuk kapı kolu avucunu bıçak gibi kesti. Sonra kapı yorgun bir iniltiyle açıldı.

Güneş ışığı odanın içine doldu ve Margaret'i kör etti. Görüşündeki lekeleri göz kırparak uzaklaştırırken, havadaki tozu soludu. Bu yerle ilgili hiçbir şey değişmemişti. Bir zamanlar o ve David yere uzanır ve annelerinin oynamaları için saçma sapan süsler yapmasını izlerlerdi. Yüzen, tüy gibi hafif oyuncaklar ve ateşböceği gibi parlayan burunları olan doldurulmuş hayvanlar. Yaz esintisi açık pencerelerden içeri girer ve simya kokusunu kovalardı.

Ama bakışları döşeme tahtalarındaki pas kadar koyu, pürüzlü lekeye takılınca bu hayal de yok oldu. Başka bir anı, durdura-bileceğinden daha hızlı bir şekilde onu içine çekti.

Etrafındaki her şey yüzerken ve ışıldarken, Margaret kendini denizin dibine batmış gibi hissediyordu. Boğazı düğümleniyor, kulakları kan çanağına dönüyor ve hem burada hem de binlerce mil ötede, kükürt kokusundan boğuluyordu, su zeminden akıp geceliğinin eteklerine sızarken titriyor...

"Margaret?"

Annesi yine onu çağırıyordu. *Hala*, dökülen yaprakların tıslaması gibi ona sesleniyordu.

“Margaret, beni duyabiliyor musun?”

Hayır, bu bir erkek sesiydi, onun adını büyülü bir söz gibi tekrarlıyordu.

Margaret, Margaret, Margaret.

Nefesi kesildi. Sanki bir rüyadan uyanıyordu, görüşünü kaplayan film çekilirken kendini Wes’in kıızılağaç rengi gözlerine bakarken buldu.

Gördüğü şaşkınlık ve endişe onun küçük düşürülmüş gibi hissetmesine neden oldu. İlk başta nerede olduklarını ya da ne yaptıklarını hatırlayamadı. Sonra yavaş yavaş hisleri geri geldi. Wes’in ellerinin omuzlarındaki güçlü tutuşu. Altındaki sandalyenin sertliği. Şakaklarında boncuk boncuk biriken soğuk ter ve gözlerindeki kuruluk.

“Hey,” dedi Wes, neredeyse şefkatli bir sesle. “Sanırım bir anlığına başka bir yere gittin. Her şey yolunda mı?”

Daha geçen gece onun korumasına sığınacak kadar gafil avlanmışken, onun şefkatine tekrar maruz kalmak çok acı vericiydi. Wes’in nabzının burnunun köprüsüne vuruşunu ve kasabanın sınırını geçene kadar onu bırakmayışını hâlâ hatırlayabiliyordu. Ona bunu sormadı ve sorsaydı ona ne söyleyeceğinden emin değildi. Bu olaylara sadece o katlanabilirdi. Rahatlık istemek, şımartmayı göze alamayacağı bir zayıflıktı.

“Evet.” Wes’in kollarının arasından sıyrılıp dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. “Her şey yolunda.”

Wes ellerini cebine soktu, ona itiraz edecekmiş gibi baktı. “Pekâlâ. Tamam.”

Margaret onun anlamak istediğini biliyordu fakat zihninin onu kimsenin göremediği şeylerden nasıl koruduğunu nasıl

açıklayabilirdi? Onunki gibi bir ailesi olan biri Margaret'in ailesi-
ni nasıl gerçekten anlayabilirdi?

David öldükten sonraki aylarda babası ona malikânedede yaşa-
yan iki Evelyn olduğunu söylerdi. Bunun için ona kızıyor muy-
du yoksa onu nelerden korumaya çalıştığını takdir mi ediyor-
du, emin değildi. Bir bakıma, ona hiç yalan söylememiştir. Pek
sayılmazdı. Anılarını bir ip yumağı gibi çözerse, her ikisini de
net bir şekilde görürdü. Günbatımı gibi zengin, parlak renkler
tarafından çevrelenmiş, sevmesi kolay olan bir Evelyn vardı. Bir
de soluk ve grilere bürünmüş, neden denediğini merak ettiren
ikinci Evelyn vardı.

İlk Evelyn'i güldürmek kolaydı. Teleskopunda size bir mete-
or yağmuru göstermek için kendinden geçmiş bir halde, *acele
edin, acele edin, acele edin*, diye bağırarak Evelyn. Çamurda yanı-
nızda diz çöküp balçıktan muz sümüklüböcekleri ve kırmızı elli
semenderler çıkaran Evelyn. İkinci Evelyn, uzak bir gezegen kadar
soğuk ve mesafeliydi. Günlerce yemek yemeyen, sessiz öfkesiyle evi
duman gibi dolduran Evelyn. Giderken arkasına bakmayan Evelyn.

Babası, onu iyi günlerinde hatırla, derdi. *O gerçekte böyle biridir.*

Sonunda, onu hatırlayan tek kişi o kalmıştı ama artık iki
Evelyn de yoktu.

Margaret açılana kadar pencerenin kanadını tıkdırdı. Terden ıslanmış yüzüne soğuk hava vurması hoşuna gitti ve per-
deleri dalgalandıran hafif esinti, havayı tazeliyordu. Fakat onu
ayakları yere basacak ya da normal hissettirecek kadar yeterli
değildi. Wes burada olmasaydı, yatağa uzanır ve nasıl kendine
geri geleceğini hatırlayana kadar Bela'nın yanına kıvranırdı. Ama
Halanan ve Bayan Wreford gibi onun da kendisine dikkat etme-
sini istemiyordu. Onun bilmesini istemiyordu.

Wes yanına yaklaşırken temkinli bir şekilde ona bakıyordu,
Margaret anahtarı avucuna bastırduğunda tereddüt etmeden aldı.
"Biraz dağınıktır," dedi Margaret, "ama şimdilik senindir."

“Uygun olduğunu düşünüyorum. Teşekkür ederim.”

Wes dikkatini laboratuvara çevirmeden önce anahtarı cebine soktu. Burası cam beherler ve havanlarla, teraziler ve imbiklerle, kıvrımlı tüp ağlarıyla doluydu. Kitaplarla dolu raflar, aceleyle karalanmış notlarla kaplı duvarlar vardı. Formüllerini okumaya çalışırken parmaklarını kitapların üzerinde gezdirdi, kelimeleri ağzında geveliyordu. Annesinin her şeyi şifreli olarak yazdığı düşünülürse, bu ona çok şey kazandıracaktı. Sonunda Wes çeviri çabalarını bıraktı ve masanın arkasındaki sandalyeye çöktü.

Ellerini çenesinin altına koydu ve kirpiklerinin altından ona baktı. “Ee? Gerçek bir simyacıya benziyor muyum?”

“Seni ele geçirmesine izin verme.”

“Çok geç.” Wes bir kum saatini ters çevirdi. “Pekâlâ. Senin için ne hazırlamam gerekiyor?”

“Ava giderken yanımızda sadece dört simyalanmış eşya götürebiliriz ve kendi başına ata binemeyeceğin için atın üzerindeki yükü hafifletecek bir şeyler isteyeceğiz. Bunun ötesinde, ihtiyacımız olan tek şey *hala*’yı öldürebilecek bir silah. Başka her şey kolaylık sağlayacaktır çünkü on iki saat boyunca soğukta dışarıda olacağız.”

“O halde sergi için ne üzerinde çalışmamı istiyorsun?”

Güzel bir soruydu. Margaret atış yarışmasında iyi performans gösterebileceğini bilse de puanlarının ortalaması alınacaktı. Hoşuna gitse de gitmese de hâlâ ona bağlıydı. Sergilemede hırs ödüllendirilirdi ancak şu ana kadar onun yeteneklerine dair gördüklerine dayanarak, basit bir dönüşümden daha fazlasını yapabileceğinden şüphe duyuyordu.

Onun endişesini açıkça hisseden Wes, “Dinle, henüz ilham verici bir şey görmediğini biliyorum, ama yemin ederim bunu başarabilirim,” dedi.

“Sana inanıyorum.” Tam olarak bunu kastetmiyordu ama bu ona kazanmalarının mümkün olduğu bir dünyada yaşadıklarını hissettiriyordu. “En güvenli seçenek, gerçekten yapabileceğini bildiğin bir şey üzerinde çalışmaktır.”

“Ama ilk hareketi yapacağımızı garanti etmek istiyorsam?”

“O zaman gözlerini kamaştırman gerekecek.”

“Doğru. Baskı yok.”

“Kesinlikle ihtiyacımız olan tek şey *hala*’yı öldürebilecek bir mermi, o yüzden buna odaklan.” Margaret onun zaten bildiğı bir yöntemden başka seçenek bulması için dua etti. Bilinçsizce elini köprücük kemiğinin üzerine koydu, annesinin anahtarı sıcak bir şekilde tenine değiyordu.

“Bunu yapabilirim.”

Wes’in düğmeleri açık yakasından boğazı görünüyordu ve teni daha da solgunlaşıyordu. Mad’i ve annesinin onun ava katılması fikrine duydukları öfkeyi hatırladı. Sumic inancının inceliklerini bilmesede mirasından vazgeçmenin getirdiğı karmaşık duyguları anlayabiliyordu.

“Bundan emin misin?”

“Birbirimize güvenmemiz gerektiğini söyleyen sen değil miydin? Tokmak konusunda hâlâ kızgın olduğunu biliyorum ama...”

“Demek istediğim bu değil.”

“Ah, *ondan* bahsediyorsun.” Çenesini yumruklarına dayadı. “Sakın bana benim ölümsüz ruhumun kaderi hakkında da endişelendiğini söyleme.”

“Endişelenmiyorum. Ölümlüsün.”

“Ben iyiyim. Gerçekten. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu noktada suçluluk duygusuyla nasıl yaşayacağımı biliyorum.”

Margaret tereddüt etti, kısmen onu kırmak istemediğı için kısmen de burnunu sokmak istemediğı içindi. Ama konuşabile-

ceği biri olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. "Annen neden bu kadar endişeli? *Hala* bir Sumic azizi falan mı?"

"Demiurge'ler gerçekten aziz değildir. Bazı insanlar onlara arabulucu olarak dua eder ama onlar daha çok Tanrı'nın uzantıları gibidir. Onlar da Tanrı'dır ama Tanrı'dan ayrıdırlar çünkü hepsi aynı ilahi öze sahiptir."

Kavramı yeterince açıklamış gibi sustu. Margaret ona boş boş baktı.

Wes kızardı, sonra açıklamaya devam etti. "Yani, bu Papa'nın resmi açıklaması. Bu bütün bir şey. Tüm piskoposlar yüzyıllardır bu konuda tartışıyor ve zaten kimsenin bunu gerçekten anladığını sanmıyorum. Tüm bunlar Tanrı'nın sonsuz gizemi işte."

"Anlıyorum." Babasının mesafe koymaktan hoşlanan bir tanrıdan memnun kalacağını sanmıyordu. Ve kesinlikle başka bir adamın ilahi olanın doğasına ilişkin açıklamasını kendisi test etmeden kabul etmekten memnun olmazdı. Ama eğer Aoife gerçekten oğlunun Tanrı'dan bir parçayı –ya da Tanrı'nın kendisini– öldürdüğüne inanıyorsa Margaret onun endişesini anlayabilirdi. "Sen de azizlere tapıyor musun?"

Wes biraz bıkkın görünüyordu. "Pek sayılmaz. Yine de onlara hürmet ediyoruz. Onlara dua ediyoruz ve reşit olduğumuzda onların isimlerini alıyoruz. Bunun gibi şeyler."

"Sen hangi ismi aldın?"

"Francis Xavier. Bu da beni Weston Carroll Francis Xavier Winters yapıyor."

"Carroll," diye tekrarladı Margaret.

"Bu bir aile ismi," dedi Wes savunmacı bir şekilde. "Her neyse! Mesele şu ki, azizler yüceltilecek kadar etkileyici bir şey yapmış sıradan insanlardır. Genellikle bu, biri seni din değiştirmeye ikna etmeye çalışırken dramatik, tüyler ürpertici bir şekilde

ölmek anlamına gelir. Gerçi bir köpek azizinin kült olduğunu duymuştum.”

İşte bu söylediği ilk mantıklı şeydi. Tüm köpekler saygıyı hak ederdi, hatta belki de yüceltilmeliydi. “Peki amaç bu mu?”

“Benim için değil. Bir aziz olmak istiyorsan, acı içinde olman ve bunun üzerine bekâr kalman gerekir, bu yüzden cehenneme gitmeye tamamen niyetliyim.” Başparmağının tersiyle önce alnına sonra dudaklarına ve göğsüne bir daire şekli çizdi.

Margaret gözlerini devirdi. Wes’in içinde azıcık olgunluk olduğuna inandığı her an, onu yanıltmayı başarıyordu. “Sanırım ellerimizde *hala*’nın kanı olduğunda ikimiz de o yolda ilerliyor olacağız.”

Margaret onun gözlerinde yanan soruyu sormasını bekledi: *Neden böyle bir şey için cehenneme gideceksin ki?* Bu da onun hakkında öğrendiği bir başka şeydi. O çok sinsi gülümsemesinin ardında sakladığı sadece acısı değildi. Zekasını da saklıyordu. Söylediğinden çok daha fazlasını fark ediyordu. Bayan Wreford ve Halanan bunun bir kanıtı ise, dünyada pek çok hoşgörülü Katharist vardı. Ama Wes onun hayatını ve bu kasabanın ona nasıl davrandığını yeterince görmüştü ve onun sadece hoşgörülü bir Katharist olmadığını anlamıştır.

Elbette, biliyor olmalıydı.

Bilseydi, onu zorlamazdı. Wes sandalyesinde o kadar geriye yaslandı ki Margaret onun düşmesinden korktu, belki de düşmesini bekliyordu. “Önümüzdeki altı gün içinde bu işi başarsam, bazı malzemelere ihtiyacım olacak. Bu da demek oluyor ki...” Sandalyenin ayakları büyük bir gürültüyle yere çarptı. “Bu sefer bana şehri gezdirmekten başka şansın yok.”

“Peki.” Margaret onun yüzünde beliren muzaffer sırıtiştan korktu. “Ne zaman gitmek istersin?”

“Aslında biraz temiz havaya ihtiyacım var. Şimdi gidelim mi?”

Wes'in şimdiye kadar gördüğü en güzel kız, bakkalın tel örgüsünün diğer tarafında duruyordu. Gezici bir sirkin çadırları gibi bir gecede kurulan kırmızı çatılı pazar tezgâhlarından birinin önünde arkadaşlarıyla birlikte sıra bekliyordu. İnsanlar ellerinde dumanı tüten içecekler ve şekerle parlatılmış elmalarla koşuşturuyordu fakat Wes'in tek odaklanabildiği şey kızdı.

Pileli yeşil bir eteğin üzerine büyük boy bir örgü kazak giymişti. Etek boyu su gibi kıvrımlı bir şekilde baldırlarına kadar iniyor ve kumaş ile topuklu Oxford'ları arasından gözüken teni Wes'i neredeyse çıldırtıyordu. Saçları şapkasının altından kestane kadar yoğun bir renkteydi ve bukleler halinde dökülüyordu, kulaklarının üzerinde bir taç yaprağından süzülen yağmur damlalarına benzer inci gibi duruyordu. Onda tanıdık bir şeyler vardı. Sadece şehir modasına uygun giyindiği için değil, yüzündeki bir ifadeden...

Daha önce tanışmış olmalıydılar. Ama hayır, onu görseydi hatırlardı.

Wes merhaba demek için görev yerini terk etmeyi düşündü fakat Margaret ona uslu durması için sertçe emretmişti. Açıkçası, bu yolculuğun simya malzemeleri almakla ilgili olmasını bekliyordu ama o kilometrelerce uzunluğundaki iş listesindeki her şeyi kontrol etmek istiyordu. Pazarda onun arkasından asık suratla yürümek, kendi derisini yüzmek gibiydi.

Bunu daha önce yapmıştı –ağır ağır ilerlemek– ve tek bir elmanın değerini ölçmek için ne kadar fazla zaman harcayabileceği akıllara durgunluk verirdi. Wes bunun yerine insanları izlemeyi ve ortamdaki dedikodulara kulak kabartmayı tercih etmişti. Söylentilere göre dün gece *hala*, yüz yıllık bir üzüm bağının tüm hasadını kurutmuştu, bu da görünüşe göre heyecan verici olduğu kadar trajik bir durumdu.

Avın kurallarına uygun bir kovalamaca olacağının bir başka işaretiydi.

Margaret'in alışverişini bitirmesini beklerken, flörtleşerek kendini meşgul etmekte bir sakınca görmüyordu. Hiçbir şey yapmazsa, başarısız olacağı, üç haftanın ava hazırlanmak için yeterli zaman olmadığı, *hala*'nın onları parçalayacağı korkusuyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Sabit kalırsa düşüncelerinde boğulurdu.

Kızın arkadaşlarından biri Wes'e kaçamak bir bakıştı ve kız da omzunun üzerinden ona baktı. Wes gülümsedi. Tıpkı ülkedeki en iyi hatiplerin konuşma kalıplarını uyguladığı gibi, ayna karşısında defalarca uyguladığı bir yöntemdi. Dikkatli bir analiz biçimiydi. Gülümsemesi çok geniş olursa yüzünü buruşuk gösterirdi, çok gevşek olursa salak gibi görünürdü. Ama bu seferki tam isabetti çünkü Wes el salladığında kendi aralarında onu konuşarak ödüllendirmişlerdi.

Wes fark etmemiş gibi yapıyordu ama fark etmişti. İlğiden hoşlanırdı, bunu itiraf etmekten çekinmezdi. Onunki gibi ilginin altın kadar değerli bir meta olduğu bir evde büyüdükten sonra

herkes bunu kabul ederdi. Çocukken, simyaya meraklı tek kişi ve annelerini birçok günahını affetmesi için tatlı dille ikna edebilen tek erkek çocuk olarak kız kardeşlerine karşı sahip olduğu her avantajı kullanırdı.

Kendi aralarındaki görüşme bitince, kızın arkadaşları onu Wes'e doğru itti. Kız kalabalığın arasından geçip kollarını düzgünce çitin direklerinin üzerine koydu. Bu kadar yakından bakınca, gözlerindeki yeşilin her tonunu, gözbebeklerinin kedininki gibi nasıl çevrelendiğini görebiliyordu. Wes nasıl nefes alacağını unuttuğunu sandı.

"Merhaba," dedi kız. "Yardımcı olabilir miyim? On dakikadır bakıp duruyorsunuz."

"Ah, öyle mi? Çok özür dilerim. Alışveriş yapmaya gidiyordum ama sonra... Şey, korkunç bir şekilde dikkatim dağıldı ve merhaba diyecek cesareti kendimde bulamadım."

"Ah Bay Winters, naz yapmak size yakışmıyor."

"Siz... adımı biliyor musunuz?"

Kız sinsice gülümsedi. "Elbette biliyorum. Geçen gün tanışmıştık. *Beni* ne çabuk unuttunuz ama."

Wes'in zihni dehşet içinde donup kaldı. "Şaka yapıyorsunuz."

"Çok ciddiylim."

Genelde yüzleri hatırlamak konusunda pek iyi değildi. Özellikle de onunki kadar güzel yüzlerle arası pek iyi değildi. Nerede tanışmışlardı ki?

"Hatırlanacak kadar değerli değilse, birçok kıza kaçmayı teklif ediyor olmalısınız."

Ah. Ah. Handaki kız, onu eve bırakan kız. O gece kendi düşüncelerine öyle dalmıştı ki şimdi onu arabanın camında görmüş rengi yağmur suyuyla kireçlenmiş silüetini hatırlıyordu. Dunway'den bahsederken sesinin nasıl hayalperest çıktığını da hatırladı.

Ensesindeki sıcaklık yayılıyordu. "Sanırım bu başıma gelen en utanç verici şey olabilir."

Kız başını geriye atıp kahkahayı bastı. "Bunun için endişelenmeyin. Sanırım o gece aklınız başka yerdeydi."

"Olsun. Kendimden utanıyorum."

"Utanmayın." Elini güven verici bir şekilde onun koluna koydu. "Ayrıca, kendimi hiç doğru dürüst tanıtmadım. Ben Annette Wallace."

"Sizinle tekrar tanışmak bir zevk, Bayan Wallace."

"Bana Annette deyin."

"Annette, o zaman." Tam bunları dediği sırada Annette'in omzunun üzerinden bir hareketlilik sezdi, ardından yüzünü tarayan gözlerin baş döndürücü hissine kapıldı. İki kişi ona ters ters bakıyordu. İlki, tabii ki Margaret'ti. İkincisi ise Jaime Harrington'dı, Wes'i görünce sokakta olduğu yerde durmuştu.

Wes, şansının tamamen yok olmadan önce ne kadar azalacağını merak ediyordu.

Margaret'in öfkesiyle başa çıkabilirdi. Son zamanlarda nerede durduklarından emin olmasa da ne yaparsa yapsın onu kızdıracağını kabullenmiş durumdaydı. Jaime ise... Dün gece barda yaptığı ağlamaklı itirazı hâlâ canını sıkıyordu. Beş kelimeden fazla konuşmamış olmalarına rağmen, Wes şimdiden onu köşeye sıkıştırmış durumdaydı. Egoluydu, palavra sıkıyordu. Wes'in tek istediği onu bir güzel paylamak ve...

Hayır, Jaime'yle dövüşmeyi aklından bile geçiremezdi. Çünkü Margaret'in iyiliği için, o da doğru yolu seçecekti.

Annette onun bakışlarını takip etti. "Maggie ile mi geldin?"

"Ha?"

"Maggie Welty." Kaba bir şekilde söylememiştii ama Wes ne demek istediğini fark etti. Anladığı kadarıyla Evelyn kasabada pek sevilmiyordu ve kızı da...

Onun kızı. Margaret'le ilgili her türlü düşünceyi, daha dikkat dağıtıcı bir şeye dönüşmeden bastırdı. Ama gözleriyle ona iğneler batırırken Margaret'i görmezden gelmek zordu. *Hadi gidelim*, diyordu. *Şimdi*.

Wes, *Sadece bir dakika*, demek istiyordu. *Benim için bunu mahvetme*.

"Pek sayılmaz. Yani, evet, burada onunla birlikteyim ama sadece ikimiz de aynı anda buradayız demek istiyorum." Boğazını temizledi. "Bayan Welty'nin benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Bunu kişisel olarak algılamayın. O kimseden pek hoşlanmaz"

"Görünüşe göre Jaime Harrington da öyle."

"Jaime mi? Ona da aldırmayın. Yabancılar karşı temkinlidir ama zararsızdır."

Wes bundan şüphe duyuyordu ama yine de kayıtsız bir şekilde tepki verdi.

"Her halükârda kalmaya karar vermenize sevindim. Ava katıldığınıza dair bir söylenti duydum. Şehirdeki tilkiler hakkında ne biliyorlar, Bay Winters?"

"Lütfen." Ona en çekici gülümsemesini sunarak şapkasını çıkardı. Kulaklarının kenarlarında diken diken olan saçlarının şu anda göklere uzandığını biliyordu. "Bana Wes de."

"Pekâlâ, Wes. Sorum hâlâ geçerli."

"Açıkçası hiçbir şey. Ama bir süre burada yaşayacaksam, yerlilerin yaptığı gibi yaşamam gerektiğini düşündüm. Bu yıl özellikle iyi bir kovalamaca olacağını duydum. Üzüm bağını duydun mu?"

"İyi" derken tehlikeli demek istiyorlar, biliyorsun."

"Biliyorum." Wes anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Gerçek şu ki Bayan Welty onun partneri olmamı istedi ve ben de yardıma ihtiyacı olan bir kadına hayır diyemem."

"Ne kadar kibarsın. Artık aramızdaki her şeyin anlamsız olduğundan eminim," dedi aşırı gergin, alaycı bir sesle.

Margaret konusunu –ve avı– kapattığı için rahatlamıştı. “Bu doğru değil. İzin ver kanıtlayayım. Şehri gezip görmeye pek fırsatım olmadı, o yüzden...”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığımı için çok üzgünüm ama görülecek bir yer yok. Tuzlu suyumuz, ağaçlarımız ve balıklarımız var.”

“Ah, hadi ama. Wickdon’da mutlaka gizli cevherler vardır. Hayatın boyunca burada yaşadın. Bahse girerim bana bir iki şey gösterebilirsin.”

Annette güldü. “Benim gibi bir kızın sana gösterebileceği bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Şey,” derken sesini alçalttı. “Bunu bilemem.”

Wes’in üzerine bir gölge düştü ve ağır bir el omzunu sıktı. “Bu adam seni rahatsız mı ediyor?”

“Jaime,” diye ciyakladı Annette. “Selam.”

Wes omuz silkerek arkasını döndüğünde Jaime’nin küstahça kıvrıldığı ağzıyla göz hizasında buldu kendini. Onunla göz göze gelmek için boynunu arkaya eğmek zorunda kaldı, buna takılmamaya çalıştı. “Sadece sohbet ediyoruz.”

“Sadece sohbet ediyoruz.” Jaime onun konuşma tarzını gülünç bulduğunu belli edercesine onu taklit etti. Abartılı bir şekilde kelimeleri vurgulamıştı. “Maggie Welty’nin köpeklerini başıboş bıraktığını fark etmemiştim.”

“Her zaman bir zevk, Harrington.”

“Bir zevk.” Jaime sanki özel bir şakadan hoşlanıyormuş gibi başını salladı. “Şu aksana bir türlü alışamıyorum. Dunway’li olduğunu biliyor musun, Annie?”

Annette gözlerini devirdi. “Biliyorum.”

“Annie hep oraya gitmek isterdi,” dedi Jaime gayri ihtiyari. “Neden anlamıyorum.”

“Anladığım kadarıyla sen gitmişsin.” Wes kızgınlığını sesinden uzak tutmak için mücadele ediyordu.

"Tanrım, hayır. Ailem orada doğmuş ama çok kalabalıklaşınca taşınmışlar. Banvish göçmenleri tavşan gibi ürüyor ve her gün daha fazlası gemiyle geliyor. Bununla nasıl yaşıyorsunuz, bilmiyorum." Jaime sanki Wes'in tepkisini bekliyormuş gibi durdu. Wes bir şey söylemeyince omuz silkti. "Ayrıca, herhangi bir bütünlüğü korumak istiyorsan, Yu'adır ile rekabet edemezsin. Daha fazla para kazanabilmek için mallarının kalitesini düşürüyorlar."

"Kafasını kendi kışından hiç çıkarmamış biri için," dedi Wes, "çok etkileyici bir hesap."

Annette elini ağzına kapatarak kahkahasını bastırdı.

Jaime'nin sersemlemiş ifadesi bozuldu. "Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi? Şunu açıklığa kavuşturalım. Beladan uzak durmak istiyorsan çeneni kapalı tut ve ellerini kendine sakla. İkcinizin kayıt olmasına kızan çok insan var ve bu yüzden başınıza bir şey gelirse çok yazık olur. Anlatabiliyor muyum?"

Jaime'nin gözlerindeki bariz nefreti gören her akli başında insan özür dilerdi. Wes ise egosunun bu duruma karşı yükseldiğini hissediyordu. Özellikle de Annette onu korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla izlediği için.

"Onu rahat bırak, Jaime," dedi Annette. "Kimseye bir zararı yok."

"Birine zarar verdiğini kim söyledi? Sadece sohbet ediyoruz, değil mi Winters?"

"Doğru."

"Doğru," diye yineledi Jaime, Wes'in sırtını sıvazlayarak. "Aslında ona bazı yararlı tavsiyeler veriyorum. Rakiplerini tanımak ava hazırlanmanın bir parçasıdır. Bak, Winters bir simyacı. Madem onu etkilemeye bu kadar heveslisin, Annie'ye bir sihir numarası göstermeye ne dersin?"

Öfke, Wes'in içinde bir demir ocağı gibi harlanıyordu. Dilinin ucuna birçok kötü söz geliyordu fakat sadece bazıları tutarlıydı.

Bir hafta önce olsa, Wes onu burada ve şimdi sorgusuz sualsiz pataklardı. Ama Margaret'in tasmalı köpeğinden başka bir şey olamayacak kadar çok şey söz konusuydu. Yine de bu, onlara dış-leri olduğunu hatırlatmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, aptal mısın yoksa cesaretli misin, anlayamıyorum." Mad'i öfkeden deliye çevirmek istediğinde kullandığı ses tonunun aynısını kullanıyordu. Biraz küstah, biraz ukala. "Benim bir simyacı olduğumu biliyorsun ve şimdi beni açıkça tehdit ediyorsun."

Jaime başını öne eğdi. "Ne yani, beni ateşe vermeyi falan mı planlıyorsun? Yap hadi. Sana meydan okuyorum."

Hava sıcaktı ve kıvılcım çıkarmaya hazır gibiydi.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye devam etti Jaime. "İstesen bile hiçbir şey yapabileceğini sanmıyorum. Aslına bakarsan, buraya Evelyn'den bir şeyler öğrenmek için geldiğini biliyorum. Bunun için biraz yaşlı olduğunu düşünmüyor musun? Yanına aldığı son çırak on yaşındaydı."

Altın almanın canı cehennemeydi. Bu orospu çocuğunu mahvedecekti.

"Bay Winters."

Margaret. Wes isteksizce ona doğru dönerken inlememeye çalıştı. Soğuk bir rüzgâr eteğini dalgalandırıyor, topuzundaki saçlarının bir kısmını bozuyordu. Onun bakışlarıyla buluştuğu anda güneşin üzerinden bulutlar geçiyordu, gözlerindeki altın rengi azalıyordu. Bu haliyle bir kızdan çok kurda benziyordu, sanki simyadan çok daha vahşi bir büyü onun içinde dolaşıyordu. Bunu görmek Wes'i sakinleştirmişti. Ellerini gevşetti. Sağ parmak eklemlerindeki tendonlar çatırdayıp eski haline döndü.

"Gitmeliyiz," dedi Margaret. "Malzemelerinizi almamız gerek."

Jaime çenesini Margaret'a doğru salladı. "Git hadi. Şimdi uslu bir çocuk ol."

Margaret'in dudakları inceldi ama her zamanki gibi ifadesi belli olmuyordu.

Buna nasıl tahammül edebiliyordu? Ya da belki de o kadar uzun süre tahammül etmişti ki artık daha kolay atlatıyordu. Onun pasifliği karşısında acıma ve öfke arasında bıçak sırtında dengede duruyordu. Zalimlik onu yıpratmıştı ama biraz kan dökmeden sıvışıp gitmesine izin veremezdi.

“Seni tekrar görmek güzeldi, Annette. Görüşürüz.”

Jaime'nin Annette'in yanıt niteliğindeki gülümsemesini ve ‘tekrar’ kelimesinin bilinçli olarak söylendiğini fark ettiği an Wes onu izliyordu. Yüzü acımasız bir öfkeyle buruşurken Wes ilk zaferi kazandığını biliyordu.

Kasabada yan yana yürüyorlardı, Margaret bunun doğru olmadığını bilmesine rağmen, We'se kızgındı. Mantıklı bir biçimde, her zamanki nöbetlerinden sonra olduğu gibi sadece sinirli ve yorgun olduğunu biliyordu ancak bunu mantığa dayatmak ruh halini iyileştirmeye yaramıyordu. Onun Annette Wallace için egzotik bir kuş gibi süslendiğini düşünmeden edemiyordu. Gözünün ucuyla onun bir aptal gibi kendi kendine sırtırken görmekten kendini alamıyordu. Otuz dakikada Jaime'yi daha fazla kızdırmayı başarmıştı. Bir saniye bile yalnız bırakılamazdı. Diş gösteren bir köpek yavrusundan farkı yoktu.

"Görüyorum ki arkadaş edinmişsin," dedi Margaret.

"Belki de edindim." Sırtışı itaatkâr bir tutuma dönüştü.
"Kıskandın mı?"

"Hayır."

"Hımm." Bu şüpheli, alaycı bir sestir ve tam olarak alışık olmadığı bir şeydi.

Trençkotunun kolları ikinci bir kol gibi arkasından sarkıyordu. Yine eski haline dönmüş gibiydi –saçmalık– ama onun dişlerini göstermiş, gözleri öfkeyle kararmış halini kolay kolay unutamıyordu. Araya girmeseydi Jaime'yle dövüşecekti. Bundan emindi. Belki de ona izin vermeliydi.

“Jaime'nin düşman edinmek isteyeceğin türden biri olmadığını sana daha önce de söylemiştim.”

“Ondan korkmuyorum,” dedi sertçe Wes. “Zaten o başlattı. Ben kendi işime bakıyordum.”

“Annette Wallace'la açıkça flört etmek kendi işine bakmak sayılmaz.”

“Açıkça flört etmiyordum.”

“Jaime ona âşık.”

“Ben de öyle.”

Margaret gözlerini devirdi. Herkes Jaime'nin çocukluklarından beri Annette'e sırlıslıkam âşık olduğunu bilirdi ama kız, Jaime'ye en ufak bir karşılık vermemişti. Bir keresinde Jaime, Sam Plummer'ı ağlatmıştı çünkü Annette'e kahve içmek için çıkma teklifi etme cüretini göstermişti. “Sırtına daha büyük bir hedef tahtası çiziyorsun. Onun –ve Annette'in– yoluna çıkmazsan, o da seni rahat bırakacaktır.”

“Peki, sen de mi Annette'le kasabada gezip tozuyordun? Seni de pek rahat bıraktığı söylenemez.”

Margaret, Wes'in iğneleyici bakışından hoşlanmamıştı. Ona söylemek çok kolay olurdu ama söylemeye her cesaret ettiğinde dili tutuluyordu. *Çünkü ben Yu'adır'im*. Hâlâ sinir bozucu bir şekilde onun ne yanıt vereceğinden korkuyordu. Acımak da iğrenmek kadar kötü hissettirirdi.

“O kızgın. Ve tehdit edici.”

“Orası öyle. Tek merak ettiğim, tehdit etmek için onca insan arasından neden seni seçtiği.”

“Beni öldürmek için ateş ederken görmedin,” dedi sertçe Margaret. “Belki bir gösteri istersin.”

Wes ellerini havaya kaldırdı. “Hayır, pekâlâ. Güçlü bir hayal gücüm var. Ayrıca, ben burada olup seninle uğraşmasam ne yapardın?”

Wes’in gözlerindeki hilekâr parıltıya bakılırsa, Margaret onun öğütlerini dinlemeye niyeti olmadığını biliyordu ve bu konuyu zorlamanın Annette’i daha çekici bir hale getireceğini hissediyordu. Kendini bu önlenabilir karmaşaya sokmak istiyorsa, bu onun ayrıcalığıydı.

Öğleden sonra hava giderek kararırken, dükkanlar ışıklarını yakmaya başlamıştı. Wes önünden geçtikleri her dükkâna bakıyordu ama terzi dükkanının önünde oyalandı. Vitrindeki takım elbiseye o kadar dikkatle ve özlemle baktı ki, Margaret, Wes’in yüzünün bir izini bırakacağını sandı. Şafak vakti okyanus tonunun her rengine dikilen elbisenin kollarındaki ince nakışlar neredeyse ikisinin de hayatlarının toplamından daha değerliydi.

“Hadi,” dedi Margaret. “İhtiyacın olan şey Morganlar’da vardır.”

Yürüyerek V. K. Morgan’ın dükkânına vardılar, içeri girerken tepedeki zil neşeli bir ses çıkararak onların geldiğini haber verdi. Burası çok dar bir dükkandı, kısmen eczacı, kısmen bakkal, kısmen puro dükkânı gibi yani her zaman yanmış mum gibi kokuyordu. Güneşten kavrulmuş boynuzlar, sarkıt ışıklarla parıltıyan acımasız bir avize gibi başlarının üzerinde asılıydı.

Turistler, kesilip temizlenmiş bir hayvan gibi burayı neredeyse bomboş bırakmıştı. Kemiklerden başka bir şey kalmamıştı. Wickdon’daki herkes alışverişini buradan yapardı ve Morgan’lar müdavimlerin ziyaretlerinden kâr etse de asıl para Dunway’deki simyacılara kürk satmaktan geliyordu. Moda kataloglarında her türden simyalanmış kıyafetin reklamı yapılırdı: Elmas ışıltısı aşılanmış vizon şallar, sıcak tutması için biber özü sürülmüş kürk astarlı pelerinler, petrolün yağmur emici özelliğiyle aşılanmış şık tavşan derisi paltolar.

Morgan ikizleri tezgâhın arkasında, telefon kablosunun üzerindeki iki boz karga gibi yan yana oturuyordu. Kızıl saçlarını geniş kenarlı şapkalarının altında uzun dalgalar halinde salmışlardı.

"Ah canım, Katherine." Vivienne koltuğunda öne doğru eğildi. Ellerini cam tezgâhın üzerine koyarken şakır şakır ses çıkaran altın yüzüklerinin her birini kemik parçaları süslüyordu. "Görünüşe göre Maggie Welty yine bizi ziyarete gelmiş."

"Demek öyle. Onu son gördüğümüzden beri çok uzun zaman geçti."

"Hayır, o kadar çok olmadı. Hemen unuttun mu? Sanırım iki hafta önce gelmişti."

"Elbette hayır, Vivienne. Aylar oldu."

Wickdon'da doğup büyüdükları için, herkesin bildiği kadarıyla kendi aksanlarından başka bir aksanları olmayan garip, durgun bir tonla konuşuyorlardı. Onlar tartışırken Wes şaşkın şaşkın Margaret'a baktı.

Margaret'in çocukken ikisinin de aynı kişi olduğu şüphesinden kurtulamadığı düşünülürse, dükkânın adını ikisinin baş harfinden oluşması iyi bir şeydi. Aynı görünüyorlardı. Sesleri bile aynıydı. Sık sık kraliyet dilinde konuşurlardı ve birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyorlarmış gibi sohbet ederlerdi. Çoğu insanı tedirgin etseler de Margaret artık onlara alışmıştı. Kasabada onun sattıklarına adil bir fiyat veren tek kişi onlar olduğuna göre alışmak zorundaydı.

"Boş ver onları," dedi Wes'e. "İhtiyacın olanı alalım ve gidelim."

Tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki ikizlerin bakışları Wes'e kaydı.

"Peki bu kim?" diye sordu Katherine.

Wes'in ısıltılı bir dönüşüm geçirmesi için gereken tek şey buydu. Wes tezgâha yaklaştı ve dirseğini dayadı. Sesi yağ gibi

kaygan, gülümsemesi güneş ışığı gibi parlaktı. "Ben Weston Winters, hanımefendi. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Ah." İçini çekti. "Sizinle tanışmak da çok güzel, Bay Winters."

"Gerçekten de çok hoş," dedi Vivienne.

Wes doymak bilmiyordu. Önce Annette Wallace, şimdi de Morgan ikizleri. Nasıl oluyor da herkes bu numaraya kanıyordu? Herkes nasıl bu kadar kayıtsızdı? Söylediği ve yaptığı her şey insanların onu sevmesi için ayarlanmış gibiydi. Bu kadar şeffaf bir şekilde kabul edilmeyi arzulaması utanç vericiydi.

O konuşmaya devam ederken Margaret, Wes'in deneyleri için istediği şeyi almak üzere raflara göz atmak için uzaklaştı. Tam harika gün ışığı pencereden içeri süzülüp Wes'i altın rengine boyarken, küçük bir osmiyum kulesinin arkasından onu izliyordu. Vivienne'le hararetli bir şekilde konuşuyordu, sesini alçaltmıştı ve vücudunun tezgâha dayanmış gevşek duruşuyla ona bir şeyler anlattığına göre birbirleriyle flört ediyorlardı. Gülünç olmalıydı ama Morganlar'ın hiç bu kadar büyülenmiş göründüklerine şahit olmamıştı.

Farkında olmayan bir ben miyim?

Çekiciliği, doğal gülüşünden ve ciddi gözlerinden, karmaşık olmayan, neredeyse ezici samimiyetinden daha fazlasıydı. Miknatis gibiydi çünkü karşısındaki her kimse ve her neyse ona tamamen aşık görünüyordu. Ona baktığını çok geç fark etti. Bunu sezmiş gibi Wes göz ucuyla Margaret'a sinsî bir bakış attı. Güneş ışığında cilalanmış jet gibi parlıyordu ve dudaklarında kedi gibi bir sırıtış belirdi. Ona göz kırptı. Gerçekten göz kırpmıştı.

Tanrı aşkına, bazen ondan nefret ediyordu. Sadece onu kızdırmak için vardı. Ona her şeyin kendisi için değil, onun için kolay olduğunu hatırlatmak için.

"Evelyn'in yeni çırağı sen misin?" diye sordu Katherine.

“Pek sayılmaz,” dedi Wes. “En azından o dönene kadar. Ama ben Bayan Welty’nin avdaki simyacısıyım. Onun ayak işlerine yardım etmek ve komşularla tanışmak istedim elbette.”

“Ne kadar nazıksınız. Kendi simyacımız olmayalı uzun zaman oldu. Çok, çok uzun zaman. Kasabamız kimsenin ilgisini çekmiyor.”

“Nasıl ilgilenmeyeyim ki? Büyüleyici işletmeler, muhteşem manzaralar, güzel kadınlar...”

İkizler kıkırdadı ve Margaret sonunda onu azarlayacaklarını umdu. Ama Vivienne sadece, “Dalkavuklukla bir yere varamazsınız,” dedi.

Vivienné’nin sesindeki samimiyet Margaret’i sinir etmişti. Wes şimdi iyice kendini aşacaktı.

Margaret çantasına bir parça osmiyum attı ve tutarsızca etiketlenmiş cam şişelerle dolu kâbus gibi bir rafı karıştırmaya başladı. İstedığı kafur yağını bulduktan sonra tezgâha yaklaşıp elindekileri masanın üzerine bıraktı. Wes ışıltılı gözleriyle ona bakınca Margaret onları söndürmek istedi.

“Size göstermem gereken bir şey var,” dedi Margaret ikizlere, kendini sakın tutmayı başararak.

Çantasında tilki postunu bulup çıkardı ve bir gelinlik kuyruğu kadar narin bir şekilde tezgâhın üzerine yerleştirdi. İkizler postu ellerine alıp, birbirlerinin elinden kaparak, sahte para arar gibi güneş ışığına tutuyorlardı. Kürk, hevesli parmaklarının altında rüzgârda savrulan buğday gibi dalgalanıyordu ve kırmızı ile beyazın parlak tonlarıyla parlıyordu. Margaret, kürkün çekici olduğunun farkındaydı. Wickdon’daki tilkilerin çoğu mattı, neredeyse kasvetli. Ama bu, zengin bir kadının boynuna yakışacak türdendi.

Birbirlerine danışmadan, hatta birbirlerine bakmadan, hep bir ağızdan konuştular. “Üç dolar.”

“Altı.”

Vivienne dehşet içinde, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Dört."
"Dışarıdaki turistlerden herhangi birine bunun iki katına satabilirim. Bu bir iyilik."

Margaret, tilkinin dönüşeceği paltonun güzelliği karşısında gururlarını tartmalarını izliyordu. Katherine, "Beş. Korkarım en fazla bu kadar çıkabiliriz," dedi.

"Tamam. Aradaki farkı bana ver." Katherine paraları Margaret'in avucuna sayarken her bir banknot kâğıt gibi bir ses çıkarıyordu. Önlerindeki birkaç haftayı geçirmelerine yetecekti.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Wes'e.

"Evet. Gitmeye çok hazırım."

Soğuk havaya adım attıkları anda, Margaret'in tüm siniri yeniden alevlendi. Çok sakın, çok düzgün bir şekilde, "Buna alışmalısın. Tüm zamanını sosyalleşmeye harcarsan kaybederiz," dedi.

"Ah, rahatla biraz. Beş dakikalık bir şeydi, 'tüm zamanımı' alan bir şey değildi. Buna kibar olmak deniyor. Belki bir ara sen de denemelisin."

Onun bakışlarını yakalayarak, asıl noktayı kaçırdığını fark etmesini sağlamak istiyordu. Ama gözleri adını koymak istemediği bir duyguyla yanarken, ondan sertçe uzaklaştı ve yolun kenarına doğru geçti.

Wes ona ayak uydurmak için koştu. "Hey, sorun nedir?"

"Nasıl herkesi büyülediğini anlayamıyorum."

"Büyüleyici olduğum için."

"Pek sayılmaz."

"Bana karşı gerçekten daha nazik olmalısın," dedi somurtarak. "Senin için birçok şeyi tehlikeye attım."

"Peki ya sana birdenbire iyi davranırsam Annette ne düşünür?"

Wes yüzünü buruşturdu. Gözlerinin ardında sonsuz, feci olasılıkların titrediğini görebiliyordu. Mutlu geleceklerine dair tüm

hayalleri yıkılıyordu. Bir kez olsun söyleyecek bir şeyi yokmuş gibiydi. Margaret tatmin olmuş bir şekilde topuklarının üzerinde döndü fakat Wes uzanıp onu çantasından yakaladı. "Dur bir dakika. Sen kıskanıyorsun."

Olay da buydu zaten. Kıskanıyordu.

Tam olarak Annett'i kıskanmıyordu. Onun durumuyla ilgili kıskanılacak tek şey, Wes'in yakında ondan sıkılacak olması ve Margaret'in ondan asla kurtulamayacak olmasıydı. Hayır, istediği Wes'in ilgisi değildi. En azından onun ilgisi değildi. Hayatı boyunca burada yaşamıştı ama Wickdon'da çok az kişi ona Wes'e baktıkları gibi bakmıştı. Lekeli aile soyu yüzünden ondan nefret etmeyenler ise sadece ona acıyordu. Adil olmasa da Wes'e kızılıyordu. Asla olamayacağını bilse de kederinden ve korkusundan daha fazlası olmak istiyordu. Ama bunu ona itiraf etmeyecekti.

Margaret onun elinden kurtuldu ve onu iterek yanından geçti. Wes önünü kesmeden önce sadece birkaç adım ilerleyebilmişti. "Bir dakika durur musun?"

Genellikle gözleri muziplikle ya da yeni bir fikirle parlardı. Ama şu anda, ona hiç yakışmayan bir kasvetle doluydu. "Aklını okuyamıyorum, biliyorsun. Bu oyunu oynamaya devam edebiliriz ya da benimle konuşabilirsin."

Onun kendi hayatıyla ilgili herhangi bir şeyi, bu kadar küçük bir şeyi bile anlayabileceği varsayımına sinirleniyordu. Ama anlayamaz mıydı? Margaret bunun önemli olduğuna kendini ikna edemese de bu konuda acı verici bir şekilde birbirlerine benziyorlardı. Onun yaşadığı türden bir reddedilme yaşamış olsa bile, ona içini dökmek istese bile, ne söyleyecekti ki? Artık nasıl açacağını bilemeyecek kadar çok kilitli kapının ardına saklanmıştı.

"Söyleyecek bir şey yok. Yerçekimi sana uymuyor, Wes."

Bir an incinmiş gibiydi. Sonra, bunu tamamen hayal etmiş gibi, her zamanki kaygısız ifadesi geri geldi ve bir kez daha dokunulmaz oldu.

Wes fincanına uzanıp kahvesinden uzun bir yudum aldı. Hemen ardından soğumuş, çamur gibi tadı olan kahveyi fincana geri tükürdü. Son iki gün içinde öyle bir koleksiyon yapmıştı ki, hangilerinin hala içilebilir olduğunu tamamen unutmuştu. İnleyerek kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu, saatin kaç olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Pencereden görebildiği kadarıyla gökyüzü şeridi yoğun bir ametist moruna dönüşmüştü. Evelyn'in laboratuvarının içindeki tek ışık, *albedo*'nun yan ürünü olan nesnenin sıvı özünün soluk gümüş ışığıyla parıldayan cam imbiklerinden geliyordu. En son saate baktığında öğleden sonraydı ve ardından sadece göz açıp kapayıncaya kadar zamanın geçtiğini yemin edebilirdi. Zaman her zaman olduğu gibi ellerinin arasından kayıp gidiyordu.

Simya sergisine sadece dört gün kalmıştı, Wes uyanık olduğu her anı molar kütleleri hesaplayarak, büyü yerleştirme deneyleri yaparak ve nesnenin sıvı özünü parça parça damıtarak geçiriyordu. Laboratuvarın her yeri sülfür ve tuzlu su kokuyordu ama en azından birkaç uygulanabilir örnek geliştirmeyi başarmıştı.

Margaret cephane istemişti, Wes de balistik bilimi konusunda hızlandırılmış bir kurs almak için elinden geleni yapmıştı. Üç parlak mermi masasının kenarında oyuncak askerler gibi duruyordu.

Önemli olan durdurma gücüydü, bir hedefi zayıflatma olasılığıydı. Mermi tek başına zararsız bir nesnedir; ölümcül olan enerjinin mermiden vücuda aktarılmasıdır. Durdurma gücünü en üst düzeye çıkarmak için, içinde depolanan enerji miktarını en üst düzeye çıkarılır. Yıllar boyunca öğrendiği kimya ve fizik bilgilerini bir araya getirdiğinde, bunu başarmanın birkaç yolu vardı. İlk mermiyi, yoğunluğunu azaltmak için; ikincisini, sürünmeyi arttırmak için ve üçüncüsünü, ısı kapasitesini arttırmak için büyüledi. Yine de Margaret'tan bunları test etmesini istemesi gerekiyordu. Son zamanlarda onu yerinde görmek imkansızdı. Onu pencereden, atı Işıl'tı'yı dörtlüyle sürerken ve Bela da arkalarından koşarken görebiliyordu.

Wes mermilerden birini itti ve masanın üzerinde yuvarlanmasını izledi. İçlerinden birinin teknik olarak işe yarayacağından emin olsa da tatmin olmamıştı. Bir simyacının amacı gerçeği aramaktır, Wes de herkesin çok önemli bir şeyi kaçırdığını düşünmekten kendini alamıyordu.

Yaklaşık on beş yıl önce sona eren küresel savaştan bu yana ordu, simyacılarını cömertçe finanse ediyordu. Wes'in ya da başka herhangi bir sivil simyacının üretmeyi hayal edebileceğinden çok daha gelişmiş ateşli silahlar geliştirdiklerine şüphe yoktu. Bu bilgi mevcutsa, *hala* neden neredeyse yüz elli yıldır New Albion avcılarından kaçıyor? En son kayıt edilen *demiurge* ölümü 1718'de, yani yaklaşık iki yüzyıl önceydi. Onun bilmediği neyi biliyorlardı?

Bir *demiurge*'ün öldürülmesiyle ilgili her Katharist efsanesi aynı üç unsura sahipti: İlahi bir silaha sahip bir kahraman, dolunay ve gümüş kanı akıtan bir canavar. Gümüş kan kulağa

coincidentia oppositorum gibi geliyordu ve hangi Tanrı'ya taptığınızdan bağımsız olarak simya her zaman tanrısallığa giden yol olduğundan, bu hikâyelerden çıkarılan ortak bilgelige inanmak zorundaydı. Bir *демиургe*'ü simyayla dolunayda, ışığı yeryüzüne bir dönüşüm çemberi gibi düştüğünde öldürürdünüz. Asıl soru nasıl olduğuydu. Simya, maddeyi özüne kadar parçalamaktan başka bir şey değildi. Ama *демиургe*'ler evrenin eterine kadar indirgeniyorsa, bedenleri neyden yapılmıştı? Gerçekten ilahi varlıklarsa, Tanrı'nın kendisini nasıl ayrıştırabilirdiniz ki?

Bir keresinde Margaret annesinin *hala*'dan başka bir şey istemediğini söylemişti, yani Evelyn nasıl yapıldığını biliyordu. Bir yerlere kaydetmiş olabilirdi.

Wes kendini oturduğu yerden zorla kaldırdı ve damıtıcıların hayalet gibi titreşen ışığında rafları inceledi. Eski kitapların üzerinde bir santim kalınlığında toz birikmişti, kullanıldıkça yaldızları dökülmüştü. En alt raftaki birkaç kitap gözüne çarptı. *Tüm Biçimlerin Maddesi. Elementlerin Ruhı. Malaki'nin Chrysopoeia'sı*. Sonuncusu ince, sararmış bir belgeydi ve ona tuhaf bir şekilde baksa kül olacakmış gibi görünüyordu. Belgeyi özenle raftan aldı ve masaya taşıdı.

Chrysopoeia'da resimlerden başka bir şey yoktu, bir ders kitabından çok bir günlüktü. İçeriğinde okuyamadığı bir dilde harflerle açıklanmış bir damıtma, rünleri olmaya çift halkalı bir dönüşüm çemberi ve son sayfada gördüğü en ürkütücü çizimlerden biri vardı. Kendi kuyruğunu yutan bir tilki. Gözleri kocaman ve bembeyazdı, çılgınca siyah darbelerle çizilmişti.

Wes kendini tuhaf bir şekilde rahatsız hissederek kitabı kapattı ve masanın kenarına itti. Eğer *Chrysopoeia*'da *hala* ile ilgili bir sır varsa, bunu kendisi tercüme edemezdi. Wes elinden

* Malaki, eski ahit'in son kitabıdır. Chrysopoeia ise simyada çoğunlukla kuruşun gibi baz metallerin dönüştürülmesi yoluyla yapay altın üretimini ifade eder ve simyacı Kleopatra'ya atfedilir. (ç.n.)

geldiğince hayal kırıklığını bastırdı. Belki de çıraklık eğitimini tamamladığında Evelyn bu her ne haltsa Wes'e öğretecekti.

Tabii *hala'yı* öldürecek bir şeyin simyasını yapabileceğini var sayarsa.

Hayır, henüz umutsuzluğa kapılamazdı. Gelecek birkaç hafta boyunca tasarımındaki pürüzleri giderebilir ve teorilerini test edebilirdi. Gösterinin amaçları doğrultusunda tek yapması gereken yetkinliğini göstermek ve ilk harekette jürinin gözlerini kamaştırmaktı. *Dile kolay*. Başarısızlık onları kâğıt üzerinde mahvetmeyecekti ama pratikte mahvedecekti. İkinci ya da üçüncü hareketlerde kimse av köpeklerine yetişemeyecekti.

Wes başını kollarına yasladı. Yorgun ve huzursuzdu, kafatasına kazma saplamış gibi bir baş ağrısı çekiyordu. Temiz hava almazsa hemen burada uyuyakalacaktı.

Aşağıya indi, malikânenin sessizliğini içine çekti. Margaret eğitimden bir süre önce dönmüştü, muhtemelen şu an odasındaydı ve her zamanki gibi ondan kaçıyordu. Ona yürüyüşe gelmek ister mi diye sormayı düşündü ama bundan vazgeçti. Bu gece reddedilme ya da didişme havasında değildi. Askıdan paltosunu aldı, omuzlarına attı ve dışarı çıktı.

Dışarı feci soğuktu. Ellerini ağzına götürüp ısıtmak için nefes alıp verdi. Arkasında, malikâne karanlığın içinde kamburlaşıyordu. Margaret'in odasında sadece tek bir ışık yanıyordu, pencere pervazına kıvrılmış halini yansıtıyordu. Onu görmek, sorgulamak istediğinden çok daha fazla duyguyu harekete geçirirdi ve bunların hiçbirisi iyi şeyler değildi. Topuklarının üzerinde hızlıca döndü ve ormanın içinden geçen aşınmış toprak yolda ilerledi. Wickdon'un vahşi güzelliğini takdir etse de kızılâğaçlar hâlâ ilk geldiği zamanki gibi tedirgin ediciydi. İnanılmaz derecede uzun, kabukları yıpranmış bir sürüngenin derisine benziyordu. Yaklaşık iki kilometre açıkta, ağaçların arasında okyanus

manzarasına sahip bir yer vardı. Wes alıların arasından geçip bir kayanın üzerine tünedi.

Aşağılarda, avdar tarlaları rüzgarla titriyor ve yer değıştiriyordu. Bu kadar yüksekte olmakla ilgili bir şey, çalkantılı düşüncelerini gözden geçirmesini kolaylaştırıyordu. Günler sonra bile Margaret'a karşı duyduğu acıyı dindirebilmiş değildi. Bu kadar az takdir edildiğini ya da en azından bu kadar yanlış anlaşıldığını hissetmek çok saçmaydı, farkındaydı. Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etse de onun sözleri hala canını yakıyordu.

Yerçekimi sana yakışmıyor, Wes.

Bu oyunları aştıklarını sanıyordu. Bu noktada kendini ona birden fazla açmıştı ama o bunu hiç görmemiş gibi davranıyordu. Bunu onu incitmek için söylemişti ve nedenini bilmiyordu.

Tanıştığı diğer tüm kızlar gibi Margaret da bir gizemdi. Derinlerde bir yerde kendini hâlâ on dört yaşında hissediyordu, Erica Antonello onu bir hafta boyunca görmezden gelip okula kiraz kırmızısı rujuyla geldiği zamanki kadar kafası karışıktı. Daha önce bunu hiç yapmamıştı ve bunu hak etmek için onun yerine Gail Kelly'yi eve bırakmak dışında ne yaptığını bilmiyordu. O zamanlar on yaşında olan Colleen'e bu konuda şikâyet ettiğinde, Colleen gözlerini devirmiş, "*Bunda alınacak ne var? Kızlar da insan, tıpkı senin gibi,*" demişti.

Colleen yaşına göre her zaman olgundu. Wes henüz bu bilgelige ulaşmamıştı. Elbette kızlar da insandı. Onun anlayışının çok ötesinde olan insanlar.

Rüzgârın nemli soğuğu paltosundan içeri sızınca ürperdi. Belli belirsiz bir simya reaksiyonu kokuyordu ve ıslık alarak yanından geçerken isminin cızırtılı bir sesle söylendiğine yemin edebilirdi. Burası açıkça onu delirtmeye kararlıydı.

Bir gece için bu kadar kara kara düşünmek yeterdi.

Yoldan ayrılan eğreli otları arasında dikkatle ilerlemeye devam etti. Yn duygusu her zaman berbattı ama bu yolu sayısız

kez yürümüştü, o kadar sık yürümüştü ki gözleriyle bağılyken bile malikâneye dönüş yolunu bulabileceğini tahmin ediyordu. Ama patikaya yaklaşırken ağaçların kendilerini yeni bir oluşuma soktuğuna yemin edebilirdi. Her şey yabancı görünüyordu, tepesinde yükselen kızılâğaçlar ona tepeden düşmanca bakıyordu.

Wes kararsız bir şekilde adım attı ve ayakkabısının altında bir şey gıcırdayınca durdu. O şey her neyse kükürt ve bozulmuş et gibi kokuyordu. Ölü bir şey gibi.

Kendini yere bakmaya zorladı.

Ayağının altındaki parçalanmış şey bir zamanlar bir tavşan olabilirdi ama artık bunu söylemek imkânsızdı. Karnındaki yarıktan kan ve gümüşü bir sıvı akıyordu ve iç organlarından oluşan yumru toprağa karışıyordu. Midesi tiksintiyle gerildi. Aceleyle yanından geçti ve kendini tutamayıp tükürdü. Yemeğiyle bu şekilde oynayacak tek bir varlık düşünebilirdi.

Hala.

Gökyüzünde, yarı dolu ay, yoğunlaşan bulutların arasından usulca parlıyordu. *Hala*'nın gücünün doruğa ulaşmasına daha iki hafta vardı. Mevsimin bu kadar başında bir insanın peşine düşmezdi, en azından Wes öyle sanıyordu. Ama gözlerinin üzerinde olduğu hissinden de kurtulamıyordu.

Tekrar ormana baktığında bir şey yoktu. Gece gölet suyu gibi durgun ve sakindi. Dallar hareket etmiyordu. Çalılıklar da hareketsizdi. Wes yalnızdı.

Sonra rüzgâr, hayaletimsi bir sesle *Weston* diye tısladı.

Gözlerini kırptırdı ve orada, yaprakların arasında, bir şey gördü. Gözbebeği olmayan beyaz gözler onu bakışlarıyla delip geçiyordu. Bir yıldız ışığı kadar parlaktı. Önce halüsinasyon gördüğünü belki de simya dumanının sonunda onu ele geçirdiğini sandı fakat hayır.

Orada bembeyaz bir tilki vardı.

Wes geriye doğru sendeledi. *Hala* neredeyse bir insan gibi pürdikkat ona bakıyordu. Kanı dondu. Yanında başka insanlar varken onu görmüştü ama gece vakti tek başına onu görmek tamamen farklı bir şeydi. Margaret ve silahı aralarındayken, Wes hayretler içinde kalmıştı. Ama şimdi, hayvani bir dehşetle sarsılıyordu. Saklanacak bir yer yoktu ve aralarında sadece üç metre vardı.

Annesi bir demiurge karşısında ona yapması gereken iki şey öğretmişti. İyi, sadık bir Sumic çocuğu olarak, her günahkâr düşüncesi ve eylemi için af dilemek. Banvish batıl inancı ise daha somut bir şey isterdi; kan, kaymak ya da bal sürülmüş bir dilim ekmek. Fakat iş işten geçmişti.

Tek yapabileceği dua etmektir.

Wes dizlerinin üstüne düştü. *Hala* öne doğru bir adım atmış olmalıydı fakat hareket ettiğini görmemişti. Oradayken, daha da yaklaşmıştı. Rüzgâr daha yüksek sesle feryat ediyordu. Wes nefesini tuttu, kalbi kulaklarında deli gibi atıyordu.

Tanrım, koru beni. Bana yol göster.

Artık kokusunu alabileceği kadar yakınındaydı. Tuz, sülfür ve demir kokuyordu. Dipsiz gözleri, zihni korkuyla uğuldayana kadar onu içine çekiyordu. Çenesini bir yılan gibi açtığında, dişlerinde parlayan kanı gördü. Yüzünde nefesinin soğukluğunu hissediyordu.

Ölecekti.

Koş, dedi rüzgârın çılgın fısıltısı. *Koş, koş, koş.*

O saldırırken, Wes tekrar ayağa fırladı ve koşmaya başladı. Hiçbir şey onu durduramazdı. Ne derisini parçalayan dallar ve yapraklar ne devrilmiş bir köke takılıp tökezlediğinde dizlerindeki acı verici sarsıntı ne de ciğerlerini yırtan hava. Mentşeleri

üzerinde ileri geri sallanan malikâne kapısını görene kadar ne kadar koştuğunu bilmiyordu.

Wes onu atlatınca, verandanın merdivenlerinden yukarı fırladı. Elleri öyle çok titriyordu ki anahtarı kilide tek seferde sokamadı. Sonunda kapıyı iterek açtığı anda, arkasından sürgüyü çekip kilitledi ve yere yığıldı.

Her yeri ağrıyordu. Bacakları zonkluyordu, bileği burkulduğu yerden sızlıyordu ve çoraplarının üstündeki deri parçası açık yaralarla sızlıyordu. Ama yaşıyordu. *Yaşıyordu.*

“Siktir.” Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanana kadar nefes nefese, histerik bir şekilde güldü.

“Ne yapıyorsun?”

“Margaret,” dedi soluklanarak.

Margaret bir eli kalçasında, ona doğru yaklaştı. Saçları salıktı, yüzünü çevreliyordu. Wes onu gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki tek düşünebildiği şey saçlarını avuçlayıp dudaklarından öpmekti. Bu fikir onu dehşete düşürse de tekrar konuşana kadar nefes nefese kaldı. “Onu gördüm. Tanrım, onu gördüm.”

“Gördün mü?” Wes’in yanına çöktü. Endişeli gözleriyle ona bakarken yanağına dokunmak için uzandı. Wes irkildi, Margaret’in parmakları kırmızıya bulanmıştı. “Kanaman var.”

Wes onu bileğinden tuttu, bu sefer geri çekilmedi. “Bunu yapamayız.”

Margaret’in tüm yüz hatları sertleşti. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Dışarıda bir yerde bekliyor. O...” Rüzgârda dağılan saçlarının arasından elini geçirdi. “Ben... nasıl olur da...”

“Wes, sakinleş.”

“Gözlerinin içine baktın mı?” Yaşadığı dehşeti ifade edemiyordu. Gözlerini kaçırmıyaydı kendini kaybedecekmiş gibi his-

setmişti. İlk kez, Sumic'lerin ona neden tapıldığını gerçekten anlıyordu. "Korkunçtu."

"Biliyorum." Margaret uzun bir süre sessiz kaldı. "Bırakmak mı istiyorsun?"

Evet.

Tanrım, evet. Bu şeyle bir daha yüzleşmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyorsa, tabii ki bırakmak istiyordu. Özellikle de ay döngüsü ilerledikçe daha da saldırganlaşacaksa. Ama vazgeçmek bir seçenek olmadığı gibi, ailesini terk etmek de bir seçenek değildi. Yaşamaya değer bir hayata karşı onun hayatı. Kız kardeşlerinin hayatına karşı kendi hayatı. Onları tekrar hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

"Hayır," diye mırıldandı Wes. "Onlara ve sana bir söz verdim. Şimdi bundan caymayacağım."

Margaret'in dudakları aralandı. Yüzündeki şaşkınlıktan, onun farklı bir cevap vermesini beklediği anlaşıyordu. "Anlıyorum. Çok ince düşüncelisin."

"Yerçekiminin bana uymadığını biliyorum..."

"Hayır. Özür dilerim. Bunu söylemek kabalıktı ve öyle demek istememiştim. Üzgündüm, o yüzden..."

"Sorun değil." Margaret'in suçluluk duygusuyla ona sırrını söylemesine dayanamazdı. "Bütün gün seni kışkırttım. Bunu hak ettim."

"Neden hep bu kadar inatçısın?" Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. "Bu iyi bir şey değil."

"Söylemiştim," diye mırıldandı. "En azından buna kendim karar vermeme izin ver, olur mu?"

"Peki. Neredeydin?"

Wes kaşlarını çattı. Hemen de nasıl eleştiri moduna geçmişti. "Yürüyüşe çıkmıştım. Bir dakikalığına kafamı boşaltmam gerekiyordu."

"Bir dakikalığına mı? Nereye gittiğini ya da ne kadar kalacağını bana söylemeden bir saatten fazla bir süredir ortalarda yoktun ve pencereden dışarı bakıp seni koşarken görünce..."

"Ah, Maggie. Hemen benim için ağlama."

"Ağlamam. Bunu bir şakaya dönüştürme." Kucağındaki ellerini yumruk yapıp sıktı. "Senin için ağlamaya niyetim yok. Hele de karanlıkta tek başına dolaşmak gibi bir dikkatsizlik yüzünden kendini öldürtseydin. O şey serbest kaldı ve çoktan düşman edindin, bu yüzden ne düşündüğünü anlayamıyorum. Eğer ölseydin, ben ne yapardım? Ailen ne yapardı? Hayal ettiğin ve uğruna çalıştığın her şey boşa giderdi!"

"Tamam, *tamam*," diye araya girdi Wes. "Anladım. Ben bencil bir aptalım. Duymak istediğin bu değil mi?"

"Hayır, söylediğim bu değil!" Sesi titriyordu. Bu, Wes'in geri adım atması için yeterdi. "Senin için endişelendiğimi söylüyorum."

"Margaret..." Kalbi sıkıştı. "Özür dilerim."

Margaret elini onun elinin üzerine koyduğunda ölü gibi hareketsiz kaldı. Elleri sıcak ve nasırlıydı ama dokunuşu şaşırtıcı bir şekilde nazikti. "Daha dikkatli olmalısın. Wickdon sandığından çok daha tehlikeli bir yer."

Wes yine de bir fikri olduğunu düşünüyordu. Wickdon'un tehlikesi Jaime ya da huzursuz denizden çok daha derinlere uzanıyordu. Tehlike burada, onun içinde ve tam önündeydi. Belki ışığın bir oyunuydu, belki de adrenalindi. Ama şu anda, onun saçlarının ay ışığından örüldüğüne ve teninin gümüşle tozlandığına yemin edebilirdi. Ne kadar denerse denesin, bir zamanlar onda bu kadar itici bulduğu şeyin ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu.

Wes annesinin laboratuvarında oturmuş, bir simya ders kitabının üzerine eğilmiş ve elinde dumanı tüten bir kahve fincanı tutuyordu. Margaret, onu davetkârca aralanan kapıdan içeriye göz attığında, annesinin sık sık yaptığı gibi çalışmasının üzerine çökmüş halde görmesi ne zaman garip gelmeyeceğini merak ediyordu. Bu ona daha mutlu zamanları, laboratuvarın güvenli olduğu ve hayaletli olmadığı zamanları hatırlatıyordu. Annesi gece geç saatlere kadar çalıştığında, o ve David, Evelyn onları fark edene ve yüzündeki donuk ifade gülümsemeye dönüşene kadar laboratuvara kederle bakarlardı.

Simya, sıcak hava, açık kapıdan iç çekercesine dışarı çıktı. Tüm ev sıcaklıktaki değişimle birlikte derin ve yavaş bir nefes alırken uzun bir uykudan uyanıyormuş gibiydi. Ev, simyacısını özlemişti.

Üç gün önce Wes'in ilk örneklerini test etmişti. O sırada, metallerin yoğunluğu ve kinetik enerjinin harcanması hakkındaki muğlak cevaplarından etkilendiğini kabul ediyordu. Sonuçlardan daha az etkilenmişti. Daha az yoğun olan mermi

hedeften bir yağmur damlası kadar zararlı bir şekilde sıyrılmıştı. Daha yüksek ısı kapasitesine sahip olan ise dokunulamayacak kadar sıcaktı. Sürtünmesi daha yüksek olan model hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyordu ama Wes yeni bir şey görmüş gibi parmaklarını şaklatarak kendi kendine mırıldanmıştı.

Sergi ertesi gündü. Etkinlik sezonu başlayacak ve birçok katılımcı için kazanma şansı ya artacak ya azalacaktı. Wes işe yarayacak *bir şey* bulamazsa, üçüncü harekete düşeceklerdi ve bir mucize eseri onu yakalamayı başarsalar bile *hala'yı* öldüremeyeceklerdi.

Yine de kendini yormanın ona bir faydası olmayacaktı. Saat neredeyse sabahın beşiydi ve elektriği boşa harcıyordu. Uymamak için direniyordu, gözkapakları kapanırken bir eli de saçını kavriyordu. Diğer eliyle de işaret parmağını kitabın sayfası üzerinde yazıları takip ediyordu. Kaşları çatıktı, artık zorlanarak okuyordu ama ağzını oynatarak her kelimenin üstünden geçiyordu. Yavaş yavaş, satır satır okurken yüzünü kitaba yaslayana kadar eğildi.

Bu gidişle tüm sabah sadece birinci sayfayı bitirebilecekti.

Lamba yüzünü sıcak, sabit bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Kalın kirpiklerinin gölgeleri elmacık kemiklerinin üzerine düşüyordu. Bu ışık onu yumuşatıyordu, bunun hoşuna gidip gitmediğinden emin değildi. Normalde Wes, dağınık saçları ve gür sesiyle bir orman yangını gibiydi. Ama bu haliyle...

Margaret kendini silkeleyerek kitabı göğsüne daha yakın tuttu. Amacı tam olarak onu izlemek değildi. Okurken bir fincan çay içmek istemişti –eğitime başlamadan önce kısa bir mola vardı– ama Wes anılarıyla ve sinir bozucu derecede sevimli yüzüyle dikkatini dağıtmıştı. Hayal kırıklığı paslanmış bir bozuk para gibi dilinin üzerinde duruyordu, endişelenecek bir şeydi. Wes'in yeterli potansiyeli vardı. Zeki, kararlı ve nazik ama o çok...

Bu kelimeyi bulamıyordu. Tek bildiği bunun işe yaramayacağıydı. Bağlılığını haklı çıkarmak için ona daha çok ihtiyacı vardı.

Wes horlamaya başladı. Margaret iç çekip elini cebine attı, orada eski bir alışveriş listesi buldu. Avucunun içinde buruşturup bir gözünü kapatarak nişan aldı. Silah sesinden önceki an gibi, her şeyin tamamen durgun ve net olduğu bir an vardı. Hayali nişangâhında onu hizaladı, sonra kâğıdı ona doğru fırlattı. Kâğıt havada yuvarlanarak Wes'in şakağına sessiz bir şaplakla çarptı.

Wes ayağa fırladı, kollarını bir örümcek ağından kurtulmaya çalışır gibi salladı. Sonra karanlığın içinde Margaret'ı gördü. "Bu neydi şimdi?"

"Seni uyanık tutmak için. Yarına kadar vaktin var."

Wes homurdanıp gözlerini ovuşturdu.

Margaret tereddüt ederek laboratuvarından içeri girdi. Endişe ettiği korkunun onu olduğu yerde donup kalmasına, sisin görüşünü engellemesini bekledi. Ancak lambanın yumuşak ışığı ve Wes'in varlığı anılarının pürüzlü kenarlarını yumuşatıyordu. Yanmış dönüşüm çemberi gölgenin girintilerinde uykuda yatıyordu. Cesaretlenerek masaya doğru ilerledi ve Wes'in yanına oturdu. Elindeki kitabı masanın üstüne koymayı düşündü ama o zaman Wes'in onunla acımasızca alay edeceğini biliyordu. Olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde kitabı sandalyesinin altına koydu ve çalışmalarına göz attı.

Wes'in notları, herhangi bir düzene benzemeyen, eğik, yanlara doğru ve rasgele yıldızlanmış, karmakarışık bir el yazısıyla karalanmıştı. Düşünceleri, kovalamaca için serbest bırakılmış bir av köpeği gibi fırlıyordu. Bu kaos Margaret'ın tüylerini diken diken etti. Onun dünyası yöntem ve düzenle yönetilirken –bir silah nasıl sökülür ve temizlenir, bir geyiğin derisi nasıl yüzülür, bir av köpeği nasıl eğitilir– bu çılgın düzen ona göre değildi.

"Bu kadar erken bir saatte ne yapıyorsun?" diye sordu.

“Saat geç oldu aslında,” diye düzeltti Wes. “Tüm gece çalıştım.”

Kitabın açık sayfasına dokundu. “Daha eyreğini bile bitirmemişsin.”

Wes’in yüzündeki tüm nezaket yok oldu. Kitabı kendine doğru çekti ve koruyucu bir şekilde kavradı. “Biliyorum.”

“Yeni bir kurşun versiyonu var mı?”

“Henüz yok.”

“Bu kitapta bir şey bulmayı mı umuyorsun?” Wes, defterine sıradan bir şeyler yazmayı tercih ederek onun dediklerini duymazlıktan geldi. Margaret onu iğnelediği için suçluluk hissetmiyordu. Hiç kimse ona duygularını koruma lüksünü tanımamıştı. “Sergi yarın.”

“Evet, bunu az önce de söylemiştin.”

“Peki neden kaytarıyorsun?”

Wes’in gözleri kızgınlıkla parladı. “Kaytarmıyorum.”

Margaret notlarına uzandı.

“Hey!”

Margaret notlarını bir iskambil kâğıdı gibi masanın üzerine yaydı. Dağınık olmalarının yanı sıra, notlar hatalarla doluydu: Harfler ters yazılmış ve tüm kelimeler anlaşılmaz bir şekilde yanlış yazılmıştı. Ama en çarpıcı olanı dipnotlardı. Garip, küçük canavarların kara çizimleri sanki ona gülümsüyordu. *Metalin Simyasal zellikleri* başlıklı bir kitap tarafından ezilen bir adam bile vardı. zerinde yazarın adı yazıyordu.

Wes elindeki kâğıtları öyle hızlı topluyordu ki buruştular. “Nasıl göründüğünü biliyorum ama ben böyle odaklanıyorum, tamam mı?”

Margaret ne düşündüğünü zaten söylemişti, bu yüzden konuyu daha fazla uzatmanın bir anlamı olduğunu sanmıyordu. Wes üfleyerek gözlerinin önündeki saçları savurdu. Sonra dolmakale-

mini eline alıp kitabı dikkatle okuyormuş gibi yaptı. Kalemmini bir çekiç gibi tutuyordu ve ucuna o kadar çok baskı uyguluyordu ki, metal uç sayfaya mürekkep akıttı.

Margaret'in aklına bir şey gelmişti, içinde filizlenen utanç, midesini ekşitmeye yeterdi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Wes abartılı bir coşkuyla. "Neden olmasın?"

"Okumakta zorlanıyorsun, değil mi?"

Wes ona sıırıttı ama gözlerindeki parıltı hiç de neşeli değildi. "Bu bir şaka mı? Onca insan arasından sen mi soruyorsun bunu?"

"Şaka yapmıyorum."

Wes iç çekti, kalemmini parmaklarının arasında çevirdi. "Çok uzun süre okursam başım ağrıyor ve bilmediğim kelimeler görmek... Kesilmiş radyo sinyali gibi hissettiriyor." Sonra hızlıca ekledi, "Önemli bir şey değil."

Margaret onun ne demek istediğini tam olarak anlamıyordu ama kaşlarını endişeyle çattı, ilk başta şüphelendiği kadar onun tembel olmadığını gösteriyordu bu. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Yaptığım son birkaç dönüşüm istediğim gibi olmadı ve hiç kimse bana teknik olarak nasıl *albedo* yapılacağını öğretmedi. Bu yüzden kaçırdığım bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Daha yoğun bir *coincidentia oppositorum*'u nasıl damıtaçağımı bulmam gerekiyor."

Margaret, Wes'in okuduğu kitabı önüne çekti. Ezberinden, *albedo*, yani arındırma sürecini derinlemesine tartışan bölüme gelene kadar sayfaları, giriş ve tarihsel materyalin bölümleri arasında gezindi.

"Teşekkürler," dedi Wes asık bir suratla.

"Zaman kazandıracaksa, sana okuyabilirim."

Bunu söylemekle ikisini de –en çok kendisini– şaşırtmıştı. Bunu teorik anlamda ele almıştı; başarılı olurlarsa, annesinin çırağı olacaktı. O zaten bir simyacıydı. Ama silahı onun eline bizzat vermek farklı bir şeydi. Kuşkularına rağmen ona ve hayallerine inanmak istiyordu. Onun iyiliğinin eğitiminden sağ çıkabileceğine inanmak istiyordu.

Wes kahvesinden bir yudum aldı. “Bu çok yardımcı olur.”

Böylece Margaret okumaya başladı.

Wes gözleri kapalı, kaşları çatık bir şekilde onu dinliyordu, arada sırada yırtık bir kâğıda notlar karaladı. Margaret bölümü okumayı bitirdiğinde heyecandan içi içine sığmıyordu.

“Bir yere kıvıldama.” Gömleğini dirseklerine kadar kıvırdı ve oturduğu yerden fırladı. “İşe yaradığında bunu görmeni istiyorum.”

Margaret masanın üzerine çizdiği dönüşüm çemberiyle uğraşması için onu yalnız bıraktı. Etrafındaki sarı ışık havada ince bir tebeşir kalıntısı sisi dönene kadar rünleri temizledi ve yeniden çizdi. Margaret sandalyesinin altından kitabını aldı ve denize bakan cumbalı pencerenin pervazına yerleşti. Güneş, denizi yarmaya ve parlak kırmızı renge boyamaya başlamıştı.

Wes ellerini tebeşir çemberinin üzerine koydu ve bir tabak dolusu kumu yakmaya başladı. Bu şekilde simya çok basit görünüyordu. Margaret bazen neye dönüşeceğini ya da kalbindeki yalnızlığa bakmaya bile katlanıp katlanamayacağını merak ederdi.

Çok geçmeden kükürt kokusu diğer her şeyi bastırdı. İçeri temiz hava gelsin diye pencereyi araladı. Sabahın erken saatlerinin serinliği vücuduna iyi gelmişti. Yün çoraplarının ve simyanın sıcaklığıyla sarmalandığında, tuhaf bir şekilde kendini... rahat hissetti.

Wes’in tamamen işe odaklandığından emin olunca Margaret perdeleri üzerine çekip en sevdiği yazar M.G. Huffman’ın son ki-

tabını okumaya başladı. Bir sonraki bölümü, itiraf etmek istemesi de çok fazla beklemişti. Margaret yıllardır aşk romanları okumasına rağmen, bir çifti bu kadar umutsuzca desteklediği pek görülmemişti. Yaklaşık iki yüz sayfa sonra sabrının, endişesinin ve özleminin karşılığını alacaktı. Okudukça etrafındaki dünya kayboldu. Var olan tek şey karakterler, parmak uçlarının arasındaki kâğıt ve içinde sürekli biriken o tanıdık, kızılsan öfkeydi.

“Margaret?”

Wes’in sesi bu büyüğü bozarken sessizce küfür etti. Kırık beyaz rengindeki perdenin arkasında puslu bir leke gibi duruyordu. Belki de onu görmezden gelirse işaretini anlardı.

“Ah, Margaret,” diye mırıldandı. “Beni duyduğunu biliyorum.”

Yürüdükçe döşeme tahtaları gıcırdadı. Margaret paniğe kapıldı ve kitabı arkasındaki yastığın altına doğru itti. Perdeler aralanınca içeriye simya ve Wes’in rom, defne tıraş losyonu kokusu yayıldı.

“Hey. Burada ne yapıyorsun?”

Ellerinin boş olmasının ve yanaklarındaki kızarıklığın son derece farkındaydı. “Okuyordum.”

“Şey, bir konuda yardımına ihtiyacım var ve... Hey! Seni yalancı. Hiçbir şey okumuyorsun.”

Kitabının köşesi sırtına baskı yapıyordu. “Sen sözümü kesmeden önce okuyordum.”

“Peki o zaman. Okuduğun şey neydi? Duvardaki hiyeroglifler mi?”

“Hayır.”

Wes ellerini pencerenin iki yanına dayadı ve hınzırca ona baktı. “Bir şey sakladığını biliyorum. Kıpkırmızı oldun.”

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. “Hayır, saklamıyorum.”

“Biliyordum! Mükemmel olmadığını biliyordum. O ne?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

Wes yastığa doğru uzandı ama Margaret kolunu yakaladı. Bu, Wes'i daha da gaza getirdi ve tutuşundan kurtulup onu kenara itti. Kitabı almayı başarmıştı. Zevkten dört köşe olmuş bir halde birkaç adım geriye sıçradı ve kitabın kapağını ortaya çıkardı.

Ölüm, bu küçük düşürme karşısında bir merhamet olurdu. Margaret yüzünü ellerinin arasına gömdü. Zihninin içinde, erkek kahramanın düğmeleri açık gömleğinden gözüken rezil üçgen vücudunun ve kadın kahramanın yüzündeki saf coşku ifadesini görebiliyordu. Kahramanı masanın üzerinde, damıtıcıların ve kitapların yanında taşırken görebiliyordu, *Tanrı aşkına*, neden Wes'le aynı odada bu kitabı okuyabileceğini düşünmüştü ki?

Margaret parmaklarının arasından ona baktı. Wes'in yüzünde kocaman, kendinden memnun bir gülümseme yayılıyordu. “*Simyacıyı Evcilleştirmek*. Ha!”

“Senin okuyacak kendi kitapların yok mu? Geri ver onu.”

Wes onu görmezden geldi. Sayfaları çevirirken neredeyse başı dönüyordu. Birkaç saniye içinde aradığını bulmuştu; işaret parmağıyla suçlayıcı bir şekilde vurdu. Wes kitabı gözleriyle tararken Margaret de giderek artan bir korkuyla onu izliyordu, her kelimeyi yavaş ve kasıtlı bir şekilde ağzında gevelemesiyle durumu daha da kötüleştiriyordu. Kaşları, saç diplerine kadar yükseldi. Bakışları tekrar Margaret'a kaydığında, gözleri muziplikle ışıldıyordu ve dişleri güneş ışığını yakalayan bir bıçak gibi parlayarak gülümsedi.

Wes'in bir iblis olduğuna karar verdi. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

“Neden, Bayan Welty. Ne kadar *uygunsuz*.”

“Geri ver onu, Wes,” diye çıkıştı Margaret ve sonra hemen pişman oldu. Aşağılanmasının sesine yansımaya izin vererek ölümcül bir hata yapmıştı. Bu sadece Wes'i daha da kızdırmıştı.

Pencere kenarında yanına oturdu ve kıs kıs güldü. "Hakkını vermeliyim. Milyon yıl geçse de seni abuk sabuk şeyler okuyan bir tip olarak düşünmezdim."

"Abuk sabuk değiller."

"Öyle mi? O zaman bu nedir?" Boğazını temizledi, Margaret'in şimdiye kadar duyduğu en abartılı bir ses tonuyla okumaya başladı. "Dizini omzuna atıp kalçasının iç kısmına doğru öpücükler kondururken..."

Kafasının içindeki tek ses sürekli çığlık atarak tüm mantıklı düşünceleri köreltiyordu. Çocukluğundan ve annesinin çıraklarından birinin maket silahlarından birini kırmasından bu yana sahip olmadığı tırmalama ve ısırma dürtüsü onu ele geçirdi. Yeniden o ormanda yetişmiş çocuktı, özüne kadar vahşileşti ve kitabın üstüne atladı.

Wes onu kol mesafesinde yakaladı. "...bir inilti çıkardı..."

"Dur!" diye tısladı.

Margaret bir eliyle onun bileğini, diğer eliyle de kitabı kavradı. Kitabı ondan almaya çalışırken, ikisinin de dengesini bozdu.

Birlikte yere yuvarlanırken Wes bir küfür savurdu. Yere önce Margaret düştü. Wes'in dirseği, kafasından birkaç santim uzaklıktaki parkeye çarparak çatırdadı. Raflardaki tüm cam aletler takırdadı fakat ne bu ses ne de Bela'nın alt kattan gelen telaşlı havlamaları Wes'in acı dolu iniltisini bastırabiliyordu. Ses kulağında yankılandı, omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Wes kendini onun üzerinden attı. İkisi de kesik kesik nefes alıyordu, dudakları birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Wes'in gözleri deniz kadar kara ve vahşiydi. Tamamen sersemlemiş görünüyordu, ona haksızlık eden Margaret'miş gibi. Kulakları kırmazmaya başlamıştı. Margaret ona doğru kayınca, onun kalbinin kendi kalbine çarptığını hissetti ve...

Bu şey?..

Aklı başından gitti, Margaret kaburgalarına diz atmıştı. Wes, onun üstünden yuvarlanıp bir hırıltıyla iki büklüm oldu, sonunda kitabı tutmaktan vazgeçti. Margaret kitabı yerden kapıldığı gibi ayağa fırladı. Biraz daha onun yanında kalsaydı alev alacaktı. Pişman olacağı bir şey yapacak ya da söyleyecekti ve bu da birlikte inşa ettikleri geçici güveni tehlikeye atacaktı. Sergi yarın olduğu için bunu riske atamazdı, atmayacaktı.

Wes dirseklerinin üzerinde doğruldu, ona tuhaf bir şekilde güçlü hissettiren bir bakış attı. Bu onun istediği ya da nasıl kullanacağını tam olarak bildiği bir silah değildi. "Pekâlâ, pekâlâ. Teslim oluyorum."

Gözünün köşesinde parlak gümüş bir ışık kıvılcımlanıyordu. Wes tedirgindi. Sonra, masanın üzerine çizdiği şekiller yanmaya başladı, simyanın belirgin kokusu yoktu ama tutuşmuştu.

"Hm." Öksürdü. "Bunu kontrol etmem gerek."

Margaret sessizce başını salladı, konuşursa sesinin ihanet etmesinden korkuyordu.

Günün geri kalanında Margaret atış talimi yaparken, ışıltı'yı koştururken ve Bela'nın komutlarına antrenman yaparken, karnında kaygan, korkunç bir gerilim düğümü yerleşiyordu. Wes ve yaklaşan sergi arasında gergindi ve kopmaya hazırdı. Ama karanlık çöktüğünde ve yatağında yalnız kalıp güvende olduğunda, rahatlama arzusuna teslim oldu. Normalde, ellerinin kalçalarının arasına kaymasına izin verdiğinde, hiçbir şeyi ve özellikle hiç kimseyi düşünmezdi.

Bu gece, Wes'i düşünüyordu.

Kaçmak yerine kalçalarını onunkilere doğru yaklaştırsaydı neler olabileceğini düşündü. Onun karmakarışık saçlarını, çıplak kollarını ve birbirlerine sertçe dokunan ellerini düşündü. Birbirlerine dolanmış halde yatarken Wes'in takınacağı ifadeyi

düşündü. Tıpkı o sahte örnek mermiyi ateşlediğinde olduğu gibi görünüyordu. Sanki her şeyin farkına varmış ve her şeyi ilk kez bu kadar net görebilmişti. Kafa karışıklığının altında başka bir şey gizliydi, simyasal bir reaksiyondan daha sıcaktı. Açlıktı.

Wes hazır olsa da olmasa da ertesi gün sergi vardı. Yine tipik bir Wickdon öğleden sonrasıydı, soğuk ve yağmurluydu. Gümüş renkli sis, kızılağaçlarının dibinde dolanıyor, ormanı gri bir girdapla örtüyordu. Wes kasabaya doğru yürürken bakışlarını ileriye sabitlemişti, artan huzursuzluğuna rağmen sürekli nefes alıyordu. Döndüğü her köşede, *hala*'nın boş, beyaz gözlerinin onu delip geçtiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Şafak vakti uyanmıştı, sabahı Margaret'in yeni tasarımlarını test etmesini izleyerek geçirmişti. Kahvesini yudumlarken gözleri kamaşmış bir şekilde verandada pusuya yatmış, göz teması kurmamaya ya da sabah ışığının saçlarını nasıl parlattığını fark etmemeye çalışmıştı. Margaret'in ateşlediği her mermi, devrilmiş bir ağaca sağlam bir şekilde saplanmıştı. Çarpmanın etkisiyle ağaç gövdesi paramparça olmuş, bir çıban gibi özsu ve odun kıymıkları saçmıştı. Aşağı yukarı umduğu gibi çalışıyordu ama piroteknik özelliği yoktu. Mükemmel ölümcül bir mermi simyalaşmıştı ama göz kamaştırıcı bir mermi değildi.

“İlk hareketi elde etmek için yeterli olmadığını biliyorum,” demişti ona. “Biliyorum. Bir yolunu bulacağım.”

Margaret ona cevap vermemişti. En azından yüzündeki yenilmiş ifade ona bakmamayı kolaylaştırıyordu. Tüm endişelerinin ağırlığı altında, ona yakın olduğunda düşüncelerinin siren gibi feryat etmesine dayanabileceğinden daha fazla dayanamıyordu, ki tam da bu yüzden onsuz Wickdon’a gidiyordu.

Kafasını boşaltması gerekiyordu. Endişeli, mutsuz ve cinsel açıdan hüsrana uğramış durumdaydı, ki bu da genellikle başını belaya sokan duyguların karışımıydı. Önceki gün onu nasıl bu kadar hazırlıksız yakalamıştı?

Onu altına aldığı anda söyleyecek tek bir şey bile bulamamıştı. *Her zaman* söyleyecek bir şeyi vardı. Ama o an aklı onu terk etmişti; aklında tutabildiği tek şey o iğrenç kitaptaki kelimeler, dudaklarına değen nefesinin sıcaklığı ve kaburgalarına vurmadan önce gözlerindeki o öfkeli parıltıydı. Tanrı’ya şükür ona vurmuştu. Onu soğuk suyla ıslatmak kadar işe yaramıştı. Aklının nerede olduğu konusunda yanlış bir fikre kapılmaması için dua etmişti. Belki de böyle yakın olmalarının daha derin bir anlama sahip olmadığını düşünecekti.

Bunların ne önemi var ki? Karmakarışık duygularıyla uğraşacak ya da Margaret Welty’yi annesinin laboratuvarının zemininde anlamsızca öpmenin soyut kavramını düşünecek –hayır, sadece düşünecek– zamanı yoktu. Simyaya, kazanmaya, dönüşümünde neyin yanlış gittiğini bulmaya odaklanması gerekiyordu.

Her şey buna bağlıydı. Geleceği. Annesinin sağlığı. Ailesinin güvenliği. Bu şansı da diğerleri gibi heba edemezdi.

Mesele şuydu ki dönüşüm işe yarıyordu. Bir ağaca bu kadar zarar verdiyse, bir tilkiye neler yapabileceğini hayal etmekten korkuyordu. Ama bu çok basit, çok açık ve tam anlamıyla yapamayacaksa gösterişli bir şey yapmaya çalışmanın bir anlamı

olduğunu düşünmüyordu. Parçalamaktan daha fazlasını istiyordu; *kıvılcım* istiyordu. Ateş ısı, yakıt ve oksijenin bir kombinasyonunu gerektirir. Oksijen ve yakıt, onda bol miktarda vardı. Bu da alevi yakmak için gereken sekiz yüz dereceyi hâlâ üretemediği anlamına geliyordu.

Yükselen ağaçlar yerini altın tepelere bırakırken, formüllerini tekrar gözden geçirdi. Margaret'in tercih ettiği tüfek mermisi yaklaşık on gram ağırlığındaydı, bu da onu on gram *coincidentia oppositorum* ile büyüleyebileceği anlamına geliyordu. Bu simya reaksiyonunda yer alan her bir maddenin kütlesini binlerce kez hesaplamış ve neredeyse her kombinasyonunu denemişti. En başarılı karışımı altı gram kum, iki gram osmiyum ve iki gram kafurdan oluşuyordu. Sistemdeki toplam hızı arttıracak kadar hafif ama kafur özünden ve barutun ateşlenmesinden gelen ısıyı tutacak kadar yoğun bir mermi yapmıştı. Farklı bir şey damıtmayı deneyebilse de bu kadar küçük miktarlarla çalışırken önemli bir fark yaratacağından şüphe ediyordu...

At sırtındaki bir grup avcının onu neredeyse çiğnemek üzereyken düşüncelerinden sıyrıldı. Wes şaşkınlı bağırды ama sesi toynaklarının gürültüsü tarafından yutuldu. Onların arkasından toprak parçalanmış ve çamura dönmüştü, bir otlak çitin diğer tarafında, bir başka ekin tarlasının belirgin bir şekilde karardığını görebiliyordu.

Söylenildiği gibi daha da kötüleşiyordu. Atlar ve üzüm bağlarından daha önemli bir şeyi mahvetmesi an meselesiydi.

Wickdon'a ulaştığında neredeyse kalabalık içinde boğulacaktı. Sokaklar, satıcıların yüzlerce parlak renkte silah cilası ve av ceketini sattığı pazar tezgâhlarıyla kaplıydı. Wes, kalabalığın arasında manevra yapmak için taşıma çantasını koçbaşı gibi kullandı. Kasaba meydanının çevresine ve balkonlara sıkışmışlardı, birbirlerinin üzerinden ve av görevlilerinin masaları simyasal bir

dizi gibi etkili, geometrik çizgiler halinde düzenledikleri merkeze bakmaya çalışıyorlardı. Ara sokakları kesen rüzgâr tütün, ter ve içki kokuyordu. Düştüğü dehşet ve havadaki baş döndürücü koku arasında, halka açık bir infaza katılmak üzere olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Tökezleyerek meydana girdiğinde, kırmızı ceketli bir adam onu çalışma masasına yönlendirdi. Wes çantasını masanın üstüne koydu ve aletlerini dikkatli bir şekilde boşaltırken diğer simyacıların içeri girdiğini gördü. İyi giyimli kurtlar gibi sürüler halinde hareket ediyorlardı, hepsi kendinden emin ve rahattı, sanki bunu daha önce defalarca yapmışlardı. Bazıları sohbet etmek ve jüri üyeleriyle tokalaşmak için duruyordu. Kol saatleri ve kol düğmeleri sokak lambalarının altında altın gibi parlıyordu, Wes acı bir özlemle sarsıldı. Buraya gelerek kimi kandırıyordu ki? Kazansa bile, ülkenin en iyi üniversitesine kabul edilse bile, asla onlar gibi olamayacaktı.

“Gergin misin, evlat?”

Wes irkildi. Yirmili yaşlarının ortasında, kısa boylu, tıknaz bir kadın yanındaki çalışma masasında duruyordu. Aksanından Dunway'den geldiği belli oluyordu, elbisesi de belli ediyordu. Pırıltılı cam boncuklarla dikilmiş, fırfırlı, diz hizasında bir elbiseydi. Küllü kahverengi saçlarının uçları fötr şapkasından kurtulup çene hizasına doğru hafifçe kıvrılmıştı. Wes ona sunabileceği en içten gülümsemesini sundu. İyi hissetmiyordu. “Gergin mi? Hayır, hiç de değil.”

“Sorun değil. İlk avımda ben de gergindim. Ben Judith Harlan.”

Duygusuz bir şekilde, “Weston Winters,” dedi Wes.

Harlan onu tepeden tırnağa taradı ve babasının ceketinin yıpranmış olduğunu acı bir şekilde fark etti. Takım elbisesinin etkisini azaltıyordu ama uzun kollar diğer seçenekten daha kötü görünecekti. Ayrıca ceketin soğuk ve tanıdık ağırlığı onu huzur-

lu hissettiriyordu. Kravatının düğümüyle oynama dürtüsüne direndi. “Beşinci Bölge’densin, ha?”

“Evet. Doğru.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi kadın hüzünlü bir şekilde. “Her neyse, seni ne yiyip bitiriyor? Bayılacak gibi görünüyorsun.”

Wes, iyi niyetli görünse bile ona güvenecek kadar saf değildi. Soğukkanlılığını üstünden atmaya çalışarak, “Hiçbir şey. Güzel kadınlar beni mahveder, hepsi bu,” dedi.

“Tanrım.” Kadın hırıltılı bir kahkaha attı. “Sanırım benim için biraz gençsin. Kaç yaşındasın, on yedi mi?”

Aşağılandığı için kulak uçlarının yandığını hissediyordu ama “Aslında on sekiz,” derken sesindeki savunmacı tonu uzak tutmayı başardı.

“Aynı şey. Seni kandırmaya çalışmıyorum.”

“Ben...” Wes ellerini saçlarında gezdirdi, sonra hemen pişman oldu. Birkaç inatçı tel, sabah sürdüğü jöleden kurtulup yüzüne düşmüştü. Artık bunun için yapacak bir şey yoktu. “Sistemime yeterince enerji girmiyor gibi görünüyor. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum.”

Harlan sempatik bir şekilde mırıldandı. “Hesaplamalarına baktın mı?”

“Elbette baktım.”

“Dönüşümü birden fazla kez test ettin mi?” Wes kaşlarını çatınca kadın ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, tamam, bu kadar korkutucu bakış yeter. Sadece soruyorum. Dinle, eğer sistem simyasal olarak sağlamsa, sorun sensin demektir.”

“Ben mi?” diye kekeledi. “Bu da ne demek oluyor?”

“Mükemmel bir kimyager ama vasat bir simyacı olabilirsin, peki sen iyi bir kimyager misin?”

“İdare eder.”

“Güzel. Mükemmel kimyagerler olsaydık, bir yerlerde ilaç laboratuvarında takılırdık. Ama simya sezgiyle de ilgilidir, değil mi? Zor bir bilim değil. Bu... bu sihirdir. Olanları yöneten sadece maddenin yasası değildir, aynı zamanda sensindir.” Harlan göğsünün ortasına dokundu, tam da dönüşürken içindeki kıvılcımı hissettiği yerd. “Belki kendini tutuyorsun, belki de çok fazla düşünüyorsun. Her iki durumda da bir yerlerde entropiyle çok fazla enerji kaybediyorsun. O yüzden rahatla. Teoride işe yaradığını biliyorsun, pratikte neden yaramasın?”

Rahatla. Keşke bu kadar basit olsaydı.

Bir zamanlar, tüm reddedilmelerden ve hayal kırıklıklarından önce, Wes kendine inanıyordu. Kararlılığın, iyi niyetin ve doğal yeteneğin onu taşıyabileceğine inanıyordu. Ama diğer tüm simyacılarla arasındaki uçuruma bakarken, pozitif kalmak çok zordu. “Moral konuşmasını takdir ediyorum ama bunu bana neden söylüyorsun? Bu bir yarışma değil mi?”

Harlan göz kırptı. “Sadece bir Beşinci Bölge çocuğundan diğerine birkaç tavsiye.”

O daha cevap vermeden mikrofondan gelen bir ses konuşmanın gürültüsünü kesti. “Herkes iyi günler.”

New Albion’un kırmızı-altın bayrağına bürünmüş bir podiumda, rahatsız edici bir şekilde Jaime’yi andıran, sarışın, iğneleyici gülümsemesiyle kesinlikle bir şeytana benzeyen bir adam duruyordu. “Wickdon’un Belediye Başkanı olarak, her birinize 174. Simya Sergisi’ne hoş geldiniz demek istiyorum, av öncesi en değerli geleneklerimizden biridir. Bu etkinlik New Albion kültürünün bir köşe taşı, ülkemizin hayal gücü ve endüstrisinin bir anıtıdır. Simya, Tanrı’nın insanlara bir armağanıdır ve daha parlak, daha eşit bir gelecek için yol açmaya devam etmektedir.”

* İletilen bir mesajdaki bilgi kaybının ölçümü. (ç.n.)

Wes, bu boş sözler karşısında öfkesini yutkundu. Bir gün, hayatta kalırsa, aynen bunun gibi bir podyumda duracak ve her kelimesinde ciddi olacaktı.

“Bu yılki jüri üyelerimizi takdim etmekten memnuniyet duyuyorum, hepsi de kendi alanlarında tanınmış akademisyenlerdir.”

Adamın yanında, uzaktan yüzlerini seçemediği üç orta yaşlı insan duruyordu. Belediye Başkanı’nın Abigail Crain olarak tanıttığı ilk kişi kürk manto giymişti ve boynunda yıldızlar gibi soğuk parlayan mücevherler vardı. İkincisi, Oliver Kent, o kadar uzun ve zayıf bir adamdı ki ince uzun bir şeker gibi gerilmişti. Üçüncü kişi Elizabet Law, saçlarının arasında tüyden bir başlık takıyordu.

“Jüri üyelerimiz her yarışmacıyı teknik ve yenilikçilik açısından değerlendirecektir,” diye devam etti belediye başkanı. “Kısa bir aradan sonra her bir tasarımı test edecekler ve hem gösteriş hem de işlevsellik açısından puanlayacaklar. 1898’den beri ilk kez bu simya sergisini açmak benim için bir onurdur!”

Alkışlar ve tezahüratlarla sergi başladı.

Wes ilk iki yarışmacıyı mide bulandırıcı, mazoşist bir hayranlıkla izlemek için elinden geleni yaptı. Buradan, simya ateşinin gümüş parıltısı ve kararan gökyüzüne yükselen dumanın kıvrımına bakmak dışında yapacak bir şey yoktu. Belki yoğunlaşan sülfür kokusundan, belki de sinirlerinden, hasta olacağını düşünüyordu.

Jüri üyeleri sıraya girdikçe, tebeşirin tahtaya sürtünme sesi yükseldi ve konuşmaların uğultusu azaldı. Wes, panel sonunda onun masasının önüne geldiklerinde saniyeler mi yoksa saatler mi geçtiğinden emin değildi.

Önce Crain konuştu. “İsminiz?”

Kadının köprücük kemiklerinin üzerinde duran elmas dizisi gözlerini kamaştırıyordu; böyle bir parlaklığa sahip olabil-

meleri için simyayla motive edilmişlerdir. "Ah, Winters. Weston Winters, efendim."

Kadın dudaklarını büzdü, not defterine bir şeyler karaladı. "Pekâlâ, Bay Winters. Devam edebilirsiniz."

Wes yanında getirdiği tebeşiri cebinden çıkardı. Elleri titremesine rağmen, bu hafta içinde yüzlerce kez yapmış olmanın rahatlığıyla *nigredo* için dönüşüm çemberini çizdi. Reaksiyonun bileşenlerini merkeze yerleştirdi, ardından içinde dolaşan büyü-yü harekete geçirmek için ellerini çizimin üzerine koydu. Ateş çıktı, kumu ve osmiyum yakıp *caput mortuum*'u karartırken, Wes kirpiklerinin altından jürinin not almasını ve görüş bildirmesini izledi. Birinci adım bitti. Sıradaki ikinci adım.

"Ne zaman hazır olursanız," dedi Crain.

Kendine güveni sarsılıyordu.

Olacakları yöneten sadece maddenin yasaları değildir, aynı zamanda sensindir.

Simya bildiği diğer tüm bilim dallarından çok daha garip ve daha az kesin bir bilimdi. Belki de onu besleyen şey ilahi güç, kaos ya da büyüdür ama her ne ise, bu reaksiyonda eksik olan parça onun içindeydi. Kendisiydi. Belki de tek yapması gereken daha fazla odaklanmaktı. İradesinin gücüyle evreni bükmekti.

Ama ısı ve sürtünme üzerine kafa yorarken düşünceleri durgunlaştı ve sonra panik baş gösterince aklı Margaret'a kaydı. Hayır, olamaz, şu anda onu düşünemezdi. Onu her düşündüğünde, katlanamadığı bir duyguyla yüzleşmek zorunda kalması onu tamamen raydan çıkaracaktı. Simya dizisini çizmeye daha çok odaklandı. Yaptığı şeyin gerçeklerine, her bir vuruşa bir amaç aşılama odaklanarak zihnini kontrol altına alıyordu. Her şeyin birliğini ve enerjinin döngüsel akışını somutlaştırmak için bir çember. Bu enerjiyi kullanmak ve kendi amaçları doğrultusunda şekillendirmek için rünler. Isı ve sürtünme. Onu öptüğünde

Margaret'in ağzının sıcaklığı, aralarında umutsuzca istediği sürtünme ve Tanrı aşkına, kendini dizginleyemezse aklını kaybedecekti.

Belki de kendini tutuyorsun. Ya da belki çok fazla düşünüyorsun.

Belki Harlan haklıydı. Belki de kendini tutuyordu. Uzun zamandır, kendisiyle baş başa kalsa, yas tutmasına izin verse, ailesinin acı içinde görmesine izin verse olacıklardan korkuyordu. Ama Margaret'in zırhındaki her çatlağı bulmanın bir yolu vardı. Onun düşüncesine tutunduğunda, içindeki ilahi büyü'nün kıvılcımının sıçradığını hissetti.

Wes dizilişi harekete geçirdi.

Coincidentia oppositorum damıtıcıda damla damla yoğunlaştı. Crain'in boynundaki elmaslar gibi parladı ve masayı ay ışığı gibi aydınlattı. Kurşunu ateşleyene kadar işe yarayıp yaramayacağını bilemese de onu gördüğünde kalbi hızla çarptı. İçten içe bunun yaptığı en iyi iş olduğunu biliyordu. Özü *rubedo* ile mermiye bağladıktan sonra, onu Crain'in uzattığı eline yerleştirdi.

"Teşekkür ederim, Bay Winters."

"Ah, hayır. Ben teşekkür ederim."

Jüriler gider gitmez, Wes dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına alana kadar eğildi. Saçlarının dağınık telleri arasından Harlan'ın ona sinsice gülümsediğini gördü. "İşte böyle yapılır."

"Teşekkürler."

Bir duşa ihtiyacı olduğunu düşündü.

Teknik değerlendirme sona ererken denizin üstünde güneş batıyor ve öğleden sonra akşama karışıyordu. Otuz dakika içinde ikinci tur değerlendirmeleri başlayacaktı. Jüri üyeleri ve seyirciler kasaba meydanından Wickdon'un dışındaki alana geçerken

kısa bir mola verildi. Kimse kalabalığın arasında yanlışlıkla ateşleme riskini göze almak ya da göz alıcı vitrinlerden birini havaya uçurma riskini almak istemiyordu.

Teknik olarak, bu gecelik işini bitirdiğine göre, Wes artık özgürdü. Aklından malikâneye geri dönmek ya da birini kendisine içki ısmarlamaya ikna etmek geçse de kariyeri bu gece sona erecekse buna ayık bir şekilde tanıklık etmesi gerektiğini düşündü. Ancak Margaret'ı görmek diğer tüm cazibelerden daha güçlüydü. Kafasının arkasında ısrarla uğulduyordu ve umursamadığı huzursuz bir enerjiyle derisini karıncalandırıyordu.

Ama burada olduğunu varsayarsak, onunla yüzleşebileceğinden emin değildi. Onu istemek, hatta ona eşlik etmek bile kendini küçük, acınası ve savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Simyanın ve adrenalinin etkisi geçtiğine göre, ne kadar ham olduğunun acı bir şekilde farkındaydı. Bu dönüşümü gerçekleştirmek içinde bir bariyeri açmıştı ve bunu tekrar kapatmaya çok hevesliydi. Margaret'ı istemek istemiyordu. Düşüncelerini bu şekilde tüketen, ondan her şeyi bekleyen, onu reddettiği takdirde onu yaralayacak birini istemiyordu.

Daha kolay bir şey istiyordu. Onu üzmeyen, dünya görüşünü yeniden gözden geçirmesine ya da hissetmesine neden olmayan birini. İsteddiği...

"Wes!"

Annette Wallace'ın sesi hiç bu kadar tatlı gelmemişti.

Wes topuklarının üzerinde dönüp onunla yüz yüze geldi. Saçları şakaklarının etrafında özenle spiral bir şekilde toplanmıştı, saçları o kadar canlı ve parlaktı ki bir tanesini koparmak için kendini zor tuttu. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel. İşten mi çıktın?"

"Keşke. Moladayım ama selam vermek istedim."

"Selam," dedi Wes. "Hadi dışarı çıkalım."

“Şey, ben...” Bozuntuya vermeden önce bir an için telaşlanmış göründü. “Senin sergide olman gerekmiyor muydu?”

“Teknik kısmı bitirdim. Uygulamayı otuz dakika sonra değerlendirecekler o yüzden boştayım ve sıkıldım. Ne dersin? Yalvartma beni.”

“Beni otuz dakikalığına dışarı mı çıkarmak istiyorsun?”

“Şimdiye kadar geçirdiğin en iyi otuz dakika olacak. Ya da belki değerlendirmeyi birlikte izleyebiliriz. Nasıl gittiğine bağlı olarak rahatlamaya ihtiyacım olabilir.”

Belli ki istemediği bir gülümseme takındı. “Gelemem. Zamanında dönmezsem babam çok kızar.”

“Daha iyi. Gel hadi. Gece daha yeni başlıyor, biz de öyle.”

“Peki, tamam.” Parmağıyla onu işaret etti. “Ama sadece senin yaptığını görene kadar kalırım. Sonra gerçekten gitmeliyim.”

Wes için sorun değildi. Kafasının içindeki tüm gürültüyü bastırmaya yetecek kadar zaman kazanırdı. “Beni yaşayan en mutlu adam yaptın.”

Annette eliyle onun elini tutmadan önce homurdandı. “Saçmalama.”

Wes o an neredeyse ölüyordu ama, “Öyle mi?” diyebilirdi sadece.

“Evet.” Soğuk bir esinti sokakta kırbaç gibi esiyor, tuz ve vaat dolu ve buklelerini karıştırıyordu. Bu haliyle acı verici derecede güzel görünüyordu. “Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanmıyorum.”

“Bana daha önce hiç işe geç kalmadığını mı söylüyorsun? Daha çok yolun başındasın. Hiç gizlice çıktın mı?”

“Tabii çıktım!” Bir elini göğsüne dayayıp kızmış gibi yaptı.

“Ah, o zaman aklında bir yerler vardır. Nereye gidelim?”

“Gidecek pek bir yer yok.”

Wes eliyle onun omzunu dürttü. “Genelde ne yaparsın?”

“Çoğumuz bazen iskele kenarında içki içeriz. Bazen de uçurum dalışı yaparız.”

“Uçurum dalışı, ha?”

“Hayal ettiğin kadar heyecan verici bir şey değil. Şehirde yaptığın o danslar ve sosyeteye karışmalar gibi değil.”

Wes ona kendisinin ve arkadaşlarının böyle bir şey yapacak paraları olmadığını söylemeyi düşündü. Ona babasının en kötü kabuslarından biri olduğunu, hiçbir resmi eğitimi ve beklentisi olmayan bir Banvishman olduğunu söylemeyi düşündü. Ona Beşinci Bölge’de bir kiralık evde yaşadığını ve hayalini kurduğu lüks kulüplerin yakınında bile olmadığını söylemeyi düşündü. Ama bu atmosferi bozacaktı. Onu daha yeni dışarı çıkarmıştı ve zamanları kısıtlıydı. Onun hayal ettiği gibi görmüş geçirmiş, varlıklı bir adam olduğuna inanması daha iyiydi. “Beni eğlendir. Çok kolay etkilenirim.”

Annette iç çekti. “Hiç Wickdon dondurması yedin mi?”

“Hayır, yemedim.”

“Güzeldir.” Bunu acı verici bir itirafmış gibi söylemişti. “Hadi gidelim.”

Dondurma almak için bitmek bilmeyen uzun bir kuyrukta bekledikten sonra av sezonu kalabalığının geri kalanını takip ederek araziye doğru ilerlediler. El ele, okyanusa bakan bir uçurumun yakınında açık bir yer bulana kadar diz boyu çimenlerin arasından geçtiler. Ay ışığı suyun üzerinde titreşiyordu ve deniz köpüğü neredeyse siyah olan kumu kaplıyordu. Çimlerin üstüne oturdular, Wes, Annett’in dondurması plastik kaşığında erirken göz ucuyla onu izledi. Kendi dondurmasını bir dakika içinde bitirmişti, nane tadı hala damağındaydı.

“Bu kadar çok insanın burada olması çok garip,” dedi Annette.

“Eminim öyledir. Nüfus yaklaşık beş katına çıkmıştır.”

“Ondan değil. Bazen buraya yalnız gelmeyi seviyorum.” Kızın ona önemli bir şey söylemeye çalıştığı izlenimine kapıldı fakat ona attığı hüznünlü bakışın anlamını çözemiyordu. “Bazen burada oturup tüm bu suyun diğer tarafında ne olduğunu merak ediyorum.”

“Rebun Adaları.”

Wes’e vurdu. “Ne demek istediğimi anladın.”

Wes özür dilercesine sıırttı. “Gerçekten Wickdon’dan hiç çıkmadın mı?”

“Hayır. Hiç. Yine de bunu her şeyden çok istiyorum. Sanki burası içimdeki yaşamı çekip çıkarıyor. Her şeyiyle. Han. Ailem. Arkadaşlarım bile. Onlara anlatmaya çalıştığımda hiçbirinin gerçekten anladığını sanmıyorum. Burada doğdular ve burada ölecekler. Durum bu.”

“O zaman neden gitmiyorsun?”

“Babam çok üzölür. Belki de korkak olduğum içindir. Şehre kadar tek başıma gittiğimi hayal ediyorum... Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.”

“Bu korkaklık değil.” Uzakta, bir deniz feneri karanlığın içinde yanıp sönüyordu. “Yalnızlık korkunç bir şeydir. Belki de en korkunç şeydir.”

“Ve sen Wickdon’ın en yalnız köşesini seçtin.” Ona sempatik bir bakış attı. “Nasıl idare ediyorsun?”

Düşünmek istediği en son şey Margaret’ti. Ama yine de ters bir şekilde, düşünmek istediği tek şey de Margaret’ti. “Ah, bilirsin işte. Kendi eğlencemi kendim yaratıyorum.”

Wes tereddüt etti. Annette belki de kasabada onunla Margaret ve annesi hakkında dürüstçe konuşabileceği tek insandı. Bunu düşünmek bile ihanet ediyormuş gibi hissettiriyordu. Margaret hayatında hiçbir konuda açık sözlü olmamıştı ama onu dışlama-

ya bu kadar kararlıysa, merakını gidermek için başka ne seçeneği vardı ki?

“Yine de sormamın bir sakıncası yoksa... Weltyler pek de toplumun bir parçası gibi görünmüyor. Neden böyle?”

“Ah.” Rahatsız olmuş bir şekilde dudaklarını büktü. “Şey, Evelyn her şeyden elini eteğini çekmiş biri. Maggie’nin kardeşi öldüğünde evden dışarı çıkmamaya başladı. Kocasını gittikten sonra da kendini kaybetti. Dürüst olmak gerekirse Maggie için üzülüyorum. Zor bir hayatı oldu.”

Wes bunları zaten biliyordu; babasının gidişini saymazsak. Ama Wickdon’daki insanlar kederin bir hastalık olduğunu düşünmüyorsa bu hiçbir şeyi açıklamazdı. “Madem onun için bu kadar üzülüyorsun, neden onunla arkadaş değilsin?”

Sesindeki keskin ton kendisini de şaşırttı. Annette’i de şaşırttı çünkü kız gözlerini kırptırarak gerçekten endişelenmiş gibi baktı. “Geçen gün kendin de söyledin. Etrafında bulunulması pek hoş biri değil. Arkadaş istemiyor.”

“Saçmalık.” Hepsi saçmalıktı. Herkes arkadaş isterdi, Margaret bile. Bunu itiraf etmese bile. “Harrington’ın onu bu yüzden sevmediğini mi söylüyorsun? Kaba biri olduğu için mi?”

“Hayır,” dedi Annette biraz savunmacı bir tavrıyla. “Jaime yobaz olduğu için onunla uğraşıyor.”

“Belli,” diye mırıldandı Wes. “Bunun Margaret’le ne ilgisi var?”

“Sanırım sen bilmiyorsun. Babası Yu’adır’dı. Benim için önemli olduğundan değil ama buradaki insanlar çok geri kafalı olabiliyor ve...” Annette’in sesi, dalgaların sabit şırıltısı ve kalabalığın gürültüsüyle birlikte karışıyordu.

Margaret Yu’dır’dı.

Şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. Wes bunu daha önce anlamadığı için kendini aptal gibi hissetti ve sorduğu için piş-

man oldu. Ama Margaret ona hiç söylememiştir. Neden ona söylememiştir? Ailesiyle tanıştıktan sonra bile. Jaime'nin neden ona eziyet etmekte bu kadar ısrarcı olduğunu sorduktan sonra bile.

Beşinci Bölge'de pek Yu'adır yaşamazdı. Ailesi Mad doğmadan önce Banva'daki kıtlıktan kaçarken, Yu'adır göçmenlerinin çoğu New Albion kıyılarına kendi ülkelerindeki katliamlardan kaçarak yıllar önce gelmişti. Ancak Banvish'lerden daha uzun süredir burada olmalarına rağmen onlardan ne kadar nefret edildiğini görmüştü. İşyerleri ve tapınakları yakılmıştı. Otomobilin mucidi, küresel ekonomiyi nasıl manipüle ettikleri ve yüzyıllardır her savaşı nasıl finanse ettiklerini anlatan makaleler yayınlanıyordu.

Tüm bu insanların Margaret'ı neden bu kadar hor gördüğünü anlamak, onun bunca yıl boyunca buna tek başına katlandığını düşünmek midelerini bulandırdı. Bunu bilseydi, tam olarak ne yapardı? Kendini bile zor korurken onu bu insanlardan korumak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama yine de bu durum Wes'i sarstı. Neden her şeye tek başına katlanması gerektiğine bu kadar inanıyordu? Onun ne düşüneceğinden mi korkuyordu, yoksa...

"Hey." Annette bir elini onun koluna koydu. "İyi misin?"

"Senin için önemli olmadığını söylemiştim ama belli ki önemli."

"Ne?"

Wes içini çekti, sesini sabit tutmaya çalıştı. "Madem onu önemsiyordun, neden ona karşı çıkmadın? Harrington göçmenler ve Yu'adır hakkında atıp tutmaya başladığında sen de oradaydın ve tek kelime etmedin. Umursuyorsan, bunun seni rahatsız etmesi gerekmez miydi?"

Annette'in yüzü kızardı. "Ona karşı çıktığında ne olduğunu gördün."

"Hiçbir şey," dedi sertçe. "Hiçbir şey olmadı. Nefret dolu saçmasapan şeyler yaptı. Tek fark, bunun yerine sana yöneltilmiş olması."

“Peki ne yapmalıydım? O benim arkadaşım.”

Kızın üzgün olduğunu görebiliyordu ama onu zorlamaktan kendini alıkoyamıyordu. “Belki de daha iyi arkadaşlar edinmelisin.”

“Yapamam, Wes.” Üzgündü. “Yapamam. Ondan daha iyi olamam.”

“Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki olabilirsin.”

“Sen ne bilirsin ki?” Derin bir nefes aldı. “Jaime belediye başkanının oğlu. Tüm arkadaşlarım ona tapıyor, muhtemelen ondan korktukları için ve iyi bir sebepten dolayıdır. Ne kadar zalim olabileceğini daha görmedin, yakınından bile geçmedin. Senin kadar geniş görüşlü olmadığım için üzgünüm ama bana tepeden bakarak beni yargılayamazsın ya da bana nasıl hissettiğimi söyleyemezsin. Bu kasabanın Maggie’ye yaptığı şey çok kötü. Ama sonum onun gibi olamaz. Burada kaldığım sürece tek seçeneğim sessiz olmak. Sahip olduğum tek şey arkadaşlarım.”

“Biliyorsun, benim ailem Banvish göçmeni. Banva’da fakir çiftçilerdi ve biz burada hâlâ fakiriz. Hayatım boyunca Harrington gibi insanlarla uğraştım, yani evet, aptal arkadaşlarının senin hakkında ne düşüneceği konusunda endişelendiğin için seni yargılıyorsam beni affet. Dünya bu kasabadan daha büyük.” Wes bir şeyler demesini bekledi ama Annette hiçbir şey demedi. Öfke ve hayal kırıklığı diline acı bir şekilde oturmuştu. “Demek bu kadar.”

Annette gözlerini kırptırdı ve bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını salladı. Karanlıkta bile Annette’in gözlerinde parıldayan yaşları görebiliyordu. “Gitmek zorundayım.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Wes. Suçluluk duygusu miğdesini bulandırıyor, kadınları ağlatmaktan nefret ederdi. “Özür dilerim. Amacım bu değildi. En azından seni geri götürüyüm.”

“Hayır.” Annette ayağa kalkıp eteğini düzeltti. “Tek başıma giderim, bir şey olmaz. İyi geceler.”

Wes, o kalabalığın içinde kaybolana kadar onu izledi sonra bir iniltiyle çimlerin üzerine yığıldı. Felaket randevulardan payına düşeni almıştı ama bu kitaplara geçecek türden bir randevuydu. Şimdi kendini yine eskisi kadar berbat hissediyordu. Belki daha da kötü.

Midesi öfkeyle çalkalandı. Belki de ona Banvish olduğunu söylememeliydi. Belki de gülüp geçmeli ya da konuyu değiştirmeliydi. Ama yıllar boyunca Banvish'e yönelik yapılan pek çok şakaya gülüp geçmişti ve bu gece ikisinin de olmadıkları bir şeymiş gibi davranmalarına tahammül edemiyordu.

Gökyüzünün kesintisiz manzarası aniden Margaret'in solgun ay yüzüyle gölgelendi. "Annette üzgün görünüyordu."

"M-Margaret!" Wes'in sesi boğuk çıkmıştı. Dik oturmaya çalıştı. "Gelmişsin."

"Tabii ki geldim." Kollarını kavuşturdu. "Ona ne söyledin?"

Ona nasıl anlatabilirdi? *Senin hakkında konuşuyorduk ve konu konuyu açtı...* Hayır, ona gerçeği anlatamazdı. Onun izni olmadan öğrendiği bilgiler için kendini çok sefil hissediyordu. Yüz hatlarından kendini ele vermemeye çalışarak omuz silkti. "Sanırım onunla fazla samimi oldum. İnanabiliyor musun?"

Margaret kaşlarını çattı. "Tabii."

"Sıradaki," dedi mikrofondaki ses. "Weston Winters."

"Kahretsin." Wes kendini ayağa kaldırdı. Burada yatıp ölmeye karar verdiğinden beri kalabalık daha da artmıştı sanki. "Daha fazla yaklaşmamızın imkânı yok."

"Öyleyse daha uzağa gidelim." Wes, bu paradoksun ardındaki bilgeliğin ne olduğunu sormadan önce Margaret koşmaya başladı. Wes sinirlendi ama elinden geldiğince hızlı bir şekilde onun peşinden gitti.

Margaret onu bir tepeye doğru götürürken etraflarındaki uzun otlar hareket ediyordu. Görüş açısı, kalabalığın arasından

sıyrılan birini görmeye yetecek kadar iyiydi. Tüfeklerini kaldırdılar, budaklı bir selvi dalından yapılmış hedefi nişan alıp ateş ettiler. Ses tarlada yankılandı, ardından dumanın dağılmasını beklerken bir sessizlik hâkim oldu.

Ahşap hedef tutuştu. Hedeften kıvılcımlar yağdı ve ateşböcekleri gibi parladı. Kuşatılmış bir av görevlisi bağırarak bir yangın söndürücüyü sallayarak hedefe doğru koştu.

“Evet!” diye ellerini çırpıttı Wes. “Evet! İşe yaradı! Bunu gördün mü?”

Yanan hedef geceye karşı turuncu bir leke gibi duruyordu ama buradan bile Margaret’in gözlerine yansıyan ışıltıyı görebiliyordu. “Gördüm,” derken sesinde bir huşu vardı.

“Kaç puana ihtiyacım var şimdi?”

“Yüz on beş,” dedi tereddüt etmeden. Şimdiye kadar olası her senaryoyu binlerce kez düşünmüştü.

Birlikte, jürinin görüşmesini ve ateşin sönmesini izlediler. Wes parmaklarını uzun otların üzerinde dolaştırdı, Margaret’in nefes almadığına yemin edebilirdi. Birkaç dakika sonra sunucu şöyle duyurdu: “Jüri, Weston Winters’a yüz on yedi puan verdi. Sıradaki...”

“Margaret,” diye soluklandı Wes.

Margaret doğru duymamış gibi kıpırdamadan oturuyordu.

“Margaret!” Kolunu kızın boynuna doladı ve onu öyle bir sıkıştırdı ki neredeyse bir yığın halinde çimenlere yuvarlanacaklardı. Ancak kız boğuk bir itiraz sesi çıkardığında aklı başına geldi, ona sarıldığını fark etti. Ama o zaman bile umursamayacak ya da onu bırakamayacak kadar sersemlemiş bir haldeydi. “Başardık!”

Margaret, Wes elini gevşetene kadar kıvrandı. Yanakları kırmıştı; sıcak ve pembe bir renk tonundaydı ve bu da Wes’e bir

yaz öğleden sonrasını hatırlatmıştı. “*Sen* başardın. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim.”

Wes sırttı. Margaret da ona nazikçe gülümsedi ve bu gülümseme neredeyse Wes’in rüzgârını kesiyordu. İlk kez, belki, sadece belki, bunu başarma şansları olduğunu düşünüyordu.

00
O ğleden sonra malikâne uykulu altın rengi bir ışık dol-
duğu sırada Wes hâlâ uyuyordu. Eve neredeyse gece
yarısı döndüklerini ve neredeyse bir hafta boyunca
kendini uyanık tuttuğu düşünülürse, Margaret onu suçlayamaz-
dı. Ayrıca, dün geceki performansından sonra bütün gün yatakta
kalmayı hak etmişti.

Bunu gerçekten başardığına inanmakta güçlük çekiyordu.
Serginin kalabalığı arasından, simyasal ışığın onun yüzünü ay-
dınlattığı anı görmüştü, doğal bir yıldız kadar parlaktı. Yıllar
sonra ilk kez, simyanın ürkütücü derecede güzel olabileceği aklı-
na geldi. Belki de acı vermekten daha fazlasını yapabiliirdi.

Ve şimdi, bu hafta atış yarışmasında iyi bir derece alırsa, ilk
hareketi geçeceklerdi. Kazanmak için gerçek bir şansları olacaktı.

Margaret odasında, Bela'yı yatağına kıvrılmış ve güneş ışığı
huzmeleri altında uyuklarken buldu. Aklından onu yerinden
etmeyi geçirdi ama bunu yapmaya cesaret edemezdi. Wes saye-
sinde bugün kendini şefkatli ve umutlu hissediyordu ve bu ona

garip geliyordu. Bu onun arkadaşlığını arzulamasına neden oluyordu ki bu hiç de iyi bir şey değildi.

Geri alamayacağı bir şey yapmış olması yeterince kötüydü; aralarındaki çekimi bir kez bile olsa kabul etmişti. Bu boş evin, gizli kuytu köşeleri ve güneşten ısınan köşeleriyle ne yapabileceklerine dair boş düşüncelerine dayanabilirdi. Onun dizlerinin üzerinde korumasız ve hazır halde nasıl görüldüğünü bilerek yaşayabilirdi. Ama tehlikeli hissettiren şey, onu önceki gece sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kucakladığını hatırladığında midesinin heyecanla titremesiydi. Gülümsemesi geniş ve içtendi. Sevinç doluydu. Onun bu özgür, doğal şefkâti Margaret'a kaybettiklerini ve tekrar kaybedebileceklerini hatırlatmıştı.

Margaret pencerenin mandalını açtı ve yüzünü serin esen rüzgâra doğru çevirdi. Hava karardıktan sonra dışarıda hazırlıksız yakalanmak istemiyorsa tekrar antrenman yapmak için çok geçti fakat bu huzursuz enerjiyi değerlendirebilirdi. Wes onu gölgede bırakırsa yazık olurdu.

Dolaptan alet çantasını aldı, tüfeğini duvardaki yuvasından çıkarıp yere koydu. Silahını sökmek ve temizlemek kendine özgü bir ibadetti, bunu gözleri kapalı yapabiliyordu. Metali yağlamayı ve dipçiği pırıl pırıl parlattıktan sonra, gazyağı ve kurşun kokusundan başı dönüyordu. Ahşap güneş ışığında parıltıyor, altın rengi ve bal gibi sıcak bir renge bürünüyordu.

"Bela."

Bela sarsılarak doğruldu. Bir kulağı kendi üzerine katlanmıştı.

"Bela," diye mırıldandı Margaret, bu sefer daha oyuncu bir sesle.

Bela yattığı yerden onu izliyordu, kuyruğu usulca çarşafıya çarpıyordu. Orada yatmaması gerektiğini biliyordu ancak bugün Margaret'in daha ılımlı olduğunu farkındaydı. Daha iyi bir eğitmen onu yola getirirdi ama Margaret arada sırada onun erkenden gelişmiş gibi davranmasına aldırmazdı. Tüfeğini omzuna astı. "Dışarı çıkmak ister misin?"

Bela'nın kulakları dikildi.

"Hadi. Gidelim."

Bela yataktan fırlayıp aşağıya doğru koştu. Margaret onu takip ederken gülmekten kendini alamadı. Dışarıda, güneş batarken gölgeler derinleşiyordu. Uzakta çam ve köknar ağaçları dağların üzerinden okyanusa doğru yavaşça akan bir şurup gibi görüntü sergiliyordu.

Arka taraftaki çayıra gitti ve gri kısırağı Işıltı'yı çağırdı. Işıltı koşarak geldi ancak Margaret'in yuları getirdiğini görünce ihanete uğramış gibi baktı. Işıltı'yı direğe bağladıktan sonra sırtındaki kiri fırçaladı ve bağladı. Günlerdir ata binmekten kalçaları ağrıyordu ama kendini zorlayarak atın sırtına tırmandı ve onu tırısı kaldırdı.

Ağaçlara doğru ilerlerken Margaret omzunun üzerinden arkasına bakma cesaretinde bulundu. Avlanmanın tadına varabilmesi için Wes'i dışarı çıkarmalıydı ama bugün odaklanması gerekiyordu. Ayrıca, ağzını açar açmaz beş kilometre yarıçapındaki tüm av hayvanlarını korkutup kaçırdı.

"Bela," diye seslendi. "İz var."

Köpek duraksadı, burnunu gökyüzüne doğru kaldırdı ve sonra ateşlenmiş bir mermi gibi çalıların arasına daldı. Onun yokluğunda ormanın üzerine çöken sessizlik ürkütücü bir şekilde tamamlandı. Işıltı'nın toynaklarının sabit sesinden başka her yer sessizdi. Işıltı huzursuzca homurdanırken Margaret onun boynunu okşadı.

Bilmediği bir ormanlık alana girdiler. Eğrelti otları patika yolunda sıklaşıyordu ve devasa yeşillikteydiler. Yabani çiçekler birbirini ezerek vahşice büyümüştü ve tepelerinde ağaçlardan yeni tohumlar fıskırıyordu, ani soğuğa dayanamayacak kadar narin öz suyu sızıyorlardı. Buradaki her şey çok canlıydı; içten içe açlık çekiyor gibiydi ve hava çürük bir şeyler kokuyordu.

Bunun *hala*'nın işi olduğunu biliyordu. Bütün meyve bahçeleri çürüyordu. Ormanın kendi kendine büyümesine engel oluyordu. Bu ona, uzun zaman önce annesinin kilitlediği defterindeki, kendi kuyruğunu yiyen bir yılanının çizimi hatırlattı. Margaret boynundaki anahtarı sıkıca kavradı.

Halananlar ve Harringtonlar çoktan *hala*'nın felaketine kurban gitmişti. Soğuk Ay doğmadan önce kaç kişi daha acı içinde olacaktı? Daha ne kadar acı zafer vaadine değerdı?

Yaprakların arasından fısıltıyla adı söylendi. Margaret oturduğu yerde kaskatı kesildi.

Bu ormandaki, *onun* ormanındaki, değişim hiç hoşuna gitmiyordu. Eskiden hiçbir şey onu rahatsız etmezdi. Ne bir kuzgunun gaklaması ne de alakargaların ötüşü. Ne de bir tavşanın karanlıkta gözlerini kırpmadan bakması. Ama şu anda ağaçların arasında beyaz bir leke arıyordu.

Soğukta nefesi buharlaştı.

Bela uludu.

Bir şey bulmuştu. Margaret, Işıltı'yı dörtнала koşturdu. Soğuk rüzgâr yüzüne çarpıyordu, kayalar yamaçtan aşağıya doğru taktırdıyordu.

Margaret öne eğildi, bacakları yanıyordu, Işıltı patikadaki devrilmiş bir kızılağacın üzerinden atlayıp düz bir açıklığa girdi. Bela arka ayakları üzerinde, ön pençelerini devasa bir kızılağacın gövdesine dayamıştı, kuyruğunu sallayarak onu bekliyordu. Başını geriye attı ve tekrar uludu. Tükürükleri havada uçuyordu.

Kendinden çok memnundu, tam bir gösteriş meraklısıydı.

"Pekâlâ, seni duyuyorum."

Işıltı'nın sırtından indi. On adım yukarıda hedefi görüyordu. Sade, kızıl bir tilki, yosun kaplı bir dala yaslanmıştı. Margaret tüfeğinin kayışlarını çözdü, dürbünü gözüne doğru kaldırdı.

Ahşap panelli gövdesi pürüzsüzdü ve yanağına soğuk geliyordu. Hala ahşap cilası ve yağ kokuyordu.

Simyadan nefret etmesine rağmen, simyanın temel ilkelerinden biri onu her zaman etkilerdi. İnsanlardan tilkilere kadar her şey aynı ilkel maddeden oluşurdu. Her Şey Tanrı'dır ve Tanrı Her Şeydir. Özlerinde hepsi aynıdır, hepsi hayatta kalmaya çalışır.

Annesi bu tür bir etik uygulamayı yanlış yönlendirirdi veya duygusal olarak nitelendirirdi. Ama Margaret hiçbir şey değilse bile annesinin kızıydı ve duygusal olmaktan çok uzaktı. Gerçek basit ve ahlaksızdı. Tilki öleceği için o hayatta kalacaktı.

Hedefinde duran tilki kulaklarını dikti, kuyruğunu kırbaçladı. Sıradan bir tilki görmek rahatlatıcıydı, ölümcül bir mücadeleyle dolu ya da ürkütücü değildi. Kalbi kulaklarında deli gibi atarken, rüzgârın yaprakları sallamasıyla duyduğu tek ses *hışırtıydı*. Kalabalığın içinde dalgalanan sessiz bir beklenti gibiydi. Margaret nefes aldı ve tuttu.

Şimdi.

Tetiği çekti. Yankılanan çatırtı, ağaç tepelerinden kuşların uçuşmasına neden oldu. Küçük, kırmızı bir beden donuk bir gümbürtüyle toprağa çarptı. Orman adeta Margaret'la birlikte iç çekti, saçları gözlerinin önüne düştü. Margaret yaprakların arasındaki buruşuk şekle yaklaştı. Yapraklar kurumuş kan gibi paslanmış kahverengindeydi. Botlarının ucunda duran tilki, kuyruğu açık ağzına doğru kıvrılmış yatıyordu. Ouroboros'un görüntüsü Margaret'i ürküttü. Bu bir tür mesajdı, uyarıydı ya da...

Hayır, *hala* bir hayvandan başka bir şey değildi.

Ona bir şey söylemeye çalışmak şöyle dursun, onu izlemiyordu bile. Avın baskısı ve Wes'e karşı kafası karışık hisleri onu paranoyak yapıyordu.

Margaret gür kuyruğundan tilkiyi tutup havaya kaldırdı, vücudunun ağırlığı ellerinin arasında bozuk para dolu bir kese gibi

sarkıyordu. Tilkinin altın rengi gözleri ölüyken de aynı şiddet-
teydi, alev alevdi. Orman silah sesini yutarken, hayat kaldığı yer-
den devam ediyordu. Bir kuzgun gakladı. Bir tavşan çalılıkların
arasında hışırtı sesleri çıkarıyordu. Bela bile artık hareket etmeye
cesaret ediyordu. Margaret'in yanına doğru koştu ve tüm ağırlığını
ona vererek neredeyse dengesini bozdu. Kalçasına vurduğunda,
ses hoş bir şekilde yankılandı, olgun bir kabağı okşamak gibiydi.

"Aferin oğlum. Bunu yapabiliriz." Hemen hemen emekli ol-
muş bir av köpeğini ve atını ülkenin en iyileri olmaları için eğit-
mek için iki hafta daha vardı. Daha egzotik şeyler de yapılabilirdi.

Ama ağaçlardaki sesler onu hâlâ tedirgin ediyordu. Burada
ne kadar uzun süre kalırsa, rüzgârın gerçekten konuştuğuna o
kadar ikna oluyordu. Ona anlayamayacağı bir bilgelik ya da uyarı
verdiğine inanıyordu.

Wickdon'a vardıklarında gecenin tantanası tüm hızıyla devam
ediyordu.

Güneş, denizin üzerine ışık saçıyordu ve tüm ağaçları kırmızı
bir şalla örtüyordu. Yıllar boyunca, sahil boyunca uzanan
ağaçlar, rüzgarla öyle bir savrulmuştu ki, yalvaran köpekler gibi
karınları yere dönük bir şekilde yatıyorlardı. Margaret bu sahilin
kıvrımlarını, parmak eklemleri kadar iyi biliyordu ama bu gece
Wickdon'a dair tanıdık olan tek şey sahil şeridiydi.

David öldükten sonra ilk kez annesinin odasından çıkarken
gördüğü zamanki kadar şaşırtıcıydı. Aynı kemikler, üzerlerine
gerilmiş aynı deriydi ama gözlerinin arkasında kasvetli ve de-
ğişen bir şey vardı.

Kalabalıklar, çamaşır leğeninden akan sular gibi sokakları
süpürüyordu. Neredeyse her köşede yanan meşalelerin ışığıyla
aydınlanan ara sokaklarda ve kaldırım taşlarının üzerinde ön

plana çıkıyorlardı. Çocuklar meşalelerin altından atlıyordu, yanaklarını siyaha boyamış ve bıyık çizmişlerdi, tilki kuyrukları da kemer halkalarından sarkıyordu. Yetişkinler, tilki kürkü atkılar takmış, paltolar giymişlerdi ve korkunç göz kalemleri sürmüşlerdi. Tepede ışıklar parıldıyordu ve telefon tellerine düğümlenmiş renkli kumaşlar rüzgârda dalgalanıyordu. Boğazına dayanmış keskin ve acımasızca soğuk bir bıçak varmış gibi hissediyordu.

Tüm bu insanların diğer tarafında bir yerde olması gereken yer vardı: Kıyıya giden kayalık patika, ilk hareket yerlerini garantilemek için ateş edecekleri yerdi.

Wes bir elini onun sırtına koydu. Bu sadece onun dikkatini çekmek için yapılmış masum bir dokunuştı ama her dokunuşu onu elektriklendiriyordu. En azından Wes bunun farkında değildi ya da belki de fark etmemiş gibi yapıyordu. Her iki durumda da kaosun ortasında onun yanında, sağlam ve güvenli durduğu için minnettardı.

“Nasılsın?” diye sordu Wes.

“İyiyim.” Topuzundan çıkan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Meşalelerden ve sokak lambalarından gelen sıcak turuncu ışık omuzlarına yansıyor. “Sen önden git. Gecenin keyfini çıkar.”

“Benden bıktın mı Margaret? Sensiz sadece senin ve satın almadığım her şeyin özlemini çekerek geçireceğim.”

Bazen o kadar saçmalıyordu ki. “Bir çeyreklik ister misin?”

Yüzündeki sinsi ifade şaşkınlığa döndü. “Ciddi misin sen?”

“Hem de çok.” Margaret ceketinin cebinden cüzdanını çıkar-
dı ve bir çeyreklik bulana kadar karıştırdı. Wes’in bileğini nazik-
çe kavrayıp ters çevirdi ve bozuk parayı avucunun içine bastırdı.
“Keyfini çıkar.”

Ortamdaki ışığın çok azı gözlerine ulaşıyordu ama Margaret karanlıkta parlayan gözlerini yine de görebiliyordu. Wes kendine

gelip başını sallamadan önce hüzünlü, neredeyse kederli göründü. "Sana geri ödeyeceğim."

"Hangi parayla?"

"Hımm. İyi bir noktaya değindin." Bir şey söylemedi ama o baygın gülümsemesi ve kirpiklerinin altından onu inceleme şekli çok şey anlatıyordu. Margaret, o samimiyetsiz olsa bile yüzünün onun ilgisi karşısında ısındığı için nefret ediyordu. Bu onu aptal bir duruma düşürüyordu. "Eminim yapabileceğim başka bir şey vardır?.."

"Hayır. Git hadi."

İyi niyetli bir şekilde gülümseyerek elini indirip cebine soktu. Dokunuşunu hâlâ sırtında hissediyordu. "Peki, peki. Senin için bir şey yapamayacağımdan emin misin? En azından kalıp senin için dirsek atabilirim."

"Eminim." O zaten üzerine düşeni yapmıştı. Bu gece için endişelenmesi gereken oydu ve Margaret kazanabileceğini biliyordu. "Saat kaçta başlıyor? Seni atış yaparken görmek istiyorum."

"Altı buçukta. Yine de beklemeye degeceğinden emin değilim. Turnuva tarzı olacak. Her tur saniyeler içinde bitiyor."

"Elbette buna değer," diye itiraz etti Wes. "Bana bir gösteri sözü vermiştin. Ayrıca, seninle işbirliği yaparak korkunç bir hata yapıp yapmadığımı başka nasıl anlayabilirim ki?"

Margaret gülümsemeden duramadı. "Seni utandırmamaya çalışacağım."

"Utandırmayacaksın." Wes de ona gülümsedi, ender rastlanan içten gülümsemelerinden biriydi, Margaret'in içini ısıttı. "Peki, iyi şanslar. Seni sonra bulurum."

Wes kalabalığın arasına karışınca etrafı insanlarla ve yüzlerce gürültüyle dolu olsa bile Margaret kendini ormanda olduğundan daha yalnız hissetti. Kendini toparladı ve omuzlarını dikleştirerek ilerledi.

Hava odun ve tuz gibi kokuyordu, pişen ekmekler ve kızaran etler ağız sulandırıyordu. Pazar tezgâhları sokaklarda sıralanmıştı, karmaşık keçe çiçeklerle örülmüş geniş kenarlı şapkalar, binicilik siperi ve deri çizmeler ve her türlü simya ürünleri satılıyordu. Deniz salyangozu kabukları gibi dolgun ve parlak zanaatkar damıtıcılar, deniz kenarındaki çakıl taşlarının her renginde elle şekillendirilmiş camlar. Meydanda, köpekler ve bakıcıları sert ifadeli jüri üyelerinin önünde gösteri yapıyordu.

Margaret'in yanından geçen birkaç kişi ona ters ters baktı. İsmi söylenişi, her adımında ona eşlik ediyordu, çavdarların arasından geçen rüzgâr gibi tıslıyordu. Göğsü korkuyla gerildi. Yaşamı boyunca hayatta kalmak, kendini küçük ve görünmez kılmak demektir. Ama bu gece, ilgi odağı olacaktı ve bu, herhangi bir *demiurge* kadar korkutucuydu.

Kaldırım taşları okyanusa bakan kayalıkta bitince daha rahat bir nefes aldı. Margaret kayalık setten olabildiğince zarif bir şekilde aşağı kayd ve kıyı şeridine ulaşana kadar sararmış sahil otlarının arasından yürüdü. Su bu gece dalgalıydı, köpürerek o kadar yoğun bir sis oluşturuyordu ki gümüş bir perdenin ardındaki ay belli belirsiz görebiliyordu. Birkaç metrede bir yanan şenlik ateşleri kuma turuncu bir ışık saçıyordu. En büyük ateş, sonbahar soğuğuna karşı kambur duran yarışmacı arkadaşlarının silüetini yansıtıyordu. Onların çok yukarısında, kayalıkların kenarında seyirciler toplanmaya ve sahile doğru gelmeye başlamıştı.

Margaret diğer keskin nişancılara, yüz hatlarını ateş ışığında görebildiği kadar yaklaştı. Neredeyse hiçbirini tanımıyordu. Birçoğu ondan daha yaşlıydı, değerli taşlarla kaplı muhteşem av ceketleri giymişlerdi ve altın kabartmalı tüfekler taşıyorlardı. Av köpeklerinin neye benzediğini hayal bile edemiyordu. Mermi gibi şık ve güçlü.

İçti tedirginlikle doldu. Birinin ona dik dik baktığını hissedebiliyordu.

Koya doğru döndüğünde, karanlığın içinden Jaime'nin bakışlarıyla karşılaştı. Onun kayıtsızlığına, hoşnutsuzluğuna alışkındı ama bakışlarındaki dizginlenemez nefrete hazırlıklı değildi. Korkudan altına edecekti.

Jaime, yüzünü bir tür soğukkanlılık illüzyonuna dönüştürerek gruptan ayrıldı ve ona doğru yaklaştı. Mattis, endişeli bir av köpeği gibi yaltaklanarak birkaç adım arkasından geliyordu.

İçgüdüleri Margaret'a uzak durmasını, saklanmasını söylüyordu. Fakat genellikle yuttuğu öfke içinde kabarıyordu ve bastırılmayacak kadar sıcaktı. Belki Wes'le çok fazla vakit geçirdiği içindi belki de artık canına tak etmişti ama ürkek davranmak, Jaime'nin ondan daha az nefret etmesini sağlamıyordu. Ondandır nefret ediyordu. Ondandır hep nefret etmişti ve hep de edecekti.

Bu gece görülmesi gerekiyorsa, göz kamaştırıcı olacaktı.

Önünde durduklarında Margaret, "Jamie," dedi.

"Maggie." Jaime'nin nefesi viski ve çiğnenmiş tütün kokuyordu. "Köpeklerin bu gece nerede?"

Yanıt vermedi.

O ve Mattis güldü, sanki kız sessizliğiyle onları memnun ediyordu. "Biliyor musun, Winters hakkında ilginç bir hikâye duydum. Meğer şehirde epey ün yapmış. Aldığı her çıraklık eğitiminden başarısızlıkla ayrıldığını biliyor muydun?"

"Seni boş dedikodulara kulak asacak biri olarak görmemiştim."

"Bu dedikodu değil," diye tersledi Mattis. "Gerçek bu."

Jaime, önemli bir şeyi yarıda kesmiş gibi ona ters ters baktı. Mattis itaatkâr bir şekilde sessizleşti. Jaime başını sallayarak konuşmaya devam etti. "Birinin bu kadar ezik olabilmesinin tuhaf olduğunu düşünürdüm. Ama sonunda işin aslını öğrendim. O bir Banvishman."

"Bunun ne önemi var ki?" Sesi istediğinden daha kısık ve kararsız çıkmıştı. Böyle bir şeyi nereden duymuş olabilirdi?

“Çünkü o bir Sumic! Neredeyse hayvan sayılır. Evde onunla yalnız kalmaktan korkmuyor musun?”

Margaret, Sumic’ler hakkında bir sürü şey duymuştu. Putlara taptıklarını. Doğmamış Katharist çocukları annelerinin karnından çıkarıp çiğ çiğ yediklerini. New Albion kıyılarında yeni bir Sumic imparatorluğunun başkentini kurmak ve papanın kutsal tahtında oturduğu yabancı ülke Umbria’ya bağlılık yemini etmek için burada olduklarını. Ama Winters ailesinden gördüğü tek şey nezaketti.

“Hayır,” dedi Margaret. “Korkmuyorum.”

“Ah, şimdi anlıyorum. Yatağını canavarlarla ısıtmak istediğini tahmin etmeliydim. Birbirinize layıksınız: Sumic gaspçı ve Yu’adir komplocusu.” Bunu küçümseyerek söylemişti. “Bu gece seni yenmek bir zevk olacak. Arkadaşlarım ve ben senin hiç şansın olmadığından emin olacağız Maggie. Seni uyarmıştım.”

Bir boru sesi kalabalığı susturdu. Ses kesildiğinde, tek duyabildiği dalgaların sesiydi. O öfke ve utançla titrerken Jaime topuklarının üzerinde dönüp arkadaş kalkanına doğru ilerledi. Mattis arkasından gidip omzunun üzerinden Margaret’a tedirgin bir bakış attı. *Korkak*. Margaret, Jaime’nin onu sinirlendirmek istediğini biliyordu, bu da işe yaramasını daha da acı verici kılıyordu.

Jaime’nin sesi kafasının için tekrar tekrar yankılandı. *Seni uyarmıştım*.

Etrafındaki kalabalık aç, vahşi ve kötücül görünüyordu. Ne bekliyordu ki? Onlara karşı –Jaime’ye karşı– her zamanki gibi güçsüz ve yalnızdı. Annesi onu korumak için burada değildi ve belki de bir daha hiç yanında olmayacaktı. Belki de Wes’i de kendisiyle birlikte mahkûm etmişti.

Kalbi kulaklarında atıyordu, şakaklarında soğuk terler birikiyordu. Dehşetin yoğunlaşan sisi arasından, mikrofondan gelen sunucunun sesini ve kalabalığın cevap veren kükremesini duy-

duğunu sanıyordu. Ancak etrafındaki her şey gerçeküstü ve uzak geliyordu, sonbahar denizine dalmış gibiydi ve başka bir bölümün eşiğinde olduğunu biliyordu.

Bu his silah sesiyle birlikte patladı. Margaret boğuk bir nefesle irkilerek kendine geldi. Yarışma o fark etmeden başlamıştı.

Buradasın, dedi kendi kendine. Odaklan.

Kendi iyiliği için değilse bile, Wes'in iyiliği için odaklanacaktı.

Kıydan dumanlar yükseldi ve dağıldıklarında suyun kenarında duran iki adamı gördü. Biri, sırtarak kalabalığa doğru döndü, yüz hatları ateş ışığında keskin ve sertti. Diğer adam tüfeğini kuma fırlatıp uzaklaştı.

İçlerinden ilki çoktan elenmişti.

Simya gösterimi birçok kritere göre değerlendirilirken, bu oyunun kuralları basitti. Her zafer için elli puan, eşleşmeyi kaybedenler için sıfır puan ve çizginin sonu. Wes, simyacılar arasında ilk üçte yer alarak ilk hareket için puan barajını geçmeye yetecek bir skor elde etmişti. Avda yaklaşık yüz takım varken, Margaret'in yedi turun en az beşini kazanması gerekiyordu. Hatalı bir atış onlara her şeye mal olurdu.

Etkinliğin ritmine odaklanarak kendini dengeledi. Sunucu bir çift isim söyledi. Tüfek namlularındaki ateş ışığının parıltısı, ateşlenen bir merminin çatırtısı, havadaki heyecan verici barut kokusu. Kalbi beklentiyle çarparken, terli avuçlarını uyluklarına sildi.

"Margaret Welty ve Kate Duncan."

Sonunda sıra ona gelmişti.

Sinirleri midesini bulandırıyor ve atış poligonuna yaklaşıırken ateşin sıcaklığından sersemlemiş hissediyordu. Birkaç metre önünde küçük bir ada dalgaları yarıyordu. Meşaleler, suyun üzerinde titreyen bir yolu, bir hedefin tıkırdayan zincirlerin üzerinde sallandığı cılız bir ahşap yapıya yönlendiriyordu. Botunun

ucundaki okyanus tıslıyordu ve özellikle hırçın bir dalga yükselip onu dizlerine kadar ıslattı. Soğuk iliklerine kadar işledi ama o suyun içine kan gibi akan ateş ışığına odaklandı. Uzakta, ay ışığı dans ediyordu ve parıldıyordu, simsiyah dalgalara karşı gümüş pullar gibi yanar dönüyordu.

Margaret tüfeğini kaldırıp hedefini göz hizasına getirdi. Nefes aldı ve tuttu. Kalbi iki kere daha küt küt attı ve dünya tamamen hareketsizleşti. Zihni boşaldı. Midesi sakinleşti. Parmağı bir sevgilinin dokunuşunun tanıdıklığıyla tetiğin etrafında kıvrıldı.

Sonra, ateş etti.

Duman okyanusun üzerinde sis gibi sürüklendi. Yavaşça dağıldı ve hedefin ortasından açılan delik ortaya çıktı. Kalabalık tezahüratla coştı ve Halanan'ın tanıdık yüzünü insanların arasından ayırt etti, geniş, muzafer bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Margaret, bakışlarının rakibine odaklanmasına izin vermeden uzaklaştı. İlk hareketin geri kalanıyla birlikte adının anons edildiğini duyana kadar hiçbir tatmin duygusu yaşamadı.

Kalabalığın arasına karıştığında, Jaime Harrington'ın adını gürültünün arasından net bir şekilde telaffuz edildiğini duydu. Yanından geçerken onun omzuna vurdu, sonra da sahilin kenarındaki yerini aldı.

Margaret kendini bildi bileli Jaime'nin silah kullanışını izlemişti. Atış yapmadan önce her zaman kıpırdanır, omuzlarını silker ve bir fark yaratacakmış gibi boynunu çıtlatırdı. Ama bu gece, hiçbirini yapmamıştı. Sadece nişangâhı gözüne doğru kaldırmış ve ateş etmişti, bunu tantana yapmadan ya da zevk almadan yapmıştı. Hiç umurunda değilmiş ya da kaybedecek bir şeyi yokmuş gibiydi. Hedef tahtası, zincirlerinde takırdadı ve ortasındaki, Margaret'inkinin ikizi olan düzgün bir delik görünce midesi bulandı.

Mükemmel bir atıştı.

Jaime kalabalığa dönüp mutlulukla gülümsedi. Bu onu rahatsız etti ama huzursuzluğu bundan daha derindi. Onu en son silah kullanırken gördüğünden beri bu kadar çok mu çalışmıştı? Şaşırtıcı derecede daha iyiydi.

Ya da belki bu sefer şans damarına basmıştı. Öyle olmalıydı.

Ama bir sonraki turda da aynıydı. Ve bir sonrakinde de. Her defasında Margaret'in atışına denk getiriyordu. Doğal olmayan bir zarafetle, neredeyse başka dünyaya has bir hassasiyetle hareket ediyordu. Margaret bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu. Onun nasıl olup da bu kadar çabuk kendisiyle aynı beceriye sahip olduğunu anlayamıyordu. Şenlik ateşinin ışığı silahının çeliğini ürkütücü bir kırmızıyla boyuyordu ve bu da ona fazlasıyla *rubedo*'yu hatırlatıyordu.

Dördüncü tur için çağrılıp tüfeğini kaldırdığında, dalgaların arasından çıkan kayalardan birine tutunuyormuş gibi kendini güvende hissetmiyordu. *İki mermi daha*, dedi kendi kendine. İki mermi daha ve onları harekete geçirecekti.

Margaret nişan aldı ama tetiğe çok sert basıyordu. Silah zar zor kaydı ve mermi hedefin soluna isabet etti. Dişlerinin arasından soluklandı.

Dikkatsizlik. Bu dikkatsiz bir acemi hatasıydı ve onlara her şeye mal olabilirdi. Rakibinin mermisinin zincirden çıkana kadar midesinin çalkalanması durmadı.

Tanrı aşkına, kendini tutması gerekiyordu. Jaime'nin iyi olmasının ne önemi vardı? Onun tekniğini incelemek ona nasıl bir huzur verecekti? Önemli olan tek şey şuydu: Onunla kafa kafaya gelir ve sinirlerine hâkim olmazsa, kaybederdi.

Margaret menzilden çıktı ve kendini toparlamak için yavaşça bir kayanın üstüne çöktü. Gözlerini kapattı, kendini toprağa, dalgaların coşkusuna, dudaklarındaki tuza ve yanaklarına değen soğuğa odaklamaya çalıştı. Sadece bir tur daha vardı ve sonra güvendeydiler.

Bunu başarabilirdi.

“Bir sonraki turumuzda Jaime Harrington var,” diye duyurdu sunucu küstah bir sesle. “Ve Margaret Welty.”

Margaret’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sahilin karşısında bakışları kilitlendi. Ateş ışığında Jaime’nin saçları bakır gibi parlıyordu ve gülümsemesi çoktan kazandığını bilen biri gibi kendinden emindi.

Wes tüm bu olanların heyecanıyla yerinde duramayacağını düşünüyordu. Birbirini tanımayan, gülümseyen ve gösteriş için giyinmiş bu kadar çok insanla Dunway'e geri dönmüş gibi hissediyordu. Kalbi, uzaklarda bir yerlerde çalan bir şarkının ritmiyle güm güm atıyordu.

Karamеле ve şekere batırılmış elma satan kırmızı boyalı bir tezgâha sürüklenene kadar kalabalık tarafından itilip kakılarak festivalde dolaştı. Elmalar, bir kuyumcu vitrinindeki kolyeler gibi parlıyordu, kehribar ve lal taşının tonlarıyla göz kamaştırıyordu. Margaret'in verdiği bozuk parayı avucunun içinde sıkı.

Margaret'i beklenmedik nezaketi kendini dengesiz hissetmesine neden olmuştu. Bu ona, babasının ona ve kız kardeşlerine altın kadar değerli tek bir beş sent verip onları şekerçi dükkanında serbest bırakmasını hatırlatmıştı. Bu anı onu beklediğinden daha sert etkiledi; boğazında düğümlenen gözyaşlarının acısıyla sertçe solunklandı ve başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştı.

Onu azarlarken Margaret'in kırmızının büyüleyici tonuna bürünmesi gibiydi.

Wes inlememeye çalıştı. Nereye dönerse dönsün ya da ne yaparsa yapsın, her şey ona geri geliyordu. Bundan nefret ediyordu. Ona duyduğu hayranlıktan, geceleri odasında o kitapları okuduğunu hayal etmenin yeni favori kendini öldürme yöntemi haline gelmesinden, onun kendisini bu kadar savunmasız ve çaresiz hissettirmesinden nefret ediyordu. Uzun zamandır, kendini çok yakından incelemeyi reddetmişti, kimsenin pençelerini çok derine batırmasına izin vermeyerek kendini bir bütün olarak tutmuştu. Ama dünyadaki onca kadın arasında Margaret –sert, ketum Margaret– onu bu hale getirmişti.

Christine tanıştığı her kadına âşık olduğu için onunla alay ederdi ama Wes hiçbir zaman ciddi olmamıştı. Hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Bir kez düşerse, çok sert düşecekti çünkü hiçbir şeyi yarım bırakmazdı. Ama zirveye ulaşana kadar kalbini kimsenin ellerine bırakmayı göze alamazdı. Henüz bir zayıflığı olmasını göze alamazdı.

“Bir şey mi istiyorsun evlat, yoksa bütün gece orada dikilip senek mi avlayacaksın?” Satıcı sabırsızlıkla ona bakıyordu ve Wes'in arkasında oluşan sırayı işaret etti.

“Evet, üzgünüm. Bir tane alacağım...”

Sokağın karşısındaki biri dikkatini çekmek için el sallıyordu. Orada, sadece birkaç metre ötede, boynuna ölü bir tilki dolanmış Annette Wallace duruyordu. Tilkinin ağzı açıktı, meşale ışığında ıslak bir şekilde parlayan ince beyazı dişleri gözüküyordu. Annette'in saçları gevşek bir şekilde salıktı ve dudakları tam olarak kan rengine boyanmıştı. Göz göze geldiklerinde, Wes'in midesi dehşetle doldu.

Beklediği gibi öfkeli değildi. Annette ona ıslıl ıslıl gülümsedi.

Annette ona doğru gelirken düşünceleri kısa devre yaptı. Geçen hafta onu ağlatmıştı. Görünüşe göre şimdi affedilmişti. Bu kadar kolay olmasının imkânı yoktu ama yanından birinin olma ihtimali onun çekingenliğini yok etti. Annette'le konuşmak, çok ihtiyaç duyduğu dikkat dağınıklığını sağlayacaktı. Margaret'in parasını başka bir kıza bir şey almak için kullanmanın etik olup olmadığını sorgulamadan önce, satıcının rahatlamasına neden olacak şekilde, "Şunu iki karamelli elma yapalım," dedi.

Satın alma işlemini tamamlar tamamlamaz sıradan ayrıldı ve Annette onu dirseğinden yakaladı. "Wes! Her yerde seni arıyordum."

"Şimdi mi?" Sesi sandığından daha yüksek ve telaşlı çıktı. Boğazını temizledi. "Tam zamanlama. Elime bunlardan iki tane geçti, belki birini almak istersin."

"Ne kadar komik. Bende de iki tane var." Wes daha gözünü kırpamadan Annette elmalardan birini dumanı tüten, tarçınlı ve tatlı kokan bir fincanla değiştirdi. Birkaç dakika boyunca sessizce birbirlerine baktılar. Sonra, "Ateşkes mi?" diye sordu Anette.

"Ateşkes."

"Geçen gün için çok özür dilerim. Öyle duygusal bir çöküş yaşamamalıydım. Haklıydın ve şimdi fark ediyorum ki öyle konuşmuş olmam..."

"Anette," diye araya girdi Wes. "Sorun yok."

"Gerçekten mi? Emin misin?"

Wes kendini birden bitkin hissetti. Onu temize çıkarmak, tam olarak ne için üzgün olduğunu öğrenmek anlamına gelecekti ama bu da ciddi ve muhtemelen zor bir konuşma yapmayı gerektirirdi. Onun kötü bir insan olduğunu düşünmüyordu, hem de hiç. Ancak, kendisine karşı dürüst olmak gerekirse, her şeyin yolunda olduğundan ya da sessizliğinin Margaret'in çektiği acıya ortak olduğu anlamına gelip gelmediğinden de emin değildi. Neyse ki Annette'in şu anda dürüst olmaya ya da kendisiyle baş

başa kalmaya pek niyeti yoktu. Akıl sağlığı için işleri ağırdan alabilirdi. Kendi kuşkularını yutabilirdi. "Gerçekten."

"Tamam." Rahatladığı çok belliydi. "Elma için teşekkürler."

"Ben de bunun için teşekkür ederim... Bu tam olarak nedir?"

"Elma şarabı," dedi, sesi öyle masum çıktı ki Wes şüphelenmeden edemedi.

Elini Wes'in dirseğine kaydırды ve başını omzuna yasladı. Gösterdiği sevgiye ve yanaklarındaki kızarıklığa bakılırsa sarhoştı. Wes kesinlikle *hiçbir şey* hissetmiyordu, bu da onu rahatsız ediyordu. Kollarındaki güzel bir kadın ona hiçbir şey hissettirmiyorsa, dünyadan bir sihir yok olmuş demektir. Kadının kendisine verdiği bakır fincana baktığında, içindeki sıvının Margaret'ın gözleriyle aynı renkte olduğunu gördü. Bu durum biraz midesini bulandırır da moralini bozmasına izin vermedi.

Gecenin keyfini çıkar, demişti Margaret. Öyle ya da böyle eğlenmeye niyetliydi. İçeceğinden bir yudum aldı, sonra neredeyse boğulacak gibi oldu. Alkol boğazından aşağı indi ve karanfil ile elma boğazını yaktı.

Anette güldü. "Özür dilerim! Barmenliğimi konuşturduğum konusunda seni uyarmalıyım."

"Ne kadar cömert bir barmensin! Tanrım, içine ne koydun? Motor yağı mı?"

"Viski. Gerçi biraz daha sert." Kulağına fısıldamak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Simyaydı. Kimseye söyleme."

Simyalaanmış içki kesinlikle yasal değildi çünkü Katharist yasa koyucular bunun şiddet içeren suçlardan sorumlu olduğunu düşünüyordu. Ya da belki de kimsenin eğlenmesini istemiyorlardı. Bu günlerde sadece bilenler içki dükkanlarından ya da ev damıtma tesislerinden satın alabiliyordu. Ancak Wickdon'da bu kadar çok simyacı varken, kaçak içkinin su gibi serbestçe akması şaşırtıcı değildi.

Bunu her zaman denemek istemişti ve şimdi bunu içmesi, Mad'in zengin eski kız arkadaşının kilerinden pahalı bir şişe şarap çalmasına benziyordu. Annesi yattıktan sonra gizlice yangın merdivenine çıkıp tirbuşonları olmadığı için şişeyi merdivenlerde kırarak kafaya dikmişlerdi. Dili kanamıştı ve muhtemelen hala karaciğerinde cam kırıkları vardı ama bu Mad'e dair sahip olduğu en tatlı anılardan biriydi. İlk işine girdiği geceydi, alkolü ilk kez tattığı geceydi, on dört yaşına girdiği geceydi. Kendinden daha büyük bir şeyin ilk tadına bakıştıydı.

"Aklımın ucundan bile geçmez," dedi. "Sırrın benimle güvende."

Daha şimdiden tembel, memnun edici bir sıcaklık yayılıyordu içine. Wes elmasından bir ısırık aldı. Gevrekti ve o kadar tatlıydı ki başı döndü ya da belki de Annette'in az önce onu zehirlediği şey yüzünden olmuştu.

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu Anette.

Wes ilk kez Annette'in göz kapaklarına sürdüğü altın rengi fark etti. Son bir dakika içinde daha da parlaklaşan ışıkların altında parıltıyordu. Renklerin her zaman bu kadar canlı olup olmadığını merak etti. "Ne hakkında?"

"Festival," diye ısrar etti.

"Ah, hımm..." Kelimeler her zaman bu kadar anlaşılmaz mıydı? "Hoşuma gitti. Daha önce gitmiş miydin?"

"Bir kez. Kardeşim birkaç yıl önce ava katılmıştı ve tüm ailem onu desteklemeye gitmişti. Avla birlikte at sürdük falan. Tam bir prodüksiyondu."

"Demek onu gördün. *Hala'yı*."

"Ah, gördüm." Sesi daha da ciddileşti. "Sen gördün mü?"

"Evet." Wes keskin elma şarabının son yudumunu da yüzünü ekşiterek içti. Yutkunmaya fırsat bulamadan, Annette yanında taşıdığı metal bir şişeden ona bir bardak daha doldurdu. "Peki ya av? O nasıl bir şey?"

“Tam bir kaos. At sırtında takip etmediğin sürece gerçekten onu bulamazsın. Ama duyabilirsin ve kokusunu alabilirsin. Asla unutamayacağın bir şey. Kasap dükkânındaki bir kükürt gibi.”

“Tanrım. Bir insan bunu neden yapar?”

“Tanrı ve ülke sevgisi yüzünden.” Şişeyi fincanına vurdu. “Tüm insanlar ilahi olmak ister.”

Wes burnunu buruşturdu. “Bundan emin değilim.”

“Öyle mi? Peki ya sen ve Maggie? Bunu neden yapıyorsunuz?”

“Onun aklından neler geçtiğini bildiğimi iddia edemem.”

“O zaman kendi adına konuş.”

“Bu benim hayallerimi gerçekleştirmek için son şansım. Aileme yardım etmek için tek şansım bu.” Ve işte yine duygularına gömülmüştü. Wes içkisini tek yudumda bitirdi, çaresizce duygularından kaçmaya çalışıyordu.

“Peki, şu anda bunu düşünmeyelim.” Wes onun gözlerine yansıyan ateş ışığının ardındaki ifadesini okuyamıyordu ama yüzünde çok tuhaf bir gülümseme vardı. “Bu gece başka ne yaramazlıklar yapabiliriz?”

Bu sorudaki müstehcen ton onu ürkütmüştü. Aynı şekilde cevap veremeden bir boru sesi meydanda yankılandı. Kendisi de dahil olmak üzere birkaç turist irkildi, bir bebek ağlamaya başladı ve kalabalık çılgılık attı. İnsanlar etrafından dolanıp sahile doğru ilerledi.

“Neler oluyor?” Wes gürültüyü bastırmak için bağırdı.

“Atış yarışması.”

Doğru, atış yarışması. En başta burada olmasının sebebi buydu. “Ah! İzlemeye gitmeliyiz.”

Annette yanına yaklaşıp yüzünü buruşturdu. “Gerçekten izlemek zorunda mıyız?”

Tabii ki zorundalardı. Margaret'ı görmeliydi.

Annette'in sessiz kalmasına anlam verememişti ama bu konuda ona baskı yapamadan birbirlerinden ayrıldılar. Wes, insan kalabalığı ve binlerce sesin gürültüsü arasından ne bir şey duyabiliyor ne de bir şeye odaklanabiliyordu. Kaosun içinde bir yerde fincanını ve daha da trajik olanı elmasını kaybetti. En azından alkolün sersemletici sıcaklığı paniğinin şiddetini azaltıyordu.

Wes kalabalığı takip etti, sahile itilene kadar nehirdeki bir yaprak gibi salınarak ilerledi. Şenlik ateşleri ufku delip geçerek aya doğru yükseliyordu. Ava sadece bir hafta kala, yarı açık bir göz gibi onu izliyordu. Karanlık etrafında dolanıp duruyordu ama görüşünün mide bulandırıcı çalkantısı sebebiyle kıyıda sıralanan yarışmacıları zor seçiyordu. Neredeyse anında buldu onu.

Margaret.

Kenarda, onca insanın arasında tek başına duruyordu. Rüzgâr saçlarını karıştırıyordu ve boynundaki bir kolyeyi tutmaya hazırlanıyormuş gibi ensesinden savuruyordu. Ensesindeki kırpılmış saçların narin derisini görebildiğini ve sonra ağzıyla onu nasıl bulabileceğini hayal etti. Bunu yaparsa ne gibi sesler çıkaracağını bilmek istiyordu. Onu tam burada kumun üzerine sürüklemek ve annesinin laboratuvarında yaptığı gibi vahşi ve arzulu bir şekilde kendisine bakmasını sağlamak istiyordu. Dudaklarındaki tuzu öpmek ve dizini onunkinin arasına sokmak istiyordu ve...

Tanrı aşkına, bu şey çok güçlüydü.

Birinin ona dik dik baktığını zar zor fark etti. Başını çevirdiğinde Jaime Harrington'ın gözlerinde şaşkın bir öfkeyle kendisine baktığını gördü. Viskinin oluşturduğu bulanıklık yüzünden her şey kıpkırmızı görünüyordu. Margaret onu Jaime'den uzak durması için uyarmıştı ama bu gece bunu yapmak istediğini sanmıyordu.

"İşte buradasın!" Annette onu kolundan yakaladı. "Gerçekten burada kalıp bunu izlemek zorunda mıyız? Çok sıkıcı."

“Sadece birazcık. Margaret’in atışını görmek istiyorum.”

“O iyi. Gerçekten iyi. Başka bilinecek ne var ki? Bir şey görebilmek için çok karanlık.”

Sunucu, “Jaime Harrington ve Peter Evander.” diye anons etti.

“Ben Harrington’ı da izlemek istiyorum.” Wes omuz silkerek kalabalığın önüne doğru ilerledi. Annette hayal kırıklığına uğramış gibi boğuk bir ses çıkardı ve peşinden gitti.

Her adımda toprak ayaklarının altında yalpalıyor ve şenlik ateşinden tıslayan kıvılcımlar görüşünü turuncu bir parıltıyla dolduruyordu. Yine de Jaime’nin kasıla kasıla poligona gelişini izlerken her şey netleşti. Silahını ateşledi ve hava bir ısı parıltısı kadar ince bir enerjiyle dalgalandı. Wes bunun farkına varınca başından aşağı kaynar sular inmiş gibi hissetti.

Jaime hile yapıyordu.

Wes etrafına baktı ama kimse buna aldırmış etmiyordu. Bunu başka kimse görmemiş miydi? Nasıl olur da silahının büyüğü olduğunun bu kadar belli olduğunu kimse fark etmezdi? “Sanırım o hile yapıyor.”

Annette onun yanında kaskatı kesildi. “Nasıl anladın?”

“Silah...” Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. “Belli ki kurcalanmış. O hile yapıyor.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Biliyorum işte.”

“Sadece biliyor musun?” Sanki ona bağırdığını duyurmak istercesine sesini sertçe alçalttı. “Tamamen kafayı bulmuşsun Wes.”

“Ben ayığım.”

“Gerçekten değilsin.” Yanağını tutup yüzünü kendisine çevirdi. “Hadi ama. Gidelim buradan.”

“Nereye gideceğiz?”

“Başka bir yere.” Serbest elini Wes’in göğsünden aşağıya doğru kaydırdı, kaburgalarına baskı yapıyordu. Ona çok önemli bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi baktı. “Jaime ya da Maggie hakkında konuşmak istemiyorum. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum.”

Wes nefes alıp verdi. “İstemiyor musun?”

“Hayır, istemiyorum. Lütfen?”

Lütfen. Tek bir kelime onu öldürebilseydi, bu olurdu.

Yenik düşmek çok kolaydı. Alkol düşüncelerini bulanıklaştırırken hiçbir şey hakkında gerektiği kadar endişelenmeye cesaret edemiyordu. Annette’in dile getirilmemiş vaatleri, önündeki otuz dakikanın ötesini düşünmesini zorlaştırıyordu. Ayrıca, o haklıydı. Bu kadar sarhoşken kimse ona inanmazdı. Jaime’nin hilesi onu ve Margaret’i etkilemeyebilirdi bile.

Neden sana yalan söylemesin ki? Mad’in annesini nasıl terslediğini hatırladı. Hayatında bir gün bile kendinden başka kimseyi düşünmemiş bencil bir çocuk.

Mad de onun hakkında haklıydı. Belki de tüm yapacağı buydu. Belki de duygularını bastırmak yerine, başlangıçta asil duygulara sahip olduğuna inanarak kendini kandırmıştı. Ne de olsa istediği tam olarak buydu. Karmaşık olmayan, ona kendi zayıflıklarını unutturacak bir şey. Avı kazanmak soyut bir hayaldi, deneyip ve başaramazsa onu mahvedecek bir hayal. Ama Annette’in vücudunu kendi vücuduna bastırdığını hissetmek güvenilir ve rahatlatıcıydı.

“Ee?” Annette onu kravatından tutup alınları birbirine değene kadar kendine çekti. Nefesi sıcaktı ve tarçın kokuyordu.

“Jaime Harrington ve Margaret Welty,” diye duyurdu sunucu.

Margaret.

Onun adını duyunca suçluluk duygusuyla midesi bulandı; kendisinden başka biriyle ilgili bir his duyuyordu. Tanrı aşkına,

Mad onun hakkında çok yanlış düşünüyordu. Her konuda. Bunu gözden kaçırmamasına nasıl izin vermişti? Margaret'ı yüzüstü bırakamazdı. Şadece hırsları tehlikede olduğu için değil, ailesini, ülkesini ve onu önemseydiği için de bırakamazdı.

"Gerçekten çok üzgünüm." Annette'in ellerini kravatından dikkatlice çekti ve bıraktı. "Gitmek zorundayım."

"Bekle!"

Ondan uzaklaşıp atış poligonuna doğru ilerledi. Ayağına bastığında biri ona tısladı ama durup özür dileyecek vakti yoktu. Margaret ve Jaime birazdan atış yapacaklardı ve ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Jaime hilekâr bir orospu çocuğuydu ama silahı değiştirmek için ne yaptığını bulamazsa büyüü geri alamazdı. Tabii daha geniş çaplı bir hile yapmadıysa...

Aklına bir fikir geldi. Barut, potasyum nitrat, odun kömürü ve kükürttten başka nedir ki? Sadece *nigredo* yapacak kadar yaklaşması ve çizecek bir şey bulması gerekiyordu.

Cebinde muhtemelen yarısı ezilmiş bir tebeşir vardı ama işe yarayacak kadar derisine işlemezdi. Boynundaki kırmızı kürkü ve yanaklarındaki siyah yüz boyası dışında her yeri beyaz olan genç bir kadın görene kadar kalabalığı taradı. Bu işine yarardı.

"Whiskers." Şu anda tutarlı bir cümleyi nasıl kuracağını hatırlayamıyordu, bu yüzden kelimeyi toparlayabildiği kadar istekle doldurdu.

Kadın şaşırmişti, sonra kendi yüzünü işaret etti. "Ne? Biraz ister misin?"

Wes başını salladı.

Kadın çantasına uzandı ve ona yapışkan olarak tanımlayabileceği bir kap uzattı. Görüşü iki katına çıktı ve kapağı çevirirken neredeyse düşürüyordu. Hayatında hiç bu kadar sarhoş olmamıştı. Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde parmak ucunu

boyaya batırdı ve elinin arkasına bir dönüşüm çemberi çizmeyi başardı. Çim gibi iri ve soğuktu.

“Teşekkür ederim, hanımefendi.” Boyayı kadına geri verdi. “Artık gitmem gerekiyor.”

“Tamam, tatlım. Orada iyi şanslar.”

Jaime omuzlarını geriye atıp kalabalığın arasından sıyrıldı ve su kenarındaki yerini aldı. Bir saniye sonra hepsi boşa gidecekti.

“Hey, Harrington!” Wes bağırdı. Sesi neredeyse tüm gürültünün içinde boğulacaktı ama Jaime onu duydu. Başını eğip ona baktı, gözlerinde kötü niyetli bir parıltı vardı.

Wes tüm özgüvenini toplayarak ona doğru yürüdü. İnandırıcı bir şekilde dengesini kaybetmesi için fazla rol yapması gerekmiyordu; tökezleyerek ilerlerken bir elini Jaime’nin omzuna attı. Üzerinde lekeli bir *nigredo* formülü olan diğer eli ise silahının gövdesini yakaladı. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Avucunun altında, elektrik prizinin kısa devre yapması gibi, boğuk beyaz bir ışık kıvılcım saçtı ve aralarında ince bir sülfürik dumanı yükseldi. İşe yaradığını umdu.

“Belki de biraz ağırdan almalısın, Winters. Kendini aptal yerine koyuyorsun.”

“Özür dilerim, özür dilerim. Sadece sana demem gerekiyordu ki sik– yani iyi şanslar.”

Jaime’nin yüzü fena halde kızardı. Birkaç kişi sabırsızca yuhalıyordu. Margaret suyun kenarından, o güzel kahverengi gözleriyle onu süzüyordu. Ne dediğini anlaması için konuşmasına gerek yoktu. *Ne halt ediyorsun sen?*

Wes ona göz kırptı ama tepkisinin keyfini çıkaramadan biri onu kalabalığa geri sürükledi. Jaime’nin uşağı Mattis’ti. “Kendine gel dostum,” diye mırıldandı.

Kör Tilki’de gördüğü aynı kızıl saçlı kız, Jaime’nin simyacısı, sıırıttı ve ona doğru eğilip “İyi denemeydi,” diye fısıldadı.

Jaime suya yaklaştı ve tüfeğini dengesizce havaya kaldırdı. Tetiği çekti ve silah, tekleyen bir motor gibi ses çıkardı. Mermi havada durgun bir kavis çizerek yere süzüldü ve usulca suya düştü.

Kalabalığın içinde mırıltılar yükseldi. Mattis'in tutuşu gevşedi. Simyacı kızın dudakları dehşetle aralandı. Jaime omzunun üzerinden dönüp ona dik dik baktığında, Wes onun anladığını fark etti. Belki ayık olsaydı, bir nebze olsun kendini koruma hissi duyardı. Ama şu anda, zil zurna sarhoştur ve kafası güzelken tek yapabildiği bir elini cebinden çıkarıp el sallamaktı.

Margaret rahatsız edici derecede sessizdi. Kazanmıştı ama hiç mutlu değildi.

Wes, görüşünü kaplayan hülyalı sisin içinden, hayatındaki diğer her şeyde olduğu gibi onun atışını da aynı duygularla izlemişti. Ama sunucu onu galip ilan ettiğinde, ilk hareket listesindeki isimleri okuduğunda ve en fena kalabalığın arasından sıyrıldıklarında bile, Margaret'in taşlaşmış ifadesi değişmemişti.

Wes şimdi onu yan profilden görebiliyordu, yüz hatları lamba ışığında inceliklerle çizilmişti ama onun endişeli ve dikkatli olduğunu söyleyebilirdi. Wickdon'un sınırına, kaldırım taşlarının yerini toprağa ve çimlere bıraktığı yere varana kadar Wes kendini tuttu.

"Margaret." Onu duymazdan gelince tekrar, "Maggie," dedi.

"Ne?"

"Aklından ne geçiyor?" Sonunda onun dikkatini çekmeyi başardığında bu sorunun yanıtını ne kadar çok öğrenmek istediğini fark etti. Şu anda ondan o kadar çok şey istiyordu ki. Her şeyden çok, onun gülümsemesini görmek istiyordu. "Başardın. İlk hareketi biz yaptık. Kutlama yapmamız gerekmez mi?"

Margaret sonunda ona bakmaya tenezzül etti ama neredeyse bakmamasını dileyecekti. Neden üzgün olduğu dünyanın en bilinen şeyiymiş gibi, hayal kırıklığı ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle onu inceledi. "Sarhoş musun?"

"Hayır," dedi Wes savunmacı bir tavırla.

Margaret muhtemelen onu azarlamak için ağzını açtı ama onu azarından kurtaran kişi Jaime oldu. "Hey, Winters."

Daha iyi bir adam olsaydı, yürümeye devam ederdi. Ama durup arkasını dönerken ayakkabıları kaldırım taşlarını aşındırdı. Jaime'nin gözleri buz gibiydi. Ürkütücü, soğuk bir mavi tondaydı.

"Ah," dedi Wes. "Selam."

Gergin bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Sahilden dönen insanların kahkahalarını duyabiliyordu. Uzaktan gelen davul sesleri göğüs kafesinde atıyordu. Ama bu ıssız sokakta sadece üçü duruyordu.

"İkiniz de burunlarınızı ait olmadıkları yerlere sokuyorsunuz," dedi Jaime.

"Wes." Margaret'ın sesi sakindi ama gerginliğini hissedebiliyordu. "Gitmeliyiz."

Wes omuzlarını geriye attı. "Sen karışma, Margaret."

"Ah, hayır. Ufak, samimi sohbete katılmadan hiçbir yere gitmiyor." Jaime aralarındaki mesafeyi kapattı. Jaime'nin sert bakışlarına karşılık vermek için boynunu geriye atması Wes'in biraz başını döndürdü. "İlk harekette olmamalıydın. Orada yaptığın numara neydi?"

"Ben herhangi bir numara yapmadım. Öte yandan sen..."

Jaime buruk bir şekilde güldü. "Sen, lanet olası, her şeye burununu sokuyorsun."

"Sen de lanet olası bir korkaksın!" Wes elini cebine attı ve parmaklarını bir tebeşir parçasına sürttü. Tebeşiri ortaya çıkardığını-

da Margaret ve Jaime ona sokak kavgasında kullanılan bir sustalı bıçakmış gibi aval aval baktı. Wes, gücün verdiği heyecanın keyfini çıkarıyordu. "Hâlâ beni denemek istiyor musun? Daha önce senin silahındı. Bu gece başka ne kaybetmek istiyorsun? Derindeki tüm karbonu yakmama ne dersin?"

Barut gibi basit bir şeyi ayrıştırmak bir şeydi. Bir insanı tamamen ateşe vermek ise şu anda sahip olduğundan çok daha fazla uzmanlık ve ayıklık gerektiriyordu. Yine de kendine engel olamadı. Jaime'nin korkmasını istiyordu, tıpkı kendisinin korktuğu gibi.

Ama sonra Jaime'nin yüzündeki korku kendini beğenmiş bir ifadeye dönüştü. "Bunu yapamayacaksın. Sen simyacı değilsin. Sadece bir ayyaşsın."

Wes tebeşiri kırılğan bir çınlamayla kaldırım taşlarının üzerine bıraktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi iyi bir köpek gibi sürünecek evine git. Pis bir Yu'adır sıçanının köpeği—"

Görüşü karardı. Jaime ona hakaret ediyordu ama daha da kötüsü Margaret'a da hakaret ediyordu. Belki Annette ona karşı çıkamayacak kadar korkaktı ama Wes'in canına tak etmişti. Yumruğunu savurdu ve Jaime'nin alaycı suratına indirdi.

Adrenalinin etkisi geçer geçmez canı çok yanacaktı ama Jaime'nin acı dolu haykırışının tatlı sesi her şeye değerdi. Şaşkın ifadesini görmek baş döndürücü bir heyecan veriyordu. Patlamış dudağı olgunlaşmış bir incir gibi şişmiş ve morarmıştı. Neden devam etmesin ki? Tam bir darbe daha indireceği sırada Margaret, Wes'i yakasından öyle sert bir şekilde yakaladı ki Wes geriye doğru sendeledi.

"Bu kadar yeter." Wes onu hiç şimdiki kadar muhteşem ve vahşi görmemişti, gözleri sokak lambasının sarı ışığında parlıyordu. Bir eli sırtındaki silahın üzerindeydi.

Jaime'nin kurnaz bakışları ikisi arasında gidip geldi. Wes'in ayakkabısına bir ağız dolusu kan tükürdü. "Pekâlâ, Winters. Pekâlâ."

Bu anlaşılmaz kelimelerin içinde bir yerlerde bir tehdit vardı.
"Gidelim," dedi Margaret.

"Siz bittiniz," dedi Jamie. "Beni duydunuz mu? Bittiniz."
Bittiniz. Kelimesi boş sokakta yankılandı.

Margaret, Wes'i dirseğinden yakaladı ve onu sürükleyerek götürdü. Uzaklaşır uzaklaşmaz Margaret ona saldırdı. Onu irkiltecek kadar sert ama gerçekten acıtmayacak bir şekilde omzuna vurdu.

"Ah!" Wes vurduğu yeri ovuşturdu. "Bu da neydi şimdi?"

"*Aklından* ne geçiyordu? Silahına bu şekilde müdahale etmek son derece düşüncesizdi. Ve birine ona saldırdığını söylerse, bizim de diskalifiye olabiliriz! Anlaman için ne söylemem gerekiyor? Seni durdurabilmek için ne yapabilirim? Nerede mücadele edeceğini seçmek zorundasın ve artık bunu yapamazsın."

Bu sözleri Wes'i çok etkiledi. Ağabeylik yaptığı süre boyunca iki eliyle sayamayacağı kadar çok zorbalıkla mücadele etmişti. Kız kardeşleri her zaman minnettar olmuştu ama Margaret ona, bir köpek yavrusunun burnuna yumruk atmış gibi davranıyordu. "Düşünecek ne vardı ki? Başka ne yapabilirdim ki? Hile yapmasına izin vermeyecektim ve senin hakkında böyle konuşmasına da kesinlikle izin vermeyecektim!"

"Ah, benim yüzümden miydi?" Sesi küçümseyiciydi.

"Evet! Öyleydi!"

"Senin egona yakıt olmakla ilgilenmiyorum. Jaime'nin söylediği bağınazca şeyler yüzünden acı içinde olmasını isteseydim, onu kendim yumruklardım."

Wes'in buna verecek bir yanıtı yoktu. Utanç, midesini bulandırdı.

Margaret derin bir iç çekti ve burnunun kenarını sıktı. Yüzündeki öfke yavaş yavaş dağılıyordu. "Jaime muhtemelen kimseye anlatmayacaktır. Olanları itiraf edemeyecek kadar utanacaktır. Ama ava kadar beladan uzak durmalısın."

“Bela beni buluyor.”

“Hayır, sen belayı arıyorsun ve ben seni her zaman hizada tutmak için yanında olamam.”

Wes inanamayarak güldü. “Bunu yapmana gerek yok.”

“Açıkçası var.”

“Bu senin işin değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Bana bakıcılık yapmak ya da evi bir hizmetçi gibi temizlemek ya da her akşam ikimiz için yemek hazırlamak senin işin değil ya da Tanrım, Margaret, kendinden başka herkesle ilgilenmek senin işin değil.”

Ona vurmuş gibi irkildi. “Ve herkesi korumak da senin işin değil. Senin hakkında zaten kötü düşünecek insanlara kendini kanıtlamaya çalışmanın da bir anlamı yok.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Onu öldürmekle tehdit ettin.”

“Ah, hadi ama. Öyle demek istemedim!”

“Ciddi olup olmaman önemli değil,” diye tersledi. “Bu sana iyi hissettirdi mi?”

Bunu inkâr edemezdi. İyi hissettirmişti. O muhteşem an için kendini durdurulamaz hissetmişti.

“Hayatınla, simyanla yapmak istediğin şey gerçekten bu mu?” diye devam etti Margaret. “Tıpkı Jaime gibi, diğerleri gibi mi olmak istiyorsun? Bir zorba mı olmak istiyorsun?”

Bu cümleler göğsünün ortasına bir kurşun gibi saplandı. Pişman olacağı bir şey söylemeden önce topuklarının üzerinde döndü ve malikâneye doğru yürümeye başladı.

Margaret sabırsızca arkasından, “Wes,” diye seslendi. “Wes?”

Arkasına bakmadı.

Margaret onun hakkında yanıliyordu. Bu dünya zorbalarla doluydu ama Wes onlardan biri değildi. Onlar ev sahibi olan ve

her ay kirayı arttıran insanlardı. Onlar fabrika sahibi olan ve babasının ölümü ya da annesinin yaralanması için herhangi bir sorumluluk almayı reddeden insanlardı. Onlar Jaime Harrington gibi, New Albion topraklarında zengin doğdukları için herkesi ezip geçebileceklerini düşünen çocuklardı.

Onlar gibi insanlar var oldukça –bedenlerini, paralarını ve soylarını bir polis sopası gibi kullanan insanlar– Wes kimseyi koruyamazdı. Çünkü Margaret ne derse desin, onun işi, amacı buydu. Simyanın temel ilkesi buydu: Her Şey Tanrı'dır ve Tanrı Her Şeydir. Aşağıda ne olursa yukarıya, yukarıda ne olursa aşağıya yansır.

Bir kişiyi korumak, hepsini korumak demektir.

Ama bunu simya olmadan yapamazdı. Güç olmadan yapamazdı.

M argaret ön kapıyı açtığında malikâne her zamanki gibi ölüm sessizliğine bürünmüştü. Her şeye rağmen, bu onu kızdırdı. Kızgındı çünkü korkuyordu. Wes'in gözlerinde gördüğü şeyden korkuyordu, Jaime'nin şimdi yapacaklarından korkuyordu, önemseddiği için korkuyordu.

"Wes?" diye seslendi. "Evde misin?"

Sadece sessizlik hâkimdi.

Yıllardır bu eve göz kulak oluyordu. Bakımsız haliyle bile onun sığınağı olmuştu. Her köşesi, her kuytusunu ve her sıcak, güneşli noktası anılarla doluydu; buranın bir zamanlar hayat, neşe ve mutluluk dolu bir ev olduğunu hatırlatıyordu. Ama şu anda, evin boşluğu geriye kalan tek kişinin kendisi olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyordu. Gölgelemler onu bütünüyle yutsa bile bunun hiçbir önemi yoktu çünkü burada yasını tutacak kimse yoktu. Nerede olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu soran annesi neredeydi? Kasabanın en zengin, en güçlü adamının oğluyla kavga eden çocuklarla ilişki kurmamasını söylemek için neredeydi?

Evelyn'in onu azarlaması için neler vermezdi.

Merdivenleri çıkarken Bela yatak odasından dışarı fırladı. Kuyruğu uykulu bir şekilde sarkıyordu ama yine de Margaret'i görünce ona kuyruk salladı. Esnedi, yüksek perdeden gelen bir ses onun ruh halinin baskıcı ağırlığını kırdı. Margaret yanında diz çöktü ve elleriyle kulaklarını çekiştirirdi. "Sen iyi bir çocuksun, Bela."

Margaret alnını onunkine yaslayıp inledi, Bela bir kez olsun itiraz etmedi. İstese bile duygularını ondan asla saklayamazdı. Köpekler her zaman anlardı.

Ön kapının kilidi bükülerek açıldı ve menteşeler yaralı bir hayvanın inlemesi gibi gıcırdadı. Bela ondan uzaklaşıp alçak ve uyarıcı bir şekilde hırladı.

"Ah, kapa çeneni, Bela," dedi Wes. "Benim."

Margaret, ikinci katın sahanlığındaki gölgelerin içine girdi. Tünediği yerden onun ayakkabalarını bağcıklarını çözmeden çıkarışını ve fuayeye fırlatırken neredeyse tökezleyişini izledi. Sonra, ceketinin düğmelerini karıştırdı. Kumaşın hışırtısı ve birkaç *mırıldanma* ona ceketten kurtulmakta zorlandığını gösteriyordu.

Wes abartılı bir dikkatle merdivenlerden yukarı çıktı. Merdiven ağırlığının altında inliyor ve her basamakta ağırlığını hafiflettiğinde çiviler neredeyse komik bir ses çıkarıyordu. Yapılacak en mantıklı şey odasına gitmek, kapıyı kilitlemek ve uyanık olduğunu düşünmemesi için tüm ışıkları kapatmaktı. Şu anda suratı asık, fırtınalı ve *sarhoşken* onunla konuşmak verimli olmazdı.

Ama onu ve dağınık saçlarını görünce, içinde kök salmış öfke bir anlık ateş gibi tutuştu. Bu öfke mantıksız ve anlaşılmazdı, bu da onu sadece bağlarından kopmuş hissettirdi. Bir şeyleri dosyalamayı, onları anlamak için ciltlerini saklamayı severdi. İçeride ve dışarıda her şeyi düzenli tutmayı. Ama Wes onun içinde bir şeyleri kırmıştı.

İstese de artık duygularını zapt edemezdi.

Margaret, koridorda parmak ucunda yürüyerek ona yaklaştı. Pencereden süzülen loş mavi ışıktaki gözleri hasat ayları gibi yuvarlak ve parlaktı. Tezgâhtan bir şeyler aşırırken yakalanmış bir köpeğe benliyordu.

“Margaret?” diye yüksek sesle fısıldadı.

Margaret ona niye fısıldadığını ya da başka kimi beklediğini sormak istedi ama ona o kadar kızgındı ki konuyu saptırmak istemiyordu. Cevap vermeden önce, burun buruna gelene kadar aralarındaki mesafeyi kapattı. Aklına ilk gelen soru, “Ne yapıyorsun?” oldu.

“Yatmaya gidiyorum,” dedi Wes savunmacı bir şekilde. “Sen ne yapıyorsun?”

“Seni bekliyorum.”

“Neden?”

“Çünkü eve dönerken Jaime’nin senin için geri geleceğinden endişelendim.”

Küstahlığı biraz olsun dinmişti ama sesinde hala kibirli bir ton vardı. “Artık için rahat olabilir. Tek parça halinde ve tamamen yalnız geldim.”

Belli ki dramatik bir kapanış yapmak istiyordu ama topuklarının üzerinde dönerken dengesini kaybetti ve kendini tırabzana sıkıştırdı. Karanlığın içinden sağ elinin parmaklarının şişmeye başladığını görebiliyordu.

Margaret uzun bir iç çekti. “Sana biraz su getireyim.”

Bu senin işin değil, demişti Wes, Margaret’a. Kendin dışında herkesle ilgilenmek senin işin değil.

Ama öyleydi. Babası gittikten sonra Evelyn’e bakmak onun görevi haline gelmişti, çünkü Evelyn kendini yok etmeye çok kararlıydı. O olmadan dünya nasıl bir arada duracaktı? Kendini

meşgul edemezse o nasıl bir arada duracaktı? Ve belki de en yakıcı soru: Wes ne zaman onun yörüngesine girmişti? Onun ucuz sözlerine ve şovmen gülümsemesine o kadar kanmıştı ki.

Wes'in yanıtını beklemeden, buzluktan bir bardak su ve bir torba donmuş bezelye almak için aceleyle aşağıya indi. Döndüğünde yatak odasının kapısı kapalıydı. Margaret kapıyı usulca çaldı ve bekledi. İçeriden ses gelmeyince kalçasıyla kapıyı iterek açtı fakat kapının arkasında engelleyici bir şey vardı. İçeride barikat mı kurmuştu? Margaret onun böyle maskaralıklar yapabileceğine ihtimal vermiyordu.

Homurdanarak omuzlarıyla zorlayarak içeri girdi ve ışığı yaktı. Kesinlikle barikat kurmuştu. Yerdeki giysi yığınının bir kenara itti ve dehşet içinde odanın geri kalanına baktı. Eşyaları her yere saçılmıştı. Kravatlar sandalyesinin arkasına dolanmıştı. Kitaplar küçük bir şehir manzarası gibi sıradan yığınlar halinde yere dizilmişti. Defter kâğıdı parçaları kar gibi her yeri kaplamıştı. Annesinden daha iyi bir durumda değildi.

Wes gitmişti.

Elinde su ve bezelye poşetiyle boş odanın ortasında aptal gibi dikiliyordu, ta ki kapı büyük gürültüyle açılıp duvara çarpana kadar. Wes eşikte belirdi ve büyük bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne?" dedi Margaret.

"Haber vermeden öylece odama giremezsin. Ya çıplak olsaydım?"

"Ya olsaydın, Wes?"

"Oho, beni uygunsuz yakalamaya mı çalışıyorsun?" Takdire şayan bir şekilde geveleyerek konuşuyordu, konuşması alayla karışık flörtüzdü. "Margaret, Margaret, Margaret..."

Margaret gözlerini devirdi ve yatağın kenarını işaret etti. "Otur."

Wes itaat etti. Margaret onun yanına oturdu ve elini iki elinin arasına aldı. Parmak eklemleri şimdiden mavi ve kırmızı benek-

lerle kaplanmıştı. Parmak uçlarını çürüklerin üzerinde gezdirdiğinde nefesi kesildi. "Acıyor mu?"

"Hayır."

Elbette acımıyordu.

Pencereden süzülen ay ışığı dantel kadar zarıftı. Wes'in siyah saçlarına gümüş bir katman yansıtırken, hüzünlü bakışlarındaki koyu kahve rengini yumuşatıyordu. İçindeki küçük bir parçası onun adını boş yatak odasına haykıran parçası, bu görüntüyle oyalanmak istiyordu. Ona karşı hissettikleriyle hala boğuşuyordu. Ama şu anda onun disipline ihtiyacı vardı, yaltaklanmaya değil. Margaret buz poşetini onun şişmiş yumruğunun üzerine bastırdı ve itirazını duymazdan geldi.

"Bana karşı nazik ol. Ben narin biriyim."

"Ölmeyeceksin." Wes'in elini kucığında tutup sabitledi. Avuç içi dizine sıcaklık değiyordu, aralarındaki donmuş bezelyelerin soğukluğuyla hoş bir tezat oluşturunuyordu. "Bu senin kendi hatan zaten."

"Sanırım." Bir an sessizleşti. "Anlamıyorum. Jaime de ilk hareketi geçti ama para ödülüne ihtiyacı yok ki."

"Çoğu için mesele para değil. Kasabanın güvenliğiyle bile ilgili değil. Mesele *hala*'yı öldürmek ve daha da önemlisi onu kimin öldüreceğidir." Margaret bakışlarını yere indirdi. "Bu bizim gibi insanlara teslim edecekleri bir onur değil."

"Bizim gibi insanlar' derken ne demek istiyorsun?" Wes birden ayrılmıştı.

"Jaime gibi olmayan insanlar," diye kıvırdı Margaret. "*Hala*'yı öldüren kişi Tanrı'nın işini yapmış demektir ve bu da olabilecek en vatanseverce şeydir. Hepsi sembolik. Bir kahramanın ne olduğunu tanımlamak. Doğaya hükmetmek. Peki senin gibi birinin kazanması ne anlama gelir? Onlar için söz konusu olan ulusun ruhudur."

“O zaman kazandığımızda oldukça kahramanca olacak. Kabul et Margaret. Onu yumruklamak oldukça kahramanca bir hareketti.”

Bunu kabul etmiyordu. Hatırladığı tek şey, Jaime’nin bir av köpeği gibi üzerine geldiğini gördüğünde yaşadığı panik ve Jaime’nin kanlı yüzüne bakarken Wes’in gözlerindeki o aç bakıştı. Müdahale etmemiş olsaydı, kim bilir neler olurdu? Jaime kendini tutmazsa neler olacağından hala korkuyordu. “Niyetin asil ama hareketlerin pervasızca. Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun.”

“Evet, biliyorum Margaret.” Onun sesinin bu kadar bitkin çıktığını ilk kez duyuyordu. “Gerçekten daha önce onun gibi insanlarla uğraşmadığımı mı sanıyorsun? Şehrin her yerindeler ve bu ülkeyi yönetiyorlar. Sumic kiliselerini yakıyorlar. Yu’adir’i üniversitelerden uzak tutuyorlar ve vitrinlerindeki tüm camları kırıyorlar. Açlıktan ve katliamlardan kaçan insanlara göç kotası koyuyorlar. Bizi gecekondularda yaşamaya ve bizi öldürecek işlerde çalışmaya zorluyorlar. Onlar...” dedi ve durdu, boştaki elini saçlarında gezdirdi. “Bundan bıktım usandım. Buna katlanmaktan bıktım. Sen bıkmadın mı?”

“Başka ne yapabiliriz ki?”

“Karşı koyarız.” Hayal kırıklığı sesine yansıyor. “İsyan ederiz. Görüş beyan ederiz. Herhangi bir şey yapabiliriz.”

“Bunun bana bir faydası olmaz. Burada bir başımayım.”

“Hayır, değilsin.”

Artık bu sırrı saklamaya dayanamıyordu. Ona bu kadar ciddi bakarken. Onu uzak tutmaktan bu kadar bıkmışken. “Ben Yu’adir’im.”

İtirafının ardından sadece perdelerin cereyandaki yumuşak hışırtısı ve nefesinin dengesiz sesi duyuluyordu. Margaret bir tepki vermesi için kendini hazırladı ama Wes sadece kaşlarını çattı. “Bunun ne önemi var ki? Ben senin yanıdayım.”

Margaret öyle bir rahatlamıştı ki neredeyse bayılacaktı.

“Umursamaz davrandığımı düşündüğünü biliyorum,” diye devam etti Wes. “Ama başka türlü olamam. İşlerin gidişatını değiştireceksem sessiz kalamam ya da taviz veremem. İşim bittiğinde, büyükanne ve büyükbabalarımızın nereden geldiğinin bir önemi kalmayacak.”

Böyle bir dünya hayal edemiyordu. Ama zaten hiçbir zaman Wickdon’un sahil şeridinden ötesine geçmemişti. “Bu hayalin gerçeğe dönüştüğünü görmekten başka bir şey istemiyorum ama biz kazanmazsak dünyayı değiştiremezsin. Önce Jaime seni öldürürse zirveye çıkamazsın. Beni dinlemelisin. Sana yardım etmeme izin vermelisin.”

Simyanın seni tüketmesine izin veremezsin.

Ama bunu dile getirmedi. Kelimeler boğazında düğümlendi.

Normalde çok etkileyici biriydi. Ama şu anda onu hiç okuyamıyordu. “Büyük hayallerin olmadığını söylediğini sanıyordum.”

“Sadece hayatta kalmak istiyorum. Annemi tekrar görmek istiyorum. Bu benim için yeterince büyük bir hayal.” Margaret onun elini kendi elleri arasın alıp sıktı. “Ben de senin hayallerini gerçekleştirmene yardım etmek istiyorum. Hayallerimiz birbirine bağlı. Bana söylediğin bu değil miydi?”

Wes o kadar sarhoştı ki, nefesindeki tadı alabiliyordu. Barut, tıraş losyonu ve deniz gibi kokuyordu. Ona yaşadığını hissettiren her şey gibiydi. “Bana yardım mı etmek istiyorsun? Nasıl?”

“Şimdi mi? Sana danışmanlık yapmama izin ver. Seni korumama izin ver.”

“Peki ya kazandığımızda? Sonra ne olacak?”

“Sana annemle nasıl baş edeceğini öğreteceğim.”

Wes başını salladı. “Ondan sonra?”

Ondan sonra diye bir şey yoktu. “Bilmiyorum.”

Wes sinirli ve histerik bir ses çıkardı. "Gitmek istemiyor musun? Dünyayı görmek? Seni sadece babanın taptığı tanrıya göre yargılamayacak insanlarla tanışmak?"

"Burayı seviyorum. Sessiz bir yer."

"O zaman belki seninle kalırım."

"Hayır." Sesinin bu kadar güçlü çıkması onu ürküttü. Margaret bunun nereden çıktığını ya da ona ne olduğundan emin değildi. "Benden sıkılırsın. Yalnız kalırsın."

"Senden asla sıkılmam," dedi yalvarırcasına. "Bir düşünsene. Tren istasyonunun hemen yanında bir ev inşa edebiliriz. Ben haftada birkaç gün şehre giderim, hafta sonları da pazara gidip turta, reçel falan yaparız. Işıltı için bir mera, sen ve Bela için ormanlık alan ve isteyebileceğin tüm güneşli mekânda okuma yerlerin olur."

Ona bu geleceği tarif ettiğinde, neredeyse gözünde canlandırılabiliyordu. Çok güzel hayalleri vardı. "Peki ya sen?"

Göz göze geldiklerinde nasıl nefes alacağını unuttu. Gözlerinin rengini daha önce de fark etmişti; kızılağaç kadar yoğun, ıslak toprak kadar koyu bir kahverengiydi. Bu kez, gözlerinin rengini fark etmek onu istemekten daha derinden harekete geçirdi.

Wes aptal olduğu kadar zekiye de. Hırslı ve tembel, bağışlayıcı ve bencil, düşünceli ve umursamaz... Tüm bu zıtlıkları simyasal bir reaksiyon gibi mükemmel bir bütün içinde bir araya geliyordu. Özünde iyi ve nazik biriydi ve ona el üstünde tutulması gereken bir şeymiş gibi bakıyordu. Bu onu başarısızlıktan ve ölümden daha çok korkutuyordu.

"Bunu söylememe gerçekten ihtiyacın var mı, Margaret?"

Margaret ellerini geri çekti.

Wes sinsice gülümsedi. "Benim görmüş geçirmiş olduğumu düşünen tüm o güzel taşralı kızlar."

Hayal kırıklığı ve rahatlamanın ikisi birden üzerine çöktü. "Kapa çeneni ve suyunu iç."

"Tabli, efendim." Komodinin üzerindeki bardağı alıp isteksizce bir yudum içti.

"Hepsini bitir."

Wes kaşlarını çatı. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Hepsi bu kadar."

Margaret onun yanında, ellerini kucığında sıkıca kavuşturmuş öylece duruyordu. Ancak Wes başını eğdiğinde ve bardak elinden devrilirken ayağa kalkıp bardağı ondan aldı ve komodinin üzerine koydu. Sabaha fena halde akşamdan kalma olacaktı ama bunun için şimdiden yapacak bir şey yoktu. Bunu hak ediyordu.

Uyurken huzurlu görünüyordu. Entrika yok, öfke yok, kıskırtmak yok.

Margaret ona sunduğu geleceği pazardaki bir elma gibi evirip çeviriyor, ailesinin parlak, sıcak anısıyla tartıyordu. Gerçekten birlikte nasıl bir hayatları olacaktı? Yeni ve büyük bir eve dadanan bir gölge olarak mı kalacaktı? Mutluluğunu çalacak kaçınılmaz bir trajediye hazırlıklı olarak günlerini yarım yamalak yaşamaya devam mı edecekti?

Hayır, bu kadar değerli bir şeyi tekrar kaybetmeye dayanamazdı. Ona özlem duyamaz ve kalbini başka bir simyacıya veremezdi.

Onun için en iyi sonuç en basit olanıdır. Avı kazanacaklar. Evelyn dönecek ve onu tekrar nasıl seveceğini hatırlayacak. Wes annesinden aldığı sertifikayı hak edecek. Ve sonra hayallerini gerçeğe dönüştürmek için yola koyulacak. Margaret, odadan çıkıp arzularının üzerine kapıyı kapatmadan önce Wes'in alnındaki saçları düzeltti.

E rtesi sabah, güneş ışığı kafasına inen bir sopa gibi Wes'i uyandırdı. İlk fark ettiği şey, çarşafların üzerinde tamamen giyinik olduğuydu. İkincisi, o kadar midesi bulanıyordu ki, oturup kalkma düşüncesi bile ölmeyi dilemesine neden oluyordu. Sonunda gözlerini açacak kadar kendine geldiğinde, komodinin üzerindeki el değmemiş bir bardak suya baktı.

Kendisinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

Düşüncelerinin üzerindeki *sisle* birlikte, birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra nerede olduğunu anladı. Bütün kitapları masanın üzerinde dağılmıştı. Buruşuk gömleği odanın köşesine atılmıştı. Günlerdir çözemediği bir not vardı, yatağın direğine iliştirilmiş bir kâğıt parçası üzerinde, *belki H'yi ayarlamayı deneyebilirsin*, yazıyordu.

En azından eve ve kendi yatağına ulaşmıştı. Eli acı yüzünden zonklamaya başlayınca dün gece nerede olduğunu ve tam olarak ne yaptığını hatırladı. Yine Annette'i aşağılamıştı. Jaime'yi yumruklamıştı ve muhtemelen bu sırada lanet olası elini kırmıştı.

Margaret'a üstü kapalı evlilik teklifi etmişti. Bu yaptıklarının ne kadarını alkole bağlayabilirdi?

En azından evlenme teklifi için alkolü bahane etmeye karar verdi. Bu tamamen onun suçu değildi.

Wes şakaklarındaki ağrıyla inledi ve aşırı parlak güneş ışığını engellemek için başının üstüne bir yastık çekti. Belki de Jaime'nin onu öldürmesine izin vermesi daha iyi olurdu. En azından o zaman aklından silinip giderdi. Annette'in incinmiş ifadesiyle ya da Margaret Welty'le çok derin bir ilişki içerisine girdiği hissiyle kendine işkence edemezdi.

Silah sesi kafatasında sekiyordu.

Gürültüyü bastırmak için yatağa daha da gömülmeye çalıştı ama ses ısrarla sağır ediciydi. Margaret bunu onu cezalandırmak için yapıyor olmalıydı. Battaniyeleri üzerinden attı, sendeleyerek pencereye gitti ve perdeleri açtı. Margaret avlunun kenarında durmuş, tüfeğini ağaç hizasına yerleştirdiği bir hedefe doğrultmuştu. Cam şişeler, çanak çömlek parçaları ve teneke kutular dallardan sarkıyordu ve kömürleşmiş kızılâğaç kütüklerinin üzerinde duruyorlardı. Ateş etti ve bir şişe havai fişek gibi parçalara ayrıldı. Tekrar ateş etti ve bir tabak paramparça oldu. Her atış onu iliklerine kadar sarsıyordu. Yine de başka tarafa bakamıyordu.

Benim burada ne işim var?

Onun gibi biri ondan ne isteyebilirdi ki? Av için silahları büyülemek kurallara uygundu ama Margaret'a baktığında, onun atışını güçlendirmek için ne yapabileceğinden emin değildi. Gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu, ince kusurlarıyla çok güzeldi. Odaklanması, kararlılığı... Mıknatıstı.

O mıknatıstı.

Wes kendini pencereden uzaklaştırdı ve ağzındaki belirsiz, ekşi tadı yok etmeye karar verdi. Dişlerini iki kere fırçaladı, sonra da deniz havasının ve alkolün teninde bıraktığı pütürlü hissi

Margaret'a üstü kapalı evlilik teklifi etmişti. Bu yaptıklarının ne kadarını alkole bağlayabilirdi?

En azından evlenme teklifi için alkolü bahane etmeye karar verdi. Bu tamamen onun suçu değildi.

Wes şakaklarındaki ağrıyla inledi ve aşırı parlak güneş ışığını engellemek için başının üstüne bir yastık çekti. Belki de Jaime'nin onu öldürmesine izin vermesi daha iyi olurdu. En azından o zaman aklından silinip giderdi. Annette'in incinmiş ifadesiyle ya da Margaret Welty'le çok derin bir ilişki içerisine girdiği hissiyle kendine işkence edemezdi.

Silah sesi kafatasında sekiyordu.

Gürültüyü bastırmak için yatağa daha da gömülmeye çalıştı ama ses ısrarla sağır ediciydi. Margaret bunu onu cezalandırmak için yapıyor olmalıydı. Battaniyeleri üzerinden attı, sendeleyerek pencereye gitti ve perdeleri açtı. Margaret avlunun kenarında durmuş, tüfeğini ağaç hizasına yerleştirdiği bir hedefe doğrultmuştu. Cam şişeler, çanak çömlek parçaları ve teneke kutular dallardan sarkıyordu ve kömürleşmiş kızılâğaç kütüklerinin üzerinde duruyorlardı. Ateş etti ve bir şişe havai fişek gibi parçalara ayrıldı. Tekrar ateş etti ve bir tabak paramparça oldu. Her atış onu iliklerine kadar sarsıyordu. Yine de başka tarafa bakamıyordu.

Benim burada ne işim var?

Onun gibi biri ondan ne isteyebilirdi ki? Av için silahları büyülemek kurallara uygundu ama Margaret'a baktığında, onun atışını güçlendirmek için ne yapabileceğinden emin değildi. Gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu, ince kusurlarıyla çok güzeldi. Odaklanması, kararlılığı... Mıknatıstı.

O mıknatıstı.

Wes kendini pencereden uzaklaştırdı ve ağzındaki belirsiz, ekşi tadı yok etmeye karar verdi. Dişlerini iki kere fırçaladı, sonra da deniz havasının ve alkolün teninde bıraktığı pütürlü hissi

gidirmek için duş aldı. Sıcak su aynayı buğulandırdı. Yüzünü inceleyebilmek için buğuyu sildi. Hasta gibi solgundu ve gözlerinin altındaki gölgelerle hissettiği kadar berbat görünüyordu. Her zamanki gibi çenesi istediğinden daha yuvarlak ve pürüzsüzdü fakat çenesini ışığa doğru eğdiğinde yüzündeki kılların belli belirsiz gölgesini görebiliyordu. Günlerce süren bir umudun ürünüydü bu ama bir kat tıraş kremi sürmesi ve babasının setindeki fildişi saplı usturalardan birini alması ve tatmin olması için yeterliydi.

Tıraşını bitirip akşamdan kalma halini giderecek kadar su içtikten sonra laboratuvara gitti. Sergiden bu yana geçen bir hafta içinde, atın eyer örtüsüne diktiği ipliği büyülemek için bir kaldırma kuvveti özü damıtmaya çalıştı. Muhtemelen içine kendi kanından da birkaç damla karışmıştı. Tamir işlerinin çoğunu Christine yapardı, o yüzden dikiş iğnesi konusunda paslanmıştı. Ava bir hafta kala başka bir şeyle uğraşmaya başlayabilirdi.

Ama yine de yaptığı merminin yetersiz olduğu endişesinden kurtulamıyordu. Simyayla büyülenmiş silahlar *hala'yı* öldürmek için yeterli olsaydı, şimdiye kadar birilerinin bunu yapmış olması gerekmez miydi? *Demiurge*'lerin gerçekten ilahi olup olmadıkları tartışılabilirdi. Ölümsüz oldukları bir gerçektir, bu da muhtemelen bu gezegendeki diğer etten kemikten, karbon temelli varlıklardan temelde farklı oldukları anlamına geliyordu. Bir şeyi simyasal olarak yok etmek için, neyden oluştuğunu bilmeniz gerekirdi. *Hala'yı* öldürme umutları varsa, ne olduğunu bulmak zorundaydılar.

Evelyn'in tuhaf simya metinleri masanın üzerinde duruyordu, tercüme edilemeyen sırlarıyla Wes'le alay ediyordu. *Biliyordur*, diye düşündü Wes. *O bilmek zorunda.*

Ve gerçek her neyse, şifrelenecek kadar tehlikeliydi.

Kalemini eline aldı ve *Mutus Liber* adlı kitabı açtı. *Chrysopoeia* gibi garip resimlerle dolu başka bir kitaptı. Her sayfada başka bir

rahatsız edici tuhaflık vardı. İnsan yüzlü bir güneş. Gözleri çivili kanatları olan korkunç melekler. Merdivenlerden hiçbir yere çıkmayan insanlar. Beyaz, boşluğa benzeyen bakışlarıyla ona bakan ölü *demiurge*'ler. Sayfalar ayrıntılı geometrik desenler ve simya rünleriyle çevrelenmişti. Ancak *Chrysopoeia*'nın aksine, her illüstrasyon Evelyn'in silik el yazısıyla yazılmıştı. Talimatları yazmıştı fakat her üç kelimeden biri Albian dilindeydi.

Kendi şifresini yeniden yazması için asıl yazarın şifresini çözmeliydi. Simyacılar tuhaf, gizli ve kendine özgü insanlardır. Araştırmalarını hak etmeyen gözlerden korumak ve gerçeği arayan dostlarını kışkırtmak için her zaman şifrelerdi.

Wes gözlerini kısarak el yazmasına baktı, baş ağrısı şakaklarında şiddetle zonkluyordu. Okumak çoğu zaman yeterince imkânsız bir işti ancak bu çok saçmaydı. Bu talimatlar sayılar ve yabancı dillerdeki kelimelerden oluşan bir karmaşadan başka bir şey değildi.

Banvice?

Sonunda, bildiği kelimelerin şekilleriyle karşılaştı. Wes kalemle her birine dokundu. *Bás. Athbhreithe. Óir.* Ailesi evde nadiren Banvice konuştuğu için Wes pek bir şey anlamıyordu ama bunların hepsinin simya sürecindeki adımları için ortak metaforlar olduğunu bilecek kadar özümsemişti. Daha aşağıda, rünlerin ve malzemelerin isimleri vardı. Evelyn'in araştırmasını çok az New Albian'lının bileceği bir dilde saklaması zekiceydi. Hiçbir zaman iyi bir okur olmamıştı ama kalıplar konusunda iyiydi. Şifrenin bu küçük parçasıyla bile, yeterince zaman ayırırsa şifreyi çözebilirdi.

Ancak morarmış eli ağrımaya başladığında kalemini bıraktı. İlk saat geçtiğini gösteren saate gözlerini kırptırdı. Yine zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı ve bunun için göstermesi gereken tek şey başarısız çevirilerle dolu sayfalar ve Margaret'inkine şüpheli bir şekilde benzeyen birkaç göz şekli karalamasıydı.

Wes defterini kapattı ve eline masaj yaptı. Bir hafta bu yazıları anlamlandırmak için yeterli bir süre değildi, tabii anlamlandırılacak bir şey varsa. Belki Evelyn bulmacayı hiç çözememişti ya da belki bu el yazmaları özenle hazırlanmış bir şakadan başka bir şey değildi.

Hayır, şifreyi kırmak zorundaydı. *Hala*'yı öldürmenin bir yolunu bulamazsa, çıraklığını ve ailesinin güvenliğini kaybedecekti. Bu da ona bir haftadır evi aramadığını hatırlatmıştı. Annesi muhtemelen kendini kaybetmişti.

Wes zorla kendini koridora attı ve çift kanatlı pencereden içeri baktı. Margaret bahçede yoktu, alt kattaki mutfakta dolaştığını da duymuyordu. Ama banyonun kapısı aralıktı. Duştan gelen ılık hava, lavanta sabununun kokusuyla birlikte koridora süzülüyordu. Hiçbir şey söylemeden sıvışabilirdi ama Margaret onun dışarı çıkıp çıkmadığını bilmek isteyecekti. Belki kasabadan bir şey almasını isteyecekti ya da en azından dün gece onunla ilgilendiği için Wes'in teşekkürünü bekleyecekti. Wes temkinli bir şekilde yatak odasının kapısına yaklaştı ve kapıyı çaldı.

Diğer taraftan hışırtılar geldi. Bir kilit tıkırtısı oldu. Sonra, eşikte açtığı dar alanda burnu ve bir kahverengi gözü belirdi. Parmaklarıyla kapının kenarını kavramıştı.

"Selam," dedi Wes.

"Selam."

Dün geceki konuşmalarının tam ayrıntıları kuşkusuz biraz bulanıktı ama yine de aralarının iyi olduğunu düşünüyordu. Bu belirsizlik zaten çalkalanan midesini daha da kötüleştiriyordu. Belki de onu bu kadar ketum yapan şey evlenme teklifi meselesiydi. Tanrı aşkına, bazen çenesini kapalı tutabilmeyi diliyordu.

"Ee," dedi Wes, "benimle bu şekilde mi konuşacaksın yoksa?.."

Margaret kapıyı sonuna kadar açtı ve Wes tereddüt etmemek için elinden geleni yaptı. Üzerinde belinden düğümlenmiş çiçek

desenli bir bornoz vardı. Saçları ıslanınca toprak rengine bürünmüştü ve teni düşün sıcaklığıyla hâlâ kızarıktı.

Hayatının bu noktasında Wes, soyunmaktan utanmanın ne demek olduğunu büyük ölçüde unutmuştu. Kız kardeşleri evin içinde canları ne isterse onu giyerek dolaşırdı; pötikareli etekler ve hoş olmayan önlükler, ipek slipler ve korseler, bol pijamalar, havlular, aralarında paylaştıkları tek payetli elbise. Ancak Margaret'ı mükemmel bir şekilde sakinleşmiş olarak görmek onu sersemletmişti. Onu hiç görmediği kadar savunmasız ve silahsız görüyordu. Yüz ifadesi vurdumduymazdı ama beklenti içindeydi, Wes'in tepkisini ölçüyor ya da akıllıca bir şey söylemesini bekliyor gibiydi. İlk defa, Wes'in sunacak bir şeyi yoktu.

Margaret bıkkın bir bakışla arkasını döndü. Kapıyı açık bıraktı ve Wes bunu bir davet olarak kabul etmeye karar verdi. Bir anda Margaret Welty'nin odasındaydı. Bir kızın odasında. Kız kardeşi olmayan bir kızın. Bu onu kabul etmek istediğinden daha fazla yormuştu.

Odanın kendisi korkunç derecede sadeydi. Wes'ten daha az eşyası vardı, ki onun sadece ucuz takımlarıyla dolu bir gardırobu olduğunu düşünürsek bu da bir şey ifade ediyordu. Her şey temiz ve beyazdı. Pencerelerin üzerinde beyaz dantel perdeler asılıydı. Beyaz masasının üzerinde beyaz kitap rafları vardı. Tabii ki titizlikle yapılmış beyaz sayvanlı bir yatak mevcuttu. Wes'in içinden onun değerli düzenini bozmak için ani bir dürtü geçti. Onu kızdırmak istercesine o özenli çizgileri bozmak, üst çarşafı uzun bir günün ardından bir kravat gibi gevşetmek istiyordu. Sonra, yatak başlığının üzerine monte edilmiş cilalı silahlara bir göz attı ve düşünceleri düzeldi.

Margaret yatağının kenarına tünedi. "Nasılsın?"

Nedense, sormak istediği sorunun bu olduğunu sanmıyordu. Sandalyesine çöktü. "Bu seni teselli edecekse korkunç hissediyoy-

rum. Dün gece benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. İtiraf etmeliyim ki çok net hatırlamıyorum, umarım kendimi çok fazla utandırmamışımdır.”

Margaret yüzünü buru turdu, sonra saçlarını omzunun üzerinden örmeye ba ladı. “Genelde yaptığından daha fazla utandırmadın.”

“Bu da ne ne demek şimdi?” diye sordu Wes suratını ek iterek.

“Bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

“Seninle konuşmak için bir şeye ihtiyacım olması mı gerekiyor? Biliyor musun, buna cevap verme. Annemi aramak için kasabaya gidiyorum ve ben yokken bir şey isteyip istemediğini bilmek istedim. Ya da gelmek ister misin?”

“Olur.” örgüsünün ucunu bağladı. “Atı alabiliriz.”

“At,” diye tekrarladı kuşkuyla.

“ n m zdeki bir hafta içinde nasıl dik duracağını öğrenmen gerek.”

“Biliyorum, biliyorum.” ‘Dik durma’ yemini yutmamak için elinden geleni yaptı. Dürüst olmak gerekirse, sanki onun acı içinde olmasını istiyordu. “Eyer örtüsündeki büyünün i e yarayıp yaramadığını görmem gerek, yani en iyisi bu. Bu arada borozunu beğendim. Dışarı böyle mi çıkacaksın?”

“Hayır. İstersen  d n  alabilirsin.”

Margaret Welty az önce onunla flört m  etmişti?

Wes kendini toparlamaya çalışırken, Margaret ona nadir görülen, gizli gülümsemesiyle baktı. Dudaklarının kenarındaki kıvrım kendinden memnun olduğunu gösteriyordu ve bu Wes’i neredeyse eritecekti. “Seninle aşağıda bulu uruz.”

Adamakıllı azarlanınca Wes, eyer örtüsünü aldı ve onu beklemek için aşağı indi. Margaret odasından gelince, ayak bileklerine kadar inen eteği, uzun kollu kazağı ve çamurlu botlarıyla yine kendisi gibi görünüyordu.

Wes'i dışarıya, otlak alana götürdü ve sonra Işıltı'yı çağırdı. Bir köpek kadar hevesli olan Işıltı dörtmala koşarak geldi ve son saniyeye kadar yavaşlamayınca Wes'in ödünü kopardı. At homurdandı ve kocaman kahverengi gözleriyle ona baktı, Wes'in ona olduğu kadar onun da Wes'e güvenmediği belliydi.

Margaret onun başına bir yular geçirdi ve çit direğine bağladı. Bir süre onunla uğraştı, sırtındaki kiri temizledi, eyerin tokalarını ve kayışlarını ayarladı. İşini bitirdiğinde Işıltı'nın boynunu okşadı ve beklentiyle Wes'e döndü. "Hazır mısın?"

Hayır. "Evet. Nasıl bineceğim?"

Margaret, Wes'e elini uzattı. "Çitin üzerine tırman ve bacağına kaldır."

Margaret'in sıcak ve pürüzlü eli, bir plağın oluklarındaki gramofon iğnesi gibi Wes'in elini kavradı. Wes kendini çitin üzerine kaldırdı ve atın sırtına tırmandı. Beklediğinden çok daha yüksekteydi ve özellikle de simyalanmış eyerden yukarı doğru akan ince enerji akımıyla çok daha dengesizdi. Mide bulantısı şiddetleniyordu ama en azından büyüünün işe yaradığını biliyordu.

"Ben onu yaya götüreceğim, sen de ata binmeyi öğrenebilirsin." Margaret, Işıltı'nın bağlarını çözdü ve yularına bir ip taktı. "İyi misin?"

Wes dizginleri sıkıca kavradı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Margaret şüpheli bir bakış attı ve kapının mandalını açtı, Işıltı'yı Wickdon'a giden yola doğru yönlendirdi. Wes atın sallantılı ritmine alıştığında, bu şaşırtıcı derecede rahatlatıcı geldi. Güneşin aydınlattığı orman, desenli altın ve kahverengi renklerle etraflarını sarıyordu. Bu ona Margaret'i hatırlatıyordu, sonbaharın parlak ve topraksı havasını. Kasabayı yarılادıklarında Işıltı'yı durdurdu. "Kenara kay. Yürümekten yorulдум."

"Pekâlâ, ah..." Wes, Margaret oturmadan önce neredeyse geriye doğru kaymıştı. Margaret onun yanına yerleşirken, Wes lavanta ve deniz tuzu kokusuyla bir kez daha çarpıldı.

“Tutun.”

“Neye?”

“Bana.”

Wes kollarını beline doladı. Margaret, tekrar yola koyulmadan önce iç geçiren Işıltı’ya sessizce cıkcıkladı. Atın her adımında Margaret, Wes’e daha da gömülüyordu, ta ki ikisi aynı hizaya gelene ve Wes’in nefesi kulaklarının etrafındaki saçları karıştıran kadar. Kaslarının hareketlerini ve kalçalarının onunkine yakınlaşmasını hissedebiliyordu.

Tanrı aşkına, onun yanında olmak hiç kolay olmayacak mıydı?

Margaret omzunun üzerinde döndü. Altın rengi ışıktaki ve ona sevgiyle bakarken gözleri kızarmış tereyağı ve bal renginde parlıyordu. “Daha hızlı gitmek ister misin?”

“Olur,” dedi Wes, biraz sersemlemiş hissederek.

Margaret baldırlarıyla Işıltı’yı dürtükledi. Sanki gizli bir dil konuşmuşlardı, Işıltı kulağına bir fiske vurdu ve sarsılarak tırısaya geçti. Bir adım, iki adım derken Wes altında açık havayı hissetti. Çılgılık attı ve düşmemek için Margaret’a daha sıkı sarıldı.

Margaret onları sabit tutarken, “Çüş! Çüş!” diye bağırdı.

Wes onun kahkahasını ilk kez işitiyordu; kanında şarap gibi dolaşan sıcak, yumuşak bir sestti. Işıltı yavaşlayıp onlara sitem dolu bir bakış atarken Wes, Margaret’in saçlarında güneşin parlamasını izledi ve yolculuğun geri kalanını ona bunu tekrar nasıl yaptıracağını düşünerek geçirdi.

Margaret atı kasaba meydanına bağladı ve kayışını gevşetti. Sonra cebinden bir havuç çıkardı –*tabii ki*, yanında bir tane taşırdı– ve Işıltı’ya uzattı. Wes, atın her biri düz sarı bir kiremit gibi olan dişlerinin Margaret’in tenine ne kadar yaklaştığını dehşet içinde izledi.

"İşin bittiğinde seninle burada buluşuruz." Margaret, Işıltı'nın omuzlarını kaşıdı sonra ellerindeki tozu ceketine sildi. "Ben biraz yürüyeceğim."

"Tamam, sonra görüşürüz."

Onu, kendisine kızgınlıkla bakan Işıltı'yla yalnız bıraktı. Kuyruğu, görünmez sineklere saldırıyordu. Wes, onu neredeyse öldürecek olan bu hayvana asla güvenmiyordu. "Ben yokken uslu dur."

Telefonlarını ödünç almak için Wallacelar'a gitmeyi düşündü ama Annette'in onu yakın zamanda görmek istemeyeceğini biliyordu. Ya da hiçbir zaman. Onu sahilde yalnız bıraktığında gözlerindeki hayal kırıklığını unutmaması için uzun bir süre geçmesi gerekecekti. Telefon kulübesi için biraz bozuk para ayırarak bu karşılaşmanın garipliğinden kaçınabilirdi.

Terk edilmiş bir panayır alanı kadar kasvetli olan Wickdon meydanından ayrılan dar bir yan sokağa saptı. Tüm kasaba yağmalanmış gibi görünüyordu. Tüm vitrinler kararmış ve kaldırım taşları elma çekirdekleri ve buruşmuş kâğıt bardaklarla dolmuştu. Birkaç şüpheli bilinmeyen sıvı birikintisinden kaçtıktan sonra yolun sonundaki telefon kulübesini buldu. İçerisi, demir ızgaralı bölümüyle mahremiyet sağlayan günah çıkarma yeri gibiydi. Wes cebinden birkaç bozuk para çıkardı ve deliğe attı. Paralar neşeli bir şingirtıyla düştü.

Biri cevap vermeden önce telefon sadece bir kez çaldı. "Alo?"

"Vay, vay, vay. Bu benim en sevdiğim kız kardeşim değil mi? Ne hoş bir sürpriz." Aslında değildi. Mad, denk gelmek istediği son kişiydi.

Hat cızırdadı. "Ah. Ne istiyorsun?"

"Harikayım, sorduğun için sağ ol. Bir şey istediğimi nereden çıkardın?"

“Sadece bir şey istediğin zaman arıyorsun.”

Bu kesinlikle doğru değildi. Wes kaşlarını çattı ama sesi neşeliydi. “Ben sadece sevgili kız kardeşimle konuşmak istiyorum.”

“Saçmalıyorsun.” Bir an durdu. “Av ne zaman?”

“Gelecek hafta.” Telefon kablosunu bileğine doladı. “Sen de gelmelisin. Kimsenin ölmeyeceğini varsayarsak eğlenceli olacak.”

“Christine’in ve benim isim var, Colleen’in de okulu var. Senin için kırlarda dolaşmaya çıkamayız.”

“Hafta sonu olduğu için Bean gelebilir.” Wes tereddüt etti. “Ve kazanırsak, istemezsen bir süre daha işe dönmek zorunda kalmayacaksın.”

“Gerçekten annemden bunu izlemesini mi istiyorsun?”

“Ona bir şey olmaz. Ona zaten günah çıkarmaya gideceğimi söyledim. Bir ya da iki onluk tespih çekmenin yeterli bir kefaret olacağını düşünüyorum.” Mad homurdandı. Şansını zorlamamak için dudağını ısırды. Mad ile şakalaşmak boks yapmak gibidir; ringden ne zaman çıkacağını bilmen gerekir. “Bunu bir düşün, tamam mı?”

“Peki, düşünürüm. Kiminle konuşmak istiyorsun?”

Seninle. Kelime boğazında düğümlendi, hatta kalsa bile ona ne diyecekti ki? Onu özlediğini mi? Onu affetmesini istediğini mi? Bu doğrudu ama niyetleri onun için hiç önemli olmamıştı. Onun için bir küvet dolusu altın doldurana ya da annesinin elini iyileştirene kadar hiçbir yalvarışın ona faydası olmayacaktı.

“Telefonu anneme verebilir misin?” dedi.

“Tabii.”

Bekledi, telefon kablosunu parmaklarının etrafında uçları önce kırmızıya sonra beyaza dönene kadar sıkıca çevirdi. Bir dakika sonra bir bozukluk daha atınca annesi, “Wes”, dedi telefona gelince.

“Nasılsın anne?”

“Sesini duyduğuma çok sevindim. Uzun zamandır aramıyorum. Senin için endişelendim.”

“Şey, biraz meşguldüm. Ama şimdi buradayım! Tek parça ve dinç bir halde.”

“Gerçekten mi? Yeterince besleniyor musun? Yeterince uyuyor musun?”

Wes bir elini yüzünde gezdirdi. “Evet, anne...”

“Bana o ses tonuyla konuşma. Sesin yorgun geliyor. O kadar.”

“Sadece biraz stresliyim. Sen nasılsın?”

“Yara iyileşiyor. Yine de fazla hareket edemiyorum. Bu konuda endişelenme, *thaisce*. Şu an için yapılacak bir şey yok. Seni rahatsız eden nedir?”

Yalan söylemek zorundaydı. Ama annesine kaçamak bir cevap vermek üzere ağzını açar açmaz midesi kaçmaya çalışıyormuş gibi kasıldı. “Aslında birçok şey.”

Annesi o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Wes onu duymadığını sandı. Sonra onu ürkütmekten korkuyormuş gibi, “Neden bana anlatmıyorsun?” dedi.

“Usta Welty hala Wickdon’a dönmedi. Diğer rakipler...” Ona Jaime’den bahsetmek uykularını kaçırırdı, bunu ona yapamazdı. “Kazanmak isteyen pek çok insan var. Ve kaybedersek, asla bir simyacı olamayacağım, Margaret sonsuza dek mutsuz olacak, evsiz kalacağız ve tüm bunların ötesinde, sanırım Mad benden nefret ediyor.”

“Kardeşin senden nefret etmiyor.”

Wes burnunu buruşturdu.

“Bunu duydum.”

“Bir şey demedim ki!”

"Ne düşündüğünü duydum," diye azarladı annesi. "Mad pek çok şeye kızgın ve sana da kolayca patlayabiliyor. İkkinizin de haklı olduğunu söylemiyorum. Sadece olanı dile getiriyorum."

"Neden patladığı kişi *benim*, anlamıyorum."

Annesi içini çekti. "Madeline sevdiği insanlar için her şeyi göze alır. Sen de öyle. Ama onun sevgisi zor kazanılır. Kalbinde sadece birkaç kişiye yer vardır. Ve sen... Sen tanıştığın herkesi seviyorsun."

"Yine de bencil olduğumu düşünüyor."

"Belki de sadece öyle diyordur. Gerçek şu ki sen fazla idealistsin. Yabancılara kendi ailen kadar değer verdiğini düşünüyor."

"Ama ben..."

"Biliyorum. Ama onun bunu görmesini kolaylaştırmıyorsun. Kimsenin görmesini kolaylaştırmıyorsun. Onun senin için kendini nasıl parçaladığını göremeyecek kadar gururlusun."

"Beni sevdiğini sanıyordum," dedi suratını asarak.

"Seviyorum, bu yüzden sana bunları söylüyorum. Şu anda kontrol edebileceğin şeylere odaklan. İşini yap ve gerisini Tanrı'nın sağlayacağına güven. Sana ihtiyacımız var." Duraksadı. "Margaret'in sana ihtiyacı var."

"Daha çok benim ona ihtiyacım var."

Annesinin sessizliğinden hoşlanmamıştı. Bu ona güvensizlik veriyordu.

"O iyi bir kız," dedi annesi.

"Ciddi misin?" Wes kahkaha attı. "Sumic olmadığını biliyorsun anne."

"Kilisede evlendiği sürece sorun yok. Çocukları seviyor mu?"

"Tanrım," diye mırıldandı Wes.

"Düzgün konuş, Weston."

“Özür dilerim, özür dilerim.” Elini saçlarının arasında gezdirdi. “Şunu söylemeliyim ki, onun... şey olduğunu sanmıyorum... Tipim olduğunu sanmıyorum.”

“Saçmalama. Zaten sadece uğraşıyorum seninle. Ona iyi davran, tamam mı? Zavallı kızın bir arkadaşına ihtiyacı var. Annesi mektup bile yazmadı mı cidden?”

Wes başını telefon kulübesinin camına yasladı. “Hayır. Hiçbir şey yazmadı. Sanki ortadan kaybolmuş gibi.”

“Nasıl bir anne çocuğuna bunu yapar? Kendi başının çaresine bakabilecek yaşta olması umurunda değil. Kimse bu şekilde yalnız kalmamalı.”

Aynı şeyi sayısız kez düşünmüştü. Annesinin odasını görmek bile Margaret’i çılgına çevirmeye yetiyorsa, Margaret’in nelele katlandığını merak ediyordu. Ama annesinin öfkesini cesaretlendirecek enerjisi ya da parası olup olmadığını bilmiyordu. “Biliyorum. İşte bu yüzden tüm Winters klanının ona biraz sevgi göstermesine ihtiyacı var. Avı izlemeye geliyor musun?”

“İzlemeye gönlüm dayanır mı, bilmiyorum ama orada olacağım.”

“Güzel.” Wes tereddüt etti. “Seni özlüyorum, biliyorsun değil mi?”

“Ah, *thaisce*. Çok yakında görüşeceğiz. Sadece elinden geleni yap. Ne olursa olsun kardeşin seni affedecektir. Bunu atlatacağız.”

“Umarım öyle olur. Ben... Artık seni incitmek istemiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Son birkaç yılın zor geçtiğini biliyorum ve bunu kolaylaştırmadığımı da biliyorum. Kötü bir evlat oldum ama...”

Annesinin keskin nefes alışını duydu. “Weston, sakın. Beni her gün gururlandırırıyorsun. Sadece senin için endişeleniyorum. Baban ölmeden önceki gibi gülümsediğini görmeyeli yıllar oldu. O zamandan beri aklından geçenler hakkında benimle konuşmanı sağlayabildim mi bilmiyorum ve ben...”

Mesele de buydu zaten, o konuşmamıştı. Onu endişelendirmek istemiyordu ama kendini kapatmanın onu daha çok inciteceğini de hiç düşünmemişti. "Ah, anne, lütfen ağlama," dedi kısık sesle. "Dayanamıyorum."

"Bazen bana onu o kadar çok hatırlatıyorsun ki. Biliyorum o da seninle gurur duyardı."

Gurur duyar mıydı? Gözleri yaşlarla doldu. Aradan iki yıl geçmişti ama yarasını yeniden açan şey onu hala şaşırtıyordu. Ses çıkarmamak için boğazını temizledi. Nihayet kendine geldiğinde, "Teşekkürler. Benim için anlamı çok önemli."

"Seni seviyorum. Hafta sonu görüşürüz, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Hat sessizleşti. Onunla konuşurken ne zaman kalbi sökülüyor gibi hissetmeyecekti, emin değildi. Ne zaman doğru şeyi yaptığını hissetmeye başlayacağından ya da ailesinin gururunu hak eden bir adam olup olamayacağından emin değildi. Ama şimdi, Mad kadar annesi de haklıydı. Onlar kazanana kadar, bırakın bütün bir ülkeyi, sevdiği insanlar için bile hiçbir şey yapamazdı.

O yüzden kontrol edebileceği şeylere odaklanacaktı. Evelyn'in araştırma notlarını çözecekti. Jaime Harrington'ı küçük düşürecek-ti. *Hala'nın* cansız bedenini Margaret'in ellerine teslim edecekti.

Ondan sonra hem o hem de Margaret istediklerine kavuşacaktı. Wes sadece bunun onları gerçekten mutlu edip etmeyeceğini merak ediyordu. Evelyn döndüğünde, buna karar vermek zorunda kalacaklardı. Dürüst olmak gerekirse, Evelyn kadar soğuk birinden bir şeyler öğrenmeye katlanabileceğinden ya da Margaret'in hayatını mahveden kadınla yüz yüze geldiğinde çenesini tutabileceğinden emin değildi.

Deniz, kararar gökyüzünün altında gri ve huzursuzdu. Arada bir, beyaz köpüklü bir dalga hırlayarak yükseliyor ve evcilleştirilmiş bir yaratık olmadığını kanıtlayacak kadar ısıarak kayalara çarpıyordu. Margaret botlarını kuma bıraktı ve köpüklerin kıyı şeridini izlediği suyun kenarında yürüdü. Su, azalan güneş ışığında dişlek bir gülümseme gibi parlıyordu.

Köpüklü dalganın birkaç metre ilerisinde, dün geceki yarışmadan kalma ahşap hedeflerden biri, darağacına çekilmiş bir adam gibi zincirlerinin üzerinde sallanıyordu. Margaret hedefin sivri bir parçasını, kendini sahile vurmuş kaygan bir yosun ipine düğümlemiş halde buldu. Bu, dün gecedan sonra ne kendisinin ne de Wes'in güvende olduğunu acımasız bir kanıtıydı.

"Maggie?"

Bayan Wreford'un tanıdık sesini duyunca ona doğru döndü fakat Jaime'nin yanında olduğunu görür görmez huzuru kaçı. Yüzü her zamankinden daha da acımasız görünüyordu, dudağı

patlamıştı ve elmacık kemiğinde koyu morluklar vardı. Wes kendi eserini görünce memnun olacaktı.

Jaime ağzını açmadı, gözlerini kaçırdı, sahilde yürümek gibi sıradan bir şey yaparken yakalandığı için utanıyordu. Bayan Wreford ona sert bir bakış attı, Jaime de ağzının içinde bir selam geveledi.

Bayan Wreford iç çekti. Yüzü soğuktan kızarmıştı ve tuz serpintisi saçlarına karışınca gümüş rengine bürünmüştü. "Burada ne yapıyorsun? Fırtına yaklaşıyor."

Çenesini, yoğunlaşan bulutların bir vaşak gibi narin adımlarla aşağıya doğru süzüldüğü ve selvi korularının karanlıkta yayıldığı dağlara doğru salladı. Sis koya doğru dökülüyor ve ayak bileklerine dolanıyordu. Yakında denizi gökyüzünden ayırt edemeyeceklerdi.

"Yüzebilirim diye düşünmüştüm," dedi Margaret.

"Aklını mı kaçırdın sen? Donarak ölürsün ya da boğulursun."

Margaret ona soğuk suyun o kadar da kötü olmadığını söylemek üzereydi ama yüzünü tekrar denize çevirdiğinde ağzı tuzla doldu. Deniz huzursuzca çalkalanıyordu ve her ne kadar korkutucu görünse de Margaret en çok kızgın olduğu zamanları seviyordu. Onda tatmin edici bir şey vardı, tüm o öfkenin gücü... Eteğini yukarı kaldırdı ve dizlerinin üzerinde kıvırdı. "Peki siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Biz mi? Zach Mattis'i arıyoruz. Annesi bana o aptalın dün gece eve hiç gelmediğini söyledi, ben de ona her şeyine bahse girerim ki hâlâ saklanacak kadar zeki olduğunuzu sandığınız o sefih mağarada sızıp kalmıştır dedim. Ben de bir zamanlar on yedi yaşında değilmişim ve ailemin içkisini aynı yerde gizlice içmişim gibi." Jaime'ye parmağını salladı. "Yine de azından gecenin sonunda beni eve götürecektir kadar sağduyulu arkadaşlarım vardı. Sanırım sen kavga etmekle meşguldün."

"Size tökezleyip düştüğümü söylemiştim," dedi azarlanan Jaime.

Margaret gülümsemesini saklamak için başını yere eğdi.

"Tabii." Bayan Wreford bir itiraf bekliyormuş gibi Margaret'a sorgulayıcı bir bakış attı. "Tökezlemiş. Bundan ne anlıyorsun, Maggie?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Evet. Sanırım bilemezsin." Bayan Wreford iç çekti ve Jaime ona ters ters baktı. "Pekâlâ, onu aramak için bize yardım etmek istersen, minnettar oluruz. Sanırım hava daha da kötüleşmek üzere."

Etraflarında esen rüzgâr Margaret'in eteğini çekiştirdi. Gelgitin sesi daha da giderek kulaklarında yükseliyordu, tek duyduğu isminin tıslamayla seslenilmesiydi.

Margaret, Margaret, Margaret.

O sesi tekrar duyduğunda içine düşen korkuya karşı yumruklarını sıkı, kuru yapraklar gibi kırılğan, denizdeki ezilmiş kabuklar gibi pütürlü bir sestti. Tuz ve bakır tadı dilini kapladı.

Korkunç bir inilti fırtınanın yükselen gürültüsünü bastırdı.

Bayan Wreford gözlerini kısarak rüzgâra baktı. "Tanrı aşkına bu da neydi?"

Margaret buna benzer bir sesi daha önce de duymuştu. Geçen yıl bir geyik Halanan'ların otlak çitinden kaymış ve kafasını direklerin arasına sıkıştırmıştı. Kendini kurtarmaya çalışırken boynunu kırmıştı. Onu orada bulmuştu, yanları kabarmış, gözleri beyaza dönmüş, bacakları seğiriyordu ve altında işe yaramaz bir şekilde yatıyordu. Tekrar tekrar inlemişti. Korkunç, yalvaran bir sestti. Ölüm sesleri. Margaret onu merhametli bir ölüme teslim etmişti ama o hala yalnız acı çekiyordu.

Tekrar inilti sesi duyuldu.

"Mattis'in sesine benziyor," dedi Jaime.

Koşmaya başladılar. Rüzgâr onları savuruyordu, Margaret'in saçlarını yüzüne çarpıyor ve gözlerini tuzla dolduruyordu. Kum simsiyah ve ayna gibi parlaktı, çıplak ayaklarını açlıkla emiyor ve bir uçurumun kenarına oyulmuş küçük bir mağaraya yaklaştıklarında baldırları yanıyordu. Mağaranın taş duvarlarına Wickdon'un eski gizli, sessiz tarihi kazınmıştı: Kalplere kazınmış baş harfler, üreme organlarının çizimleri ve tek tük günah çıkarma ya da şiir dizileri. Boş bira şişeleri kumda birbirine çarpıyordu.

Sular çekilir çekilmez mağaranın tamamı sular altında kalacaktı.

Margaret dengesiz zeminde her adımını dikkatle ölçüyordu. Az miktardaki ışık, durgun gelgit havuzlarında kırılıyordu. Margaret kasvetli ışıktan pek bir şey göremiyordu ama birkaç metre önünde bir yığın halinde duran karanlık bir şekil gördü.

Mattis.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Bayan Wreford. "Çocuklar, bakmayın."

Fakat Jaime hiç tereddüt etmeden suların üstünden sıçrayıp onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Zach!"

Margaret dikkatle onlara yaklaştı ve durumu incelemek için çömeldi. Mattis'in teni tebeşir gibi solgundu, dudakları balık pulları gibi solgun maviydi, omzundaki ısırık yarası şok edici derecede kıpkırmızıydı. Sanki yarılmış ve tekrar lehimlenmişti. Yanmış eti, açıkta kalan kasların üzerinde kabarcıklar oluşturuyordu ve yaranın kenarları siyah bir *caput mortuum* bulamacıyla kaplanmıştı. Margaret kanlar arasından omuz kapsülüne kadar her yeri görebiliyordu. Simya, deniz ve ölüm kokuyordu.

Hala onu burada tek başına bulmuş olmalıydı; mevsimin ilk insan kurbanı. Kasabaya bu kadar yakın birine saldırarak kadar cesaretlendiyse, artık tam gücüne yaklaşıyor demektir.

Sonra, Mattis'ten zayıf bir ses çıktı.

“Yaşıyor,” diye seslendi Jaime. “Yardım çağırın!”

“Kıpırdama,” dedi Bayan Wreford. “İkiniz de kıpırdamayın.”
Margaret hareketsiz kaldı.

Mattis’in göğsünün hafifçe inip kalkmasını izlerken, Bayan Wreford’un sığ suda kayan ayak seslerini dinledi. Rüzgâr tarafından kapılıp bir kenara savrulurken attığı çığlıkları dinledi. Jaime’nin ayağa fırlayıp kafesteki bir canavar gibi yürürken çıkardığı mırıltıları dinledi. Deniz hala yaklaşıyordu. Dalgalar hala onun adını tıslıyordu.

Margaret, Margaret, Margaret.

“Kapa çeneni,” diye fısıldadı. “Kapa çeneni.”

Su mağaranın ağzına akıyor ve eteğinin kumaşına sızıyordu. O kadar soğuktu ki, nefesini kesiyordu. Tuz, bakır ve kükürt kokusu havayı ekşitirken Margaret’in görüşünde sis girdapları oluştu. O korkunç gecenin anısı gerçek dünyanın üzerinde kristalleşiyordu.

Hem buradaydı hem değildi. Yükselen gelgitin içinde diz çöktü, annesinin laboratuvarının zemininde de diz çöktü. Evelyn’in başını kucaklarken altın sarısı saçları döşeme tahtalarını kanla boyuyordu. Annesi bileğinden tuttu. Parmakları buz gibiydi.

Maggie, dedi rahatsız bir şekilde.

“Maggie.” Nefes nefese kendi bedenine döndü. Teni terden ve denizden kayganlaşmıştı. Mattis gözlerini açarken güçsüzce ona tutundu. “Ölmek istemiyorum.”

Jamie onun sesini duyunca volta atmayı bıraktı. “Zach. Dayan, tamam mı? Yardım geliyor. İyi olacaksın, söz veriyorum.”

Mattis’in dudağı titredi. Margaret’in solgun, şaşkın yüzü Mattis’in gözlerindeki cam gibi dehşete yansiyordu. Jaime’yi duyduysa bile yanıt vermedi.

“Şokta,” dedi Margaret.

Jaime, ondan beklenmedik bir acı dolu ses çıkardı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bunun bir şaka olması gerekiyordu. Aptalca bir şakaydı. Hiç düşünmemiştim. Ben hiç... Hepsi benim hatam. Tanrım, hepsi benim suçum."

"Maggie," diye fısıldadı Mattis. "Özür dilerim."

Jaime kaskatı kesildi. Bakışları ikisinin arasında gidip geldi.

"Özür dilerim." Mattis ağlamaya başlarken her kelimesi boğuluyordu. "Beni affedemez misin?"

Margaret daha güçlü olsaydı, hâlâ bedeninden yarı kopuk olmasaydı, ona nedenini sorardı. Neden üzgün olduğunu. Onu neden affetmesi gerektiğini. Mattis ona karşı hiçbir zaman nazik olmamıştı ama onun zalimliği Jaime'ninkine kıyasla hafif kalıyordu. Ezbere dayalı ve akılsızcaydı, sahibini memnun etmek için numara yapan bir köpek gibiydi. Katlanması da yutması da kolaydı.

Sadece hayatta kal, dedi yıllarca kendine. Sadece katlan.

Ama Wes gibi o da buna katlanmaktan yorulmuştu. Kendini ona herhangi bir teselli, herhangi bir bağışlama sunmaya ikna edemezdi. Bu ürkütücü kopukluk halinde, tek düşünebildiği başparmağını yarasının boğumuna, parçalanmış kasın altındaki o sarı kemik çıkıntısına kadar itmektir. Kendisine verdiği zararın bir kısmını bile ona vermek istiyordu. Jaime'nin onu neye sürüklediğini görmesini istiyordu.

"Maggie," diye inledi. "Lütfen."

Jaime ona doğru döndü. "Bir şey söyle!"

Ama öfkesini ona yöneltmenin bir faydası olmayacaktı. Tavandan su damlıyordu, düşen taşlar gibi ağır bir şekilde yükselen gelgitin içine düşüyordu. Margaret'ın saçları ve etekleri suda kan gibi çiçek açarak etrafında dalgalanıyordu.

"İyi olacaksın," dedi ve boştaki eliyle onunkini tuttu. "Bir şeyin yok."

Sağlık görevlileri geldiğinde, onları Mattis'ın eli Margaret'in elinin içinde soğurken buldular.

Bayan Wreford'un, Kör Tilki'nin üstündeki gıcırtılı ses çıkaran odalarından oluşan dairesinin çatısına yağmur vuruyordu. Margaret, fırın gibi sıcak mutfağın yarısını kaplayan köhne bir masada oturmuştu, başını ellerinin arasına almış, döşeme tahtalarından gelen hafif sesi dinliyordu.

Bayan Wreford'un onu ısıtmak için çektiği tüm acılara rağmen titremesine engel olamıyordu. Buraya sürüklenir sürüklenmez Bayan Wreford onu ikna ederek giysilerini değiştirmişti ve ateşin önüne oturtmuştu. Margaret, Bayan Wreford havluy-la kurulayıp saçlarını yeniden örerken hiçbir şey söylemedi, bu basit şefkat yüzünden boğazı düğümleniyordu. Bayan Wreford, saçını ördükten sonra ince bir deri şeritle bağladı ve doktordan Mattis'ın son durumunu öğrenmek için izin isteyip ayrıldı.

Margaret'in omuzlarında ağır, kürklü bir battaniye vardı, önünde hiç içilmemiş bir kâse çorba soğuyordu. Midyenin salamurası ve dişlerinin arasındaki kaygan, lastik gibi dokusu ona Mattis'ın omzunun açık yarasını fazlasıyla hatırlatıyordu. Görüntü zihnine kazınmıştı, her gözünü kapattığında onu görüyordu. Mattis ve annesi, aynı, solgun ve köpüklü bir suda kanlar içindeydi. Margaret yüzünü ovaladı, bunu unutmaya çalıştı.

Tüm apartman bira ve yeni pişen ekmek kokuyordu; mayalı bir kokuydu ama rahatlatıcıydı. Şişeler tezgâhın üzerinde diziliydi, alt kattaki bara sığmayan fiçılar burada derme çatma mobilya olarak kullanılıyordu. Sehpalar ve sandalyeler biralarla dolup taşıyordu.

Apartmanın görülmeyen derinliklerinde bir radyo cızırdıyor, bir saksafonun neşeli tınısı geliyordu. Bu yerin tanıdıklığı onu

sakinleştirmeye yetmiyordu. Her şeyden çok Wes'i istiyordu. Onun bakışlarındaki sakinliği görmek, kahkahalarındaki rahatlığı duymak istiyordu.

Muhtemelen o da Margaret'in nerede olduğunu merak ediyordu. Onunla atın yanında buluşacağına söz vermişti.

Kapı gıcırdayarak açıldı, döşeme tahtaları Bayan Wreford yürürken inliyordu. Elinde iki buzlu koyu bira bardağı vardı. Paltosu yağmur suyuyla boncuk boncuk olmuştu, saçları nemden keçeleşmişti. Hala Mattis'i buldukları mağara gibi kokuyordu; kükürt ve çürümüş deniz yosunu. Bu koku Margaret'in ağzının safrayla dolmasına sebep oldu.

"Susadın mı?" diye sordu Bayan Wreford.

Margaret'in karşısındaki sandalyeye oturdu ve bardakları yere bıraktı. Margaret bardaklardan birini aldı ve parmaklarına değen soğukluk hoşuna gitti. Bu hissedebileceği bir şeydi. "Teşekkür ederim."

"O yaşayacak."

Margaret'in gözleri irkilerek kapandı ve nefesi kesildi. Artık onu dik tutan hiçbir korku olmadığı için aniden bitkin düştü. "Bunu duyduğuma sevindim."

Bayan Wreford'un bakışları içmediği çorba kasesine kaydı. "Yemek yememişsin."

"Aç değilim. Sadece yorgunum."

"O zaman neden bu gece burada kalmıyorsun? Karanlıkta ve yağmurda eve dönmeni istemiyorum, özellikle de *hala* ilk kez kanın tadına bakmışken."

Margaret bir sokak kedisi gibi kucaklanma fikrine içerlendi. "Bana bir şey olmaz. Sürekli gidip geliyorum zaten."

"Benimle tartışmayı ne zaman bırakacaksın Maggie?" Kadının sesindeki hayal kırıklığı onu ürküttü. "Benim çocuğum yok,

o yüzden sen benim çocuğum sayılırsın. Hatırım için kal. Bana bir iyilik yapmış olursun. Sadece bir gece.”

“Peki,” dedi sessizce. “Ama Wes, yani Bay Winters...”

Bayan Wreford çenesiyle pencereyi işaret etti. “Burada olduğunı duyunca neredeyse kapımı kırıyordu ama ona biraz yalnız kalmak isteyebileceğini söyledim.”

Margaret boynunu uzatıp baktı. Wes bir tentenin altında duruyordu, saçları yüzünün kenarlarına yapışmış, yarı boğulmuş görünüyordu. Bir yandan Işıltı’nın başını hafifçe iterken bir yandan da büyük boy ceketinin yakalarıyla oynuyordu. Tam o sırada başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Ona gülümsemesi şok edici derecede parlaktı, kalbinin deli gibi atmasına sebep oluyordu.

“Uslu durursa o da burada kalabilir.” Bayan Wreford ona, imalı cümlesinden pek hoşlanmadığını belli edencesine bir bakış attı. “Neşeli biri.”

Margaret birasından küçük bir yudum aldı. Tadı maltlı ve kıvamlı, yulaf ve çikolata gibiydi. Yutmadan önce dilinin üzerinde yuvarladı. “Evet. Öyle olmaya meyillidir.”

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Yeterince.”

“Bu şimdiye kadar biri hakkında söylediğin en olumlu şey.”

Margaret köprücük kemiklerine yayılan kızarıklığın yüzüne ulaşmaması için dua etti. Bu çok doğrudu. Hayatında hoşlanmayı düşünecek kadar ileri gidebildiği çok az insan vardı.

“O da seni önemsiyor gibi görünüyor.”

İşte bu, üzerinde duramayacağı bir düşünceydi. Bardağındaki buğunun üzerinde dalgın dalgın desenler çizmekle meşguldü.

“Maggie.” Bayan Wreford’un sesindeki ciddiyet onu sakinleştirdi. “Bunu neden yapıyorsun?”

Annesinin kalmasını sağlamak için. Sevgi için. Her zaman te-
reddüt etmeden bu cevabı verirdi.

Ama Wes'in hayatına girmesinden bu yana geçen haftalarda, kendi kesinliğini sorgulamaya başlamıştı. Sevgi, her zaman olduğuna inandığı gibi keskin kenarlı bir şey değildi. Deniz gibi, çok sıkı tutarsa parmaklarının arasından kayıp gidecek bir şey değildi. Kazanılacak, reddedilecek ya da takas edilecek bir para birimi de değildi. Sevgi, kararlı olabilirdi. Kesin ve güvenli ya da açık bir alev kadar vahşi olabilirdi. Yemek masasındaki bir dilim tereyağlı ekmek gibiydi. Endişeden doğan bir kindi. Şişen eklem-lerin üzerine çekilen kırık bir deriydi.

Bunu Evelyn için yapmak artık yeterli değildi. Belki Wes için de öyleydi.

Ona göz kulak olmak onu bitirebilirdi. Margaret kazanırsa, Wes kalacaktı ve bir simyacı olacaktı. Kaybederse, o gidecekti. Sonuç ne olursa olsun, Margaret bitmişti. Ne yaparsa yapsın, darbe alacağı bıçağı biliyor olacaktı. Ya Wes hayallerine ulaşacak ve güzel, görmüş geçirmiş bir kadınla evlenecek ya da Dunway'e on-
suz gidecekti. Onunla gidemezdi. Oraya, gri atmosferine, kalabalı-
ğına ve tüm o korkunç gürültüsüne dayanamazdı. Günlerini selkie
eşi* gibi, denizden uzakta onun evinde kapalı olarak geçirirdi.

İkisinin de mutlu olabileceği bir dünya yoktu.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye ısrar etti Bayan Wreford.

"Bir şey yok. Yapmak zorunda olduğum için yapıyorum."

"İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Annem..."

Bayan Wreford bardağını masaya vurdu. Kalın köpük barda-
ğın kenarından masanın üzerine aktı. "Bugün neredeyse birinin
ölümünü görüyordun. Anneni unut."

* İnsan şeklini alabilen bir tür fok hakkındaki Kelt halk hikâyelerinden. (ç.n.)

Margaret irkildi.

“Özür dilerim. Haddimi aştım.” Bayan Wreford şakaklarını ovuşturdu. “Beni biraz dinle, olur mu? Senden daha yaşıyım, bunun bana biraz perspektif kazandırdığını düşünmek hoşuma gidiyor. Bazı açılardan senden daha akıllıyım. Çok az yönden, ama sana kesin olarak söyleyebileceğim şey şu. Bu dünyada peşinden koşmaya degecek çok az insan vardır. Hatta uğruna kendini perişan etmeye degecek daha az insan vardır. Beni anlıyor musun?”

Margaret başını salladı.

Görünüşe göre bu tatmin edici bir cevap değildi. “Annen döndüğünde ne yapacaksın?”

“Mutlu olacağım ve Bay Winters da çiraklığını yapacak.”

“Ama sen *ne* yapacaksın?”

Kazandığımızda? diye sormuştu Wes dün gece. *Sonra ne olacak?*

O zaman ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, şimdi de Bayan Wreford’a nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Annesi döndüğünde onu ne bekliyor olacaktı? Onun yokluğunun acısı ve onu tekrar kaybetme korkusu olmadan o nasıl biri olacaktı?

“Hâlâ aptal olduğuma inanıyorsun, değil mi?” diye sordu Bayan Wreford. “Bu ay annenin neler yaptığı hakkında hiçbir fikrin olmadığını çok iyi biliyorum. O çocuğu evinde gördüğünde ne yapacağını sanıyorsun?”

Margaret bunu sadece gözleri yarı açık bir şekilde düşünmüştü. Evelyn araştırması konusunda inanılmaz derecede korumacıydı. Babası gittikten sonra Evelyn’in ona aştığı kurallar arasında en önemlileri bunlardı: Kimseye güvenmemek ve kimseye bağlı olmamak. Wes’in hayatına girmesine izin vermek her ikisini de kolayca yıkardı. “Kızacağını tahmin ediyorum. Ama *hala* elimizde olursa, onu kazanmak için elinde bir koz olur.”

"Evelyn Welty rüşvet verilecek türden bir kadın değil. Sanırım bunu içten içe biliyorsun."

"Peki ne yapmamı istiyorsun? Pes mi edeyim?"

"Pes edersen içim daha rahat olur ama pek umutlanmıyorum. Senden istediğim şey, senin için en iyisinin ne olduğunu iyice düşünmen. Annen için değil. Weston için değil. Margaret için."

Ya bunu bilmiyorsa, diye sormak istedi. Nasıl bilebilirim ki?

"Annemi sevdiğini biliyorum ve onun da seni kendi tarzında sevdiğini biliyorum. Ama seni seven başka pek çok insan da var." Bayan Wreford masanın öbür ucuna uzandı ve elini Margaret'in sıkılı yumruğunun üzerine koydu. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum," diye yalan söyledi.

Onu bırakırken Bayan Wreford'un gözleri korkunç bir hüznle doldu.

Margaret pencerenin dışında, Işıltı'nın Wes'in ceketini çıkardığını gördü. Kumaşı dişlerinin arasına sıkıştırmıştı ve zafer kazanmışçasına başını sallıyordu. Wes, Margaret'in uzaktan anlayamadığı bir şeyler söyledi, yalvarırcasına ıslak, salık ceketine uzandı.

"Bu çocuk... farklı değil mi?"

"Evet," dedi Margaret usulca. "Öyle."

"Gidip onu içeri alayım."

Bayan Wreford, Wes'i attan kurtarıp içeri aldıktan sonra ona bir havlu ve gece kalması için kanepesinde bir yer teklif etti. Wes, Margaret'in soğuk çorbasını neşeyle içti ve Bayan Wreford'un şüphesi yok olana kadar sessizliği boş sohbetle doldurdu. Wes yine başarmıştı ama bu sefer Margaret hayatında birinin ona ilgi duymasından rahatsız olmak yerine memnun olmuştu. Bayan Wreford onun koluna yapıştı ve ailesi, istekleri ve Wickdon'un

Dunway'e göre üstünlükleri hakkında anlattıklarından tatmin olana kadar onu soru üstüne soru yağmuruna tuttu. Daha sonra, eski arkadaşmış gibi davrandılar. Bayan Wreford gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü, ta ki bardaki vardiasına gitmek zorunda kalana kadar.

Eli kapı kolundayken omzunun üzerinden döndü ve ikisine de uzun uzun baktı. "Hemen aşağıda olacağım ve her yerde kulaklarım var. Sana söylüyorum, Weston."

"Merak etmeyin. Ben onunla ilgilenirim."

Bayan Wreford'un gözleri pörtledi, bu sözsüz bir uyarıydı. "İlgileneceğini umuyorum."

Kapı arkasından kapandı ve onları yalnız bıraktı.

Margaret kanepeye yerleşti ve battaniyesini çenesine kadar çekti. Son iki günün yorgunluğu onu ağırlaştırıyordu ve hâlâ mağarada yaşadığı olayın etkisinden çıkamamış gibi hissediyordu. Ne soğuk kemiklerinden ne de onu dünyanın geri kalanından ayıran kalın sis duvarı üzerinden kalkmıştı.

Uyuşmuş parmaklarını köprücük kemiğine dayadı, bir yabancının eli göğsünün üzerine uzanmış gibi hissediyordu. Wickdon'da kimin nasıl yaşadığından emin değildi. Dışarıdaki dalgaların bitmeyen gürültüsü, yağmurun sesi, sokaklardaki turistlerin gevezelikleri yüzünden sessiz kalmıyordu.

"Margaret." Wes onun yanına çömeldi. Alnındaki saçları itmek ya da yüzünün yan tarafını okşamak ister gibi ona doğru uzandı. Sonra elini kendi dizinin üzerine koydu. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bunun. Hala hakkında değildi. Mattis'e olanlarla ilgili bile değildi. Annesiyle ilgiliydi. Onunla ilgiliydi. Ama onu korkutup kaçırmadan hissettiklerini ona nasıl anlatmaya başlayabilirdi?

İsteddiği her şey ona zarar verecekken, onun için en iyisinin ne olduğuna nasıl karar verebilirdi?

"Hayır. Uyumak istiyorum."

"Tabii, tamam. Senin için ışıkları kapatayım."

Işığı kapatmak için odadan çıktı. Işıklar titreyerek söndü ve Margaret kendini minderlerin derinliklerine bıraktı. Yaylar sırtına batıyordu ve ağırlığının altında inliyordu ama o kadar yorgundu ki gözlerini kapattığı anda uykuya dalacağını sanıyordu.

Wes, Margaret'inkinin köşesindeki kanepeye uzandı ve yan döndü. Karanlıkta bile onun gözlerindeki kedi parlaklığını görebiliyordu. Sokak lambalarının ışığı odayı hafifçe aydınlatıyordu ve her şeyi altın rengine boyuyordu. İstese uzanıp ona dokunabileceği kadar yakınlardı. Gözleri karanlığa alıştığında, Wes'in endişeli ifadesine odaklandı.

"Kurşun yeterli değil," dedi Wes.

"Yeterliydi."

"Öyleydi ama artık değil. Kurşunun *hala*'yı öldüreceğini sanmıyorum. Aslında, öldürmeyeceğini biliyorum. Ve onu öldürecek araçlara sahip değilsen, o zaman tüm bunlar boşa gider."

Kalbi yerinden çıkacaktı. Hayır, Wes yanıyordu. Kurşunu işe yaramalıydı. Başka bir yolu olmalıydı. Olmak *zorundaydı*, yoksa Evelyn'in başına gelenler Wes'in de başına gelecekti. Kendini yine korkusunun soğuk sularına bıraktığını hissediyordu. "Bu konu hakkında konuşamam. Şu anda olmaz."

"Haklısın. Özür dilerim." Wes sırtüstü yattı ve iç çekti. "Yaralanan sen olsaydın ne yapardım diye düşünmeden edemiyorum."

"Ama öyle olmadı."

"Pek güven verici değil."

"Güven verici olması gerekmiyor. Olan bu."

"Bazen seni anlamıyorum. Çoğu zaman, gerçekten."

Margaret gülümsedi, bu Wes'i rahatlatmıştı. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Özür dileme. Sanırım haklısın. Olan bu. Ama işin aslı şu ki, ben hâlâ işimi bitirmiş değilim. Yapabileceğim tek şey daha çok çalışmak ve hafta sonuna kadar senin için bir çözüm bulacağım. Yemin ederim." Elini tutmasını bekliyormuş gibi kolunu derme çatma yataklarının arasındaki boşluğa uzattı.

"Bu nedir?"

"Bir söz."

"Saçmalıyorsun."

"Aslında çok ciddiylim."

Margaret onun elini tuttu. Onunkine kıyasla, pürüzsüz ve çalışmaktan lekelenmemişti. İkisi de ellerini geri çekmedi. Yumuşak, ortam ışığıyla aydınlanan yüz hatlarını görmesine rağmen, ne düşündüğünü tahmin edemiyordu. Wes başparmağını aşağıya doğru kaydırıp bileğinin alt tarafında gezdirdi. Tenini bu kadar dikkatli okşaması nefesini kesti. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordu. Daha da önemlisi, bunu kendisine ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordu.

"Bayan Wreford her yerde kulakları olduğunu söyledi," diye hatırlattı ona.

"Yani?" Bir kez daha onun kara gözlerinin parladığını gördü. Bakışlarının yoğunluğu midesinde tanıdık bir gerginlik yaratıyordu. "Kulak misafiri olabileceği hiçbir şey yok."

Başparmağının her dokunuşu tüy kadar hafif olan Wes ona yeniden yoğun bir şekilde dokunuyordu, Margaret omurgasından aşağıya doğru yayılan ürperti karşısında kıvrandı. Wes'in nefes alışındaki ani düzensizliği dinlerken, parmaklarını başka yerlerde hayal eden tek kişinin kendisi olduğuna artık kendini ikna edemiyordu. "Hayır. Sanırım yok."

"Durmamı ister misin?" Sorusundaki çapkın tınıya rağmen, sesi gerçekten endişeli geliyordu.

Durursa, kızın akli başına gelecekti. Ama o zaman artık ona dokunmayacaktı ve bu neredeyse dayanılmazdı. Konuşabilecek durumda değildi, bu yüzden sarsakça başını salladı.

Başparmağını bilek kemiğinin kıvrımının üzerine bastırdı. Elini kendisine doğru yaklaştırdı, ta ki Margaret onun nefesinin sıcaklığını avucunda hissedene kadar. Dudaklarının nabzının bir santim ötesinde gezinmesi, tüfeğinin tetiğini çekmeden önceki an gibi hissettiriyordu. Kulaklarına kan hücum ediyordu, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu, nefesi en yüksek noktasında donup kalıyordu.

Saf beklenti.

Ama ağzı tenine değdiği anda, aralarındaki her neyse somutlaşacak, görmezden gelinmesi ya da aptallık olarak reddedilmesi imkânsız hale gelecekti. Bu atılımı yapmak çok korkutucuydu. Margaret onun elinden kurtuldu. "O zaman sözünü tutmanı sağlayacağım."

Wes elini geri çekti ve bir büyüden uyanmış gibi gözlerini kırptı. "Ha? Ah... Güzel. Bu sefer doğru yapacağım. Mükemmel olacak."

Ona inanmak istiyordu.

Dakikalar geçtikçe etraflarındaki sessizlik yumuşuyordu. Onun bu kadar çabuk uykuya dalmasını kıskanıyordu ama bu ona rahatça hayran olma fırsatı da veriyordu. Ağzı açıktı ve dirseğinin kıvrımı burun köprüsünün üzerinde masum duruyordu. Saçları yastığın üzerinde bir horoz tarağı gibi yayılıyordu.

Mükemmeldi.

Weston Winters mükemmel olmaktan çok uzaktı ama bu haliyle mükemmel de olabilirdi. Pencereden görünen sokak lambalarının sıcak ışığı ve yağmurun ısıltılı ritmi her şeyi bir şekilde gerçekdışı hissettiriyordu. Sanki gözleri açık rüya görüyordu.

Sonraki iki gün bir kaşığın ucundan damlayan bal gibi geçti. Margaret günlerini ormanda, Wes ise laboratuvarında annesinin gizemli kitabını tercüme ederek geçiriyordu. Özellikle karmaşık bir dönüşüm çemberini detaylandırıyor gibi görünen talimatların ilk adımında biraz ilerleme kaydetmişti. Şifreyi çözmekte zorlandığında, bir ipucu ya da işaret bulmak için *demiurge*'lerin ölüm kayıtlarını inceliyordu. Hepsi aynıydı; dolunay ışığı altında, yaylı dindar bir Katharist, iyi zamanlanmış bir dua ya da özellikle keskin bir kaya, haklı bir öfkeyle onu yere serer. Wes, ruhunun kasvetli durumu göz önüne alındığında, Tanrı'nın yakın zamanda ona yardım eli uzatacağını düşünmüyordu.

Margaret Welty onu ölümcül bir günaha sokmuştu.

Geceleri, Margaret antrenmandan eve döndüğünde, işini kütüphaneye taşıyor ve Margaret ucuz kitaplarıyla kıvrılırken ya da ceketine yaptığı simyalanmış ipliği dikmeyi bitirirken uykulu uykulu okuyordu. Günün en sevdiği zamanıydı çünkü Margaret

saçlarını salıyordu ve saçları suda parlayan güneş ışığı gibi altın rengine bürünüyordu. Yanaklarındaki renk artışından ne okuduğunu her zaman tam olarak anlıyordu.

Korkunç derecede dikkat dağıtıcıydı.

Bayan Wreford'un evinde onun elini tuttuğundan beri, Margaret ona bir sihirle bağlanmış gibi hissediyordu. Wes ona bakmadan duramıyordu. Onu düşünmeden edemiyordu. Çevrilen sayfanın her yumuşak çırpınısını fark etmekten ya da okuduğu pasajı onun için gerçeğe dönüştürebilmeyi dilemekten kendini alamıyordu. Kitabı onun elinden kapmak ve kendi ismini onun ağzından duymak ve...

Simya. Simyaya geri dönelim.

Tanrı aşkına, o burada bile değildi ama Wes özlem hasreti çekiyordu. Wes'in onun hakkındaki düşüncelerini bilse muhtemelen derisini yüzerdi ama Wes hiçbir zaman yapması gereken şeylere odaklanma konusunda iyi olmamıştı. Kendini soğuk suya batırıp affedilmek için dua etmeden önce yapması gereken daha çok işi vardı. Ama şehvet bu kadar sapkınsa, Tanrı neden Margaret gibi kızları yaratmıştı?

Kalemini kâğıda bastırdı ve odaklanmaya çalıştı. Her şeye rağmen bu çalışma ona dayanak sağlıyordu. El yazısının çizgileri, düşüncelerine şekil veren ve onları fırtınadaki bir deniz feneri gibi Margaret'tan uzaklaştıran sembollerdi.

Gözlerini ovuşturdu ve pencereden dışarı baktı, kendini sahibinin eve gelmesini bekleyen bir köpek gibi hissediyordu. Margaret, Bela ve Işıltı'yı birkaç saat önce dışarı çıkarmıştı ve yakında dönmelerini bekliyordu. Öğleden sonra güneş ışığı, bir sevgilinin dokunuşu kadar nazik bir şekilde, yerde duran kırmızı yaprakların üzerine yansıyor. Şu anda odaklanmak çok zordu, özellikle de gerginliğin sebep olduğu baş ağrısıyla. Saatlerdir çalışıyordu ve biraz daha hareketsiz kalırsa bedeninden ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Sadece birkaç gün içinde tüm sorunları çözülmüş olacaktı. Ailesi düzene girecek ve  ıraklı ını güvence altına alacak imk n-
lara sahip olacaktı. Tabii bu el yazmasının sırlarını   zebilirse.
Evelyn'in Welty Malikânesi'ne dönmeye karar verdiğini varsayarsa.

Biri  n kapıya vurunca  rkildi.  zerine bir korku çöktü.
Kötü haber gelmedikçe kimse buraya u ramazdı. Kapıyı a ınca
Annette ile kar ıla tı.

"Ah," diye mırıldandı Wes. " yi akşamlar."

 st nde mavi  al desenli bol bir elbiseyle verandada duru-
yordu. Elbisesinin büyük yakaları bo azının etrafında bir çift el
gibi kıvrılıyordu ve köprücük kemiklerinin altında düzgün bir
fiyonk tutturuyordu.  n kapının ötesindeki arabasının farla-
rı ona dönüktü, parlayan güneş ışığında *hala*'nın bakışları gibi
bembeyazdı.

"Merhaba." Annette gevşek bir bukleyi kulağının arkasına sı-
kı tırdı. " eri girmemin bir sakıncası var mı?"

Ailesi yıllar boyunca ona pek çok şans vermişti. Ancak An-
nette onu hâlâ görmek istediğine göre gezegendeki en ba ı layıcı
insan olmalıydı. "Tabii, girebilirsin.  eri buyur."

Annette onun yanından geçerken parfümünün kokusunu
alacak kadar yaklaştı. Ruju gibi kırmızı kiraz kokuyor, diye d -
  nd  Wes. Bu evde hiç bu kadar uygunsuz görünüp görünme-
di ini merak etti. Bir elmas kadar parlak ve keskin kenarlı olan
Annette, malikânenin toprak rengi ve bakır görünümü kar ısın-
da daha fazla parlak duruyordu. G ne  ı ı ının kalın şeritleri
arasında dans eden toz zerreciklerinin de son derece farkındaydı.

"Bir şey yemek ya da içmek ister misin?" diye sordu Wes.

"Hayır, böyle iyiyim. Maggie evde mi?"

"Evde değil." *Ne yazık ki.*

Annette  n kapıya baktı. "Yakında gelir mi?"

“Öyle sanıyorum. Ne oldu?”

“Özel olarak konuşabileceğimizi umuyordum.”

“Şu an yalnızız.”

Annette kaşlarını kaldırdı. “Yalnız, baş başa.”

“Ah.” Her tutarlı düşüncesinin yerini ölü havanın çevrelediği bir gürültü aldı. Ensesinden yukarı tırmanan sıcaklığın yüzüne ulaşmaması için dua etti. “Tabii. Beni takip et.”

Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken, bunun gerçek olduğuna kendini tam olarak ikna edemiyordu. Atış yarışmasının yapıldığı geceden beri hiç konuşmamışlardı. Kafası fena halde karışmış olsa da onu reddedecek durumda değildi. Hâlâ kendi bedenine hapsolmuş gibi hissediyordu; huzursuz, vücudu ona dar geliyormuş gibi. Ama karşısında Annette varken, Margaret'i düşünerek kendine eziyet etmek istemediğini fark etti. Bu sefer, ona tüm dikkatini verebilecek kadar dürüst olabilirdi.

İkinci katın sahanlığına gelince Wes tereddüt etti. Laboratuvar şu anda çok dağınıktı, oturabilecekleri hiçbir yer yoktu ve havasızdı, kükürt ve berbat kokmaya başladığından şüpheleniyordu. “Benim odama gidelim mi?”

“Mükemmel olur.”

Wes yatak odasının kapısını açtı ve hemen pişman oldu. Yaklaşık beş günlük boş kupalar ve yarım kütüphane dolusu kitap her yeri kaplamıştı. Wes sandalyesinin arkasından ceketini kapığı gibi dağınık yatağının üzerine fırlattı. “İstersen oraya oturabilirsin.”

Annette kapıyı arkasından kapatırken Wes yatağının kenarına tünedi. Kapı keskin bir gıcırtyla kapandı. Annette, pencerenin önünde durmadan önce odayı hem eğlenerek hem de yarıl原因arak taradı. Ilık, geç gelen güneş ışığı ağaçların arasından süzülüp beyaz duvarları turuncu bir parıltıyla boyuyordu.

Panjurları kapattı. “Bu odanın anahtarı var mı?”

Wes'in boğazı kurudu. "Beni kilitlemeye mi çalışıyorsun? İnan bana, olmak istediğim başka bir yer yok."

Annette, yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi irkildi. Sonra güldü. "Ah, bilirsin işte. Sadece kontrol etme alışkanlığım var. Ne zaman misafirim gelse babam her on dakikada bir evin etrafında dolaşır."

Wes komodinin çekmecesini biraz fazla hırsıyla açtı. Raylarının sonuna geldiğinde çekmece titredi. Anahtarı çıkarıp komodinin üzerine koydu. "İçini rahatlatmak için."

"Ne kadar nazıksın." Annette yanına oturarak onu şaşırttı. Yatağının yayları ağırlıkları altında inledi.

O anda *ne kadar* yalnız olduklarını fark etti. Medeniyetten beş kilometre uzaklıkta, alacakaranlığın pembeleşen sarhoşluğunda, kapalı kapısının ardında, kızın dizi onunkine değiyordu. Bu tam da onun gibi bir kızın içinde olmaması gereken bir durumdu. Tam da babasının odasını kontrol edeceği bir sahneydi.

"Gergin görünüyorsun," dedi Annette.

"Öyle mi?"

"Hı-hı. Seni hiçbir zaman ilkel ve düzgün bir tip olarak görmedim. Tüm bu kabadayılık bir rol olabilir mi?"

"Hayır, hayır. Sadece beni şaşırttın. Seni beklemiyordum."

"Sanırım beklemiyordun." Ellerinin üzerinde geriye doğru yaslandı. "Buraya davetsiz geldiğim ve iletişimi kestiğim için özür dilerim ve... Şey, özür dilerim işte. Bunu söylemek için geldim."

"Ne? Neden?"

"Çünkü o gece Jaime'ye karşı durarak doğru olanı yaptın. Benim olabileceğimden daha cesaretliydin. Seni durdurmaya çalışmamalıydım."

"Ah. Teşekkürler. Sadece sarhoştum, gerçekten." Ön kapı gıcırdayarak açıldı. Margaret eve gelmiş olmalıydı ancak Bela'nın tırnaklarının döşeme tahtasında çıkardığı ses duyulmuyordu.

Annette onun dizine vurarak dikkatini tekrar kendisine çekti. "Sanırım bunun için de özür dilemeliyim. Seni alkole boğan bendim."

"Yani cesaret konusunda benim suç ortağıydın."

"Ya da kendi mutsuzluğumun mimarında."

"Mutsuzluk mu? Umarım benim yüzümden uykusuz kalmamışsındır."

Belli belirsiz gülümsedi. "Biraz. Ne aptalım, gerçekten."

"Seni üzmemek istememiştim. Seninle vakit geçirmek istemediğimden değil. Sadece..." *Lanet olsun.* Şimdi yine Margaret'i düşünüyordu.

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

"Gerçekten mi? Yani... Buna sevindim. Telafi etme şansım olmadan sana haksızlık ettiğimi düşünmekten nefret ederdim."

"Telafi edilecek bir şey yok, gerçekten. Konuşma fırsatı bulduğumuz için mutluyum." Annette eteğinin kumaşını kıvrırdı. "Seninle konuşmak çok kolay. Beni Wickdon'daki çoğu insandan daha iyi anladığımı hissediyorum ve bana, kesinlikle buradaki herkesten daha fazla meydan okuyorsun. İtiraf etmek utanç verici ama o gece çok üzgündüm çünkü... Sanırım senden hoşlandığım için. Ve belki de hislerini yanlış anladığımı düşündüm."

"Hayır, yanlış düşünmedin. Ben de senden hoşlanıyorum." Ciddiydi de. Annette korunaklı bir hayatı olsa da iyi bir kızdı. Ama bu söz ağzından çıkar çıkmaz, artık aynı şeyi kastettiklerinden emin değildi.

Kızın gözleri onunkilere kilitlendi, iri ve umut doluydu. Wes'in midesi bulandı. "Hoşlanıyor musun?"

Daha önce bu konuda hiç sorun yaşamamıştı. İtirafı kabul etmeye ve istediğini elde ettiğinde ortadan kaybolmaya yabancı değildi. Mad daha önce birçok kez bu yüzden ona bağırmıştı ve

her zaman bunun onun en iyi özelliği olmadığını bilse de bu birden fazla yönden bir ihlal gibi geliyordu. "Ben..."

Margaret'in ayak sesleri merdivenlerde duyulduktan sonra usulca koridorun diğer ucundaki yatak odasına doğru ilerledi.

Wes bir elini endişeyle saçlarında gezdirdi. "Hoşlanmak' derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

Annette onun dizini sıktı. "Senin için hecelememi ister misin?"

Wes'in midesindeki çalkantı durdu, sonra Annette'in eli kalçasından biraz yukarı kayınca hisleri arzuya dönüştü.

Son birkaç gündür arzularını o kadar bastırmıştı ki acınası fantezileriyle kendine işkence ediyordu. Margaret'i bu kadar çok istemesi onu korkutuyordu; her düşüncesini nasıl tükettiğini, onu nasıl savunmasız bıraktığını, onu kaybetmekten nasıl korktuğunu... Ama iki gece önce, elini onunkinden çektiğinde onu reddetmişti. Sadece sinirden olsa bile, en iyisi buydu. Annesinin çırağı olursa ona sahip olamazdı ve Wickdon'dan ayrılmazsa onu elinde tutamazdı. Ama belki başka bir çıkış yolu bulursa, bu kalp ağrısına dayanabilirdi. Margaret'a olan duygularını, onu boğmaya çalışan diğer tüm duygular gibi bastırabilirdi.

Kolay, diye düşündü. Tek yapması gereken bunun olmasına izin vermektir. Bu sefer pes etmek tamamen bencilce değildi. Kendini korumaktır.

Annette ona doğru yaklaştı ve dudakları çenesinin kıvrımında durdu. Wes iç çekerek başını arkaya eğdi. "Yakında hava kararacak."

"Ee? Beni kovacak mısın?" diye sordu kulağına doğru. Wes'in içinden bir ürperti geçti.

"Tabii ki kovmayacağım. Bu centilmence olmaz."

"Centilmen olmanı istediğimden emin değilim."

Annette'in ağzı onunkinin üzerine kayarken içgüdüleri devreye girdi. Wes'in eli kızın belini kavradı ve Annette'in eli de en-

sesindeki saçları çekti. Kendini kaba ve beceriksiz hissediyordu, mürekkep lekeli parmakları elbisesinin narin kumaşını mahvedecekti, belindeki kuşağı çözerken yırtacakmış gibi hissediyordu. Ama Annette yumuşak, cesaret verici bir ses çıkarıyordu ve dudaklarını onunkilere bastırıyordu. Tadı da sesi kadar tatlıydı.

Onu öpmek iyi hissettiriyordu, tanıdık bir kıyafet giymek gibiydi. Ama kalbi farklı bir şey istiyordu. Onun yumuşak olduğu yerde katı olmasını istiyordu. Parmaklarına dolanan kahverengi saçları değil, altın rengi saçları istiyordu. Margaret'i öpmenin nasıl bir şey olacağını bilmiyordu ama dişli ve ateşli olacağını tahmin ediyordu. Bunun gibi olmayacaktı, bu yoğun ve rahattı. Wes çok uzun zamandır rahattı. Artık saklanmak istemiyordu. İçini dökmek ve tüketilmek istiyordu.

Margaret'i istiyordu.

Wes uzaklaştı. "Özür dilerim."

Annette'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sersemlemiş bir acıyla parıldıyorlardı. "Özür mü diliyorsun?"

"Evet," dedi Wes sefil bir halde. "Özür dilerim. Bunu yapamam."

"Neden?"

Wes dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. "Bilmiyorum."

"Bir dakika önce gayet biliyor gibiydin." Annette dağılan elbisesini düzelterip kuşağını bağlarken kumaşın çıkardığı ses duyuluyordu sadece. Sonra, metalin tahtaya sürtünmesi gibi keskin ve sert bir ses duyuldu.

"Sorun sen değilsin. Benim. Şu anda aklım karmakarışık, hayatım darmadağın ve..."

"Mesele Maggie mi?"

"Hayır," dedi aniden. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Hayır, mesele Margaret değil," dedi.

Annette ona şüpheyle bakıyordu ama ne demesini bekliyordu ki? Evet, o demesini mi? Wes kendisinin pek çok şey olduğunu ve hepsinin iyi bir şey olmadığını biliyordu ama zalim biri değildi. Onun yerine Margaret'i öpmeyi hayal ettiğini itiraf etmesinin ikisine de ne yararı olacaktı. Ne kadar korkunç hisse derse hissetsin, bunu şimdi sonlandırmak daha nazik bir hareket olacaktı. Daha adilce.

"Bunu daha önce göremediğimiz için hangimiz daha aptalız bilmiyorum. Onu sevdiğini ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Onu sevmiyorum." Her kelimesi Wes'in ağzında bir taş gibi ağırlık yapıyordu.

"Hoşça kal, Wes," derken Annette'in yüz ifadesi tuhaftı, sesi daha da tuhaftı; soğuk ve sakindi.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Wes inleyerek yatağına uzandı ve iç karartıcı örümcek ağları ve su lekeleriyle dolu tavana baktı. Aklının bir köşesinde, sırf işe dönebilmek için kendi işini bitirmek vardı ama Annette'in kiraz rengi rujunun tadı hâlâ ağzındayken kendini çok zavallı hissediyordu ve kendinden utanıyordu.

Onu sevdiğini ne zaman söyleyeceksin?

Wes dudak büktü. Margaret'i sevmiyordu.

Seviyor muydu?

Geçen ay boyunca, bir zamanlar onun ne kadar sade olduğunu inanmış olsa da ondan umutsuzca etkilendiği fikrine alışmıştı. Ona hayran olduğunu itiraf etmek hiçbir zaman zor olmamıştı: Sessiz gücü ve inancı, şaşırtıcı zekâsı ve hassasiyeti, bağlılığı ve azmi. Wes her şeyden çok onun mutlu olmasını, tıpkı kendi ailesi gibi onu da korumak istiyordu.

Ama bu aşk mıydı? Her fırsatta kendini bu kadar kandırmışken artık bunu bilebilir miydi? Colleen bir keresinde ona kızların

sandığı kadar kafa karıştırıcı olmadığını söylemişti ve belki de haklıydı. Belki de kafa karıştırıcı olan genel olarak insanlardı. En çok da kendisi öyleydi.

Uzaktan, cam kırıkları ve döşeme tahtaları üzerinde yürüyen bir şeyin sesini duydu. Boğuk kahkahalar koridorda yankılandı. O sesi tanıyordu.

Jaime.

Wes kendini yataktan dışarı fırlatıp kapıya dayandı ama kapı açılmıyordu. Diğer taraftan kilitlenmişti. Arkasını dönünce komodinin üzerinde duran anahtarın kaybolduğunu gördü. Annette giderken onu almış olmalıydı.

“Lanet olsun,” dedi homurdandı ve yumruğuyla kapıya vurdu.

“Ne haltlar karıştırıyorsun sen?” Annette dehşete düşmüş bir şekilde sormuştu. “Sen hiçbir şey söylemedin...”

Cam tekrar patladı ve soğuk, elindeki metal kapı kolundan tüm vücuduna yayıldı. Buradan çıkmak için tek şansı kapıyı kırmak ya da kilidi eritmektir. Kapı kolunu tebeşirle daire içine alması ve etrafına beceriksizce bronzun kimyasal bileşimini karalaması sadece bir dakika sürdü. Simyasal alev zayıf bir şekilde canlandı fakat metalin yeterince büyük bir kısmı *caput mortuum*'a dönüştü ve kapıyı açabildi. Kapı kolundan kalan parçalar, fokurdayarak yere sızıyordu.

Wes koridora çıktığında artık çok geçti. Ön kapının üstündeki pencereden Jaime, Annette ve Jaime'nin kızıl saçlı simyacısının arabaya doğru koştuğunu görebiliyordu.

Yani eve geldiğini duyduğu kişi Margaret değildi.

Koridorun sonunda, Evelyn'in laboratuvarının kapısı aralık duruyordu. İçeride ne olduğunu görmek istemiyordu. Ama görmek zorundaydı. Buna katlanmak zorundaydı. Wes kapıya yaklaşıp omuzlarını kaldırarak içeri girerken sanki suyun içinde ilerliyormuş gibi hissetti.

Gördükleri karşısında donup kaldı.

Damıtıcılar kırılmıştı, yerde öylece duruyordu. Masanın kilitli olmayan çekmeceleri sökülüp ve bir kenara atılmıştı. Parçalanmış kâğıtlar yere saçılmıştı, zemine kan gibi sıçrayan gümüş sıvının içinde macuna dönüşmüşlerdi. Büyülü eyer örtüsü yırtık pırtık şeritler halinde bırakılmıştı ve simyalanmış ip-lik makaralar gitmişti. Son iki haftadır üzerinde çalıştığı her şey, Evelyn'in kitabının şifresini çözmek için kaydettiği tüm ilerleme, laboratuvardaki tüm ekipman...

Hepsi mahvolmuştu.

Ama en kötüsü, döşeme tahtalarına tebeşirle yazılanlardı. Hakaretlerden biri acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu. Kendisi ve kız kardeşleri iş başvurusunda bulunduklarında ya da okumakta veya derslerine odaklanmakta zorlandıklarında bu hakareti işitmişlerdi. O ve arkadaşları bardan eve dönerken ara sokaklarda bu hakaret yankılanırdı. Diğer can sıkıcı cümle ise Margaret'a yönelikti, Wes'in içinde kontrol edemediği bir öfke büyüyordu.

Jaime artık çok ileri gitmişti.

Ama kimin umurunda olacaktı? Bu kasaba hangi önemsiz adaleti uygularsa uygulasin, kazanma şanslarını kurtarmayacak ve onları güvende tutmayacaktı. Bu ormandaki tek canavar hala değildi. İnsanlar çok daha kötüydü. Bu av hiçbir zaman o ve Margaret için uygun değildi. Ya da hiçbir zaman bu kasabayı korumak, para, güvenlik ya da zafer için değildi. Tanrı'yla bile ilgili değildi. Bu ülkenin kalbindeki zehirle ilgiliydi.

Av bizim en eski geleneğimizdir, demişti Jaime kayıt gecesi. Gerçek New Albionlar olarak bizim mirasımızdır.

Çünkü bir Yu'adir kızı ve bir Sumic şehir çocuğunun bu mirasa sahip çıkması onlar için gerçekten ne anlama gelirdi? Jaime gibi insanlar bunu asla kabul etmezdi. Ve onları avdan vazgeçir-

mek için hile yapamayacağı ya da korkutamayacağı için onları sabote ediyordu.

Ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti. Wes ona acı çektirecekti.

Günlerini Jaime'nin hayatını tam olarak öğrenmeye adanmıştı. Onun için önemli olan her şeyi yok etmekte, onun saplantısı yani *magnum opus*'u olacaktı. Meyve bahçelerini kurutacak ve malikânesini her bir tahtasını yıkacaktı. Sahip olduğu her şeyi, rüzgârda savuracak *caput mortuum*'dan başka bir şey kalmayana kadar yakacaktı.

Bunu hayal etmek çok iyi hissettirmişti, herhangi bir şaraptan daha sarhoş ediciydi ve herhangi bir kadının dokunuşundan daha kışkırtıcıydı. Güç gibi hissettiriyordu. Jaime gerçek bir New Albion'lu olabilirdi ama simyacı değildi. İlahi olana hiç dokunmamıştı. Sınırlarının ötesinde bir şeye asla ulaşamamıştı. Acı verici bir şekilde ölümlü ve zayıf bir şekilde hırstan yoksundu.

Ve yine de Wes'in görebildiği tek şey Margaret'in suçlayıcı bakışlarıydı. *Hayatınla, simyanla yapmak istediğin şey gerçekten bu mu? Diğerleri gibi Jaime gibi mi olmak istiyorsun? Zorba mı olmak istiyorsun?*

"Siktir!" Wes hemen hemen sağlam bir damıtıcı buldu ve onu duvara fırlattı. Damıtıcı parçalanıp yere düşerken yağmur gibi parladı. Ne kadar istese de Jaime'nin seviyesine inemezdi. Margaret'i tekrar hayal kırıklığına uğrattığını görmeye dayanamazdı.

M argaret'in antrenmandan döndüğünde ilk fark ettiği şey evin korkunç durgunluğuydu. Güneş ışığı yüksek pencerelerden ağır ağır içeri süzülüyordu ve zeminin üzerinde şekilleniyordu. Rüzgârın çıkardığı hafif inilti sesi ve ön kapıyı kapatırken etrafında dönen toz dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Ceketini ve botlarını çıkardı. "Wes?"

Neredeyse anında, koridordaki loş ışıklı duvar lambalarının aydınlattığı merdivenlerin başında belirdi. Gömleğini dirseklerine kadar kıvrırmıştı, buruşuk gömleğinin üstten birkaç düğmesi açıktı ve saçları elektrik çarpmış gibi görünüyordu. Etrafa yaydığı öfke olmasa, bu durumu neredeyse sevimli bulurdu. Onu atış yarışması gecesinden beri böyle görmemişti, her zamanki kaygısız halinden çok farklıydı.

"Sorun nedir?"

"Yukarı gelme."

Sanki onu böyle sınırlı gördükten sonra başka bir seçeneği vardı. "Neden?"

Margaret ceketini askıya atıp merdivenleri tırmanmaya başladığında Wes ona çaresizce bakıyordu. Margaret bu evin her çatlağını bilirdi. Gıcırdamasın diye yıkık dökük basamakların neresine basacağını, elini kesmesin diye tırabzandaki ahşabın tam olarak neresinden kırılacağını bilirdi. Ama şu anda ev, dokunulduğunda tüyleri diken diken olan yaralı bir hayvan gibi yabancı hissediyordu. İkinci kata ulaşır ulaşmaz Wes onun yolunu kesti. Yakından bakınca, Jaime'ye vurmadan önceki halinden bile daha öfkeli görünüyordu. O zaman sarhoştı, düşüncesizdi ve haklıydı. Şimdi ise tamamen ayıktı, gözleri açıktı ve onu tedirgin edecek şekilde sessizce öfkeleniyordu.

"Margaret, ciddiylim. Lütfen aşağıya iner misin?"

"Gizemli davranıyorsun. Bana ne olduğunu anlat."

Wes'in tek söylediği şey, "Jaime Harrington'ı öldüreceğim," oldu.

Wes onun düşünceli bakışlarını takip ederek annesinin laboratuvarının kapısına gitti. "Onu içeride mi tutuyorsun?"

"Keşke öyle olsa." Wes yolunu kesmek için bir kolunu uzattı. "Bu çok kötü."

"Orada daha önce gördüklerimden daha kötü bir şey yoktur." Margaret uzattığı kolunu indirdi ve iterek kapıyı açtı. Midesi altüst oldu.

Bu, beklediğinden de kötüydü.

Cam damıtıcı parçaları güneş ışığı huzmeleri altında parlıyor ve pencerenin keskin parçaları pervazda buz tabakaları gibi parlıyordu. Wes'in henüz tamamlayamadığı dönüşümlerin kalıntıları olan tüyler ürpertici bir *coincidentia oppositorum* ve *caput mortuum* bulamacı yere sıçramıştı. Bu odayı ilk kez parçalanmış halde bulmuyordu ve sonuncusu olacağından da çok

şüpheliydi. Ekipman değiştirilebilirdi. Neredeyse her simyacının çalışmalarını hafızadan yeniden yaratabildiği düşünülürse, araştırma bile değiştirilebilirdi. Ancak en çok can yakan şey, bir simyacının dönüşüm çemberi çizmesi gibi, aynı kararlılıkla döşeme tahtalarına karalanmış kelimelerdi.

Hayatı boyunca fısıldandığını duyduğu ama kimsenin ona doğrudan söylemeye cesaret edemediği sözlerdi bunlar. Wes'in de daha önce birçok kez duymaya katlandığından emin olduğu sözler.

Wes dibinde bitti. "Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü bu şekilde davranılmayı hak etmiyorsun."

"Sen de hak etmiyorsun."

Aralarında sessiz bir anlayış oldu. Hayatı boyunca küçük olmak, görünmez olmak istemişti. Ama Jaime gibi insanlar buna asla izin vermemişti ve vermeyecekti. Wes geçen gece ona, *Bundan bıktım* demişti. *Buna katlanmaktan bıktım. Sen bıkmadın mı?*

Bıkmıştı. Jaime yıllardır onun etrafında aç bir köpek gibi dolaşıyordu ama asla kan akıtacak kadar sert ısırmıyordu. Bu onun gücünün bir testiydi, Margaret'in ise zayıflığının bir hatırlatıcısıydı. Ama artık sonunda dişlerini geçirdiğine göre, Margaret da onun için o kadar kolay pes etmeyecekti.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu, sesinin sert çıkmasına şaşırarak.

"Şey, hımm..." İlk kez Wes'in dudaklarındaki ve çenesindeki belli belirsiz kırmızı lekeleri ve saçının ne kadar dağınık olduğunu fark etti. "Annette geldi ve sanırım biraz dikkatim dağıldı."

"Ayrıntıları bilmeme gerek yok." Margaret sesinin zayıf çıkmasından nefret ediyordu. Kıskançlık duygusu midesine bir taş gibi oturdu.

Wes'in boş zamanlarında ne yaptığı onu neden ilgilendirsin ki? Annette'e olan ilgisini bir sır gibi saklamıyordu ya tabii yemin etmiş olsa bile... Hayır, artık ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Onun beklemesini umamayacak kadar çok kez ondan uzaklaşmıştı.

Margaret onun bir şaka ya da neşeli bir şey söylemesi için kendini zorluyordu ama o tekmelenmiş bir köpek gibi kendi halindeydi. "Ön kapıdan birinin girdiğini duydum ama sen olduğunu sandım. Birdenbire garip davranmaya başladı, zaten garip davranıyordu ve hışımla odamdan çıktı. Beni içeri kilitledi ve ben kapının tokmağını eritene kadar gitmişlerdi."

"Kapının tokmağını mı erittin?"

"Özür dilerim! Başka ne yapacağımı bilemedim. Tokmağı değiştirim."

Margaret dişlerinin arasından iç çekti. "Jaime'nin neden böyle bir şey yaptığını anlıyorum ama neden Annette? O hiçbir zaman açıkça zalim olmamıştı."

"Hayır, zalim olduğunu sanmıyorum. En azından bilerek değil." Wes kaşlarını çatı. "Onunla daha önce Jaime hakkında konuştum. Jaime'nin her dediğini yapmazsa onu dışlayacağını düşünüyordu."

Yıllar boyunca Annette ona kaba bir şey söylememişti. Aslında ona bir şey söylemekten de kaçınırdı. "Bu muhtemelen doğru."

"Onun ne planladığını bildiğini sanmıyorum. Laboratuvarı gördüğünde sesi fazlasıyla üzgün geliyordu, ama... Tanrım, belki de bu benim hatam. Geçen gece onu sahilde ektim ve o da bunu pek iyi karşılamadı."

"Hayır," dedi Margaret kararlılıkla. "Bu senin hatan değil. Onların hatası."

Wes zayıf bir şekilde gülümsedi. "Sanırım öyle."

Margaret kalın bir cam parçasını eline alıp ağırlığını test etti. "Ne durumdayız şu anda?"

Wes ellerini cebine soktu ve hasarı gözden geçirdi. "Yaptığım her şeyi yok ettiler. Ve tüm ekipmanları da. Ve üzerinde çalıştığım tüm notları da."

Kırık camın kenarları parlak, zonklayıcı bir ağrıyla avucuna batıyordu. Derisinde kan oturmaya başlarken camı elinden bıraktı. "Yani battık."

"Hayır." Wes'in ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. "Dört günümüz var ve her şeyi nasıl yeniden yaratacağımı hatırlıyorum. Bunu yapabilirim."

"O zaman sanırım burayı temizlemeliyiz."

Gece, malikânenin üzerini kalın bir kar tabakası gibi örtene kadar çalıştılar. Kırık camları süpürdükten sonra yere bir kova su döktüler ve Jaime'nin geride bıraktığı nefret dolu mesajlardan eser kalmayana kadar fırçaladılar. Margaret, Wes'in döşeme tah-taları üzerindeki yansımaları izledi, gözlerinde gördüğü kararlı-lıktan hem korktu hem de hayranlık duydu. Boynundaki anah-tarı tuttu ve sıktı. Sadece dört gün kalmıştı, hayal gücüne daha ne kadar tutunabilirdi? Ne kadar yetenekli olursa olsun ne kadar uğraşırsa uğraşsın, başarısız olacaktı. *Hala'yı öldürmenin* tek bir yolu vardı.

Ve bu bilgiyi Wes'e vermek ikisini de yok ederdi.

İki gün sonra Wes laboratuvarından çıktı.

Hiç beklemediği bir anda, Margaret Işıltı'yı gezdirmek için odasından çıkarken gerçekleşmişti. Koridorda neredeyse birbir-lerine çarpıyorlardı, Margaret bir an onu tanıyamadı. Wes her zamankinden daha da dağınık görünüyordu. Saçları etkileyici, keskin açılarla dikilmişti ve -Margaret'i çok şaşırtan bir şekil-de- çenesinde hafif kirli sakal vardı. Mürekkep ve *caput mortu-um* yüzünü lekelemişti, gözlerinin altındaki gölgeleri derinleştiri-

riyordu. Bltkin ama bir şekilde canlı görünüyordu, bir ruh onu ele geçirmiş ve yüzündeki maskenin arkasından ona bakıyormuş gibiydi. Bu, Margaret'ı neredeyse korkutmuştu.

"Ah!" Onu gördüğüne çok şaşırılmış gibiydi. "Margaret."

O anki koşullara göre çok uygunsuzdu. Sanki iki gün boyunca ortadan kaybolmamış ve onu korkusuyla baş başa bırakmamış gibi rahattı. "Nerelerdeydin?"

"Çalışıyordum?"

Bu küstah cevabın onu bu kadar öfkelenndirmemesini ve kendi öfkesinin onu utandırmamasını diledi. İçinde kopan duygu fırtınasına ve onun ani terk edişinin acısına bir anlam verebilmeyi diliyordu. "Bayat kahve gibi kokuyorsun ve günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun."

"Belki de uyumamışımdır," dedi Wes yüzünü ekşiterek. "Bugün keyfin yerinde."

Margaret başını salladı ve boğazındaki yumruyu yuttu. "Ben dışarı çıkıyorum."

Wes'in sinirleri yatışıyordu. "Geç oluyor."

"Yani?"

"Bana bir konuda yardım edebileceğini umuyordum. Her şeyi yeniden yaptım ve sanırım *hala*'yı öldürecek bir şeyi nasıl yapacağımı neredeyse buldum."

Tedirginlik, Margaret'ın omurgasını diken diken etti. Gerçekten başka bir yol bulmuş olabilir miydi? "Buldun mu?"

"Evet. Gelip bakar mısın?"

"Elbette." Sesi titredi.

Wes'i laboratuvara kadar takip ederken, Margaret bir kez daha tüm kâbuslarındaki korkmuş küçük kız gibi hissediyordu. Wes kapıyı iterek açtığında kalbi küt küt atmaya başladı. İçeride hava sis kadar yoğun ve durgundu. Duvarları notlarıyla kapla-

mişti; her biri çılğın el yazısıyla yazılmıştı ve kahveyle lekelenmişti. Tanıdık bir el yazması masanın üzerinde açık duruyordu.

Margaret önündeki manzarayı uyuşmuş bir şekilde izliyordu. Wes'in dudakları hareket ediyordu ama söyledikleri arı vızıltısı gibi puslu bir sese dönüşüyordu. Ancak Wes kaşlarını çatarak ona doğru uzanıp, "Margaret?" dediğinde onu duydu.

Kendine geldi. "Evet?"

"Ee? Ne düşünüyorsun?" Suyun altındalarmış gibi sesi dalgalanıyordu. Wes'in, özellikle zor bir numara yapan bir av köpeği gibi, soluksuz bir beklentiyle ona baktığını görmek onu neredeyse aniden değiştirdi. Onu gerçekten memnun etmek istiyor muydu?

"Özür dilerim. Ne demiştin?"

Wes sinirlenmişti. "Kafamı kurcalayıp duran bu soruyu sana sormak istediğimi söylüyordum. Neden hiç kimse son *demiurge*'ü öldüremedi? Mesele sadece yeterince güçlü bir mermi yapmak olsaydı, şimdiye kadar birilerinin bunu yapmış olması gerekirdi, değil mi? Bunun bir tür kayıp sanat olması gerektiğini düşündüm; son iki yüz yılda unuttuğumuz bir şey. Ve annenin *hala*'yı araştırdığını söylediğine göre, muhtemelen bu konuda bir şeyler biliyordur diye düşündüm. Hatta belki de ne olduğunu ortaya çıkarmıştır."

Wes odanın ortasına doğru yürüyüp tehlikeli bir kitap yığınının kenara iterken, odanın ayrıntıları daha da bulanıklaştı. Margaret'in görebildiği tek şey ayaklarının dibindeki, tebeşirle özenle detaylandırılmış dönüşüm çemberi olana kadar görüşü gittikçe daraldı. Kendi kuyruğunu yiyen bir yılan, dizilişin tabanını oluşturuyordu ve güneş ışınlarına benzeyen kararlı çizgilerle çevreleniyordu. Margaret bu dizilişi nerede görse tanırdı.

Kabuslarına giriyordu. Bu odanın döşeme tahtalarında iz bırakıyordu. Bileşenleri annesinin tüm şifreli defterlerini dolduruyordu. *Magnum Opus*'un ilk adımı, bir *demiurge*'ün fiziksel

bedenini ayrıştırarak formüldü. Wes bununla *hala*'yı küle dönüştürebilirdi ve annesinin araştırmasının geri kalanını deşifre ederse, kalıntıların felsefe taşının hammaddesine dönüştürebilirdi.

“Son birkaç haftadır bu kitabı inceliyorum. Tuhaf resimlerle dolu ama talimatları annen yazmış. Onlardan bir anlam çıkarmak için yıllarını harcamış olmalı.”

Nasıl? Magnum Opus'un nasıl yapılacağına dair talimatları içeren tek el yazmasını –belki de dünyada kalan son el yazmasını– nasıl bulmuştu?

“Her şeyi şifreli yazmış, bu yüzden çözmek çok uzun sürdü. Bir araya getirdiğim kadarıyla, bununla başlayarak üç dizilişinin nasıl çizileceğini anlatıyor. Ama talimatları yarım bırakmış, muhtemelen bilerek.” Dairenin en içteki boş halkasını işaret etti. “Neyin eksik olduğunu bilseydim, sanırım onu öldürebilirdik. Merak ediyordum da–”

“Hayır,” dedi Margaret hırıltılı bir sesle. “Bunu yapamazsın. Artık buna bakamazsın!”

Wes kafası tamamen karışmış görünüyordu. “Ama...”

“Bunca zamandır yaptığın şey gerçekten bu muydu?”

“Kısmen, ama ben–”

Margaret çemberin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Wes'in gözlerini dört açarak onu izlemesi yüzünden akli dengesini yitirmiş gibi görüldüğünü biliyordu ama avuçlarını dizlişe sürerken bunu umursamadı.

“Hey!” Wes'in sesi kızgınlık endişe arasında ikilemde kalmıştı. Onun yanına çömeldi ve kollarından yakaladı. Elleri, kemik gibi beyaz ve titreyen ellerinin arasında işe yaramaz bir şekilde kıvrılıyordu. Bakışları tebeşirle kaplanmış avuçlarından yüzüne doğru kaydı ve gözlerinden akan yaşlar görüşünü bulanıklaştırırken, Wes onunla kolayca ürkebilen bir midilliymiş gibi konuştu. “Margaret, neler oluyor?”

“Bunu yok et. Şimdi yok et. Her ne bulduysan, yak. Bildiğini sandığın her şeyi unut. Yapmak zorundasın. Bana söz vermeli-sin, Wes. Bana söz ver!”

“Kazanmamızın tek yolu bu olabilir.”

“Lütfen,” diye hıçkırdı.

“Tamam, tamam. Söz veriyorum.” Wes çaresizce ona baktı. Yavaşça ellerini gevşetti. “Tanrım. Bana korkunç bir şey yapacakmışım gibi bakıyorsun.”

“Ne tür şeylerle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. O kitap, bu dönüşüm... İnsanlara bir şeyler yapıyor. Onları değiştiriyor.”

“Yani daha önce bunu deneyen birini gördün.”

“Evet. Annemdi.”

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Sonra gözleri öfkeyle karardı. “O ne yaptı?”

Margaret başını salladı. Dişlerinin gıcırdadığını duymaktan çok hissediyordu.

“Bana anlatabilirsin. Lütfen, anlat bana.”

“O hiçbir şey yapmadı. Simya yaptı.”

Wes’in yüz ifadesi şüpheyi doldu, tıpkı onun değerli bilimi hakkında kötü konuştuğunda her zaman olduğu gibiydi. Onun anlamasını nasıl sağlayabilirdi ki? Bu yarayı yeniden açmak onu öldürse bile anlamasını sağlamak zorundaydı. “Yaklaşık altı yıl önce, annem araştırmasının bir sonraki aşamasını tamamladığını sandı. O kitaptan deşifre ettiği ikinci dönüşüm çemberini test ettiği gece, o korkunç sesi duyarak sarsılarak uyandım. Bir çığlıktı.”

İlk başta bunu hayal ettiğine, dışarıda çığlık atan bir tilkiden başka bir şey olmadığına inanmak kolaydı. Ama sonra çığlık sesi geldi.

Maggie.

Şimdi bile hatırladıkça tüyleri diken diken oluyordu. Evelyn’in ağzı açık kalmış gibiydi. Sanki David’in soğuk bedenini yeniden yatağında bulmuştu.

"Seslenen annemdi, beni çağırıyordu. Bana hiç seslenmezdi, artık laboratuvarına girmeme izin vermiyordu, bu yüzden bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğini biliyordum." Yatak odasının güvenli alanı dışında, gölgeler mobilyalardan canavarlar yaratıyordu. Merdivenin dibinde uzun ve sürüngen bir gölge, verandada pusuya yatmış kambur bir gölge, pencere camını tırmalayan boğumlu parmakları olan bir gölge vardı. O gece hepsi hırçın ve aç görünüyordu. "Laboratuvarının kapısını açtığımda çok sıcaktı ve berbat kokuyordu. Simya gibi. Kan gibi."

Anının ayrıntılarını hatırlamayalı yıllar olmuştu ve şimdiden güneşe sürtünüyormuş gibi hissediyordu. Tekrar nefes alırken soluk soluğa kalana kadar göğsü daraldı.

"Annemi yerde yatarken gördüm. Nedense tek net hatırladığım saçlarıydı. Her zaman çok sakindi ama saçları her yerdeydi ve kan içindeydi. Önce öldüğünü sandım." Yağlı saçları bir hale gibi etrafına yayılmıştı. Yanında, tebeşirle oyulmuş ve kana bulanmış dönüşüm çemberi uğursuz, korkunç bir kırmızı renkte parlıyordu. Ama hepsinden kötüsü, çemberin ortasında tüten şeydi.

Kararmış ve şekilsiz bir şey, sanki hıçkırıklar içinde nefes alıyordu.

Islak toprak kadar siyah bir sıvı akıyordu, gece yarısı deniz kadar siyahtı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tam hatlarını hatırlamıyordu. Hatırladığı tek şey, midesini oyan bir dehşetle vurulduğu ve bu dehşetin şu anda bile başını döndürüp paniğe kapılmasına neden olduğuydu.

"Annen ne yaptı?" diye sordu Wes kısık bir sesle.

"Bilmiyorum. Yarı şekilli bir şeydi. Hiçbir şey değildi. Kötü hissettiriyordu. Sanki var olmaması gerekiyordu. Sanki denediği için bile cezalandırılıyordu."

Annesini çevirdiğinde yüzü kül rengiydi, gözleri çökmüş ve morarmıştı. *Bu sefer çok yaklaşmıştım, diye homurdanmıştı annesi. Onu hissedebiliyordum. Onu duyabiliyordum.*

Hadi anne, demişti Margaret, son birkaç aydır ustalaştığı bir sesle; babasının gitmeden önce sık sık kullandığı nazik, neredeyse sert bir sestti. Hadi seni yatağa götürelim.

Evelyn'i nasıl ayağa kaldırdığını, annesine sarılan yorgun bir çocuk gibi ona nasıl sarıldığını hatırlıyordu. "Bir an taş kesildim. Sonra birdenbire artık korkmadığımı hissettim. Artık hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu, ben bile. Sadece yapmam gerekeni yaptım. Onu laboratuvarından çıkardım ve banyoya soktum. Tekrar tekrar söylediği tek şey 'Özür dilerim' oldu."

Daha sonra Margaret mutfığa gitmiş ve bir kovaya su doldurmuştu. Çürük merdivenleri tırmanmış ve karanlıkta herhangi bir canavar aramamıştı. Hâlâ dumanla puslu olan laboratuvara girmiş ve kovanın tamamını döşeme tahtalarının üzerine boşaltmıştı. Kova çıplak ayaklarının üzerine dökülmüştü ve diz çöktüğünde geceliğinin içine batmıştı. Elleri ve dizleri acıyıp kanayana, simya reaksiyonundan tek bir iz kalmayana kadar ovalamıştı.

"Peki ne yaptın o şeyi..." diye sordu Wes.

"Onu ormana gömdüm."

Wes'in yüzü soldu.

"Şimdi anlıyor musun?" Margaret sesinin inandırıcı mı yoksa çaresiz mi çıktığından emin değildi. "Bir zamanlar tüm yalanlara inanırdım. Simyanın daha iyi bir şey olduğuna. Kurtuluşa, mükemmelliğe ya da gerçeğe giden yol olduğuna. Ama öyle değilmiş. Cehenneme giden yolu açıyor. O gece gördüm. Neredeyse onu öldürüyordu."

"Margaret, annenin yaptığı şey..." Wes tereddüt ederek durdu. "Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum, ama her ne yaptıysa, ona bunu yaptıran simya değildi. Sadece ona olanak sağladı. Bu dönüşümle oynamak onun seçimiydi ve bu kadar tehlikeli olduğunu biliyorsa, seni asla buna maruz bırakmamalı ya da sonuçlarıyla başa çıkman için seni yalnız bırakmamalıydı."

Ama bu onun seçimi değildi. Çünkü öyle olsaydı, annesinin dönüştüğü kadın onun içindeki çürümüş bir yerden sürünerek çıktıysa, o zaman Margaret ne yapacağını bilemezdi. O zehri nasıl emeceğini bilmiyordu. Simya Evelyn'i bozmuştu. O bozmuş olmalıydı. Aksi takdirde, bu onu nasıl bir insan yapardı? Nasıl bir anne olurdu?

Bunun tekrar olmasına seyirci kalamazdı. Hele Wes gibi birinin başına gelmesine. "Hava almam lazım."

Margaret laboratuvardan çıkarken Wes boğuk bir ses çıkardı. Soğuk terden sıırsıklam olmuştu, başı dönüyordu ve göğüs kafesi bir korse gibi ciğerlerine baskı yapıyordu. Güneş batmaya ve bulutlar kararmaya başlamış olsa da bu evde bir dakika daha kalamazdı. Bu onu bitirirdi, biliyordu.

Yatak odasının duvarında asılı duran silahı aldı, ceketini giydi ve ön kapıyı iterek açtı. Margaret onu çağırmamıştı ama Bela kuyruğunu endişeyle sallayarak onun yanına geldi. Güneş ufukta alçalmış, kanlı bir et parçası gibi kırmızı ışıklar saçıyordu. Rüzgâr ağaçların arasından tıslayarak onu çağırıyordu.

"Bekle!" diye bağırdı Wes verandadan.

Ayakkabılarıyla boğuşuyordu, trençkotunun sadece bir kolunu giyebilmişti. Rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor, sesini de yutuyordu. Kuru, kırmızı yaprakların hışırtısı arasında onun adını haykırışını ancak belli belirsiz duyabiliyordu.

"Gidelim," diye fısıldadı Margaret, Bela'ya.

Bela mızımızlandı ama Margaret, ağaçların hizasındaki gölgelere doğru uzanırken ve gölgeler onu bütünüyle yutarken Bela arkasından onu takip etti.

Margaret, kolları ve bacakları ağrıyana; tüm vücudu soğuk ve adrenalinele uğuldayana ve aldığı her nefes ciğerlerini ısırgan otu

gibi parçalıymış gibi hissedene kadar koştı. Önemli olan tek şey o evden ve döşeme tahtalarındaki bir tebeşir dairesi gibi kazıyıp atmak istediği tüm anılardan çok ama çok uzakta olmasıydı.

Bacakları pes etmeye başlarken bir kayanın üzerine yığıldı. Nefes nefese kalan Bela onun yanına yerleşti. Her zamanki gibi sadık ve kararlıydı, onu terk etmeyen ve etmeyecek olan tek kişiydi o. Başını onun kucağına koydu ve ellerine karşı ılık, rahatlamış bir nefes saldı. Onun uğruna bu kadar çok koşmayı hak etmemişti.

Margaret ona doğru eğilip başının üzerine bir öpücük konurdu. "Özür dilerim. İyi misin?"

Ağaçlar etraflarında nöbet tutuyor, rüzgârda titriyordu. Gölgeleikten süzülen ışık yoğun ve kan kırmızısıydı. Bir yandan da buraya yalnız gelmekle hata yaptığını biliyordu. *Hala*'nın ne tür zararlar verebileceğini görmüştü. Ama bu orman bir zamanlar onun eviydi, sığınağıydı. Haftalardır onun olmasa da malikâneyi şu anda herhangi bir canavar kadar tehlikeli hissediyordu. Aralarına koyduğu kilometrelerden memnundu.

Margaret saçlarını ensesinden çekti ve altındaki taşın soğuğu tenine değene kadar arkasına yaslandı. Saçlarını saldı ve çimenlere yaydı. Tepesinde, menekşe rengi gökyüzünde en parlak yıldızlar göz kırpmıyor, her biri soğuk ve acımasız gümüş rengine parlıyordu. Gözleri çırpınarak kapanıyordu.

Sonra etrafında sülfür kokusu yayılmaya başladı.

Margaret, Margaret, Margaret.

Margaret doğruldu.

Hava birden soğumuştı. Titreyerek soluklandığında, yüzünün önü buğulandı ve arkasındaki dünya bir serap gibi parıltıydı. Etrafında yoğunlaşan simya kokusu ve en kötü anıları ham haldeyken, kafasının içinde ne olup olmadığını ayırt edemeyecek kadar kendinden geçmiş durumdaydı.

Geliyor, geliyor, geliyor.

Bela'nın boğazından bir hırıltı yükseldi ve tüyleri diken diken oldu. Düşen yapraklar tıslıyor ve hışırdıyordu.

Burada. Ses etrafta yankılanıyordu. Burada, burada, burada.

Bir dal, kemik gibi kırıldı. Margaret'in görüşü tekrar titreşti. Çalılığın içinde bir yerde, bir dizi boş, mermer gibi yuvarlak gözler karanlıkta parladı.

Soğuk Ay'a sadece iki gün kala, büyüğü hiç bu kadar güçlü ya da bu kadar kötü niyetli olmamıştı. Derisinin üzerinde elektrik gibi uğulduyordu.

Saklanmalıyım, diye düşündü Margaret. Saklanmak zorundaydı.

Tüfeğinin emniyet mandalını çevirdi ve Bela'nın yakasına yapıştı. Birkaç metre ötede, yapraklarla kaplı bir dere yatağına inen toprakta bir çukur vardı. Kendini bir kızılâğacın alevle oyulmuş gövdesine sıkıştırmak istemediği sürece burası sahip oldukları tek sığınaktı. Eğer onu orada bulursa, kaçacak hiçbir yeri olmayacaktı.

"Bela, gel," diye fısıldadı.

Ayak bileği burkulunca yüzünü ekşiterek topraktan aşağı kayd. Dibe vurduğunda, soğuk toprak sırtına sızdı ve botları çamurlu dereye battı. Siyah su, bir yaradan akan kan gibi yavaşça tabanlardan akıyordu. Suyun şırıltılı sesi arasında tek duyabildiği kalbinin gümbürtüsü ve yanındaki Bela'nın zar zor nefes alışığı. Margaret eliyle yavaşça onun ağzını kapattı. Onun gücenmiş bakışlarından kaçınmak için başını geriye doğru eğdi.

Sonunda sessizlik hâkimdi.

Rahatlayarak titrek bir nefes aldı, tam da uzun parmaklar gibi toprak setinin etrafında sürünen bir çürük tırpanın kıvrılması gibiydi. Ateşin çırayı yalayıp geçmesi gibi, çürümenin olgunlaşmış bir meyveyi yarması gibi toprağı eritiyordu. Parlayan sıvı,

daha da aşağılara giderek başının üstünde damlayana kadar oluk oluk birikti.

Burada.

Margaret iniltisini bastırmak için dilini ısırды. Açıklıkta bir dal daha çatırdadı. *Caput mortuum* bir orman yangını gibi gökyüzünden kül gibi yağıyordu.

Lütfen git, dedi içinden. Lütfen, lütfen, lütfen.

Yukarı bakmaya cesaret etti. O doğrudan Margaret'a bakıyordu. Margaret korku çığlıklarını bastırarak geriye doğru uzaklaştı. *Hala* kıpırdamadan duruyordu fakat ağaçlar ondan uzaklaşıyor, sert eklemeler gibi inliyor ve çatırdıyordu. Bembeyaz ve kilometrelerce derinlikteki bakışları, düşünceleri korkunç, metalik bir tizliğe dönüşene kadar onu içine çekiyordu.

Siyah dudakları, çarpık bir sırtışı ortaya çıkarmak üzere ikiye ayrıldı. Bela hırladı.

"Bela, dur!"

Margaret el yordamıyla silahına ulaşmaya çalıştı ama bir dal parçası da işe yarayabilirdi. Kimyasallaşmamış bir mermi ne işe yarardı ki? Dolunay bile yoktu. Ama hiçbir şey yapmazsa ölecekti ve bunu We'se mi bırakacaktı? Küfrederek tüfeğinin dürbününü gözüne doğru kaldırdı. Margaret ateş etti, kurşun tilkinin omzunu hayati bir noktadan vurup geçti. Çığlık atmadı ya da kanamadı ama kemikleri yeniden hizalanıyormuş gibi vücudunu bir titreme sardı.

Margaret bir adım geriye sendeleyince bir köke takıldı. Yere düşüp çarptı ve üzerine soğuk dere suyu sıçradı. O daha nefesini toplayamadan Bela hırlayarak ve havlayarak toprak setinin yukarısına doğru atladı.

Hala hiç hareket etmiyor gibiydi. Bir vardı bir yoktu. Onu ancak dişleri Bela'nın omzuna geçirdiğinde tekrar gördü. Bela bağırdı, yere düşerken çırpınıyordu.

“Bela”

Margaret’in elleri titriyordu ama nişangahını *hala*’ya doğrulttu. Düşünmedi, sadece harekete geçti. Şarjörü boşaltana kadar tetiğı tekrar tekrar çekti.

Duman dağıldığında *hala* gitmişti. Birkaç tutam beyaz kürk rüzgârda süzölüyordu. Kulaklarındaki çınlama ve uzaktan gelen gök gürültüsünden iniltinin kendisine mi yoksa Bela’ya mı ait olduğundan emin olamıyordu.

Bela.

Hareketsiz yatıyordu, bakır rengi kürkü çimenlerin üzerinde bir kan lekesi gibiydi. Silahını yere attı.

“Hayır, hayır, hayır.”

Margaret ona doğru sürünürken bunu bir dua gibi tekrarlıyordu. Ne kadar yalvarırsa yalvarsın Tanrı onu daha önce hiç duymamıştı. Annesinin laboratuvarında yapamadıklarından sonra, onun adına katlandığı her şeyden sonra, onun orada olduğundan ya da onları umursadığından bile emin değildi. Katharist’ler haklıysa, onlar kusurlu insanlardı, kusurlu bir Tanrı’nın yansımalarıydı. Bela’yı ne kadar umursayabilirlerdi ki? Ama en ufak bir nezaketi, en ufak bir parçası varsa, Bela’yı ondan ayırmazdı. Sadece tek bir şey, gerçekten ona ait olan tek şeydi.

Margaret başını onunkine yasladı ve karnının titreyerek yükseldiğini hissettiğinde boğuk bir hıçkırık sesi çıkardı. Omzundaki düzensiz yaralardan gümüş rengi sıvı ve kan damlıyordu ama o hayattaydı. Tanrı’ya şükür, yaşıyordu. Yarası dikiş atılacak kadar derindi ama kendi başına halledemeyeceğı bir şey değildi.

“Bela,” diye fısıldadı. “İyi misin?”

Kuyruğıyla zayıf bir şekilde toprağı vurarak yanıt verdi. Margaret yıllar sonra ilk kez ağlıyordu. Suçluluk, korku ve rahatlama duygularının karmaşası içindeydi. *Hala*, Bela’yı bırakmıştı.

Yağmur yağmaya başladı, tepedeki çıplak dallara çarpıyordu. Uzakta, ormanda hızla ilerleyen bir şeyin sesini duydu. *Hala* geri dönemeyecek kadar sarsılmış olmalıydı. Sanki bir geyik sürüsü çalılıkları çiğniyor gibi bir ses vardı.

“Margaret!”

Wes.

“Margaret?”

Burnunu Bela'nın ensesine gömdü. Şimdi zor durumdaydı, ruhunu ona açtığına göre, geriye zayıf, inatçı bir öfkeden başka bir şey kalmıyordu. Annesinin işlerini karıştırdığı için öfkeliydi. Ona güvenemeyecek ya da şefkatiyle yüzleşemeyecek kadar korkak olduğu için öfkeliydi. Kendisine de öfkeliydi çünkü artık duygularını daha fazla tutamıyordu. Etrafındaki her şey parçalanırken, duvarlarını nasıl koruyabilirdi? Artık duvarları istemiyordu.

Yalnız olmak istemiyordu.

“Buradayım,” diye seslendi usulca. “Buradayım.”

Wes, Margaret'ın sesine doğru koşarken gözünün önüne gelen tek sahne o yaratık ve korkunç gözle-riydi. Margaret'ın boynuna batan dişleri. Kan gölü-ne dönüşen altın sarı saçları. Korku ve öfke gözlerini yakıyordu. Ona bir şey olursa...

Hayır, birini daha kaybedemezdi.

Nefes nefese ormanda ilerlerken onu bir açıklıkta diz çökmüş, kollarını Bela'ya dolamış ve tüfeğini dere yatağında bırakmış bir halde buldu. Tüfeği eline aldı ve onun yanına bıraktı.

"Margaret." Kendi sesini daha önce hiç böyle çaresiz, pürüzlü duymamıştı. "Tanrı'ya şükür iyisin. Ben çok..."

Ona bakmak için döndüğünde, gözlerinde şimşekler çakıyor-du. Bu onu geçmişe götürdü. "Burada ne yapıyorsun? Bu tehlikeli."

"Hem de nasıl!" Geçtiğimiz üç hafta boyunca, Wes onun tek-rar tekrar kendini geri çekmesini gözlemlemişti. Onu kendinden uzaklaştırmasına izin vermekten bıkmıştı. Onun boğulmasını izlemekten çok yorulmuştu. "Kurşun dolu bir şeyin patlattığını duydum. Ne oldu? Ve neden benden kaçtın?"

Uzaktan gürültüler geliyordu. Margaret ona yanıt vermedi.

Wes yanında diz çökünce ona değen çamur onu ürpertti, Margaret'in ellerinin ezilmiş elmas gibi parıldayan soluk bir sıvıyla kaplı olduğunu gördü. *Coincidentia oppositorum*. Bela'nın omzundaki bir yaradan sızıyordu. Midesi alt üst oldu. "O iyileşecek mi?"

"Evet." Bela'nın kulaklarını huzursuzca okşadı. "Hala onu ısırıldı."

Yaptığı şey köpeğinin simyasal bir reaksiyona girmesine neden olmuştu ve daha kötüsünü yapmadığı için şanslılardı. "İkinizi de eve götürmeliyiz. Yarasını iyileştirecek bir şeyler yapabilirim."

Yağmur giderek daha şiddetli yağmasına rağmen Margaret hareket etmedi. Böyle çok zayıf görünüyordu, yağmur suyu teninde parlıyor ve ceketini vücuduna yapıştırıyordu. Ona ulaşmak, onu ele geçiren büyüden kurtarmak istiyordu. Kalplerinin karşılıklı attığını hissetmek için bile onu kucağına alıp geri götürmek istiyordu. Ama aralarında geçemeyeceği koca bir okyanus vardı.

"Margaret," dedi sessizce. "Kalın kafalı olduğumu zaten kabul etmiştik, o yüzden bunu bana açıklamam gerekecek. Bana kızgınsın. Daha iyisini yapmak istiyorum ama benimle konuşmazsan yapamam. O yüzden lütfen konuş benimle. Lütfen beni yine uzaklaştırma."

"Tıpkı ona benziyordun. Son birkaç gündür tıpkı onun gibi davranıyorsun. Soyut şeyleri, ideallerini ve hırslarını önemsiyorsun. Ama tam karşındaki insanları görüyor musun?"

İtiraf etmeliydi ki bu soru Mad'in ona sorabileceği bir soruydu. Bu da muhtemelen içinde bir doğruluk payı olduğu anlamına geliyordu. "Elbette görüyorum. Seni görüyorum."

Margaret irkildi, Wes doğru cevabı verdiğini anladı. "Sana hayallerine ulaşman için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

O gecenin anısı hâlâ pusluydu, sanki yağmurdan ıslanmış bir pencerenin ardına hapsolmuştu. Ama bu kısmı hatırlıyordu. "Hatırlayabildiğim kadarını."

"O zaman ortaya çıkardığın şeyden asla iyi bir şey çıkmayacağını söylediğimde beni dinle. İnsanlara yardım etmek istiyorsun ve bu araştırmanın yapabileceği tek şey zarar vermek."

"O zaman istediğin buysa eve döner dönmez hepsini yaka-
cağım. Araştırma umurumda değil. Sadece kazanmamıza yar-
dımcı olacaksa umurumda olur. Sana yardımcı olacaksa ve şey...
Sanırım bunu berbat ettim. Özür dilerim. Sana ihtiyacın olanı
verme konusunda hiç iyi olamadım."

"Bu doğru değil, Wes." Margaret bakışlarını Bela'ya dikti.
"Ama çizdiğin dönüşüm çemberinin tamamlandığında *hala'yı*
öldürebileceği konusunda haklısın. Bildiğim kadarıyla bunun
nasıl yapılacağına dair tek kayıt o el yazması."

"Ah." Wes cevabı bilmek istediğinden emin değildi sormak
zorundaydı. "Annenin o gece ne yaptığını bilmediğini söylemiş-
tin. Ama ne olması gerekiyordu?"

"Bunun *prima materia* olması gerekiyordu. *Magnum opus*'un
ikinci adımı olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Senin yapmaya ça-
lıştığın şey ise ilk adımdı."

Magnum opus: Büyük eser. Felsefe taşının yaratılışı. Bununla
bir simyacının sonsuza dek yaşayabileceği ve bir tanrı gibi yok-
tan madde yaratabileceği söylenirdi.

"Ve anladığım kadarıyla kimsenin bunu sonuna kadar gör-
mesine izin vermemeyi tercih ediyorsun," dedi Wes.

Bir an Margaret'in tekrar duvar öreceğini sandı. Gözlerinde
artık çok iyi bildiği o bakış vardı. Bir kızın onu kovalamanızı iste-
diği zamanlar da vardır bir de gitmenizi istediği zamanlar vardır.
Ve bu Wes'i ne kadar üzse de o isterse çekip giderdi. Margaret'in
yüz ifadesi yumuşadı. "Bu doğru. Bunu durdurmak için her şeyi
yaparım."

“Annem her zaman böyle değildi. Ama ben yaklaşık altı yaşındayken kardeşim hastalandı ve uykusunda öldü. Ondan sonra annem kendini işine verdi. Tüm zamanını eski apokrif metinleri edinmek ve çevirmekle geçirdi. *Mutus Liber*’i bulduğunda, taşın yaratılış sürecini bir araya getirmeyi başardı.”

Felsefe taşı çoğu ders kitabında bir dipnot olarak yer alır, arka plan okumasına veya simya tabuları listesinde bir madde işaretine indirgenir. Eski simyacılar kendilerini *prima materia* –*maddenin karanlığında gömülü olan ilahi kıvılcım*, demişti öğretmenlerinden biri– üzerine münzevi bir azizin yoğunluğuyla araştırma yapmaya adanmışlardı. Bu ilahi cevheri damıtmanın ve onu felsefe taşına dönüştürmenin maddesel hapisanesinin anahtarı olduğuna inanıyorlardı.

Yine de hiç kimse başarılı olamamıştı ve deneyenlerin çoğu delirmişti. Sonunda Katharist kilisesi bunu sapkın bir arayış, Tanrı’nın kendisine karşı bir suç olarak ilan etmişti.

Wes, taş arayışının bir insanı nasıl tek başına kendini yok etmeye sürükleyebileceğini anlayabilirdi. Sadece en çaresiz ya da güce aç insanlar böyle bir şeye ulaşmayı umabilirdi. “Annenin daha pragmatik olmasını beklerdim. Çoğu insan bunun bir efsane olduğunu söylüyor. Neden hayatını böyle bir şeye adasın ki?”

“Çünkü kardeşimi geri getirebileceğine inanıyor.”

“Ne?”

Taş teorik olarak son atomuna kadar her şeyi yaratabiliyorsa, birini ölümden geri getiremeyeceğini, daha doğrusu hafızadan başka bir şey olmadan onu yeniden yaratamayacağını kim söyleyebilir? Wes’in midesi tiksintiyle bulandı. Tanrı bile insanları doğru yaratamamıştı. Taşın yapacağı şey insan olabilir miydi, yoksa ruhu olmayan boş bir kap mı olurdu? Kardeşinin yüzünü takınmış bir karbon kütlesi mi olurdu?

"Bu onun saplantısı haline geldi. Sanırım olanlar için kendini suçluyordu. Çoğu gün yemek yemeyi ve uyumayı bıraktı ve sonra hiçbir şey için odasından çıkmadı. Babam beni en kötüsünden korumaya çalıştı ama buna tek başına dayanabileceğini sanmıyordum. Gitti ve benim için bir daha geri dönmedi. Hiç yazmadı bile."

Ne tür bir ebeveyn kızını böyle yalnız bırakırdı? "Margaret, hayatını birinin geri dönmesini bekleyerek geçirmek zorunda değilsin. Artık kalmak zorunda değilsin."

Margaret kendine sarıldı. Kirpiklerinden süzülen su yüzünden ağlayıp ağlamadığını anlayamıyordu. "Ama kalacağım. Sonsuza dek değişmediğine inanmak zorundayım. Onu geri kazanabilirim. Kendi annemden vazgeçemem. Sen vazgeçer miydin?"

"Hayır, vazgeçmezdim. Ama eskiden olduğu kişiye tutundugum için değil."

"Bunu yapıyorum çünkü onu seviyorum."

"Biliyorum," dedi Wes, nedenini anlayamasa da. "Ama o seni incitti."

"Bilerek incitmedi. Asla bilerek incitmez." Sesi titriyordu. Yağmur yavaşlamaya başlamış olsa da ikisi de sırlıklam olmuştu.

Saçlarının uçlarından yağmur suyu damlıyordu. Dudakları solgun ve gözleri ateş gibi parlaktı. "İkinci adımı gerçekleştir-meye çalıştığı geceyi hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyorum. Ama ben hatırlamadan duramıyorum. Ne zaman bir şey bana onu hatırlatsa, yeniden o odadaymışım gibi hissediyorum. Ne kadar korktuğum dışında varlığımı sürdürmüyormuşum gibi hissediyorum. Bunun olduğunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Özür dileme. Lütfen özür dileme, Margaret. *Ben* özür dile-rim." Bu korkunç bir anlam ifade ediyordu ve bunu daha önce fark etmediği için kendini sarsmak istiyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti. 'Özür dilerim' kelimelerinin

yetersizliğini hiç bu kadar net hissetmemişti. Ona dokunmaktan başka bir şey istemiyordu ama onu tekrar korkutup kaçırma riskini de göze alamıyordu. "Annenin, nasıl biri olduğunu sen benden daha iyi bilirsin. Ama sana olanlar, ona olanlar... Bunların hiçbirisi senin suçun değildi ve onu ayakta tutmak senin görevin değildi. Sen sadece bir çocuktun. Sana bakılmasını hak ediyordun ve birileri bir şeyler yapmalıydı. Sevilmeyi hak ediyorsun."

Korkunç bir an için, sanki akla hayale gelmeyecek bir şey söylemiş gibi ona baktı. "O kadar emin değilim. Bazı günler görünmez olduğumu düşündüm. Sonunda kendimi öyle olduğuma, yani hiç var olmadığımı nasıl ikna edeceğimi öğrendim. Sanırım hala burada olmamın tek nedeni bu."

"Sen görünmez değildin, Margaret. Şimdi de değilsin. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın." Elini aralarındaki çamur birikintisine koydu, parmaklarının ucu onunkine değiyordu. "Simyanın iyi ya da kötü olduğunu düşünmüyorum, tıpkı insanların iyi ya da kötü olmadığını düşündüğüm gibi. İçimde —hepimizin içinde— dönüşebilecek bir şey var. Tanrım, babam öldüğünde onu geri getirmek için her şeyi yapardım. Belki o zaman taştan haberim olsaydı, ben de denerdim. Ama onun gittiğini biliyorum ve sahip olduğum tek şey hala burada olan insanlar. Sana yemin ederim, onları terk etmeyeceğim."

Wes bir korkak olduğu için dile getiremediği şeyi Margaret'in anlamasını diledi. *Seni terk etmeyeceğim.*

Margaret bir şey söylemeyince, Wes aralarındaki boşluğu kapatıp parmaklarını onunkilere geçirdi. Margaret ondan uzaklaştı ve silahını yerden aldı. Ayağa kalktığında, Wes onun içindeki bir şeyin, bir barajın sonunda yıkıldığını gördü.

Silahını kaldırdı ve Wes'in gözlerinin ortasına nişan aldı.

"He-hey, o şeyi nereye doğrulttuğuna dikkat et."

"Ediyorum."

Wes teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı ama ayaklarının dibinde diz çöktüğü yerden kıpırdamadı. "Beni korkutuyorsun."

"Güzel."

Wes cevap vermek için ağzını açtı ama bulutlar dağıldığı anda bildiği her kelimeyi unuttu. Gökyüzü bu gece inanılmaz derecede parlaktı. Neredeyse dolunay halindeki ayın altında, yapraklardan düşen su damlacıkları ve Margaret'in saçlarının uçları bir gümüş renginde parlıyordu. Öylece, bir yıldız ışığı gibiydi. Hayal edebileceğinden çok daha parlaktı.

İşte o zaman Margaret'in ağladığını fark etti. Margaret çenesini havaya kaldırdı ve serbest kolunun tersiyle gözyaşlarını sildi. Çamur yanağında kalın, siyah çizgiler oluşturdu. Aos s'lerden biri gibi korkunç ve vahşi görünüyordu ve onu böyle görmek Wes'in göğsünde bir boşluk yarattı. Nefessiz kalmıştı ve sersemlemişti ve bu his...

Mesele sadece kızın korkunç ve vahşi olması değildi. Onu gösterişsiz olmasına rağmen istemesi ya da onu delirtmesi, büyülemesi de mesele değildi. Bundan çok daha fazlasıydı. Bu kadar uzun süre nasıl bu kadar kör olabilmmişti? Margaret Welty hayatında gördüğü en güzel kadındı ve ona tamamen, umutsuzca aşıktı.

Tanrı aşkına, başı büyük beladaydı.

"Bana hayallerimizin birbirine bağlı olduğunu söylemiştin," dedi Margaret. "İşte benim hayalim. Dünyada artık Evelyn Welty gibi simyacılar olmayacak."

"O olacak kadar zeki değilim."

"Ben ciddiylim."

"Biliyorum. Sana yemin ederim, annenin yaptığı gibi bir şey yapmayı aklımdan bile geçirirsem, senin için hedefi kendim çıkarırım." Wes dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve Margaret tüfeği ona doğrultmuş olmasına rağmen namluyu tuttu. Namludan bile

titrediğini hissedebiliyordu. Tüfeği dikkatlice yüzünden uzaklaştırdı. "Tamam mı?"

Margaret'in omuzları çöktü. Takındığı soğuk maske yok oldu ve silahı aralarındaki toprağa bıraktı. "Tamam."

Kollarını Wes'in beline doladı. Birleştiklerinde Wes şaşkınlıkla homurdandı ama ona sarılmak dünyadaki en doğal şeydi. Bir elini ceketinin arkasına atarak onu kendine doğru çekti ve diğer eliyle başını okşayarak parmaklarını ensesindeki saçlara doladı. Sırılsıklam gömleğinin yapışkanlığından onun ne kadar sıcak olduğunu hissediyordu. Kalbinin kendi kalbine karşı atışını hissediyordu. Dudaklarını onun şakağına bastırdı ve yağmur suyu ile toprak kokusunu içine çekti.

Ona söylemek zorundaydı. Onu neredeyse kaybetmişken, şimdi ona bu şekilde sarılmışken, bunun ağırlığını daha fazla taşıyamazdı. Hayal etmesine izin verdiğinden çok daha fazlasını istiyordu. Onu, umutsuzca ve tamamen istiyordu. Ama şimdilik, onun güvende olması ve ona karşı bir bütün olması yeterliydi.

Margaret, Bela'nın yarasını temizleyip dikiş attıktan sonra Wes elinde iki fincan çayla annesinin laboratuvarının kapısında belirdi. Saçlarını havluyla kurulamış olmasına rağmen hâlâ nemli ve her zamanki gibi dağınıktı. Saçları adeta düzeltilmek için yalvarıyordu. Sehpada onun yanına bağdaş kurup oturdu ve bir fincanı eline tutuşturdu. Fincandan yayılan buhar yoğun tarçın, portakal kabuğu ve esmer şeker kokuyordu.

"Teşekkür ederim."

"Ne demek." Dudaklarının arasından bir nefes verdi. "Hey, Margaret?"

Daha önce hiç kimse onun adını böyle söylememiştii, yavaş ve kasıtlı, her hecesini tatmak ister gibi. Margaret durup ne diyeceğini bekledi.

"Aramızdaki buzları erittiğimize göre..." Sanki tavana yazılması gereken kelimeleri bulabilecekmiş gibi başını arkaya eğerek devam etti. "Ben ve Annette... Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum."

Margaret'in midesi bulandı. "Sorun yok, Wes."

"Hayır, öyle. İkizini de geçiştirdim." Fincanını aralarına yerleştirdi ve ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturdu. "Babam öldüğünde dünya başıma yıkılmış gibi hissettim. Birdenbire annemin işinin yanı sıra uğraşması gereken beş çocuğu oldu. Christine babama en yakın kişi olduğu için tam bir enkazdı, bu yüzden cenazeden sonra Mad ve ben birlikte dayanmaya karar verdik. Sanırım bu benim için bir parçamı kapatmak anlamına geliyordu. Onu ne kadar özlediğimle yüzleşmek çok korkutucuydu ve iyi olanın, yani annemin endişelenmesine gerek olmayanın ben olmamın daha iyi olacağını düşündüm."

Bir keresinde Wes ona, *Kibirli olmak zorundayım, yoksa aklımlı kaybederim*, demişti. Şimdi onun tam olarak neyden kaçtığını anlıyordu.

"Bu biraz geri tepti, çünkü Mad artık hiçbir şeyi ciddiye almadığını düşünüyor ve görünüşe göre annem ne yapmaya çalıştığımı fark etti, ama... Onlar benim ailem, bu yüzden duymak istemediğim şeyleri duymazdan gelme konusunda oldukça iyiyim. Ama seninle tanıştığımdan beri, yaptığım hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermedin.

"Beni yontup biçtin ama bu gece seni orada görünce, sanki kendimi hissetmekten alıkoymaya çalıştığım her şey intikam duygusuyla geri geldi." Wes tereddüt etti. "Pek çok kez her şeyi berbat ettim. Sana karşı samimi olmak için elime geçen neredeyse her fırsatı teptim. Seni incittim. Ama sen bana hâlâ güveniyorsun. Hâlâ bana izin veriyorsun. Hâlâ daha iyi olmam için beni zorluyorsun."

Margaret garip bir şekilde başının döndüğünü hissediyordu, konuşma yetisini tamamen kaybetmiş gibiydi.

Wes ona aynı anda hem kederli hem de umutlu bir şekilde gülümsedi. "Aptalca davrandım, değil mi?"

Hayır, diye düşündü Margaret. Ama ben aptalca davrandım.

Belki de bunu daha önce fark etmeliydi. Belki de Wes ona binlerce kez söylemişti; onu kendisini izlerken yakaladığında, silahının ucundaki coşkulu bakışında, onun için defalarca savaşıırken.

Ama onun itirafını istemiyordu.

Ona inanır mıydı ki? Wickdon'dan temelli ayrılma zamanı geldiğinde bu bir şeyi değiştirecek miydi? İçinde filizlenen bu geçici mutluluğa tutunmasına izin verirse neler olacağından korkuyordu. Onun bunu gerçekleştirmesine izin vermezse, o zaman onu kaybedemezdi. Onu kaybedemezdi.

"Yapma," diye fısıldadı.

Wes'in yüzündeki rahatlama ifadesi öyle hızlı umutsuzluğa dönüştü ki, tam olarak nedenini anlamıyordu. Beklediğinden daha fazla can yakıyordu ama onu teselli etmek kendi itirafı kadar iyi olacaktı. Ama onun bakışlarında keşif yaparken, ihtiyacı olan şeyi bulmuş gibi görünüyordu. Yüz ifadesi yumuşadı. "Doğru. Asıl önemli olan avın iki gün içinde başlayacak olması. Mahvolduk, değil mi?"

Evet. Tabii apaçık belli olan o yolu seçmedikleri sürece.

"Hayır," dedi Margaret. "Mahvolmadık."

"Ne demek istiyorsun?"

Margaret fincanını annesinin masasına bıraktı ve üstteki çekmeceyi açtı; bir yığın kâğıt alt kısımdaki kilidi gizliyordu. Boynundaki zinciri kaydırıp anahtarı eline alırken elleri titriyordu. Anahtarı kilide sokup çevirdi ve ahşap paneli çekmecedен kaldırdı.

İçinde deri ciltli bir günlük vardı; annesinin sırlarının sonuncusu olan dönüşüm çemberinin kayıp parçasını içeren bir günlüktü. Evelyn günlüğün yerini ona emanet etmişti. Ona bir şey olursa günlüğün yok edilmesini istemişti. Hayatının çalışması

da onunla birlikte ölecekti. Dünyada felsefe taşının bilgisini hak edecek kadar saf niyetli simyacı yoktu.

Ama Wes farklıydı.

Margaret, altınla dikilmiş ve kan kırmızısı bir ouroboros resmiyle kabartılmış kapaktaki toz tabakasını eliyle sildi. Margaret ona yaklaşırken Wes onu izliyordu, yüz ifadesi fincanından çıkan buharın ardında buğuluydu.

“Nedir bu?”

“Çizdiğin dönüşüm çemberinde bir şeylerin eksik olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Haklısın. Bunlar annemin araştırma notlarının tamamı. İhtiyacın olanı burada bulacaksın. Bir *демиург*’ü öldürecek dönüşümün tam olarak nasıl yapılacağını açıklıyor.”

Ağzı açık kaldı. “Hayır. Bana anlattığın onca şeyden sonra bunu kabul edemem.”

“Almak zorundasın.”

“Hayır, almayacağım.”

“O zaman ben almanı *istiyorum*.” Ona doğru uzattı. “Kendi korkularım yüzünden seni cezalandıramam. Sana güvenemeyecek kadar korkak olduğum için ailenin acı içinde olmasına izin veremem. Kazanabileceğimiz bir şans varsa, bunu kullanmalıyız.”

“Bu konuda bana gerçekten güveniyor musun?”

“Evet.” Margaret kitabı onun göğsüne bastırdı. “Güveniyorum.”

Wes tereddüt ederek kitabı kendine yasladı. “Bir merminin üzerine dönüşüm çemberi kazıyamayacağımı biliyorsun, değil mi? Dizilişi uzaktan etkinleştiremem.”

Onu yakın mesafeden öldürmek ideal olmaktan çok uzaktı ama bunu başaracaktı. “Sorun değil. Bir av bıçağının üzerine işlersen yapabilirim.”

“Nasıl dönüşüm yapılacağını biliyor musun? Çünkü biliyorsan...”

O zaman son darbeyi vuran kişi o olmak zorunda kalacaktı. Wes'in o canavara yakın bir yerde olduğunu düşünmek bile onu panikletiyordu. "Yapamazsın. *Hala* seni öldürür."

"Bana bir şey olmaz." Wes'in her zamanki neşeli ses tonuna karışan korkuyu duyabiliyordu. "Sadece benim için onu tutman gerekecek."

Margaret yanına, yere oturdu. Odanın ortasında, annesinin başarısız dönüşüm çemberinin yaralı kalıntılarının hemen üzerine diz çökmüştü. Margaret avın neleri gerektirdiğini her zaman biliyordu. Ölmekten hiç korkmuyordu. Ama bu gece, başlangıç silahının patlamasına kırk sekiz saatten az bir süre kala, her feci olasılık çok gerçek geliyordu.

Kaybetmek. Ve daha da kötüsü, onu kaybetmek.

"Bu delilik."

"Belki." Wes bakışlarını ondan kaçırmadı. "Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin? Ya annen geri dönmezse?"

"O zaman öğretebilecek başka birini buluruz..."

"Bu umurumda değil," dedi Wes usulca. "Bu senin için ne anlama geliyor?"

Düşünmek için fazla acımasız bir kaderdi. Ama neredeyse dört ay olmuştu, Evelyn'in söz verdiğinden çok daha uzun bir süreydi. Belki de onu buraya bağlayan görev sonunda bitmişti. "Geri dönmezse, dönmez. Bunu ailen için yapıyorum. Bizim için."

Dudakları aralandı ve gözleri ona adını koymasını yasakladığı duyguyla buğulandı. Ona sırtını dönüp, akmayan gözyaşlarını parmak uçlarıyla ovuşturmaya başlamadan önce bu duygu geçip gitti. "Lanet olsun. Geçen günkü süpürme işi buradaki bütün tozu kaldırdı, ha?"

Margaret bir elini onun sırtına koydu. "Evet."

Wes dişlerinin arasından nefes aldı, kendini toparlarken omuzları yavaşça inip kalktı. Ona tekrar baktığında, koyu renk

kirpikleri ke ele mi  ve nemlenmi ti. "Pekâlâ. Annenin bize ne bıraktı ına bir göz atalım, olur mu?"

Annesinin g nl   n  yere koydu ve saygıyla açtı. Annesinin tanıdık, çılgın el yazısını görünce ağzı kurudu. Wes bir kez bakıp güldü. Nefes nefese, acı bir sest  bu. "Sanırım annenin kar nlık bir mizah anlayışı var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepsi  ifreli. Bu diğer kitaptan tamamen farklı.    r dilerim. Hâlâ bir şey yapabilece imi sanmıyorum. Nereye gidiyorsun?"

Margaret masadan bir kalem aldı, sonra da kitabı Wes'ten kap-tı. Dikkatli ve kararsız vuru larla tek bir Yu'adır kelimesi yazdı.

Margaret kitabı ona geri verdiğinde Wes parmaklarını sayfa-nın üzerinde gezdirdi. "Nedir bu?"

" ifre. Tanrı'nın dünyayı yaratmak için kullandığı şey."

Davar.

Geceyi kütüphanede, annesinin şifreli g nl   n n sayfalarını bir araya getirerek geçirdiler. Margaret'ın bilinçsizce göz kırptığı ve ba ını masanın üzerinde onunkinden birkaç santim uzakta bulunduğu birkaç an dışında neredeyse hiç uyumadılar. Margaret, Wes'in çenesinin yumuşak çizgisini takip etme ve saçlarını al-nından geriye doğru tarama isteğini bastırmak zorunda kaldı. Özellikle de sarsılarak uyandığında ve ona g l msedi inde. Özellikle de ona hâlâ hayatında duyduğu en güzel sırrı söylemek istiyormu  gibi baktığında.

 ifreyi çözmeleri  afa a kadar sürdü ve sonunda bitirdikle-rinde, ellerinde bir semboller akodeksi ve bunların kendi kuy-ru unu yiyen bir yılanla çevrili bir çemberin etrafındaki hassas dizilimi kaldı.

“Uyumalısın,” dedi Wes ona. Av bıçağının kabzasına dönüşüm çemberini dikkatle boyamaya başlamıştı. “Bunu kendi başıma bitirebilirim.”

Onu bırakmak istemiyordu. Bir gecede kopmaz bir iple birbirlerine bağlanmışlar gibi hissediyordu ama yine de onun dediğini yaptı. Yorulmuştu ve yarınki av için dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Margaret saatler sonra, yağmur sesine uyandı. Bulutlar o kadar yoğundu ki saatin kaç olduğunu anlayamadı. Alt katta, Wes’i oturma odasındaki masada, gelişigüzel dağılmış notlarının arasında buldu. “Saat kaç?”

Wes irkilerek ona döndü. “Neredeyse dört oldu.” En son ne zaman bu kadar geç uyuduğunu hatırlamıyordu. “Sen uyudun mu?”

“Biraz.” Wes av bıçağını elinde tekrar tekrar çevirdi. Bıçak beyaz, gümüş, beyaz parlıyordu, ta ki Margaret çelikte bakışlarını yakalana kadar. Wes bıçağı ona uzattı. “Bitti.”

Kabzadaki detaylar nefes kesici derecede karmaşıktı, *ouroboros*’un her ölçeği kan gibi kırmızıya boyanmıştı. Margaret’in ellerinde, acımasız bir silah gibi duruyordu. Wes’in elindeyse bir ilahi gibiydi. *Hala*’yı öldürecek şeyin bu olacağına ve buraya kazınmış bu sembollerin efsanevi bir canavarın neyden yapıldığını, Wes’in büyüünün neyi yakıp kül edeceğini gösterdiğine inanmıyordu. Hassas bir dokunuşla her birinin üstünden geçti.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Wes.

“İyiyim.” Bıçağı masaya geri koydu. “Ya sen?”

“Yorgunum. Biraz gerginim. Ama hazırım.” İkisi de durumun bundan daha karmaşık olduğunu biliyordu ama Margaret, yüksek sesle söylediklerinden daha fazlasını kastettikleri bu oyunda ustalaştıklarını varsayıyordu. “Peki. Kanıtları yakalım mı?”

Wes notlarını toparlarken, Margaret ocağın üstüne çıra koydu ve yanan ateşi yeniden canlandırdı. Sonunda ateş bacanın tuğla

kenarlarından yukarı doğru yükseldiğinde, Margaret kalçasıyla yaslanıp ateşin yüzüne vuran tatlı okşayışı karşısında iç çekti.

Wes kâğıtları ona uzattı. "Bu onuru sen yaşamak ister misin?"

Margaret kâğıtları alevlerin içine atmadan önce bir an tereddüt etti. Ateş fokurdayıp tıslarken, notlar dökülen yapraklar gibi dağılıp sonra kabarıyordu. Wes elleri ceplerinde, titreyen ışıktaki ifadesi okunmaz bir halde dikiliyordu. Ancak son kâğıt parçası da küle dönüştüğünde göğsündeki gerginlik yok oldu, dumanla beraber gitti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bunu kutlamalıyız."

"Kutlamak mı?"

"Evet, kutlamalıyız." Wes odanın karşısına geçip tozlanmaya başlayan babasının eski pikabının yanına gitti. "Bilirsin işte. Gevşemek, rahatlamak, bedenimizdeki son gecemizin keyfini çıkarmak."

"Hiç komik değil."

"Komik." Parlak bir kılıf bulana kadar bir karton kutuyu karıştırdı ve içindeki plağı çıkardı. Plağı pikabın üzerine koydu ve müzik sesi duyulana kadar iğneyi ayarladı. Margaret şarkıyı tanımıştı, babasının en sevdiği şarkılardan biriydi. "Nasıl rahatlayacağını biliyor musun ki?"

Margaret yüzünü buruşturdu. Wes kendini çok zeki sanıyordu. "Elbette biliyorum. Ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

"O zaman bana ayak uydur. Neden rahatına bakmıyorsun?" Fesatlık gözlerinde bir bıçak gibi parlıyordu. "Ya da benimle dans etmez misin?"

Milyon yıl geçse de dans etmeyecekti. Margaret bir koltuğun kenarına tüneyerek sırttı. "Burada çok rahatım."

"İyi." Wes tüm ışıkları söndürdü ve köşedeki bar bölmesini yağmalamakla meşguldü. Kendinden memnun bir şekilde bir

şişe viskiyi salladı. Bu, Margaret'ı acı dolu bir nostaljiyi hatırlattı. Bu odada oturup, bu müziği dinlerken, Wes babasının almak için bir daha dönmediği ödüllü likörün tıpasını açtı. Wes, gülümsemeden edemediği o şapşal, çocuksu haliyle ona baktı. Etkileyici bir ihtişamla, "Size bir içki ikram edebilir miyim, hanımefendi?" diye sordu.

Margaret'in endişesinin bir kısmı uçup gitti. Belki de Wes burada anıları dağıtırsa buna katlanabilirdi. "Tabii."

İkisine de birer kadeh viski doldurdu. Kristal bardaklarının dibinde kehribar gibi parlıyordu, ateş ışığını kesiyordu, Wes içkiyi onun eline verdiğinde, Margaret acı verici derecede tanıdık kokusunu içine çekti. Turba ve odun dumanı.

"Bunu yıllardır içmedim," dedi.

"Ama tadına bakmışsın. Sürprizlerle dolusun."

"Bir kere içtim. Sen içtin mi?"

Wes onun yanındaki koltuğa çöktü ve ayaklarını sehpaye uzattı. "Hadi ama. Bu şişe hayatımdan daha değerli. Söylemeliyim ki, ucuz bira değil de viski içtiğimi düşündürecek türden bir imaj çizdiğim için memnunum."

Margaret bıkkınlıkla iç çekti. Kadehindeki viskiyi döndürürken, bunun ne kadar gerçeküstü olduğunu fark etti. Sanki bir pencereden bakıyormuş, başka bir Margaret'in kendisi için asla hayal etmediği mutlu, ev hayatını yaşamasını izliyordu. Annesinin gölgesi dışında var olabileceği ya da bunu isteyebileceği hiç aklına gelmemişti.

Yine de burada, ateş ışığında ve Wes'in kahverengi gözlerinde boğuluyordu. Neredeyse romantikti. Margaret daha fazla hüzünlenemedi Wes eğilip, "Kadeh kaldıralım mı?" diye sordu.

"Neye?"

"Kazanmaya."

"Kazanmaya," diye tekrarlardı Margaret.

Kadehleri tokuşturdular. İçkilerini yudumlarken Wes, Margaret'in çözemediği bir ifadeyle onu izliyordu. İçinde hoş bir gerginlik oluşuyordu.

"Ne var?" diye sordu Margaret.

"Hiçbir şey." Wes'in sesi midesindeki viski kadar sıcaktı.

"Çeneni tutmak sana yakışmıyor."

"Sen öyle istemiştin. Ve çenemi tutacağım, bana her baktığında beni biraz öldürüyor olsa da seni zorlamak istemiyorum çünkü tam olarak ne söyleyeceğini *görebiliyorum* ve... Neden?" Elindeki fincanı sertçe masaya bıraktı, şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Neden söylememe izin vermiyorsun?"

Margaret en son ne zaman birinin ona onu sevdiğini söylediğini hatırlayamıyordu. Bu iki kelimenin düşüncesine bile katlanamıyordu. Her biri bir öncekinden daha yüksek sesle çınlayan bu iki kelime, düşen taşlar gibi karnına saplanıyordu. Gözleri şüpheyle dolduğunda onun incindiğini görmek istemiyordu. Karşılık vermeye çalıştığında kendisinin boğulduğunu duymak istemiyordu. Birbirlerini sessizce önemsemeleri, makul inkâr edilebilirliğin güvenli alanında kalmaları en iyisiydi.

Aşk onu korkutuyordu. Yine de onu vazgeçirmek istemiyordu. Ona bu kadar umutsuzca bakarken olmazdı. Ondan vazgeçmesini istemiyorken olmazdı.

"Çünkü sana yalancı demek istemiyorum."

"Söylemek zorunda değilim," dedi Wes bir süre sonra, "bu bir fark yaratacaksa."

Margaret'in göğsünün ortasına bir ağrı saplandı, suya düşen mürekkep gibi yayılmaya başladı. Yüzünü bu kadar yakan şey çaydı. Bir yudum bile almamış olsa da öyle olmalıydı. "Evet. Sanırım olur."

Sandalyeleri arasındaki kol genişliğindeki boşluk inanılmaz derecede uzak geliyordu. Wes onu bir çakal, aç ve ürkek gibi izliyordu. Ayağa kalktı ve Margaret ne zaman hareket ettiğinden emin olmasa da o da ayağa kalktı. Tek bir adımda aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu belinden yakaladı. Pencereye bakan yazı masasına çarpana kadar onu geriye doğru yürüttü. Wes onu kaldırmaya yardım ederken Margaret önüne çıkan kitapları ve kâğıtları bir kenara itti. Kitap ve kâğıtlar, Margaret'in zar zor duyduğu bir gürültüyle yere düştü.

Masaya yerleştikten sonra Wes, Margaret'in dizlerini ayırdı ve arasına girdi. Sıcaklığı Margaret'a geçiyordu ve onu içine çekerken bakışlarındaki doyumsuzluk sessizlik içinde bir hürmete dönüştü. Ateş ışığı yüz hatlarını altın rengine ve gözlerini demli çay tonunda bir kırmızıya boyuyordu. Şu anda onun her düşüncesini okuyabiliyordu. Wes şu an ne gösterişli ne kasıtlıydı ve zırhı yoktu.

Sadece kendisiydi, içtendi ve Margaret'indi.

Wes tokasını çıkarıp saçlarının omuzlarına dökülmesine izin verirken, Margaret'in midesi çalkalanıyordu. Wes parmaklarını saçlarına geçirdi ve önce alnını, sonra burnunu öptü. En sonunda, dudakları onunkine öyle bir şefkatle değdi ki Margaret'in nefesi kesildi.

Wes onun fantezilerinde olduğundan çok daha nazikti. Hatta taparcasına... Ona son derece özenli davranmazsa paramparça olacak ya da fırlayacakmış gibiydi. Elleri, dizlerine yerleşene kadar çenesi boyunca ve kaburgalarından aşağı doğru iz sürerken her santimini alevlendiriyordu. Dizlerinde huzursuz daireler çiziyor ve zar zor yaptığı her okşayış onu kışkırtıyor, sersemletiyor ve ölümcül bir istek uyandırıyor. Bunun için çok uzun zamandır bekliyordu ve tam da söylediği gibi olmuştu.

Ona nasıl hissettiğini anlatmak için kelimelere ihtiyacı yoktu.

"Wes," diye fısıldadı, sesi duygu yüklüydü.

Wes bu fırsatı değerlendirerek dilini dudaklarının arasından geçirdi. Tadı tam da kızın hayal ettiği gibiydi; sade kahve ve viski. Wes onunla zaman geçirmek, ona eziyet etmek ve tadını çıkarmak istermiş gibi öpüyordu. İçindeki acıyı hafifletmek yerine daha da derinleştirmesi çıldırtıcıydı. Haftalardır onu arzulamak tüm sabrını ve mantığını tüketmişti. Margaret onun saçlarını kavradı, karşılık verircesine göğsünde inilti yankılandı. Onun üzerinde sahip olduğu bu garip yeni güç onu cesaretlendiriyordu.

Ellerini göğsünden aşağıya, kemer tokasının soğuk metalini avuçlayana kadar karnı boyunca kaydırды. Toka gevşeyip bardakta buz gibi şangırdayana kadar onunla oynadı ama zaferi kısa sürdü. Şimdi bunu yaptığına göre, bundan sonra ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Wes yeterince geri çekildiğinde, kız onun irileşmiş gözlerinin tüm ışıkla birlikte onu da yuttuğunu görebiliyordu. Hem paniklemiş hem de oyun oynuyor gibi görünüyordu.

“Hımm...” Yüzü pembeleşirken bile sesi arzuyla doluydu. “Sana söylemeliyim ki ben aslında hiç...”

“Ben de öyle.”

Onu yakasından tutup kendine çekti ve dudaklarını tekrar dudaklarına yapıştırdı. Wes onu boğazının arkasından gelen kısık bir sesle ödüllendirdi ve onu kendine daha da çekti. Avuç içleri Margaret’in sırtının küçük kısmına doğru sertleşti; kalçalarını ısrarla onunkilere bastırıyordu. Serbest eliyle eteğinin ucunu buldu ve odanın soğuğu çıplak tenine değene kadar yukarı kaldırdı. Kalçasının iç kısmında gezinen parmakları, kızın çıkarabileceğini düşünmediği bir ses çıkarıyordu. Wes’in, kendini beğenmiş piçin, ağzına doğru sırttığını hissediyordu.

Ve sonra Bela havladı.

Margaret irkildi. Dişleri birbirine çarptı. Ön kapının kilidi açıldı.

Wes onu yakmış gibi ırkildi ve gözlerini aydınlatan dehşet, kendisinininkinin aynasıydı. Evin anahtarına sahip olan sadece bir kişi daha vardı.

Bu da annesinin sonunda döndüğü anlamına geliyordu.

Evelyn Welty, ütülenmiş takım elbisesiyle, salonun yumuşak, sıcak ışığına karşı keskin bir figür imajı çiziyordu. Bir dal kadar zayıf olmasına rağmen varlığı tüm odayı dolduruyordu. Wes ilk şoku atlattıktan sonra Evelyn'le ilgili ilk fark ettiği şey, onun endişe verici bir şekilde Margaret'a benzediği idi. Altın sarısı saçlarını ensesinde toplamıştı ve gözlüklerinin arkasındaki gözleri kızınıninkiler kadar yuvarlaktı. Ama Margaret'inkiler viski rengindeyken, Evelyn'inkiler koyu, sert rom rengindeydi. Yüz ifadesinin bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde şaşkınlıktan iğrenmeye ve öfkeye dönüşmesini izledi.

Wes karşısındaki manzarayı onun gözünden canlandırdı. Margaret, hâlâ masanın kenarında duruyordu, saçları dağınıktı ve vahşi bir görünümdeydi. Wes de aynı şekilde ahlaksız bir görüntüye sahipti ve aceleyle kemerini yeniden takmaya çalışıyordu. Dönen bir plak, neşeyle çığırdayan bir ateş ve viskiyle parıltıyan iki kristal bardak.

Göründüğü gibi olmadığını bile söyleyemiyordu.

“Usta Welty,” diye mırıldanırken aynı anda Margaret da “Anne” dedi boğulurcasına.

Evelyn’in nutku tutulmuştu ama öfkesi elle tutulurdu, bir cel-
ladın bıçağı gibi ensesine dayanmıştı. Margaret’in bir adamın
derisini canlı canlı yüzer gibi ona bakmayı nereden öğrendiği
şimdi acı verici bir şekilde anlaşıyordu.

Wes’in yanında Margaret’in yüzü kızardı. Ateşin sıcaklığına
rağmen dişleri takırdıyordu. Wes’in utanması gerekiyordu ve
utanıyordu da. Ama utancının acısı, okyanustan daha siyah olan
öfkesinin soğuk seli tarafından yutuldu.

*Hangi cehennemdeydiniz? diye bağırmak istiyordu. Neden
onun için burada değildiniz?*

Sonunda Evelyn konuştu. “Çıkın dışarı. Hemen.”

Onunla bir sokak köpeğı gibi konuşmasına rağmen Wes gu-
rurunu bastırdı. Margaret’in ve kendisinin iyiliğı için soğukkan-
lılığını korumak zorundaydı. Wes bir elini saçlarının arasında
gezdirirdi ama Margaret’in saçlarına yaptıklarını düzeltemeyecek
kadar umutsuzdu. “Usta Welty, lütfen açıklamama izin verin.
Benim adım Weston Winters ve ben...”

“Lanet olası başkan bile olsan umurumda değil. Evimden git-
meni istiyorum.” Evelyn ön kapıyı arkasından tekmeleyerek ka-
pattı. Bela, kuyruğunu endişeyle sallayarak odanın kenarlarında
dolanırken havladı.

Margaret onu susturacak kadar kendini toparladı fakat ayağı
kalkarken sesi yumuşak ve zayıftı. “O bir öğrenci adayı. Şehirde
gidebileceğı başka bir yeri yok, o yüzden burada yaşıyor.”

“Burada yaşıyor,” diye tekrarlardı Evelyn. Kadının sesindeki
kopukluk onu diğer seçenekten daha çok korkutuyordu. Sonra
kahkahayı bastı, kanını buza çeviren mizahsız, kesik kesik bir
patlama sesiydi. “Ben burada yokken bir yabancının evde yaşa-
masına izin mi veriyorsun? Ne kadar saf olabilirsin?”

Margaret annesinin sesindeki küçümsemeden kaçındı. Kendini gittikçe küçültüyor, onun gözleri önünde kayboluyordu. Her zamanki ateşinden, öptüğü kızın cesaretinden ya da silahını ona doğrultan kızın vahşetinden eser yoktu.

“Sana gelince... yeter, Bela!”

Bela yine gürlledi ama itaatkâr bir şekilde şöminenin yanına kıvrıldı, gözlerini Evelyn'e dikti. Evelyn şakaklarını ovuşturdu ve sinirli bir şekilde iç çekti.

“Size gelince, öğrenci almıyorum, kızımın bunu size çoktan söylemiş olması gerekirdi. Sanırım kapıyı bulabilirsiniz. Onun misafirperverliğinden yeterince yararlandınız, değil mi?” Evelyn bavullarını kaptığı gibi merdivenlere doğru yürüdü. “Margaret, buraya gel. Konuşmamız gerek.”

Margaret, neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, “Hayır,” dedi.

Evelyn kızına sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. “Hayır mı?”

“Onu gönderemezsin.”

“Bir çocuk gibi davranıyorsun. Yukarı gel ve bunu yetişkinler gibi tartışalım.”

Margaret'in gözünde bir anısı canlandı, birden altı yaşına geri döndü, dikkatini salondaki yarım yamalak çalışan radyoya vermişti. Neredeyse her gece uyumayı reddederdi ve babası onu kucağına alıp yatağına götürürdü. Wes yoluna çıkan her şeye tutunurdu – masanın kenarına, bir kapı pervazına – babası ise sabırla ve sessizce her bir parmağını kurtarmayı başarırdı.

Evelyn de ona bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Wes, Margaret'i onunla yalnız bırakmayacaktı ve kozları hâlâ elindeyken bu kadar kolay teslim olmayacaktı. “Hala'yı istediğinizi biliyorum ve ne üzerinde çalıştığınızı da biliyorum. Onu bensiz alamazsınız. Margaret ve ben ava birlikte katıldık.”

Evelyn merdivende durdu ve Margaret'a döndü. "Bu doğru mu?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Yarın kazandığımızda, bunu benim ödemem olarak alırsınız." Wes olabildiğince sesine güven yansıttı. "Hem misafirperverliğiniz hem de eğitim için."

Evelyn bavullarını bıraktı ve bir avcının soğuk, yavaş hassasiyetiyle ona doğru yürüdü. Boyu uzundu, Wes'ten çok daha uzundu ve metali aşındırabilecek kırmızı çerçeveli bir bakışla onu olduğu yere sabitliyordu. Bayat kahve ve kükürt kokusu boğazını yakıyordu. "Onu bu planına uymaya ikna etmek için kafasını hangi güzel sözlerle doldurdun, seni yılan?"

"Anne..."

"Sus," diye tersledi annesi Margaret'ı. "Şu anda sana bakmaya dayanamıyorum."

"Sakin onunla bu şekilde konuşayım deme!"

Evelyn sanki bu patlamadan memnun olmuş gibi sırıttı. "Bay Winters, kendi çatım altında kızımdan yararlanıp sonra da ona nasıl ebeveynlik yapacağımı söyleyecek kadar yüzsüzsünüz. Beni alt edebileceğinizi düşündüğünüzü biliyorum ama inanın bana, bu oyunu oynamak istemezsiniz. Burada gerçekten bir kozunuzun olduğunu mu düşündünüz? Siz olmadan istediğimi elde edemeyeceği mi? Bilim dünyasının böyle bir hakareti gizleyebilecek kadar büyük olduğunu mu? Bana, işime ve çocuklarıma karışmakta ısrar ederseniz, kariyeriniz, geleceğiniz ve umudunuzun yok olmasını sağlarım. Bana karşı gelerseniz, bir daha asla dönüşüm gerçekleştiremezsiniz. Anlıyor musunuz?"

Wes söyleyecek tek bir kelime bile bulamadı. Ne söyleyebilirdi ki? Elinde hiçbir şey yoktu. İçinden kaynakayan öfkeden başka bir şey yoktu ve bu onun etkisine karşı ne olabilirdi ki? Ne yaparsa yapsın, her zaman güçsüz olacaktı.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, ülkedeki her üniversiteye, her siyasi ofise, her seminere, hatta her eve bir mektup gönderilmesini istemiyorsanız, eşyalarınızın bir saat içinde almanızı bekliyorum.” Topuklarının üzerinde döndü. “Gecenizin geri kalanında size iyi eğlenceler, Bay Winters.”

Oda giderek bulanıklaştıkça Wes, kadının ayak seslerinin bir silah sesi kadar güçlü bir şekilde merdivene vuruşunu dinledi. Üst katta bir yerde bir kapı çarpıldı. Margaret şöminenin yanında diz çöktü ve yüzünü Bela’nın vücuduna gömdü. Buradan bile onun titrediğini görebiliyordu. Malikâne buz kesmişti. Bir zamanlar evi gibi hissettiği yer, soğuk ve ıssız bir şekilde etrafını sarıyordu.

“Önemli değil.” Her kelime onu boğuyordu. “Bırak o yapsın. Bana öğretmeyecekse, kariyerim zaten mahvoldu. Ailem çoktan şehre gelmiş olmalı. Eşyalarımı alayım, sonra gideriz...”

“Ve sonra ne yapacağız?” Margaret bakışlarını yakalamak için yüzünü çevirdi ve Wes’in nefesi kesildi. O güzeldi ama çok, çok uzaktaki bir yıldız gibiydi. Gözlerindeki boş bakış, onu öpüşmelerini tamamen hayal etmiş olması gerektiğine ikna ediyordu. “İkimiz de her şeyden vazgeçersek nasıl bir hayatımız olur?”

Wes’in midesi bulandı. “İyi bir hayatımız olur. Ne demek istiyorsun?”

“Gerçekten iyi bir hayatımız olur muydu?”

“Tabii ki olurdu. Bundan daha iyi olurdu. Her şey daha iyi olurdu.” Ama asla bir simyacı olamayacaksa gerçekten tatmin olacak mıydı? Hayatının geri kalanında kendini böyle, yenilmiş ve tamamen çaresiz mi hissedecekti? Bu hiç de iyi bir gelecek sayılmazdı.

“Onu bırakamam.”

“Ne? Neden? Az önce sana nasıl davrandığını...”

"Yapma. Onun hakkında bir şey bilmiyorsun."

"Özür dilerim." Wes onun yanında yere oturdu. "Ben sadece gördüklerimi biliyorum."

"O her zaman böyle değildi. O sadece..." Elleriyle gözlerini ovaladı. "Bu sefer her şey farklı olabilir. Ve ben olmasaydım ona ne olurdu bilmiyorum. Zaten her şeyini kaybetti. Bu çok zalimce olur."

"Neredeyse dört ay boyunca sensiz gayet iyi idare etti. Ona ne olacağı senin sorumluluğunda değil." Öyle demek istemese de hayal kırıklığı her kelimeye siniyordu. "Margaret, o sana aynı nezaketi göstermiyorken onunla ilgilenmek senin işin değil. Sevgi böyle olmamalı. Bunu göremiyor musun?"

"Peki nasıl olması gerekiyor?" Sesi titriyordu. "Seni sorgusuz sualsiz takip etmek mi?"

"Hayır! Tanrım, hayır. İstedğim bu değil." Ona tekrar dokunabilmeyi, omuzlarından tutup anlamasını sağlayabilmeyi istiyordu. "İstedğin her yere gidebiliriz. Bunu birlikte çözeriz."

Bir an için onunla bağlantı kurduğunu düşündü. Gözleri umutla doldu, dudakları titredi. Ama sonra dudakları ince, sert bir çizgiye dönüştü ve başını salladı. "Yapamam. Bunun daha iyi olacağına güvenemem. Ben senin gibi değilim, Wes. İstedğim tek şey güvende olmak. Burası benim evim ve bildiğim tek güvenli yer burası. Hayatım boyunca kötü bir şeyin başıma gelmesini beklemekten daha fazla bunun gitmesine izin veremem."

"Ama ya hiç olmazsa?" Wes şimdi yalvarıyordu. Sözlerindeki çaresizliği duyabiliyordu ama gururu için endişelenmek için artık çok geçti. "Nasıl bilebilirsin ki?"

Tüm vücudu bir darbeye hazırlanır gibi gerildi. "Ya olursa diye her şeyi riske atamam. Boş vaatler yeterli değil."

Onu parçalara ayırmış gibi hissediyordu. Boş vaatler mi? Hâlâ onun iyi olduğunu düşündüğü tek şey bu muydu? "Yani bu kadar mı?"

“Evet. Bu kadar.” Yüz ifadesi dondu. “Seninle gıdemem.”

Wes’in içinde bir şeyler paramparça oldu. Öylece, her şey yok oldu. Beklenti yoktu. Parası yoktu. Margaret yoktu. Bir kez daha, Beşinci Bölge’den gelen ve kendisi gibi insanlar için çok büyük hayalleri olan gözü kara bir çocuktan başka bir şey değildi. Ama bu sefer, hiç şansı yoktu. En kötüsü de ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Margaret onu nutku tutulmuş bırakmakta her zaman çok başarılı olmuştu.

Wes eşyalarını toplamak için üst kata çıktı. Toparlanıp gitmek artık tanıdık bir ritüeldi. Daha sonra, akşamın son karanlık ışığında Wickdon’a doğru yürürken, bunu nasıl yaptığını net olarak hatırlamıyordu, sadece Dunway’den getirdiği tek çantaya tüm eşyalarını tikiştirmasının on dakikadan fazla sürmediğini fark etti. Hatırladığı tek şey, “Kendine iyi bak,” dediğinde Margaret’in yüzündeki ifadeydi.

Arzu.

Hayatının geri kalanını bu duygudan kurtulmaya çalışarak geçireceğini düşünüyordu. İçini soğuk, karanlık bir su gibi dolduruyordu.

Margaret onu reddetmişti. Bununla yaşayabilirdi. Sevdigi kadını son kez gördüğü gerçeği onu neredeyse mahvediyordu ama buna katlanabilirdi. Daha da kötüsü, kadının her şeyi reddetmiş olmasıydı. Onun vizyonunu, hayallerini, geleceklerini.

Onu ikna edememişti. Başarısız olmuştu.

Wes ilk kez kalp kırıklığının nasıl bir his olduğunu anlıyordu. Simya olmadan, o sıradan biriydi. Fakat Margaret olmadan, artık kendini nasıl yönlendireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Annette onun hanın kapısından içeri girdiğini görür görmez yüzünü buruşturdu.

Başka bir gün olsa, Wes onun yüzündeki paniklemiş utançtan zevk alabilirdi ama şu anda, Annette'in duygularını korumayı ya da kinini beslemeyi umursamayacak kadar duygusal tükenmişlik noktasını aşmıştı. Onu orada, sanki manzaranın bir parçası olduğuna ikna edebilecekmiş gibi duvara yaslanmış halde görmek ürkütücü bir şekilde hiçbir şeye benzemiyordu. Avizenin parlak kristal ışıkları altında buradaki her şey sahte ve steril görünüyordu. Wes şapkasını çıkardı ve bavulunu giriş masasına sürüklemekten önce kolunun altına sıkıştırdı. "Merhaba."

"Wes," diye kekeledi. "Burada ne işin var?"

"Ailemi arıyorum."

Hiçbir şey söylememiş gibi, "Çok özür dilerim! Ne yapmayı planladığını bilseydim, yemin ederim bunu asla yapmazdım," dedi.

"Öyle mi?" Ses tonunu hafif, neredeyse sohbet eder gibi tutuyordu. "Peki ne olacağını düşünüyordun?"

"Bilmiyorum! Sadece seni korkutacağını düşündüm, aslında ben..."

"Ve sen buna hazırlıklıydın."

"Aklım yerinde değildi. İncinmiştim ve Jaime, deşecek bir yarısı olduğunda çok ikna edici olabiliyor." Masaya doğru eğildi, fısıltıyla konuşmaya başladı. "Bu yaptığımı haklı çıkarmaz ama bundan gurur duymuyorum. Ama gerçek bu. Konu ona gelince korkak olduğumu ikimiz de biliyoruz."

Ailesinin oda numarasını sormak, ona iyi geceler dilemek ve onunla bir daha asla konuşmamak istiyordu. Ama görünüşe göre duygusal olarak sandığı kadar kurumamıştı, çünkü ani bir öfke patlamasıyla yüzü kızarmış ve titremeye başlamıştı. Bunca zaman Margaret'a olan hislerini inkâr etmişti. Peki ne içindi? Tıpkı onun gibi bir kız, altınla boyanmış boş sözlerle ticaret yapıyordu. Tanrım, bunu daha önce anlamadığı için ne kadar aptaldı. "Ne kadarı roldü?"

"Hepsi değil," dedi sessizce.

"Ne kadarı?" diye sorarken sesi çatladığı için kendini aşağılanmış hissediyordu.

"Seni ilk gördüğümde, şehirden olduğunu bildiğim ve Jaime'yi kızdıracağını düşündüğüm için seninle flört ettim. Beni istememi istedim. Buradan çıkış yolum olabileceğine inanmak istedim. Ama sonunda iyi vakit geçirdim ve sergide sana kızgın olsam da Jaime'nin atış yarışması sırasında seni meşgul etmemi istemesi bir dayatma değildi."

"Yani hile yapacağını biliyor muydun?"

"Hayır! Yemin ederim bilmiyordum." Bakışlarını yere indirdi. "Ama senden hoşlanıyordum, Wes. Hoşlanıyorum. Bu yüzden dikkatini çekemediğimde üzüldüm. Ve sanırım sen bana ailen-den bahsettikten sonra..."

"O kadar iyi bir aday gibi görünmedim mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Evet," diye itiraf etti.

"O zaman benden hiç hoşlanmadın. Kafanda bana dair yarattığın fikri sevdin."

"Böyle söyleyince kulağa korkunç geliyor." Gözleri yaşlarla doldu. Dört kız kardeş onu buna karşı iyi aşılamıştı. Bu tür göz-yaşları telafi için değil, bağışlanma istendiğı içindi.

"Gitmek istiyorsan, git. Seni alıp götürmem için bana hiç ihtiyacın olmadı, Jaime ve diğerlerine de ihtiyacın olmadığı kesin. Onlar senin içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyor." Sesine pişmanlık duyduğu bir gerginlik vardı. Kız kardeşi olmayan kadınlara bağırmaktan kaçınmak onun kurallarının bir parçasıydı ve şimdi bir zayıflık anında bunu ihlal etmek istemezdi. Wes sakinleşmek için derin bir nefes aldı, bir elini saçlarında gezdirdi. "Yaptığın şey acımasızcaydı ama artık bir önemi yok. Jaime istediğini aldı, kendi maskaralıkları sayesinde değil. Bırakıyorum."

“Bırakıyor musun? Neden?”

“Evelyn gitmemi istedi, ben de gidiyorum. Yarın Dunway’e döneceğim.”

“Peki ya Margaret?”

Adını duymak bile umutsuz bir özlemle kalbini bıçaklamaya yetiyordu. Neredeyse kendini kaybedecekti. “Ne olmuş ona?”

Sessizliği bardaki insanların gevezelikleri, müziğin şamatası eşliğinde kadehlerin tokuşturulması dolduruyordu. Bu ona dayanılmaz, sefil bir yalnızlık hissettiriyordu.

“Özür dilerim Wes,” dedi Annette. “Her şey için. Hiçbir şey için değilse bile, Jaime’nin zarar veren biri olduğunu artık biliyorum. Keşke bunu geri alabilsem ya da telafi etmenin bir yolunu bulabilsem.”

Wes gülmek istedi. Biri bunu ona nasıl telafi edebilirdi ki? Jaime Harrington gibi orospu çocuklarını doğuran New Albion’un çürümüş çekirdeğini ortaya çıkarabilseydi, belki bunu telafi edebilirdi. Ama o sadece ona ve Margaret’a yaptıklarının sonuçlarıyla asla yüzleşmeyecek bir kızdı.

Yine de yufka yürekliydi ve bu sefer Annette samimi görünüyordu

“Seni affediyorum.” İç çekti. “Affediyorum çünkü uyumak istiyorum. Etrafta dört kadın ve küçük bir kızın geldiğini gördün mü hiç? Gürültülü bir grup. Bana benzeyen.”

“Evet, aslında... Bir dakika. Onlar senin ailen mi?”

Wes onun yüzündeki telaşlı ifade karşısında gerçekten gülmüştü. “Evet, onlar benim ailem.”

Annette bir çekmeceyi açıp karıştırmaya başladı. “O zaman odayı size ücretsiz vermeme izin vermelisin. Lütfen. En azından bunu yapabilirim.”

“Bunun için başın derde girmeyecek mi?”

“Bir şey için başımın belaya girmesi gerek, öyle değil mi?” Ona bir avuç dolusu para uzattı. Uzun zamandır görmediği kadar çok paraydı. Mad, onları buraya getirmek için birikimlerinin önemli bir kısmını kullanmış olmalıydı, bu da midesinin hem suçluluk hem de minnettarlıkla düğümlenmesine neden oldu.

“Teşekkür ederim. Bunun anlamı sandığından çok daha büyük.”

“Elbette.” Emin olamayarak gülümsedi. “İkinci katta, iki yüz numaralı odadalar.”

Wes lobiden geçip merdivenlerden yukarı çıktı ve hemen ardından onların sesini duydu. Tanrı aşkına, yan odadakilere acıyordu. Colleen’in sesi en az bir kilometre öteden geliyordu ve Christine’in kıkırdaması koridorun sonundaki altın çerçeveli aynayı yerinden oynatmaya yeterdi. Wes bakışlarını kendi yansımalarından ayırdı. Kendisi için zaten üzülmüyordu, bunu daha da kötüleştirmek için ne kadar buruşuk ve içi boşalmış görüldüğünü görsel olarak hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. İki yüz numaralı odaya yaklaşırken ayak sesleri parlak parke zeminde ciddi bir şekilde yankılanıyordu. Kapıyı çaldı ve bir saniye sonra kapı açıldı.

“Wes!” Colleen kollarını onun boynuna doladı, neredeyse onu deviriyordu. Boğazını sıkmaktan vazgeçip ona baktığında kaşlarını çatı. “Berbat görünüyorsun.”

Wes henüz iğneli bir yanıt veremeden, kapıda dört siyah saçlı kafa daha belirdi. Annesi sevinçten neredeyse ıslı ıslıldı ama Wes’i görür görmez ifadesi endişeyle donuklaştı. “Oh, *thaisce*. Ne oldu?”

“Neden üzgünsün?” diye araya girdi Edie.

“Neyin var?” diye sordu Christine.

Mad sessizce ona bakıyordu, ki bu soruların hiçbirine nereden başlayacağını bilemediği için bunu takdir ediyordu. Tek düşünebildiği çaresizce uzanmak istediği idi. Bavulunu yere bıraktı ve gerçekten şaşırtıcı sayıda renkli ve gereksiz dekoratif yastıkla dolu olan en yakın yatağa atladı. Kız kardeşleri ve annesi yanındaki şiltenin üzerine yığılırken yaylar zayıf bir itirazla inliyordu.

"Av yarışından ayrıldım," dedi olabildiğince neşeyle. "Ama iyi haber şu ki, parayı geri aldım, Mad."

Bir şimşek çakması kadar hızlı bir şekilde, gözleri yanmaya başladı ve görüşü bulanıklaştı, lanet olsun, tüm ailesinin önünde lanet olası bir aptal gibi ağlıyordu. Yaşadığı sürece bunu hep yüzüne vuracaklardı.

Christine, bir şekilde hem rahatlatıcı hem de küçümseyici olmayı başaran bir şekilde *ahh* dedi. Colleen yataktan sıçrayarak ona banyodan bir mendil getirirken, Edie ona daha sıkı sarıldı.

Mad elini sertçe onun alınına koydu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Onun şefkati Wes'i şaşırtmıştı. "Margaret nerede?"

Jaime'nin sabotajından Evelyn'in araştırmasına ve Margaret'in onunla gitmeyi reddetmesine kadar her şey anlattı. Konuşmayı bitirdiğinde hepsi sessizliğe gömüldü. Wes, şaşkın ifadelerini yorumlayamıyordu. Yatak başlığının üzerindeki ürkütücü tilki resmi bile ona yargıyla bakıyordu.

Christine, "Bunu anlamaya çalışmama izin ver," dedi. "Bana onu orada öylece bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Başka ne yapmam gerekiyordu? Dizlerimin üzerine çöküp ona yalvarmam mı?"

"Evet!" Herkes dönüp ona baktığında Colleen kızardı. "Yani, *bence* bu romantik olurdu."

Öfkesi ve kederi intikam duygusuyla geri gelmişti ve bununla beraber kendine de acıyordu. Yanaklarındaki gözyaşları sildi. "Bunda romantik bir şey yok. Benimle gelse bile, ona sunacak hiçbir şeyim yok. Para yok, iş yok, umut yok. Hiçbir şeyim yok. Ben değersizim."

Sahip olduğu tek şey, birlikte mutlu olabilecekleri daha iyi bir dünya hayaliydi. Hepsi bu kadardı. Aptalca bir hayal. Boş bir vaat, tıpkı onun dediği gibi. Bir zamanlar, iradesinin saf gücünün onu

taşımaya yeteceğine inanıyordu. Ama şimdi Mad ve Margaret'in her zaman haklı olduğunu görüyordu. Yoktan bir şey var edebileceğine inanacak kadar saftı, simyasal bir imkânsızlığa dayanan bir dünya görüşüydü.

"Weston Winters," dedi annesi. "Kendin hakkında bu şekilde konuşmayacaksın."

"Saçmalamayı kes, anne! Margaret bana kendisi de söyledi ve bu doğru. Sana yardım edemedim. Hiçbirinize yardım edemedim ve Margaret'a de yardım edemeyeceğimden eminim. Sevdiğim insanlar için tek bir somut şey bile yapamıyorsam ben neyim ki?"

"Baban ve benim Banva'dan ayrıldığımızda birbirimizden ve bir hayalden başka bir şeyimiz yoktu. Ona verebileceğinden çok daha fazlasına sahipsin." Onu göğsünün ortasından dürttü. "Buna sahipsin."

Wes kendini tutabilmek için çaresizce gözlerini kapattı. "O bunu istemiyor."

Margaret beni istemiyor.

"Ah, kapa çeneni," diye tersledi Mad. "Bu seni daha önce ne zaman durdurdu ki?"

Christine onun üzerine yürüdü. "İkiniz sadece bir geceliğine kavga etmeseniz olmaz mı? Bundan bıktım usandım. Yıllardır birbirinizi boğazlıyorsunuz ve..."

"Kavga etmiyorum." Mad ellerini eteğinin üzerinde düzgünce düzeltti. "Soruma cevap vermesini istiyorum. Reddedilmek seni ne zaman caydırdı? Ne zaman seçeneklerinin tükendiğine karar verdin? Ne zaman birinin senin saf ve bencil kararların hakkındaki düşünceleri seni bu kararları almaktan alıkoydu?"

Wes kaşlarını çatı. "Asla."

"Kesinlikle. Şimdi bana bu durumu farklı kılan şeyin ne olduğunu açıkla."

“Çünkü o bana gitmemi söyledi.”

“Ee? Dunway'deki her simya öğretmeni de sana gitmeni söylemişti. Sana kaybolmanı söylemek için iyi bir nedeni olmadığını söylemiyorum. Seni seviyorum Weston, ama en umut verici eşleşme olmadığını söylediğinde sana katılmayacağım. Sen parası olmayan asabi bir idealistsin, o ise dünyadan saklanmak için kendini o eve kapatmış pratik bir kız. Çekingen olması mantıklı.”

Bir keresinde ona, *Hepimizin büyük hayalleri yok*, demişti.

Wes o zamanlar onun çok dar kafalı olduğunu düşünmüştü ve şimdi böyle bir aptal olduğu için kendini tekmelemek istiyordu. Bir hafta daha hayatta kalmaktan ötesini göremezken elbette büyük hayalleri yoktu. Onları bir silah gibi tutamaz, yiyemez ya da evi sıcak tutmak için yakamazdı.

“Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?” diye sordu Christine.

“Hayır ama...”

Mad hariç hepsi anlaşılmaz ve öfkeli bir şeyler geveledi.

“Ama bu neden onu etkilemek için yeterli olsun ki?” Wes inledi.

“Çünkü ona sadece sevgini sunmuyorsun,” dedi Mad. “Ona umut da sunuyorsun.”

Keşkeler için her şeyi riske atamam, Wes. Boş vaatler yeterli değil.

O zaman ona tutunabileceği sağlam bir şey verecekti. Onu hayatında tek bir şeye ikna edebilecekse, o da bu olacaktı: O evin ötesinde, ona musallat olan tüm hayaletlerin ötesinde bir hayat, inanmaya değer bir hayal. Uğruna çabalamaya değer bir hayal.

“Mad... Teşekkür ederim.”

“Bana sonra teşekkür edersin.” Omzunu sıktı “Şimdi git sevgilini getir.”

A nnesinin laboratuvar kapısı kilitlendikten ve malikâne-
nin sessizliği kemiklerine bir ürperti gibi yerleştikten
sonra Margaret ne yapacağını bilemiyordu. Annesinin
öfkesi evi duman gibi doldururken nasıl dinleneceğini bilmiyordu.

Yakında her şey normale dönecekti. Hayatlarının normal
ritmine geri dönecekler, bir gezegen ve onun yörüngesindeki
kardeş uydusu gibi uyumlu olacaktı. Bu ihtimal rahatlatıcı ol-
malıydı. Kapıdaki çatlağın altından sızan ışık huzmesi rahatlatıcı
olmalıydı. Evelyn sonunda evindeydi, artık Margaret'laydı.

Ama yine de yalnızdı.

Wes'in arkasından kapanan kapının sesi hala koridorlarda
yankılanıyordu ve onun vedasının gergin resmiyetinin ve göz-
lerindeki acının hayatının geri kalanında onu rahatsız edeceğine
yemin edebilirdi. Onun gidişini izlemek neredeyse kaldırabile-
ceğinden çok daha fazlaydı ve şimdi tüm eski yaraları acıyordu.
Eğer onu daha fazla düşünmesine izin verirse, parçalanacaktı.
Bu yüzden evi temizledi. Her yüzeyi pırıl pırıl olana kadar, zihni

gerçeklikten kopmaya başlayana kadar, acısı uzaklaşmış gibi hissedene kadar temizledi. Ama bulaşıkları yıkamaya başladığında, Wes'in günlerce odasında biriktirdiği kahve lekeli kupaları görünce bedenine geri çekildi. Bu rutinini bile bozmuştu. Onu kızdıracak, dikkatini dağıtacak ya da sessizliği aralıksız sohbet, uğultu ve kahkahalarla dolduracak kimse yoktu. Aslında bakılırsa bu bir lütuftu.

Ama öyle değildi. Boğucuydu.

Wes'in dokunmadığı hiçbir yer yoktu. Margaret onun yırtık pırtık paltosunu astığı askıyı pencereden fırlatmak istiyordu. Babasının plaklarının her birini ikiye bölmek istiyordu. Tüm kristal bardakları kırmak ve rafta tozlanan tüm simya kitaplarını yakmak istiyordu. Yankılanarak geri gelen şey kendisi olmayana kadar çığlık atmak istiyordu. Lavaboda bir kova su doldururken, yansımasının tekrar tekrar parçalanışını izliyordu: solgun ve yarı ölü. Annesi her zaman hayaletlerle yetinmişti ama Margaret yıllardır ilk kez hayattaydı. Sessiz ve görünmeden bu yere tekrar musallat olmaya hazır değildi.

"Margaret." Evelyn'in uzun silueti merdivenlerin başında duruyordu. "Konuşmamız gerek."

Elleri öylesine titriyordu ki neredeyse kovayı devirecekti. Uyuşmuş bir halde kovayı yere bıraktı. Su ayaklarına sıçradı, annesini üst kata ve laboratuvarına kadar takip ederken evin içinde ıslak ayak izlerini takip ediyordu. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, Wes'le birlikte bu odadaki neredeyse tüm acı dolu anıları neşeli ve yeni şeylerle değiştirmişlerdi. Ancak annesi masasının arkasına oturup ellerini kavuşturduğunda, oda bir kez daha baskıcı ve akşam ışığı için fazla kasvetli geliyordu. Evelyn'in ceketinin kolları bileklerini ortaya çıkaracak kadar yukarı kıvrılmıştı. Kollarının bu kadar cılız olması Margaret'i şaşırtmamalıydı ama her seferinde şaşırtıyordu.

“Pencere kırılmış,” dedi Evelyn, “damıtıcılarım ve el yazmalarım-
rımdan birkaçı kaybolmuş gibi.”

Annesi kendi tarzında zeki bir avcıydı. Basit gözlemler ve ha-
valı bir ses tonuyla tuzağını kurmuştu. Şimdi tek yapması gere-
ken Margaret’in tuzağa düşmesini beklemektir. Ama sorgulamaya
başlayabileceği onca yer varken, bu en kolayıydı. Saklayacak hiç-
bir şeyi yoktu. “Jaime Harrington’dı. Laboratuvarı yok etti.”

“Peki neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Nedenini biliyorsun.”

“Sanırım biliyorum.” Evelyn gözlüklerini çıkardı ve burnu-
nun kenarını ovuşturdu. “Babasının bundan haberi var mı?”

“Hayır.”

Evelyn soğukkanlılığını bozmadan öfkelenmesine dair ilk be-
lirtisini gösterdi. “Peki neden?”

“Babası hiçbir şey yapmaz. Wes ve ben...”

“Wes.” İsmi ekşi bir şeymiş gibi söylemişti. “Evet, hadi onu
konuşalım. Sanırım neden sinirli olduğumu anlıyorsundur Marga-
ret. Siz ikiniz arkamdan iş çevirip ava kayıt yaptırmamış olsaydınız,
Jaime’nin size aldırış edeceğinden çok şüpheliyim. Ekipmanımı de-
ğiştirmek için onlarca dolar ödeyeceğimi ve bu tatsız konuşmayı
yapıyor olacağımızı hiç sanmıyorum. Ama işte buradayız.”

Annesinin deri ciltli günlüğü aralarındaki masanın üzerine
düştü. Margaret’in görüş alanının kenarlarından sis girdapları
geçiyordu ve günbatımı kadar kırmızı parlayan *ouroboros* pulu-
nun yaldızından başka bir şey göremiyordu. Bir kuyunun dibine
düşmüş bozuk para gibi titriyordu.

“Şimdi bana bunu neden masamdan aldığını açıklamak ister
misin?”

Margaret onu bulduğu gibi çekmeceye yerleştirmişti. Üzerinde
bıraktıkları tüm izleri silmişti. Nereden biliyordu?

“Eee?” Evelyn hâlâ sesini yükseltmiyordu. Hiçbir zaman tepkisini belli etmek için sesini yükseltmemiştir. Öfkesi suyun yavaş yavaş kaynaması gibiydi. Onunla yüzleşmek, göldeki ince buzun üzerine ilk geçici adımı atmak gibiydi.

Margaret dişlerini gıcırdatarak ancak “Özür dilerim,” diyebilirdi.

“Tahmin ettiğim gibi,” diye tısladı.

Tam da bunun içine düşmüştü. Tuzak boğazını sıkıyordu. “Özür dilerim.”

“Neden tekmelenmiş bir köpek gibi sınıyorsun? Ben sana hiçbir şey yapmadım.” Evelyn’in sesi boğuk çıkıyordu, sanki Margaret’in kulaklarına kalın bir yün çekilmişti. Umutsuzca kaçmak isterken ayrıntılara tutunmak giderek zorlaşıyordu. “Eve döndüğümde laboratuvarımın yıkılmış ve yağmalanmış olduğunu, kızımın sonradan görmenin biriyle oynaştığını görmemi ve bundan memnun olmamı mı bekliyorsun? Görmezden gelmemi mi? Hayır. Bana böyle saygısızlık yapılmasına izin vermeyeceğim. Şimdi bana cevap ver. Bunu ona gösterdin mi?”

“Evet.”

“Onda bir kopyası var mı?”

“Hayır.” Margaret giderek kendi içine çekiliyordu. “Hayır, yemin ederim.”

“Ama gördü. Tanrım, Margaret, aklından ne geçiyordu?”

Margaret kendini tekrar o girdaba atılmış gibi hissediyordu, akıntı Mattis’in kanını pembe köpüklere çevirirken onun yanına çömelmişti. Hareket etmezse boğulacaktı ama yapamıyordu. Tek yapabildiği, kendi korkusunun suları etrafında yükselip kulaklarını, ağzını, gözlerini doldururken titremektir. Annesi ona hiç vurmamıştı ama Margaret onu affedilmeyecek şekilde hayal kırıklığına uğrattırsa ne olacağını düşündüğünde, Evelyn’in dönüşüm çemberinin merkezinde tüten o şeyle ilgili anısı kadar büyük

ve korkunç bir boşluğa düşüyordu. Evelyn uzun zamandır onun tüm dünyası ve aynı zamanda tanrısıydı. Vurmaktan çok daha kötü cezalar vardı. Terk edilmek ve sevilmemek en kötü kaderdi.

Wes onun için her zaman çok öfkeliydi. *Birileri bir şeyler yapmalıydı*, demişti ona bir keresinde. Ama ne yapabilirlerdi ki? Neye müdahale edeceklerdi? Evelyn onu hiç kimsenin görebileceği şekilde incitmemiştir.

“Şifresi çözülen dönüşümün geniş çapta yayılması halinde bunun sonuçlarının ne olacağını anlıyor musun? Bu araştırma yanlış ellere geçerse neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

“Evet, biliyorum.” Margaret kelimeler ağzından çıkar çıkmaz donakaldı. Bunu söyleyenin gerçekten kendisi olup olmadığından emin olamıyordu ve belli ki annesi de şaşırmıştı çünkü sanki tokat yemiş gibi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“İma ettiğin şeye dikkat et.”

“Bu araştırmanın yanlış ellerde ne hale geldiğini ilk elden gördüm.” Sesi de en az kendisi kadar titriyordu ama devam etmek için kendini zorladı. “Ona gösterdim çünkü *hala*’yı öldürmenin başka yolu yok. Ona gösterdim çünkü ona güveniyorum ve o benim arkadaşım.”

“Gördüğüm şey dostluktu, öyle mi?” Evelyn oturduğu yerden kalktı. Gölgesi zemini kesiyordu. “Cidden. Dikkat çekmeye o kadar aç mısın ki, tatlı dilli bir çocuğun zihnini zehirlemesine izin veriyorsun...”

“Evet! Çünkü beni burada yalnız bıraktın. Çok uzun zamandır, yokmuşum gibi yaşadım. İnsanları tüketen şeyin *magnum opus* olduğunu düşündüm. Simya olduğunu düşündüm. Ama başından beri sendin. Seni tüketmesine izin verdin. Yıllardır bana bir anne gibi davranmamışken şimdi nasıl öyleymiş gibi davranmaya çalışırsın?”

Bunu yüksek sesle söylemek içinde bir şeyleri kırıp açmıştı ve şimdi mükemmel bir netlikle görebiliyordu. En kötüsü binlerce kez başına gelmişti ve o bunu atlatmıştı. Evelyn onu çoktan terk etmişti.

Sevgi böyle olmamalı.

Margaret bunu ilk elden öğrenme şansını kendisinden esirgediğine inanamıyordu. Wes'i ön kapıdan dışarı ittiğine de inanamıyordu.

"Sana ne oldu böyle?" Evelyn'in gözleri acı acı parlıyordu. "Beni istediğin kadar eleştirebilirsin ama yaptığım her şeyi ailemiz için yapıyorum. Kasabadaki tüm iyi Katharist kadınlar gibi olamadığım ve tüm hayatımı sana adayamadığım için üzgünüm. Baban gittikten sonra sana tek başıma bakmak zorunda kaldım ve bunu kaldırabilecek kadar olgun olmasaydın seni burada bırakmazdım."

"Belki de yeterince olgun değilimdir."

Evelyn son sabrı taşmadan önce derin bir nefes aldı. "Hayır. Belki de değilsin. Ama artık evdeyim ve her gün seni düşündüm. Bu şartlar altında sana karşı olabildiğince sabırlı davrandım. Bu senin için yeterli değil mi? En azından zalim olmak yerine bana biraz nezaket gösterebilirsin."

Hayır, demek istiyordu. Bu yeterli değil.

Evelyn buradaydı ama yoktu da, yıllardır kayıp ruh gibiydi. David'in öldüğü gün bir parçası kapıdan çıkıp gitmiş ve bir daha geri dönmemişti. Sıcak gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve Margaret dudaklarında tuz tadı aldı. Ağladığı için o kadar aşağılanmış hissediyordu ki, annesini haklı çıkardığı için o kadar aşağılanmıştı ki... Belki de bunların hiçbirini kaldıracak kadar olgun değildi ama öyle olmaya çalışmaktan çok yorulmuştu. Bir şeylerin değişmesini beklemekten çok yorulmuştu.

Yalnız olmaktan çok yorulmuştu.

“Sabah ilk iş,” dedi Evelyn, “kasabaya gidip onun yerine simyacınız olarak benim geçmemi sağlayacağız. Aklımdaki kesinlikle bu değildi, ama bana bu fırsatı sunduğunuz sürece, kabul etmemek aptallık olur.”

“Hayır,” dedi Margaret yumuşak bir sesle. “Bunu daha fazla yapamam. Yapmayacağım.”

Evelyn kuşkuyla güldü. “Bana da mı şantaj yapmak istiyorsun? Arkadaşında çok işe yaramış bu. Buyur.”

“Hayır. Bu bir şantaj değil. Bu bir pazarlık değil. Ben gidiyorum. Yarın sabah, Wes ve ben avı kazanacağız ve sen de istediğini yapabilirsin. Elbette, bir kişilik ailen için canını dişine takarak çalışmaya devam et.”

Margaret sinirlerine hâkim olamadan koridora çıktı. Annesinin gönülsüzce peşinden geldiğini duyuyordu. Sandalyesinin bıkkınlıkla döşeme tahtalarına sürtünmesini, topuklarının küçümsercesine yavaşça vuruşunu. “Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?”

Margaret yatak odasının kapısını açtı ve yatağının altından bavulunu çıkardı. Tek duyabildiği kulak zarlarına çarpan kalbinin vahşi atışı ve panik halindeki nefes alışverişinin ritmiydi. *Kendine gel.* Elleri öylesine titriyordu ki, sahip olduğu tüm hırkaları dolabındaki askılardan söküp bavuluna tıkıştırırken yırtmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Mutlaka unuttuğu başka bir şey olmalıydı, ona ait olan başka bir şey. Ama kıyafetleri ve silahı dışında bu evdeki hiçbir şeyin onun için manevi değeri yoktu. Kitaplarından başka bir şey yoktu ama onları dağdan aşağı taşımaya kalkarsa yıpranmış sayfaları toza dönüşürdü. Onları bırakmak zorunda kalacaktı.

Evelyn kollarını sabırsızla kavuşturmuş, sahanlığın önünde onu bekliyordu. “Peki şimdi nereye gitmeyi planlıyorsun? Bunları hiç düşündün mü?”

Senden uzağa. Herhangi bir yere. Wes'in yanına.

"Çekil."

"Bu konuşmayı bırakıp gitmene izin vermeyeceğim."

Omuzlarıyla Evelyn'in yanından geçip aceleyle merdivenlerden indi. "Bela!"

Margaret salondan boyalı av bıçağını kaptığı gibi Bela da ayağa fırladı. Elinden geldiğince dikkat çekmeden eteğinin cebine soktu.

"Yapma." Annesinin sesindeki sertlik neredeyse onu vazgeçirecekti. "Bunu yapamazsın. Beni de terk edemezsin. Seni seviyorum Maggie. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Seni seviyorum. Evelyn bunu ona söyleyeli ne kadar olmuştu?

Bir zamanlar, bunu her gün binlerce farklı şekilde söylüyordu. Zihnindeki en mutlu, en güvenli anılarla dolu o parlak cebe uzandığında, çavdar ve güneş ışığı kadar altın bir tane buldu. İlkbaharda, gelinciklerin kilometrelerce çiçek açtığı ve şahinlerin tepelerinde kanat çırdığı tepelerde yürürlerdi. Evelyn geçtikleri her kır çiçeğini toplar ve değerli bir sırmış gibi ona isimlerini söylerdi: Civanperçemi, gündüzsefası ve skullcap. Annesi onları özenle bir taç haline getirirken çimenlerin üzerinde yan yana uzanırlardı. *Kraliçe Maggie*, derdi saygıyla tacı başına yerleştirirken.

Margaret kapı kolunu tutarken hıçkırıklarını tutamıyordu.

Kendi annesini nasıl bırakabilirdi? Onun sevgisine, onu terk ederek nasıl karşılık verebilirdi? Ona gösterdiği tüm küçük iyilikleri, şefkati unutmak için kendini nasıl zorlayabilirdi? Ama Margaret ne kadar umutsuzca öyle olmasını istese de bu hiçbir zaman onun -onların- tamamı olmamıştı. O değerli anılardan kendine bir anne inşa etmişti ve kendini onlarla hayatta tutmuştu. Ama artık kırıntılarla yaşayamazdı.

Kapıyı açarken arkasına bakma gafletinde bulundu. Evelyn apliklerden yayılan ürkütücü, sarı ışıkla arkadan aydınlatılmış olsa da Margaret onun değişimini cıva gibi izliyordu. Buruşuk yüzü o kadar sakin ve toparlanmış bir maskeye dönüşmüştü ki hiç kırılmamış gibiydi.

“Peki. Git o zaman. Babasının kızı.”

Margaret kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Kesin bir kararlılıkla otağa doğru yürüdü ve Işıltı’yı aldı. Atı ve köpeğiyle beraber patikadan aşağıya, ormana doğru ilerledi. Hareket etmeye devam ettiği sürece yıkılmayacaktı. Bayan Wreford bir keresinde ona o malikâneyi korumanın ötesinde bir hayat olduğunu, onu seven insanlar olduğunu söylemişti. Onun gibi insanlar ve Wes vardı. Ona can simidi üstüne can simidi atmışlardı ve artık onları tutmaya hazırdı. Bu kızılağaçların diğer tarafında bir yerde, onu bekleyen bir dünya vardı.

Yüksek ağaçlar yavaş yavaş yerini çavdarlarla kaplı tepelere bırakıyordu. YarımAy Denizi bu gece tembel tembel sahile doğru yayılıyor, ağaran ayın ışığı altında parıldıyordu. Ve orada, uzakta, belli belirsiz bir insan figürü gördü.

Kalbi beklentiyle atıyordu. Birinin Wickdon’dan bu kadar uzağa, özellikle de yürüyerek ve bu saatte gelmesi alışılmadık bir durumdu. Margaret, ayın gümüş parıltısıyla aydınlanan figürü daha net görebilene kadar patika boyunca ilerledi. Buradan ceketinin kuyruğunu ve dağınık siyah saçlarını seçebiliyordu.

“Wes?” diye seslendi. Rüzgâr sesini uzaklaştırıyordu.

Ama Wes’in onu duyduğunu omuzlarındaki ani gevşemeden anlamıştı. Bu rahatlamadan daha tatlı bir şey yoktu. Ondan şüphe etmişti. Onu reddetmişti. Yine de onun için dönmüştü. Her zamanki gibi inatçıydı.

Margaret, Işıltı’nın dizginini ve bavulunu bırakıp ona doğru koştu. Ona ulaşır ulaşmaz, nefesini kesen bir sarımayla onu ku-

cakladı. Kendini kaybedebilirdi. Wes'in vücudunun sıcaklığı; tı-
raş losyonunun ve denizin vahşi, parlak tuzunun baş döndürücü,
saçma kokusu; onu değerli bir şeymiş gibi tutuşu...

"Seni asla terk etmemeliydim," dedi kulağına Wes.

"Gitmene asla izin vermemeliydim."

Wes onun gözlerinin içine bakabilmek için biraz geri çekildi
ama hala onu omuzlarından tutuyordu. Yüzünde çok ciddi bir
ifade vardı ve bu ifade Margaret'in midesinin bulanmasına ne-
den oluyordu.

"Margaret, sana sunacak fazla bir şeyim olmadığını biliyo-
rum, avdan sonra her şeyin yolunda gideceğini hayal etmenin
zor olduğunu biliyorum ve evlenmek için benden en az yüz tane
daha iyi adam düşünebileceğini biliyorum, ama bizim için iyi bir
hayat olduğunu söylediğimde ciddiydim. Korkmak zorunda ol-
madığımız bir ülke. Kırsalda bir ev. Müstehcen kitaplarla dolu
bir kütüphane, kocaman bir mutfak ve yedi çocuk –ya da çocuk-
suz– ve tıpkı Bela gibi beş av köpeği. Ne istersen, yemin ederim
gerçekleştireceğim. Yemin ederim seni mutlu edeceğim."

Bu, Margaret'in nefesini kesti. Bir keresinde, çok sarhoşken,
ona tam olarak bu sahneyi anlatmıştı ve bu o güne kadar duydu-
ğu en güzel şeydi. Wickdon'dan ya da annesinin evinin duvarla-
rından ötesini asla hayal edemezdi. Ama Wes'in gözlerinde bin-
lerce olasılık görebiliyordu, hepsi de inci gibi parlak ve canlıydı.

Ona sunacak hiçbir şeyi olmadığına nasıl gerçekten inana-
bilmişti? Hayal kurma yeteneğine, bir rüyaya ya da inanacak
bir geleceğe hiç sahip olmamıştı ama Wes ona bunu veriyordu.
Bunu istiyordu –onu istiyordu–, şimdiye kadar istediği her şey-
den daha fazlaydı ve bu Margaret'i korkutuyordu. Kendini bir
uçurumun kenarından atlamış gibi hissediyordu. Ama belki de
sadece bu seferlik, birinin onu yakalayacağına inanmasına izin
verebilirdi.

"Az önce bana evlenme mi teklif ettin?"

"Ne? Hayır! Tanrım, hayır." Söylediklerini düşünürken yüzü kızardı. "İstemediğim için değil, ama ... Bir yüzüğüm bile yok ve sana hâlâ söylemedim..."

"Biliyorum." Margaret onun yanağını okşadı.

"Sadece bunu doğru yapmak istiyorum. Ve bir gün yapacağım, eğer izin verirsen." Ona buradaki en parlak şeymiş gibi bakıyordu, Soğuk Ay'dan ve üzerlerindeki tüm yıldızlardan bile daha parlaktı. "Sen nasılsın?"

Gülümsedi. "Bilmiyorum, gerçekten. Hiç bu kadar mutsuz ya da mutlu olmamıştım."

"Bununla başa çıkabilirim." Margaret'in çıplak kollarını okşadı. Tüyleri diken diken oldu. "Ceketin nerede?"

"Unutmuş olmalıyım. Aceleyle çıktım."

"Donarak ölmene izin veremeyiz." Ceketini çıkarıp her zamanki gibi bir pelerin gibi omuzlarına sardı. Ceketini onun gibi kokuyordu ve kumaşı yıpranmaktan yumuşamıştı. Ceketin kollarını düzeltirken yüzünde tuhaf bir ifade vardı, çok tuhaf bir sanat eserini inceliyormuş gibiydi.

"O kadar kötü mü?"

"Hayır, hiç de değil. Sana yakışıyor. Bunu yapmama izin vermen hoşuma gidiyor."

"Neyi yapmana?"

"Seninle ilgilenmeme." Boynunun arkasını ovdu. "Ailemin hepsi seni bekliyor. Seni görecekları için heyecanlılar."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama yorgunsan onları geçiştirebilirim."

Garip bir şekilde, beş Winters kadınıyla birlikte vakit geçirme düşüncesi kulağa hoş geliyordu. "Hayır, sorun değil. Onları göreceğim için ben de heyecanlıyım."

Elini tuttu ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

“Ünlü son sözler, Margaret.”

Ceketi olsun ya da olmasın, o gülümsemesini ona sunduğu sürece içini sımsıcak yapacaktı.

Wallace Han'ın birbirine bitişik iki süiti bir fırtına tarafından yıkılmış gibi görünüyordu. Altı bavul, tüm çarşafar ve yere saçılmış yastıklarla birlikte, sadece küçük bir koridor boşluğu vardı. Wes'in elinden kurtulup bir insandan diğerine geçerken ayakları tehlikeli bir şekilde yere basıyordu. Margaret hayatında hiç bu kadar çok kucaklanmamıştı. Bu garip, baş döndürücü bir duyguydu ve sonunda oturmasına izin verildiğinde, eline bir fincan çay tutuşturuldu. Winters ailesinin gittikleri her yeri bir yuva haline getirebileceklerini fark etmişti.

“Seni özledik canım,” dedi Aoife. “Ve burada olduğun için çok mutluyuz.”

Margaret gülümsedi, bakışlarını yere indirdi. “Teşekkür ederim. Sanırım Bela da mutlu.”

Bela'nın yanında yere çömelip kulaklarının arkasını kaşıyan Edie, favorisi olmuştu.

“Akşam yemeği için bir şeyler almaya gidiyorum. Sana bir şey getireyim mi?”

“Hayır, teşekkür ederim, Bayan Winters.”

Aoife iç çekti, açıkçası mağdur olmuş görünüyordu. “Tamam o zaman. Birazdan dönerim.”

Kapı arkasından kapandıktan sonra Christine, “Nasıl olsa zorla yedireceğini biliyorsundur umarım. Reddetmek anlamsız.”

* İngilizcede “*famous last words*” olan bu kalıp, aşırı güvenli bir iddia üzerine ironik bir yorum olarak söylenir. (ç.n.)

“Şimdi bunu düşünmeyelim.” Wes genişçe esneyip gerindi ve sonra eğilip bavulunu topladı. “İkimiz için de uzun bir gün oldu, bu yüzden eşyalarımızı diğer odaya koyacağım.”

“Ah, hayır koymayacaksın.” Christine bavulu elinden kaptı. “Geri kalanımız buradayken o odaya balayı süiti gibi kullanamazsın.”

Colleen kulaklarını kapattı. “Ciddi misin? Şunu yapmasan.”

“Margaret ve ben paylaşacağız.” Hepsinin kafası okyanusa bakan pencereye yaslanmış olan Mad’e doğru döndü. Uzun, cilalı sigara ağızlığını kanada vuruyor ve küller aşağıdaki zemine yağıyordu. “Zaten onu daha yakından tanımak istiyordum.”

Wes’in yüzü düştü.

“Bu kadar üzgün görünme. Christine, Margaret, benimle gelin,” dedi Mad. “Hazırlanacağız.”

“Ne için?” diye sordu Christine.

“Dışarı çıkmak için.”

“Hangi parayla?” diye alay etti Wes.

“Hatırladığım kadarıyla, alt kattaki kızın üzerinde sihrini ko-nuşturmuş gibiydin.”

“Doğru.” Wes ensesini ovuşturdu. “Hey, sonunda bu aileye yaptığım katkının bir takdiri miydi bu?”

Colleen ellerini çırpı. “Ben de gelebilir miyim?”

“Hayır,” dedi Christine hoş bir şekilde. “Tek başına sinir bo-zucu olabilirsin. Ya da kız kardeşinle oyna.”

“Onunla oynamak istemiyorum!” Edie kollarını, uykudan irkilerek homurdanan Bela’ya sarmıştı. Ona göz kırptı. “Benim Bela’m var.”

“O zaman sanırım Wes’le kalmak zorundasın. Çok yazık. Güle güle!”

“Hey!” diye itiraz etti Wes.

Christine ve Mad onu boş odaya götürürken Margaret'in soğukkanlılığını korumak için yapabileceği tek şey buydu. Onu daha önce hiçbir yerde görmediği kadar çok kozmetik ürünle dolu makyaj masasının önüne oturtular. Çok parlak ışıklarla çevrili bir ayna, yorgun yüzünü yansıtıyordu. Winters'ın en büyük iki kardeşi kara gözleriyle onu inceliyor ve değerlendiriyordu.

Sessizliği ilk bozan Christine oldu. "Eğer yorgunsan gelmek zorunda değilsin, her ne kadar Mad başka seçeneğin yokmuş gibi şeyler söylese de."

Margaret neyi kabul ettiğini tam olarak bilmese de "Gelmek istiyorum," dedi. Daha önce hiç 'dışarı' çıkmamıştı.

Ancak onun bu kolay kabullenışı Mad'i memnun etmiş benziyordu. Margaret'in bir tutam saçını kaldırdı. "İzin verir misin?"

Margaret başını salladı. Mad, Margaret'in saçlarını dikkatlice topladı ve sırtından aşağı dökülmesi için savurdu. Okyanusun sert rüzgârından dolayı düğümlemişti ama Mad düz durana kadar parmaklarını özenle saçlarının arasında gezdirdi. Gözleri yanıyordu, Margaret küçük bir şefkatten bu kadar kolay etkilendiği için kendini sarısmak istiyordu. Wes'in kız kardeşlerinin önünde ağlamak istemiyordu; onlar kendisine bu kadar nazik davranırken olmazdı.

"Hey." Christine onun omuzlarını sıktı. "Biz senin yanındayız. İşler yoluna girecek."

"Evet," dedi Mad dalgınca. "Peki, kardeşimle ilgili niyetin nedir?"

Christine inledi. "Şimdi gerçekten zamanı mı?"

"Sohbet ediyorum."

"Hayır, bir sorgulama yapmaya hazırlanıyorsun. Açıkçası Margaret, onu görmezden gel. O buharlı silindirden farksızdır."

"Ben sadece durum tespiti yapıyorum. Ayrıca neye bulaştığını bilmesi gerekir." Mad aynada Margaret'in gözleriyle buluştu.

“Senden hoşlanıyor ama bunu sana kelimelerle ifade ettiğinden şüpheliyim çünkü çoğu zaman dürüst olmaya alerjisi var. Büyük laflar ediyor ama gereğini yapması gerektiğinde susuyor. Ama bunu yaptığında, abartılı bir şekilde yapma seçeneği varsa hiçbir şeyi yarım yapamaz. Buna tahammül edemeyeceğini düşünüyorsan anlarım. Sadece onun incindiğini görmek istemiyorum. Üzgün olduğunda çok sinir bozucu oluyor.”

Mad’in söylediği hiçbir şey onu şaşırtmıyor ya da korkutmuyordu ama ona doğru cevabı verdiğinden emin olmak istiyordu. Mad, onun sessizliğine aldırmadan makyaj masasının üzerindeki çantayı karıştırdı. Küçük bir göz farı kutusu aldı ve içine bir fırça daldırdı. Margaret’in çenesini parmağının kıvrımıyla yukarı kaldırdı ve kirpik çizgisini boyamaya başladı. Margaret’in gözleri sulanıyordu ama Mad geri çekilip onayladığını belli edencesine homurdanana kadar hareket etmeye ya da nefes almaya cesaret edemedi.

“Haklısın,” dedi Margaret. “O bunların hepsi, ama aynı zamanda iyi kalpli ve iyi biri. Yarın onu hayatım pahasına korumaya niyetliyim. Ondan sonra da hayallerini gerçekleştirmesine yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim.”

Ve bir gün, onu istediği gibi –hak ettiği gibi– sevmesine izin verecek kadar cesur olacaktı.

Mad kutuyu vurgulu bir tıklamayla kapattı. “O zaman benim onayımı aldın. Şimdi gidelim.”

Christine rahatlayarak iç çekti ve Margaret’in kalbi umutla kabardı.

Ertesi sabah av başlayacaktı. Wes’le paylaştıkları rüya ve Wes’in tüm ailesinin kaderi tehlikedeydi. Ama şu anda, etrafı onu kabul eden insanlarla çevriliyken, işlerin yoluna gireceğine inanmak o kadar da zor değildi.

Ava yirmi dört saatten az bir süre kala Wickdon hareketli ve çılgındı. Kör Tilki'de derme çatma bir sahnede bir müzik grubu çalışıyordu ve ince bir tütün dumanı barın içinde limandaki sis gibi dönüyordu. İnsanlar kısa, uçuşan elbiseler ve kıvrılmış gömlekleriyle dans ediyordu. Bu gece her şey ıslı ıslıldı. Payetler, kristal bardaklar ve Margaret'in her şeyi içen gözleri. Wes bakışlarını ondan alamıyordu.

Arka tarafa yakın, mucizevi bir şekilde boş bir masa buldular. Christine kendine yer edinmek için bankın üzerine yayıldı. Margaret onun karşısına geçti, hemen tünediğine göre bu ortamdan tamamen bunalmıştı. Wes hâlâ kendi Margaret'ını -vahşi, dağınık Margaret- bu siyah göz makyajı olan Margaret'la bağdaştıramıyordu.

"Wes." Christine kirpiklerini kırıştırdı. "Burada kurudum bittim. Centilmen olsan?"

Wes iç çekti. "Ne istiyorsun? İkinize de içki getireyim."

"Her şey olur," dedi Margaret.

"Cin!"

Mad bir elini onun omzuna koydu. "Ben de geliyorum."

"Olur." Wes'in sesinin şaşkınlıkla ya da korkuyla titrememesi bir mucizeydi.

Bara varana kadar swing dansçıların ve kırbaçlanan püsküllü eteklerin arasından geçtiler. Diğer uçta, Bayan Wreford'un buzlu bardağın kenarlarından aşağı damlayan dantelli köpüklü bir bira doldurduğunu gördü. Sonra, telaşlı bir barmen siparişlerini aldı ve Mad ile onu haftalardır ilk kez yalnız –gerçekten yalnız– bıraktı. Mad, çenesini yumruğuna dayamış, bara yaslanmış, sanki birini –ya da bir şeyi– bekliyormuş gibi odayı tarıyordu.

Wes öne doğru eğilerek, "Sana sonra teşekkür edebileceğimi söylemiştin. Bu yüzden sana şimdi teşekkür ediyorum," dedi, gürültüde sesini bastırmak için. "Ve özür dilerim."

"Ne için?"

"Ne yani, tam bir liste mi istiyorsun?"

"Evet, ayaklarıma kapan," dedi Mad çok az imada bulunsa da. Yine de gülümsemesini ya da en azından bu kadar etkilenmemiş görünmeyi bırakmasını isterdi. "Bekliyorum."

"Hayatını zindan ettiğim için özür dilerim."

"Yeterince iyi değil."

Barmen içkilerini bıraktı. Siparişleri gelmesine rağmen Mad masalarına dönmek için bir hamle yapmadı. Sek viskisini ciddiyle döndürüyordu. Barın üzerine sulu, kehribar rengi bir gölge düştü.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım. Birlikte idare edeceğimize söz vermiştik ama çiraklık eğitimim için sürekli izin almaya başladığımda tek başına idare etmen gerekenden çok daha fazlasını sana bıraktım."

“Benim için hayatını askıya almanı hiç istemedim, biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama yine de sana daha fazla danışabilirdim. Beni elde etmeye çalıştığını ve benim için en iyisini istemediğini düşündüğüm için ve yaptığım her şeyi kabul etmeni beklediğim için özür dilerim.”

“Pekâlâ, pekâlâ. Bu kadar yeter.”

“Babamı özlüyorum,” dedi Wes bir süre sonra. “Onu her gün özlüyorum.”

Mad’in ifadesi yumuşadı “Ben de özlüyorum.”

“Seni de özlüyorum.”

“Ben de seni özlüyorum.” Mad bir kolunu onun boynuna doladı ve sarılmak için aşağı çekti. Ona sarılabilmek için biraz eğilmesi gerekiyordu ama eğildikten sonra başının üstünü öptü. “Senin için en kötüsünü düşündüğüm için ben de özür dilerim.”

“Bunun için sebeplerin vardı. Ama söz veriyorum her şeyi yoluna koyacağım.”

“Ölmesen iyi edersin. Ölürsen, Tanrı’ya yemin ederim ki...”

Mad göremiyordu ama Wes onu rahatsız edecek bir şekilde sırtıyordu. “Ah, Madeline, ağlamaya mı başladın?”

“Ahh.” Onu itti. “Sen iflah olmazsın.”

“Beni seviyorsun.”

“Evet, seviyorum.” Wes, Mad’in ona attığı imalı bakışları pek umursamadı. Yaramazlıkla hesapçılık arasında bir bakıştı. Omzuna astığı, geçen yıl doğum günü için aldığı büyük boy boncuklu çantasını açtı. “Gözlerini kapat ve elini uzat.”

Çocukluğu ona buna uymaması gerektiğini öğretmişti. Mad’in kendisi böyle bir numarayla onun ellerine çeşitli üzücü şeyler koymuştu. Bir buz küpü. Kız kardeşlerinin süt dişlerinden biri. Ölü bir hamam böceği. Ama gözlerinde tartışmaya yer bırakmayan o parıltı vardı, bu yüzden dediğini yaptı. Avuçlarının

arasında bir şey hışırıyordu, gözlerini açıp baktığında neredeyse onu geri fırlatacaktı.

“Ciddi misin?” diye kekeledi.

Bir prezervatif ambalajı ışıktaki metal gibi parlıyordu.

Mad çantasından bir paket sigara çıkarıp birini yakarken masum görünüyordu. “Annem sana vermeyecekti ve daha ‘seks’ kelimesini ağzına almadan cehennem ateşinde yanacaktı, o yüzden bu konuşma için geç kaldın. Kendinizi toparlayana kadar bizimle kalmanız gerekiyorsa, Tanrı biliyor ki evde daha fazla çocuğa ihtiyacımız yok.”

Yok olmak istiyordu. Eriyip gitmek istiyordu. Bu cehennemden kaçmak için her şeyi yapardı. “Harika. Teşekkürler. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? Başka bir tavsiye?”

“Tavsiye mi? Elbette. Bencil olma, nelerden hoşlandığını sor ve Tanrı aşkına, bütün gece ağzından ruhunu emecekmişsin gibi bakma ona. Sanki daha önce hiç kadın görmedin.

Wes prezervatifi cebine soktu ve başka kimsenin görmediğini umdu. Evelyn Margaret’le arasına girmeseydi ne olacağına dair oldukça sağlam bir fikri olsa da buna sahip olmak ona başta küstahlık olmak üzere pek çok şey hissettiriyordu. Ve dehşete kapılmıştı. Belki de en çok dehşete kapılmıştı. “Dalga geçiyordum. Tanrım. Lütfen şimdi bu konu hakkında konuşmasak olur mu? Ya da hiçbir zaman?”

“Bir gün beni takdir edeceksin. Şimdi Christine, Margaret’i korkutup kaçırmadan gidelim.”

İçkilerini alıp kalabalığın arasında ilerlerken biri Wes’i itti. Margaret’in birasının bir kısmı ellerine döküldü, dişlerinin arasından yavaş, sinirli bir nefes aldı.

“Winters.”

Bu uğursuz sesi duyunca Wes’in midesi bulandı. Jaime Harrington bir kol boyu ötede durmuş, hafifçe sallanıyordu,

yüzü içkiden ve soğuktan kızarmıştı. İçindeki nefret alev alev yanıyordu ama en azından Jaime'nin elmacık kemiğindeki morluklar sesini neşeli tutmasını kolaylaştırıyordu. "Harrington. Her zamanki gibi seni görmek bir zevk."

Mad onun yanında durup bakışlarını Jaime'nin yüzünde gezdirdi. "Bu kim?"

Jaime muhtemelen iğneleyici ve anlamsız bir şey söylemek için ağzını açtı ama Mad'e baktığında ağzı açık kaldı. Gözleri ikisinin arasında gidip geldi, sanki ne benzerliklerine ne de Mad'in görünüşüne bir anlam veremiyordu. Wes çoktan dersini almıştı ama Tanrı aşkına, ona bir şans daha vermek için neler vermezdi. Piç kurusu kız kardeşine öyle bakacak kadar yüzsüzdü.

"Bu Jaime Harrington," dedi. "Bu da kız kardeşim Madeline."

"Kız kardeşin mi?" diye tekrarladı.

"Ah evet, ismi tanıdık geldi." Mad gülümsedi, hayatında hiç görmediği kadar tatlı bir gülümsemeyle. Bu Wes'i dondurdu. "Ceketini beğendim. Pahalı bir marka."

"Ah," Jaime yere baktı, belli ki hala dengesizdi. "Teşekkürler?"

O daha konuşmasını bitirmeden Mad içkisinin tamamını ceketinin ön tarafına döktü. Jaime'nin yanından geçerken omzuna vurdu. "Uups."

Jaime küfretti, Wes yarı sersemlemiş bir halde korku ve sevinç arasında bocalıyordu. Çıkış yapacak kadar kendine gelemeyen Jaime onu yakasından tutup çekti. Wes'in onun nefesindeki bayat biranın ve ceketinde kuruyan viskinin kokusunu alabileceği kadar yakınlaşmışlardı. "Annette artık benimle konuşmuyor. Bunun arkasında senin olduğunu biliyorum."

"Belki de biraz ağırdan almalısın. Kendini aptal yerine koyuyorsun." Wes, Jaime'nin kendi sözlerinin farkına vardığı anda gözlerindeki öfkenin alevlenmesini izledi. "Ben de o yollardan

geçtim ama kadınların kendi kararlarını kendilerinin verdiğini kabul edersen senden daha çok hoşlandıklarını görüyorum.”

Jaime dişlerini sıktı. “Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi sil. Her şey için bir planın ve bir şakan var, değil mi? Ama seninle oynamayı bıraktım, Winters. Dua et de av sırasında seni yalnız görmeyeyim, çünkü görürsem köpeğime seni haşarat gibi parçalatırım.”

Wes gülmek istedi ama Jaime’nin bakışlarıyla karşılaşınca aklına gelen tüm sert yanıtlar yok oldu. Gözlerinde daha önce görmediği keskin, aşırı istekli bir bakış vardı. Hayal kırıklığından daha derin, nefretten bile daha derin. Saf bir çaresizlik.

Gerçekten ciddi idi.

Jaime yakasını bıraktı ama göz temasını kesmedi. Wes tedirgindi ama sonra iki adım geri gitti ve aceleyle masaya döndü. Jaime’nin onu sinirlendirmesinden nefret ediyordu ama bunun bir tehditten çok bir alamet gibi hissettirdiğini de inkâr edemedi. Annesinin efsanelerine göre, savaş tanrıçası her zaman bir savaştan hemen önce ortaya çıkar ve bahtsız adamlara felaket habercisi olurdu. Sanki Jaime’nin ağzından konuşarak onun korkunç kaderini önceden haber vermişti. Wes kendini kaçan bir eşek gibi toprağa sürüklenirken hayal etti.

Margaret’in yanına oturdu ve kolunu onun sandalyesinin arkasına doladı. Margaret hemen o fazla anlayışlı bakışlarını ona dikti. “Her şey yolunda mı?”

“Evet.” İçkisini tek yudumda dikti. “Tamamen yolunda.”

“Birileri dans etmeye hazır,” diye şarkı söyledi Christine.

“Ben kesinlikle hazırım,” dedi Mad.

“Gidelim o zaman.”

Christine onu kalabalığın içine sürükledi, grup hareketli, nefes nefese hızlı bir şarkıya başlarken neredeyse bir ateş perde-

sine yükselmişti. Wes onların dönüp durmalarını izlerken, kız kardeşlerinin bu ışıpta ne kadar farklı göründüklerini fark etti. Kaygısız, her hafta sonu gizlice içki içen şehirli çocuklar gibiydiler. Sanki yıkımın eşiğinde değillerdi.

Onların iyiliği için, yarın kazanmak zorundalardı.

Margaret'a tekrar baktığında, Margaret hâlâ onu izliyordu. İç çekti. Bunu ondan saklamanın bir anlamı yoktu. "Yine Harrington'a rastladım. Beni gördüğüne çok sevindi."

"Eminim öyledir."

"Yarın beni yalnız görürse öldüreceğini söyledi."

"Ona bu şansı vermeyeceğim." Margaret dizini onunkine bastırdı, Wes o an dizini şiddetle salladığını fark etti. "Mad'e seni hayatım pahasına koruyacağıma söz verdim. Bu sözü tutmaya niyetliyim."

"Sensiz ben ne yapardım?" İçkisinin tortularını karıştırdı. Bardaktaki buz şingirdadı, sesi sinirleri kadar kırılıyordu. "Biliyor musun, şimdiye kadar bunu yapacak cesarete sahip olduğumu söylemek hep kolaydı. Şimdi bir de bana bak. Jaime'den ve kendimden korkuyorum. Ya bunu yapmaya cesaret edemezsem?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Güç olmadan yapmam gereken şeyleri yapamam. Ama onu öldürürsem, bu ülkedeki diğer simyacılardan ne farkım kalır? Özümü feda etmeye hazırsam, onların kurallarına göre oynamaya hazırsam..."

"Ama sen onlar gibi değilsin. Onların oyununu oynuyorsun; bu bir gerçek. Ama ava katıldığın anda onların kurallarını çiğnedin. Ve biz kazanırsak, oyunu tamamen değiştirme yolunda ilerlersin."

Beşinci Bölgeden bir Sumic çocuk ile taşradan bir Yu'adır kızının kazanması ne anlama gelirdi? Hem hiçbir şey hem de

her şey demekti. En azından bir gece için, en azından bu hiçbir yerde olmayan kasabada, New Albion'u kahramanlarının neye benzediğini yeniden gözden geçirmeye zorlayacaktı. Mirasının, kimliğinin homojen olmadığını ve hiçbir zaman da homojen olmayacağını kabul ettirecekti.

Bunu ölümcül bir günah işlemekten yapmanın bir yolu olmasını diliyordu sadece.

"Kendine bunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Margaret ona nazikçe, neredeyse üzgün bir şekilde gülümsedi. "Senin yaptığın gibi bir şeye ya da birine ihanet ettiğimi iddia etmeye hakkım var mı bilmiyorum. Kendime yapılması gerekeni yaptığımı söylüyorum. Sen de öyle."

"Evet. Sanırım öyle." Başını masaya yasladı.

"Sen iyi bir adamsın, Wes." Margaret elini sırtına koydu, Wes ona bakmak için doğruldu. "Annen seni affedecektir. Ve Tanrı *hala*'yı bu dünyaya bizim iyiliğimiz için koyduysa, onu kullandığın için sana çok kızamaz. Bu gece kafanı dağıtmaya çalış. Kız kardeşlerinle eğlen."

"Sen de gel."

"Hayır, yapamam."

"Ah, hadi ama," diye ikna etmeye çalıştı. "Benimle dans et."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Wes ona elini uzattı. "İnan bana zor değil."

Margaret çok isteksiz bile olsa kabul etti. Onu kalabalığın en seyrek olduğu kenarlara doğru sürüklemesine izin verdiğinde, korkusunun bir kısmının eridiğini hissetti. Tam kollarını ona doladığında şarkının temposu değişti ve bu gece onu neredeyse kaybedecekken, burada onunla birlikte olduğu, ona sarılmasına izin verdiği için mutlu hissetmeden edemedi.

Hiç bu kadar mutsuz ya da mutlu olmamıştım, demiş Margaret ona.

Artık bunu yeterince iyi anladığını düşünüyordu. Şarkı çaldıkça, davullar şiddetini arttırdıkça, barda sakın, çakırkeyif bir hava hâkimdi ve tüm bu insanların arasında hissettiği sihir sonunda ona ulaşmıştı. Sıcak ve viski gibi sarhoş ediciydi, Margaret'i şimdi öpmezse ölebileceğini düşünüyordu.

Düşüncelerini okumuş gibi Margaret onu yakasından çekti. Ama daha aralarındaki mesafeyi kapatmayı düşünemedi, Margaret'in omzunun üzerinden gördükleri karşısında donakaldı.

Jaime Harrington çoktan kazandığını bilen bir adamın bakışlarıyla onları izliyordu.

Yarım ayı'nın sabahında Wes güneş doğmadan uyandı.

Christine yanında horluyordu, hala bir gece önce giydikleri üzerindeydi. Yataktan çıkarken, daha sonra onu kızdırmak için bu kozu kullanmayı aklına not etti. Annesi ve Edie hiç kıpırdamıyordu, bitişik süitte Mad ve Colleen yastıklardan yapılmış bir duvarın iki yanında yatıyordu. Margaret'in yatağı boştu, çarşaf lar hiç kimse yatmamış gibi özenle katlanmış ve sıkıştırılmıştı.

Kafasının içinde uğuldayan yorgunluk ve karanlık gökyüzüne bakılırsa saat sabahın üçünü ya da dördünü geçmiş olamazdı, bu da onu biraz endişelendirmişti. Belki de Margaret uyuyamamıştı ve kitap okumak için aşağıya inmişti. Tanrı biliyor ya, avın birkaç saat içinde başlayacağını tedirgin edici farkındalığıyla artık uyuyamazdı.

Dişlerini fırçaladı, bir bardak su içti ve karanlıkta giyinip Margaret'i bulmak için aşağıya indi. Lobi çok sessizdi. Sadece Annette kalmıştı, giriş masasında çenesini yumruklarına dayamış uyukluyordu.

"Margaret'i gördün mü?" diye sordu.

Annette sıçradı. "Ah, Wes! Günaydın. Evet. Yaklaşık on beş dakika önce çıktığını gördüm. Sanırım yüzmeye gideceğini söyledi."

Kulağa gerçek olabilecek kadar saçma geliyordu. "Teşekkürler." Anlayışla ona gülümsedi. "İyi şanslar."

Wes ceketini giydi ve kayalık patikayı takip ederek suya bakan kayalıklara ulaştı. Bir girintinin yanında, tuz ve metaller yandıkça alevleri mor renkte parlayan bir odun ateşi yanıyordu. Dolunayın yansıması dalgaların üzerinde parıldıyor, üzerine basıp ufka kadar takip edebileceğine yemin ettiği bir ışık köprüsü yaratıyordu. Orada, sörfün içinde, karanlık bir silüet vardı.

Margaret'ti.

Kıyafetlerini düzgünce katlayıp kumun üzerine, suyun ulaşamayacağı bir yere bıraktığını gördü. İçindeki ürkek ve Tanrı'dan korkan bir parça, *Arkana dön ve içeri gir*, diyordu. Ama çok daha güçlü bir yanı *Ona şimdi söyle, seni korkak, çok geç olmadan*, diyordu.

Bugün içlerinden biri ölebilirdi. Birbirlerine söyleyecekleri, zaten bilmedikleri bir şey yoktu. Bunu onun gözlerinde görmüştü. Dudaklarını tatmıştı. Ona her dokunduğunda bunu tenine işliyordu. Ama annesinin tüm efsanelerinde, kelimelerin bağlayıcı bir gücü vardı ve Wes, ruhu onunkiyle sarmaş dolaş olmadan ölmek istemezdi.

Kayalar ayakkabılarının altında gevşerken küfrederek patikadan aşağı indi. Durgun bir geceydi. Sadece hafif bir esinti saçlarını karıştırıyor ve dudaklarını tuzla kaplıyordu. Ağzını açarsa bu cam gibi huzuru bozacağından korkuyordu. Margaret'i net bir şekilde görebilmek için suyun kenarına doğru yürüdü. Ay bu gece devaysaydı, bir sokak lambası kadar parlaktı ve gümüş ışığı omuzlarına yansıtıyordu. Saçları zarif ve ıslaktı, denizle buluştuğu yerde etrafına yayılıyordu. Şu anda ona tamamen başka bir dünyadanmış gibi geliyordu. Bir siren ya da onu sulu bir mezara sürükleyecek *aos* s'lerden biri gibiydi. *Hala* kadar eski ve vahşi bir peri büyü, bir kızın derisini giymişti.

O kadar güzeldi ki.

Geçen birkaç hafta boyunca onunla ilgili her şeyi ezberlemişti. Bal rengi gözlerindeki her ışık değişimini. Gülmek üzereyken ona gülümseme şekli ya da onun inanmasını istediği kadar sinir bozucu olduğunu iddia edememesi. Parçalanmak üzereyken bakışları. Ama bu keşfedilmemiş bir şeydi. Etrafında dans etmeden ya da ona varsayımlar sunmadan itiraf ederse ne olacağını bilmiyordu. Gelecekleri sonsuz olasılıklarıyla doluydu ama şimdiki zaman onu heyecanlandırdığı kadar korkutuyordu da.

Margaret başladıkları şeyi bitirmek isterse ne yapacağını bilmiyordu. Ama artık arkasına saklanabileceği hiçbir şey yoktu ve burada ikisinden başka kimse de yoktu.

Bu sefer mükemmel olacağına karar verdi.

Wes yüksek sesle boğazını temizleyince Margaret başını çevirdi. Suyun derinliklerine batarken soluk soluğa, "Wes?" dedi.

Wes ona sıırtmaya çalıştı ama kararsızdı. "Selam Margaret."

"Burada ne işin var?"

"Sahilde yürümek için güzel bir sabah gibi görünüyordu," dedi olabildiğince rahat bir şekilde. "Görünüşe göre bunu düşünen tek kişi ben değilmişim."

"Sahilde yürünecek çok yer var."

"Özellikle bu noktayı seviyorum." Daha önce onu pek çok kez sinirlendirmiş olan o dalkavuk ses tonuyla, burada ayaklarını yere sağlam basıyordu. "Sanırım senin için de aynıysa burada kalacağım."

Margaret kıyıya gelip onu boğacakmış gibi baktı ona. Onun ellerinde ölmeyi pek umursamazdı. "Sen bilirsin."

"Ciddiyim, seninle konuşmak istedim. Bitmemiş bir işimiz var."

Parçaları bir araya getirmeye çalışırken yüz ifadesi yumuşadı. "Öyleyse buraya gel."

“Mesele şu ki, ben yüzme bilmiyorum.”

Margaret gülümsedi. Onun en sevdiği gülümsemeleri gibi hüznü ve kızgındı. “Ayakta durabileceğin kadar sığ burası.”

“Hemen geliyorum.”

Ceketini kuma fırlatıp gömleğinin düğmelerini çözerken halka açık bir yerde oldukları ve burada herhangi bir kişiye rastlayabilecekleri aklına geldi. Ama şafağın sökmesine daha saatler vardı ve bunun –onun– heyecanı, çekincelerini şenlik ateşindeki tuz gibi yok etti.

Önce ayakkabılarını, sonra kemerini çıkardı ve son olarak kalan giysilerini de kıyıya fırlattıktan sonra suya bir adım attı, kaskatı kesildi. Hava buz gibiydi, bu da ona pek iyi gelmiyordu ama en azından Margaret ona alan tanımak için yüzünü kısmen çevirmişti.

Cesaretini toplayarak denizin derinliklerine doğru ilerledi. Su beline kadar yükselir yükselmez soğuk nefesini kesti ama o direnmeye devam etti. Burada, aralarında sadece birkaç santim boşluk varken, felç olmuş durumdaydı. Pantolonun cebindeki prezervatifi düşündü. Margaret’a dokunmanın, diliyle boynundan aşağı yuvarlanan suyun çizgisini takip etmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordu.

“Pekâlâ, ne istiyorsun?”

Buraya konuşmak için gelmişti. Ona bir şey söylemek istiyordu. Şu anda her şey aklından geçiyordu, özellikle de o dişleriyle dudağını sıkarken ve onu beklentiyle izlerken. Elini onun boynunun kıvrımına götürdü ve nefesini dudaklarında hissedinceye kadar ona yaklaştı. “Hatırlamıyorum.”

Margaret ellerini onun göğsüne bastırarak aralarına biraz mesafe koydu. “Peki ya başka biri yürüyüş için güzel bir sabah olduğuna karar verirse?”

“Umurumda değil. Bırak görsünler. Yapmamamı söylediğini biliyorum ama bunu sana söylemeden duramam...”

“Zaten biliyorum, Wes.”

 nledi. “Beni  ld r yorsun.”

“O zaman bana *nedenini* söyle.”

“Bunu nasıl anlatabilirim ki? Hiçbir şey yeterli gelmeyecek.” Alnını onunkine yasladı. “      sen sadık ve nazıksın, dünya seni başka türlü yapmaya kararlı olsa bile.       beni g ld r yorsun, bana dayanıyorsun ve bana meydan okuyorsun.       istesen muhtemelen beni  ld rebilirsin.”

Kollarını onun vücuduna dolamadan önce sadece, “Ah,” diyebildi.

Her nasılsa Wes, okyanusun soğuğunda kendini ate ler içinde hissediyordu. Wes ellerini onun omurgasının kaygan çıkıntılarından, belinden, kalçalarının kabarıklığından aşağı kaydırırken çaresizce bir i  çekti.  enesinin altındaki hassas yeri öptüğünde nefesinin kesilmesi bağımlılık yapıyordu. Nabzı di lerine çarpıyordu ve Tanrı aşkına, çıkardığı o ses Wes’i ayakta zor tutuyordu. Bundan başka hiçbir şeyle ya ayamazdı.

Sonunda dudaklarını onunkilere değdirdiğinde, içinde simyasal bir reaksiyondan daha sıcak bir ateş tutu tu. Onu dinlemeyecekse, bildiği tek yolla onu sevdiğini söyleyecekti. Parmaklarını ensesindeki saçlarına doladı ve ağzındaki tuzu içti. Onunla tanıştığı gün, kir içindeydi ve onu küçümsüyordu, kendisine bunu yapabileceğini asla hayal etmemişti. Kendini ona umutsuzca kaptırmı ken, Margaret onun kendini simyaya kaptıracağını nasıl d   nebilirdi ki?

Margaret zar zor da olsa geri çekildi. “Hava soğuk.”

“ yle mi?” diye sordu belli belirsiz. “Fark etmemi tim.”

“Gerçekten.”

Margaret onu elinden tutup küçük bir koya götürdüğünde hayal kırıklığına uğramamak için kendini zor tutuyordu. Burası onları meraklı gözlerden ve rüzgârdan koruyordu. Gecenin içinde toz zerrecikleri gibi dönen közleri püskürten ateşe yaklaşıyorlardı. Şans eseri Wes onun her santimetrekaresini açgözlülükle ezberlemiş bir halde havluyla soyunmasını izlerken Margaret buna itiraz etmedi. İşini bitirdiğinde, havluyu ona doğru fırlattı. Bir tokat gibi ıslak şey göğsüne çarptı.

“Teşekkürler,” dedi kuru bir sesle.

Margaret kendinden memnun bir gülümsemeyle elbisesini giydi ve saçlarını bir bulaşık bezi gibi sıktı. Havlu bu noktada işe yaramaz hale gelmişti. Üzerine yapışan kum cildini acıtıyordu ama nemli pantolonuna geri giymesine yetecek kadar işini görüyordu.

Ceketini ateşin yanına serdi ve üzerine uzandı. Sıcaklığın ve mavi alevlerin içinde bir aziz gibi parlayan Margaret’in keyfini çıkarırken tembelce başı dönüyordu. “Cidden burada ne yapıyordun?”

“Uyuyamadım, bu yüzden kafamı boşaltmak için buraya geldim.” Dizlerini göğsüne doğru çekti. “Okyanus beni hep rahatlatır.”

“İşe yaradı mı?”

“Çoğunlukla.”

Wes bir kolunu başının arkasına koydu ve en iğrenç gülümsemesini sundu. “Hm. Hala beni mi düşünüyorsun, Maggie?”

Kız gözlerini devirdi. “Kendini bir şey sanma.”

“Eh, ben hâlâ seni düşünüyorum.” Acınası görünmek için elinden geleni yapıyordu. “Buraya gelir misin?”

Margaret iç çekti ama yanına gitti. Karşı koyamadan Wes bir kolunu onun beline doladı ve onu çevirerek altında düz bir şekilde yatmasını sağladı. Margaret şaşırdığını belli eden yumuşak bir ses çıkardı. Saçları Wes’in ceketinden sıvı altın gibi kumun

üzerine dökülüyordu ve gözleri ılık pekmez rengine dönmüştü. Sırf ona inat olsun diye onu itip savuracakmış gibi ona bakıyordu ama gözlerindeki açlık, onu yerinde kalırsa tüm uzantılarını koruyacağına ikna ediyordu.

Wes kızın göğüs kafesi boyunca desenlere çizdi ve dizini onunkinin arasına kaydırduğunda, Margaret kalçalarını tam olarak doğru açıyla kaldırarak Wes'in onu neredeyse çıldırırcaasına istemesine neden oldu. Ona karşı güçsüzdü. İşe yaramazdı. Burnunu saçlarına gömdü ve tuzlu kokusunu içine çekti.

"İsrarcısın," dedi Margaret, hiçbir imada bulunmadan.

"Zayıfım," diye mırıldandı Wes. "Ve sen büyüleyicisin. Ama istersen ellerimi kendime saklayabilirim."

"Hayır. Lütfen yapma." Margaret onun ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekti. Hâlâ kumla kaplı avuç içleri Wes'in teninin törpülüyordu. Yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı ve tüm dünyası, düşüncesi onunla bütünleşene kadar öptü.

Wes geri çekildi ve yavaşça aşağı doğru inmeye devam etti; boğazından ve köprücük kemiklerinden sonra, eteğini topladı ve karnına ve kalça kemiklerinin her birine öpücük kondurdu. Ağzı tuz ve kumla dolmuş olsa da umurunda değildi. Margaret parmaklarını onun saçlarına geçirip onu adeta istediği yere sürüklüyordu. Sabırsız olduğu için onunla uğraşmayı düşündü ama onu şenlik ateşine atmak bu kadar kolay olacakken şansını zorlamamasının en iyisi olduğuna karar verdi. Bakışlarını onunkilere çevirdi, mayhoş ışığın vücudunun tüm kıvrımlarında nasıl toplandığını hayranlıkla izledi ve kalçasının iç kısmına bir öpücük kondurdu. Margaret'in nefesi kesildi.

"Bunu yapmayı ne kadar sık düşündüğümü biliyor musun?" Margaret'in tüm yüzünün kızarmasından, tenine karşı söylediği her kelimeyle nasıl kıpırdadığından zevk alıyordu. Olması gerekenden çok daha sevimliydi. "Kitabındaki o sahneyi gördüğüm-den beri seni okurken izlemek işkence gibiydi."

“O zaman neden konuşmayı kesip ikimizin de acısına son vermiyorsun?” dedi tatlı bir şekilde.

Buna itiraz edemezdi, Wes de dediğini yaptı. Margaret’ın sevdiği ritmi tam olarak bulduğunda, belki de parmaklarının kafa derisine yaptığı baskıdan ve onun tadından başka hiçbir şeyin onu bu hale, aşırı istekli ve ona karşı yumuşak bir şekilde inlemeye indirgemediği için daha bilinçli olması gerektiği gibi uzak bir düşünce aklına geldi. Ama onu uçurumun kenarına ittiğinde adını böyle iniltiyle duymanın verdiği hazdan daha enfes bir şey yaşadığını sanmıyordu.

Onu sırtüstü yatırıp beline sarıldığında nefesini tutmaya bile fırsat bulamamıştı. Göğsü kabarıyor ve Wes’in iyice buruşturduğu basit pamuklu elbisesi, onları böyle ayırdığı için çıldırıyordu.

Margaret böyle kızarmış, çakırkeyif ve ay üzerine yansırken, Wes, Tanrı’nın var olduğuna ve onun adının Margaret Welty olduğuna gerçekten inanabilirdi.

Ona doğru eğilirken saçları omuzlarının üzerinden kaydı ve omuzlarını perdeledi. “Seni istiyorum.”

“Tanrım, evet,” dedi Wes, o anki tüm dil yetisini kapsayacak şekilde. Sonra ani bir aydınlanmayla kekeleyerek, “Ben... sadece... Ah. Bekle,” dedi.

Stresten kalbi göğsünden fırlamak üzereydi, prezervatifi bulmak için ceplerini karıştırırken parmakları işlevini yitiriyordu. Sonunda aradığını bulduğunda, pantolonunu indirdi ve folyoyu yırttı. Margaret onu pür dikkat izliyordu. Wes hayatında hiç bu kadar keyifsiz, bu kadar güvensiz hissetmemişti.

Margaret başparmağıyla Wes’in alt dudağında gezinirken gözleri sıcak ve şaşkındı. “Gergin misin?”

“Elbette gerginim. Bunun olmasını istiyorum...”

Margaret beklentiyle ona baktı. Bunu yanına bırakmayacağını bilmeliydi. Ondan her gerçeği öğrenecekti.

"Bunun mükemmel olmasını istiyorum," dedi.

Margaret onu nadir, gizli gülümsemelerinden biriyle daha kutsadı. "Öyle zaten."

Öyle zaten. Hayatında duyduğu en tatlı iki kelime.

Margaret onun üzerine yerleşti, yavaştı, acı vericiydi ve o kadar iyiydi ki Wes bunun etkisinden asla kurtulamayacağından korkuyordu. Kızın gözlerinde Wes'in çaresizce söylemek istediği kelimeler dolanıyordu. Bunu söylemeye çok yakındı. Onu bu şekilde sevmeyi öğrenerek sonsuza kadar geçirebilir ve yine de daha fazlasını isteyebilirdi. Ama umduğundan çok daha kısa sürede bitti. Onu göğsüne doğru çektiğinde kulağına doğru "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Margaret güldü ve başını onun çenesinin altında soktu. "Özür dileme. Lütfen."

Birlikte denizin kıyıya vuruşunu dinlediler. Wes'in düzensiz nefesleri, *Margaret, Margaret, Margaret* derken, Margaret'in sabit fısıltısı olan gelgitin yuvarlanışına ayak uydurana kadar eşitleniyordu. Birkaç dakika içinde Margaret uyuyakaldı ve Wes de gökyüzü şafakla birlikte lavanta rengini alana kadar onun uymasına izin verdi.

A v üç saat içinde başlıyordu. Margaret ve Wes hana döndükten sonra, hazırlanmak için olabildiğince sessizce odaya girdiler. Margaret saçlarını ördü ve beyaz balıkçı yaka, taba rengi pantolon ve kahverengi çizmeleri olan resmi av kıyafetlerini giydi. Siyah ceket, hanın yemek salonunda kendisine ayrılan sandalyenin arkasına asılıydı. Küçük kahvaltı masasında oturmuş, Annette'in ısrarla getirdiği bisküviyi endişeyle parçalıyor ve Wes'in aşağı inmesini bekliyordu.

Omzunun hizasındaki pencereden kayrak grisi ve huzursuz beyaz dalgalarla bezenmiş okyanus manzarasını seyrediyordu. Bu sabah yanında yattığı, Wes'in kalbinin kulağına doğru düzenli atışını dinlediği okyanustan tamamen farklı bir okyanus gibi geliyordu. Şu anda bile yarı rüya gördüğünü düşünüyordu. İçindeki bu hoş sızının yaklaşan fırtınayla birlikte yok olup gideceğinden, bu inanılmaz parlak mutluluğun gün bitmeden kendisinden alınacağından korkuyordu.

Sessiz ortamda ayak sesleri yankılandı. Kalbinin baş döndürücü atışı Wes, diyordu.

Ama masasına yaklaşan Wes değildi. Evelyn'di.

"Anne."

Evelyn'in üzerinde tüvit bir takım elbise vardı ve altın sarısı saçları bir yılan gibi omzuna dökülüyordu. Gözlerinde umutsuzluk ya da yorgunluktan kaynaklanan sis olmadan, yıllardır olmadığı kadar aklı başında görünüyordu. Neredeyse Margaret'in, trajedi ailelerini parçalamadan önceki halini hatırladığı gibiydi. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Sadece bir dakikam var."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Evelyn karşısındaki koltuğa oturduğunda Margaret'in kalbi daha da atmaya başladı. Etrafındaki hava yoğunlaştı, nefes almakta zorlanıyordu. "Gitmene gerek yoktu Margaret. Benden daha ne kadar saklanmayı planlıyorsun?"

Margaret bakışlarını annesinin kol düğmelerinde tutuyordu, konuşmak için kendine güvenemiyordu.

"Senin için endişeleniyorum. Onunla kaçmanın ne yararı olabilir ki?"

"O iyi biri."

"Diğerlerinden daha iyi değil. Gelirler ve istediklerini alır almaz giderler. Bunu anlamıyorsan, belki de seni fazla korunaklı tuttum. Baban—"

Babasının kızı. "Babam hakkında bir şey duymak istemiyorum. Wes hakkında söyleyeceklerini de duymak istemiyorum."

"Neden mantığını dinlemiyorsun? Sen iyi eğitimli bir kızsın. Zor zamanlar geçirmiş olsak da Welty isminin bir anlamı var. Winters'a gelince, o..." Evelyn belli belirsiz bir hareket yaptı. "O bir kabadayı. Sana sunabileceği tek şey bela. Seni mahvedecek, tabii henüz mahvetmediğini varsayarsak."

Margaret'in içinde öfke kıvılcımları çakıyordu. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Ben senin annenim. Tabii ki beni ilgilendirir."

"Ve sen bana bunun senin için ne anlama geldiğini gösterdin."

Evelyn, Margaret keşke hiç söylemeseydim diyecek kadar gerçekten incinmiş göründü. Uzanıp elini tutacakmış gibi masaya doğru eğildi. "Bu benim için dünyalara bedel. Yapacağım ve yaptığım her şey çocuklarım için."

Çocuklarım. Çocuğum değil.

"Seni seviyorum Margaret. Sana elimden geldiğince iyi bakmaya çalıştım ve sanırım bu senin için yeterli olmadı. Ama inan bana Weston Winters gibi adamları tanıyorum. Onları eğittim. Onları sevdim. Seninle işi biter bitmez seni terk edecek. İster avdan sonra olsun ister benim mülküm için seninle evlendikten sonra."

"Yanılıyorsun."

"Seni *kullanıyor*," diye suçlamaya devam etti. "Bunu göremiyor musun? Onunla ne gibi bir ilgin olabilir ki? Sana vaatler ve güzel sözlerden başka ne verdi? Belki seni şimdi seviyor, ama ya bir yıl sonra sıkılıp huzursuz olduğunda ne olacak? Onu gördüğüm an anladım. Dünyaya, onu bütünüyle yutmak istiyormuş gibi bakıyor."

Annesi, silahının ucunda ona aşık oluşunu izlediğinden beri kilit altında tuttuğu en kötü korkularını dile getiriyordu. Ama şimdi, bugünün örtüsünün ötesinde yatan şeyin korkusundan kurtulamıyordu. Birlikte bir hayatları olabilirdi, onun hayal ettiği kadar güzel bir hayat. Ama korkunç bir hayatları da olabilirdi. Wes, onun uğruna kendini inkâr ettiği şeye açtı. O, Dunway'in çorak arazisindeki selkie eşiydi. İkisi de fakir, kırgın ve kapana kısılmıştı.

O sıkılacak. Yalan söyleyecek. Seni terk edecek.

Ona her iki yönünü de göstermişti; sevgi dolu ve kindar, hırslı ve özverili, bağımsız ve umutsuzca bağlı. İkisi de oydu. İkisi de her zaman o olacaktı. Aynı hatayı tekrar yapamazdı; onun sadece bir yarısından bir bütün oluşturamazdı. İnandığı bir simya yasası varsa, o da buydu.

“Onda kendimi görüyorum. Her şeyin nasıl olduğundan çok nasıl olabileceğiyle ilgilenen bir tip. Ama bu sen değilsin Maggie. Onun hırsları seni tüketecek.”

“Araştırma yapmak için simyacı olmak istemiyor. İnsanlara yardım etmek için politikacı olmak istiyor.”

“Ağzından çıkanı kulağın duysun.” Evelyn kolunu tuttu. “Ona notlarımı gösterdiysen, o zaman *prima materia*’yı nasıl damıtacağını biliyordur. Kazanırsan, *hala* sende olacak. Ve sende olduğu sürece, bu cazibe onun için her zaman var olacak. Siyaset bürokratik angaryadan başka bir şey değildir. Ama taşın nasıl bir potansiyele sahip olduğunu anladığında ne olacağını sanıyorsun? Hangi idealist herhangi bir hayali gerçeğe dönüştürme gücünü inkâr edebilir? Elinin altında bir tanrının gücü varken buna yüz çeviren hiç kimse yoktur.”

Elleri titriyordu. “Peki ne yapmamı istiyorsun?”

“Tilkiyi bana ver.” Evelyn’in parmakları kazağının kalın kumaşı arasından canını acıtacak kadar sertçe bastırıyordu. Gözleri alev alevdi. “Bu sefer doğru yapacağım. Yeniden bir aile olacağız.”

Bir aile. O kadar yoğun bir özlemle doluydu ki, kendini iyi hissetmiyordu. Çok uzun zamandır, annesinin şefkatinin vahasının hemen dışında zincirlenmiş bir çöldeymiş gibi çürümüştü. Bu sözleri duymak yıllardır içtiği ilk tatlı su gibiydi. Annesi başarısız olursa, çektiği acılar sona erecekti. *Hala* son *demiurge*’dü, taşı yaratmak için son fırsattı. Bu dünyadan gittiğinde, Evelyn’in arayışı sona erecekti. Yeniden bir aile olabilirlerdi.

Ama her şey eskisi gibi, bir saatin ibrelerini geri çevirmek kadar kolay olacak mıydı? Wes’in ona vaat ettiği onca şeyden son-

ra, o sessiz, iyileşmiş hayatın güvenliğinden gerçekten memnun olabilir miydi?

“Bunu bir düşün. Bugün için iyi şanslar.” Bunu dedikten sonra Evelyn onu serbest bıraktı. Oturduğu yerden kalktı ve ceketinin yakalarını düzeltti.

Evelyn lobiye adımını atar atmaz, Wes merdivenlerden indi. Göz göze geldiklerinde ikisi de durdu. Wes yumruğunu sıktı. O an her şey donup kaldı. Margaret’in ciğerlerindeki hava yok oldu.

Ancak Wes’in yüz ifadesi değişmedi. Ellerini cebine soktu ve sanki Evelyn’i hiç görmemiş gibi Margaret’a doğru yürümeye devam etti.

Margaret yüzünü avuçlarının arasına alarak titrek bir nefes verdi.

Wes sandalyeyi çekerken sandalyenin ayakları fayans döşeli zeminde ciyakladı. Ses çok yüksekti ve çınlayan kulaklarını rahatsız ediyordu. “Sana ne söyledi?” diye sordu.

“Pek bir şey söylemedi.”

“Margaret...” Wes’in sesindeki endişe ve onun parçalanmış ama yenmemiş yemeğine bakışı neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. Gün bitmeden kalbi ikiye bölünecekti.

“Ben iyiyim. Lütfen benim için endişelenme.”

Kendini elektrik kablusuyla bağlanmış gibi hissediyordu, gergin ve korkudan çılgına dönmüş durumdaydı. Hiçbir şey kesin değilken hiçbir şey iyi olamazdı. Hayatında kesin olan tek şey aynı temel gerçek olmuştu. Hayatta kalmak, bildiği şeylere tutunmak demekti. İsteddiği şey için değil, sahip olduğu şey için dişiyle tırnağıyla savaşmak demekti. Ama şu anda neye sahip olduğunu, ne istediğini bildiğinden daha fazla bilmiyordu.

Wes ellerini tuttu ve dudaklarına bastırdı. Parmak eklemleri yumuşak ve sıcaktı. Saçları yeniden düzeltilmiş ve cila gibi parlı-

yordu. Yine de birkaç inatçı tutam serbest kalmıştı ve gözlerinin önüne düşüyordu. Bazen çok sevimli oluyordu. Onu sevdiği için ne kadar aptal olduğunu düşündü.

Onu seviyorum. Sonunda bunu kendine itiraf etmesi onu şaşırtmamıştı. Bu ne bir vahiy, ne de bir düşüş gibi geliyordu; sadece zalim ve tahmin edilebilir bir şakanın son noktası gibiydi. Sadece evrene onu yaralaması için daha fazla sebep vermişti.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Evet.” Margaret istemese de gülümsedi. “Sen hazır mısın?”

“Olabildiğince hazırım.” Tereddüt etti. “Korkuyor musun?”

“Dehşete düşüyorum.” Ama korktuğu şey *hala* değildi. Zamanı geldiğinde yanlış karar vereceğinden korkuyordu.

Hava sonbahar için çok soğuk, haftalardır olmadığı kadar soğuktu.

Simyalanmış eşyalarını av yetkililerine kaydettirdiklerinde öğleden sonraydı ve gökyüzü yoğun, kara fırtına bulutlarıyla kaplanmıştı. Margaret uzaklarda bir yerde, bir köpeğin uyarı niteliğindeki hırıltısı gibi gök gürültüsü duydu. Beklenti, havada parazit gibi çatırdıyordu. Önlerinde neredeyse bir kilometre boyunca uzanan bel hizasındaki çavdarların arasında duruyorlardı. Mera çitlerle kesiliyor ve dalları boğumlu ve çağırان parmaklar gibi eğri büğrü olan selvi ve akçağaç korularına dönüşüyordu.

Etraflarında, parmaklıklar ardında hırlayan köpeklerle dolu kulübeler ve huzursuz, bulutlu nefeslerini acı soğuk güne doğru homurdanan atlar vardı. Kırmızı kıyafetler giymiş avcılar kendi aralarında sohbet ederken, ava katılamayacak kadar küçük çocuklar gümüş tepsilerden şarap bardakları dağıtıyordu. Wickdon'a yaklaştıkça, gösteriyi izlemeye hevesli dağlılar atlarını hazırlıyordu. Rüzgâr, simsiyah pelerinlerini hırsla çekistiriyor; kumaş, altın rengi tarlalara karşı koyu bir dalga gibi salınıyordu.

Margaret'in beklediğinden daha kalabalıktı. Turistlerin çoğu avı kan dökmek için değil, şatafat için izliyordu. Akşamdan kalmalıklarını, *hala* kasaba meydanında parçalanıp ilk kez gelenleri kanıyla meshedecekleri geceye kadar uyuyarak atacaklardı. Galiplerin saklamadığı her şey, bu yıl bir galip olacağını varsayarsak, av köpeklerine gidecekti.

Olacaktı. Olmak zorundaydı.

Ancak bir zamanlar bu kadar basit olan kazanma ihtimali onu sadece korkunç bir korkuyla dolduruyordu. *Hala*'yı Wes'e teslim ederse, annesi onunla bir daha asla konuşmayacaktı. Annesine verirse, onu taşla kaptırma riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Yarışmayı kazanamazsa, Wes'in ailesi zor durumda kalacaktı. Ne yaparsa yapsın, sevdiği insanlara zarar verecekti.

Mikrofondan cılız bir ses yükseldi. "Şimdi av köpeklerini kutlamaya başlayacağım."

Papaz Morris sırtı ormana dönüktü, resmi siyah bir kürsü elbisesi ve siyah kadife bir cüppe giymiş halde ayakta duruyordu. Gözlerini kısarak görünmez güneş ışığına, köpek kulübelerinin duvarına bakıyordu. Kafeslerini tıkırdatan tüm o av köpeklerin arasında bir yerlerde Bela da vardı. Margaret onu serbest bırakma düşüncesine bile katlanamıyordu. *Hala*'nın büyüğü havada dolaşarak köpekleri çağırıyordu ve hepsi de avlanmak için can atarken, Margaret onu parçalayacaklarından korkuyordu.

Papaz Morris konuşmaya başladığında, rüzgârın hevesli uğultusu ve çavdarların tıslaması yüzünden onu zar zor duyabiliyordu. Etraflarında fırtınayla çalkalanan bir deniz gibi dalgalanıyordu. "Yukarıdaki Tanrı, her şeyin yaratıcısı, her şey olan, bugün burada bu ülkenin geleneklerinin en kalıcı ve en kutsal olanını sürdürmek için toplandık. Önümüzdeki tüm avcılar kutusamanı ve içlerinden birinin en sonunda sahte tanrıların sonuncusu olan *hala*'yı öldürmesini diliyoruz. Cesur av köpeklerimiz,

emin adımlarla yürüyen atlarımız, ormanlar, denizler ve özgür ülkemiz New Albion'daki tüm canlılar için sana övgülerimizi ve şükranlarımızı sunuyoruz. Bizi güvende tut, bize doğru yolu göster ve bu kutsal sporu kutlamak için burada bulunan herkesi ve senin adına ölen herkesi kutsa. Ruhlarını kutsal ışığına yönlendir, sonunda bu maddi düzlemin zincirlerinden kurtulsunlar. Âmin."

Bunun ardından toplu bir şekilde âmin dendi. Sessizlik tekrar çöker çökmez, avın efendisi atını dörtmala koşturdu ve ormana doğru yola çıktı.

"Kasvetli bir ortam," diye mırıldandı Wes. "Şimdi ne olacak?"

"Av için gizli bölgeyi arayacak. Avın efendisinin tilkiyi dışarı çıkarması ve onunla av köpekleri arasına biraz mesafe koyması gelenektir. Çok çabuk biterse doğru dürüst bir av olmaz."

"Bu ne kadar sürecek?"

"Birkaç dakika. Birkaç saat."

"Birkaç saat mi?"

"Bilmiyorum." Işıltı başını omzuna yasladı ve Margaret dalgınca onun yanağını okşadı. Bu sabah Aoife, onlara şans getireceğine inandığı karmaşık bir desenle yelesini örmüştü.

Bugün birkaç dakikadan fazla beklemeleri gerekmiyordu. Bir boru sesi, gök gürültüsünün altında tarlalar boyunca yükseldi. Sonra, uzaktan biri bağırdı, "Tallyho!"

Kalabalıktan uğultular yükseldi ve bir grup gönüllü kulübele-
rin kapılarını açmak için öne atıldı. Yüzlerce köpek birbirlerine saldırarak ve hırlayarak dışarı çıktı. Bakır ve siyah bir nehir gibi, hışırdayan uzun otların arasına karıştılar. Gürültü korkunçtu, daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

"İlk hareket! Başlangıç çizgisine ilk hareket!"

Margaret'in midesi bulanıyordu. Her şey çok hızlı oluyordu. Tam kendini bedeninden sıyrılmış hissederken Wes parmaklarını onunkilerine geçirdi. Tekrar kendine geldi.

"Bu biziz," dedi Wes.

"Evet." Margaret, Wes'e tutunarak dizgini daha sıkı kavradı ve onları başlangıç çizgisine doğru götürmeye başladı. İnsanlar yaklaşıyordu –çok yaklaşıyordu– ve birden o birkaç metre sanki kilometrelerce uzamış gibi geliyordu. Birinin dirseği kaburgalarına saplandı ve kalabalığın içine doğru ilerledikçe dişlerinin arasından tısladıklarını duydu.

Banvishman. Yu'adır.

Hemen duymuşlardı, bunu söyleyen Jaime değilse çok şaşırdı. Birisi Wes'in botlarına bira döktü. Bir başkası yollarına bir avuç dolusu bozuk para attı ve paralar dökülen kan damlacıkları gibi ayazda göz kırptı.

Işıltı, onun yanında endişeli bir şekilde kıpırdanıyordu. Yüzü öfke ve aşağılanmayla yanıyordu ama çenesini dik tuttu. Yanında yürüyen Wes, bir grubun ilgisinin spot ışığı altında hiç görmediği kadar gergin ve mutsuz görünüyordu.

İlk hareketin geri kalanının toplandığı kalabalığı yarıp geçtiler. Hepsi de değerli taşlar kadar parlak tonlarda ceketler giymiş olan saha şefinin arkasında bilgi yayıyorlardı. Ama o korkmasına izin veremezdi. Hiç kimseden, Jaime'den bile korkmayacaktı.

Margaret onu hemen kalabalığın içinde, kısırağının tepesinde otururken buldu. Kısarak, tepesinde dalgalanan gökyüzündeki fırtına gibi karaydı ve onun atının kızıl kürküyle şok edici bir tezat oluşturuyordu. Jaime ona arkasını döndü, yanındaki kumral saçlı kadın simyacıya bir şeyler mırıldandı. Kadın bir bakış attı ve Margaret'a sırtıttı. Dudakları, savaşa hazırlanmış gibi kan kırmızısı zehirli bir tona boyanmıştı.

Tek düşünebildiği Wes'in dün gece ona söyledikleriydi. *Yarın beni yalnız görürse öldüreceğini söyledi.*

O zaman onları olabildiğince çabuk bir şekilde mağlup etmesi gerekiyordu. Uzaklaşan Margaret, Wes'in Işıltı'nın sırtına

binmesine yardım etti, sonra da kendini yukarı çekti. Işıltı altlarında huzursuzdu ama bir kez olsun koşmaya hevesliydi. Wes kollarını ona doladığında Margaret dizginleri topladı. Ufukta güneş, kaynayan bulutlardaki bir aralığın ardında kıızıla boyanıyordu. Küllerin altındaki bir korun kırmızısıydı. Felsefe taşının kırmızısıydı.

Kalbi kulaklarında çarpıyordu. Rüzgâr onun adını tıslıyordu. Bir boru çaldı.

Ve bununla birlikte av başladı.

Kitap Kurdu

C*aput mortuum* kadar kasvetli bulutların altında yarışıyorlardı. Pençeleyen rüzgârda Wes'in saçları jöle katmanlarından, Margaret'inki ise tokasından kurtuldu. Saçları birbirine dolandı, sarıdan siyaha dönüşüyordu ve Wes'in gözleri yaşarana kadar yüzünü kamçılıyordu. Margaret'in omzunun üzerinden, önlerinde uzanan tarlanın kaosunu açıkça görebiliyordu. Otlar *hala*'nın ardından kömürleşmiş ve *coincidentia oppositorum* ile çiğlenmişti. Sayamayacağı kadar çok at yanlarından dörtmala koşuyordu, toynak sesleri yaklaşan gök gürültüsünü yankılıyordu.

Margaret'in parmak eklemleri, dizginleri tutmaktan bembeyazdı. Beline yapışmış, ayakları çifte eyerin üzengilerinde yere basarken tüm kasları gergindi. Yavaş yavaş köpeklerle yaklaştılar, hepsi çığlık çığlıyordu. Sürünün ortasında, tanıdık bir bakır kürk ve koşarken arkasında sallanan kulaklarıyla Bela'yı gördü. Küçük, zayıf beagle'lar ve tilki tazılarıyla kıyaslandığında hantal

kalsa da onlara ayak uyduruyordu. Daha ileride, çimenleri bir ustura gibi kesen beyaz bir çlzl vardı.

Hala.

Yükselen bir duman bulutu tarafından takip edilen bir mera çitinin altından kayıyordu. Köpekler çapraz tellerin altından geçerek birbirlerine saldırıyordu. Öndeki avcılar sürüyü takip etmek için çitin üzerinden atlıyorlardı ama onlar atlamaya çalışsalar bile Wes fırlayacak ya da kuyruk kemiğini kıracaktı. Meranın etrafından uzun yoldan gitmek onlara çok değerli zaman kaybettirecekti ama başka seçenekleri yoktu.

Margaret, Işıltı'yı virajın etrafından dolaştırarak çitlere yaklaştırdı. Zayıf binicilerden birkaçı etraflarına doluşuyordu. Bacağı neredeyse iki atın arasında eziliyordu ve giderek yoğunlaşan kükürt kokusundan başı dönüyordu ama bu şekilde sıkışmışken gidecek hiçbir yeri yoktu. Dişlerini gıcırdatarak bir göz attı ve bir de ne görsün, bir adımda onlara yetişen biri vardı.

Jaimé'nin simyacısı.

Işıltı'nın omzuna doğru uzanırken kızıl saçları bir alev gibi arkasından dalgalanıyordu. Deri eldivenlerinin üzerinde ince mavi iplikle işlenmiş bir dönüşüm çemberi parlıyordu. Wes'in karbonu ayrıştırma sembollerini tanıması sadece bir saniyesini aldı. Işıltı'nın çıplak tenine dokunduğu an, onu yakacaktı. Wes'in bir şeyler yapması gerekiyordu ama bu haldeyken kolay hedefti. Yerini kaybetmeden tutuşunu gevşetemedi.

"Margaret, soluna dön!"

Margaret başını sallayarak baktı ama tam o sırada bir atlının av bıçağı parladı ve simyacının atına saplandı. At yana doğru fırlayarak onu savurdu. Wes onun boğuk acı çığlığını duyduğunda arkasına bakmaya cesaret edemedi.

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Margaret. "Dayan."

Wes'in kolları ona tutunduğu için zaten ağrıyordu ama yine de ona daha sıkı sarılmayı başardı. Kavga eden sürünün önünden çekildiler, liderlerle aralarındaki farkı kapatırken altlarındaki çavdarı ezip geçiyorlardı. Yakıcı gözlerini, beyaz kürkün parlaltısı sarmal çalılar arasında gözden kaybolana kadar ondan ayırmadı. Av köpekleri otlak çitin diğer tarafından kayarak ormana doğru ilerliyordu. Ağaçlar orada onları bekliyordu.

Av köpeklerinin uluması üzerine biri, "Yere yatın!" diye bağırdı. Wes'in midesi, orman onları yutana kadar geçen saniyeleri sayarken bulanıyordu.

Çamların altında hiç ışık yoktu. Nefesi daha sert çıkıyordu, havada buğulanıyordu. Her nasılsa bu ses köpeklerin gürültüsünden, Işıltı'nın hırıltısından ve altlarında kırılan dallardan daha yüksekti. Artık liderlere o kadar yaklaşmışlardı ki Jaime'nin kırmızı paltosunu görebiliyordu, bineğinin mürekkep siyahına karşı bir kan lekesi gibiydi. Simyacısı olmadan ne halt ettiğini sanıyordu?

Rüzgâr onları savuruyordu ve Wes'in içinden bir ürperti geçti. Simyayı yönlendirirken hissettiği heyecanın ve ormanda tek başına *hala'yı* görmeden önce hissettiği korkunç dehşetin aynısıydı.

Wes gözlerini kırptı ve köpekler her yöne bilardo topu gibi dağıldılar. İstikrarlı çığlıkları karışık, çaresiz haykırıslara dönüştü. Bunu tilki yapıyor olmalıydı, hepsinin içindeki o ilahi kıvılcım üzerinde ince bir etkisi vardı. Margaret sola doğru sertçe dönerek Bela'yı takip etti. Kulaklarının yanından ıslık çalarak geçen rüzgâr, o ürktürücü derecede tanıdık, fısıldayan sesiyle konuşuyordu.

Gel.

Wes küfretti. "Bunu duydun mu?"

"Evet," dedi Margaret sert bir şekilde.

Önlerindeki at ürktü ve tökezledi, binicisi bir yığın halinde yere düştü ve başını bir kütüğün kenarına çarptı. Dört nala ko-

şarlarken Wes onu sadece bir anlığına gördü ama görüntü gözkapaklarının arkasında yakıcı bir his bıraktı. Boynunun açısına ve kulaklarından akan kana bakarak, bir daha ayağa kalkamayacağını anladı. Wes'in midesi bulandı. Ölüm onun hayatını derinden etkilemişti. Ama bunun gerçekleştiğine, bu yalın ve korkunç gerçeğe hiç tanık olmamıştı. Biri oradaydı ve sonra gitmişti. Birinin ruhunun bedeninden ayrıldığı anı hiç görmemişti.

Ne tür bir insan bunu her yıl yapardı? Otuz dakikadan fazla olmamıştı ama şimdiden bir ömür yetecek kadar çok şey görmüştü. Alnını Margaret'in kürek kemikleri arasına gömdü ve umutsuz bir dua hatırlamaya çalıştı; herhangi bir dua.

Tanrım, diye düşündü. Margaret'in yaşamasına izin ver.

Yanağını Margaret'in omurgasına dayadığında dünyanın daha da bulanıklaştığını fark etti, sanki görüşünü buz kaplamıştı. Gümüş rengi sis, kalın kızılgaç gövdelerinin arasından sinsi bir kedi gibi süzülüyordu. Tüm orman okyanus gibi tıslıyordu, öfkeli ve vahşiydi, etraflarında kasvetli, belirsiz şekillerden biraz daha fazlasını görebilmesine rağmen, gölgelerde beyaz gözlerin yanıp sönmeye devam ettiğine yemin edebilirdi. Etraflarında kaç kişi olduğunu saymak imkansızdı, tabii hala birileri kaldıysa.

Sanki *hala* onları izole etmeye çalışıyordu. Sanki avlarıymış gibi onları dışarı yönlendiriyordu.

İşilti'nin toynakları çalılıkların tozunu alan isli *caput mortuum*'u tekmeledi. Havadaki kükürt kokusu, *hala*'nın ekmek kırıntılarının izi gibi bıraktığı kararmış çürüme alanlarından yükseliyordu. Yaprakların kemik kurusu çingirakları daha yüksek, daha sert çıkıyor ve bu korkunç gürültü girdabından isimlerinin sesi sisin içinden yükseliyordu.

Ve sonra: dört nala koşan bir atın belirgin, ritmik sesi onlara doğru yaklaştı.

“Misafirimiz var.” Wes tam zamanında dönüp omzunun üzerinden baktı ve gösterişli bir tilki tazısının yanlarından hızla geçtiğini gördü.

Silah sesleri patladı.

Tüfekten çıkan püskürtüler tepelerinde vızıldıyordu. Bir ağaç dalı patlayarak binlerce parçaya ayrıldı ve dolu gibi onlara çarptı. Işıltı başını dizginlere doğru savurdu, gözleri bembeyazdı ama Margaret onu sımsıkı tuttu.

“O da neydi öyle?” diye çıkıştı.

Wes arkalarına bir kez daha baktı. Jaime Harrington, sis ve silah dumanları arasından bir hayalet gibi ortaya çıkmıştı. Bir elinde atının yelesinden bir tutam vardı, diğer elinde de bir av tüfeği sallanıyordu. Nişancılığının bu kadar kötü olmasına şaşır-mamalıydı.

“Delirdin mi sen?” diye bağırdı Wes. “Birini öldüreceksin!”

“Seni yalnız bulursam öldüreceğimi söylemiştim Winters!”

“Ondan kurtulamıyorum,” dedi Margaret panikleyerek. “Çok hızlı.”

“Sorun değil. Bir yolunu bulacağım.” Fakat Wes’in düşüncü-leri o kadar hızlı çalkalanıyordu ki, hiçbirine tutunamıyordu. Korkunun tadıyla ağzı ekşidi. Tek dilekleri, Jaime’nin o hareket ederken başka bir mermi dolduramamasıydı.

Jaime, tehlikeli patikada yan yana ilerleyene kadar hızla onla-ra yetişti. Alçak dalların hevesli pençeleri altında eğildiler. Jaime onları kolayca geçebilirdi, kovalamacanın sona ereceği yere ka-dar av köpeklerini kolayca takip edebilirdi, kazanmak için ham-lesini kolayca yapabilirdi. Ama Wes kazanmak için oynamadığı-nı fark etti.

Onları kaybettirmeye çalışıyordu.

Bir uçuruma yaklaştıklarında, Jaime onları gittikçe uçuru-mun kenarına yaklaştırdı. Işıltı’nın toynaklarının her vuruşunda

çakıl taşları uçurumun kenarına çarpıyordu. Artık omuz omuzaydılar. Wes, Jaime'nin gözlerinin saf, kararlı bir kötülükle yandığını görebilecek kadar yakındı.

Jaime onu itmek için kolunu uzattığında zaman yavaşladı. Şimdi dengesini kaybederse, Margaret'i de kendisiyle birlikte aşağı çekerdi. Hiç düşünmedi. Ayaklarını üzengilerden çekti ve Margaret'i bıraktı, Jaime'nin bileğini kavradı.

Hava dışında hiçbir şey yoktu.

"Wes!"

Ciğerlerindeki havayı kesecek kadar sert bir şekilde yere düştü, bir şeyin patladığını duyacak kadar sertti. Jaime'yle birlikte tepeden aşağı yuvarlandılar, dövüşen köpekler gibi hırlıyorlardı ve birbirlerine dolanmışlardı. Açıkta kalan kökler ve kayalar onları aşağıya doğru çekiyordu. Bir yığın halinde yere düştüklerinde, Jaime onun üzerine çıktı. Dizlerini Wes'in kollarına bastırarak, onu ağırlığı altında sıkıştırdı. Adrenalinin ani yükselişiyle daha önce ne koptuğunu hissedememişti ama şimdi omzu öyle keskin bir acıyla zonkluyor ki, dünya kararıyordu. Nabız gibi atan karanlığa doğru bağırdı.

Jaime'nin kırmızı paltosuna çamur sıçramıştı ve gözleri çatlamış bir beton parçası gibi kırmızı damarlıydı. Yumruğunun kıvrılması ve vahşi gülümsemesi, Wes'in görüşü yıldızlarla patlamadan önce gördüğü son şeylerdi. Bir saniye sonra acı yayıldı ve bir şimşek gibi kafatasına işledi. Bir saniye sonra kendine geldiğinde, yüzüne sıcak ve ıslak kan aktığını hissetti.

"Uzun zamandır bunu yapmayı bekliyordum."

Wes ağzındaki bakırın tadına bakarken bir ağız dolusu kan tükürdü. Hızla dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, hepsi sağlamdı. "İçinden atabildin mi, Harrington? Bütün avı bu şans için mi bıraktın?"

"Senin kazanmandansa kaybetmek daha iyi."

“Arkadaşına olanlardan sonra bile mi? O şeyin gelecek yıl tekrar gelip onu vurmasını mı istiyorsun?”

“Bu sahip olduğumuz son şey! Bizim olan son New Albion geleneği.”

Jaime sırtından çantasını indirdi ve gri parıldayan bir deniz kabuğu bulana kadar karıştırdı. Ayağa kalktı sonra tüfeğini tekrar doldurdu.

“Ben aptal değilim, Winters.” Silahını hazırladı. “Ne kadar kota konulursa konulsun, senin gibilerin akıntısını durdurmak mümkün değil. Yakında Wickdon gibi yerler bile istila edilecek. Ama yaşam tarzımızı elimden geldiğince korumazsam namerdim.”

“Ve sen iyi iş çıkardın...”

Tüfeği ona doğrulttu. “Senden bir tane daha ukala yorum duymak istemiyorum. Ciddiyim.”

“Ben de öyle. Sen tavrını koydun, neden ödeşmiyoruz? Sen bir katil değilsin.”

“Ve seni öldürsem bile kimse benim yaptığımı tahmin etmeyecek. Dönmezsen birinin bunu iki kez düşüneceğini mi sanıyorsun? Seni özleyeceklerini mi sanıyorsun? Bu ülkede iki haşarat eksilmiş olacak.”

İki kişi.

“Onu bu işin dışında bırak, seni orospu çocuğu! Ona elini sürersen...” Wes ayağa kalkmadan Jaime onun kaburgalarına tekme attı. Wes hırıltıyla kıvrındı.

“Jaime.”

“Margaret,” diye mırıldandı Wes. Margaret birkaç metre ötede durmuş, tüfeği sabit bir şekilde Jaime’ye doğrultmuştu ve altın rengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu. “Defol git buradan.”

“Silahını indir Maggie,” dedi Jaime.

Margaret kıınıldı. Gözleri sessiz bir öfkeyle parlıyordu.

“Şimdi! Yemin ederim, sen gözünü bile kırpmadan onu vururum.”

Kızın çenesindeki gerginlik artıyordu. Her saniye bir sonsuzluğa uzanıyordu.

Lütfen, diye düşündü Wes. Git buradan. Git.

Margaret tüfeğini yere bırakıp teslim olmak için avuç içlerini havaya kaldırdığında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Jaime tüfeğinin namlusunu ona çevirdi. “Ona senin gözlerinden akan hayatı izleteceğim. Ve onun bana yaptığını ben de ona yaptığımda, onu öldüreceğim.”

Hayır. Bu şekilde bitemezdi. Birini korumakta başarısız olmazdı hem de gerçekten önemli olduğu bir anda. Wes sarsılarak doğruldu fakat kaburgalarındaki keskin acı yüzünden tekrar yere yığıldı. Aldığı her nefes ciğerlerine bıçak gibi saplanıyordu. “Sakın buna cüret etme. Sakın buna cüret etme! Zaten yeterince şey yapmadın mı?”

“Gerçekten ödeşebileceğimizi düşünüyor musun? Ailem onun insanları tarafından şehirden sürüldü. Annette’i senin yüzünden kaybettim. Senin yüzünden! Hiçbir şeyi olmayan bir Banvishman yüzünden. Hak etmediğin şeyleri alıp götürüyorsun ve işin bittiğinde bu ülkeyi bir kabuk olarak bırakacaksın. Papa’nız ve sahte dininiz için bir kukladan başka bir şey değilsiniz. Bu, o canavarı öldürmek kadar bu ülkeye bir hizmettir.”

Jaime silahı omzuna doğru kaldırdı. Sakinleştirici bir nefes aldı. Margaret tek kelime etmedi ama Wes onu artık gözlerindeki vahşi korku kıvılcımını görecektik kadar iyi tanıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı ve omuzlarını geriye attı.

“Yapma. Seni öldürürüm.” Wes kendi sesini tanımakta güçlük çekiyordu, cılız ve öfkeliydi. “Seni öldüreceğim! Tanrı’ya yemin ederim ki...”

Bir rüzgâr açıklığı yırtarak geçti. Düşen yaprakların üzerinden tıslayarak geçti ve çıplak dallara çarptı. Tuz Wes'in dilini kapladı ve kükürt kokusu boğazını tırmaladı.

Ve sonra, gözünün ucuyla onu gördü.

Sanki kukla ipleriyle çekiliyormuş gibi, üçü de ona doğru döndü. *Hala*, sisin içinde ıslıl ıslıl parlayan bir kol boyu uzaklıkta oturuyordu. O korkunç, boş gözler ardına kadar açılmıştı, içine düşecek kadar genişti. Doğrudan Jaime'ye bakıyordu, tamamen hareketsiz ve sessizdi. Onu tek başına gördüğünde bile böyle hissetmemişti.

Yaydığı aurası kötü niyetliydi.

"Ne halt ediyor bu?" diye mırıldandı Jaime.

Hala'nın dudakları sırtarak yavaşça aralandı, her bir dişi bir fermuar gibi birbirine kilitlenmişti.

Jaime silahını ona doğrulttu fakat tetiği çekmeden *hala* ona saldırdı. Dişlerini mide bulandırıcı bir çıtırtıyla Jaime'nin baldırına geçirdi.

Jaime, derisi parçalanıp kabarcıklar çıkarırken çığlık attı. Silahı ayaklarının dibine düşürdü ve kanına çamur bulaştı, toprak gümüş, kırmızı ve siyah renge büründü. Jaime yere yığılır yığılmaz tilki onu serbest bıraktı ve omzuna yapıştı. Eti kolayca parçaladı ve kırmızı bir kan yığını oluşturdu. Wes ayağa kalkmaya çalışırken onu sadece şaşkın bir dehşet içinde izleyebiliyordu.

Margaret kalçasındaki bıçağı kınından çıkardı. Bıçağı canavarın kürkünün parlayan beyazını yansıtıyordu. Bıçağı tilkinin sırtına sapladı.

Wes'in tüm kemiklerini titreten ve kanını donduran bir sesle tilki çığlık attı. Korkunç bir sestir, tilkinin tiz ve ürkütücü çığlığının altında yatan binlerce insan çığlığı gibiydi. *Hala* ayağa kalkana kadar çırpındı, sonra bıçak hâlâ sırtındayken ağaçların arasına daldı.

"Git!" dedi Wes.

"Sen olmadan onu öldüremem."

"Bir dakika içinde seni bulacağım." Bakışları Jaime'ye kaydı.
"Onunla ilgilenmem gerek."

Margaret tereddüt etti ama başını salladı. Çalılıkların arasında gözden kaybolunca, Wes dikkatini Jaime'ye çevirdi. Kan ve çamurla kaplı botlarının ucunda yatıyordu. Omzundaki açık yaraya uzandı, harap olmuş kası tekrar içeri itebilecekmiş gibi duruyordu. Wes'in küçük bir parçası, bu kadar iyi dayandığı için ona hayranlık duydu. Ağlamıyordu. Yalvarmıyordu. Sadece Wes'e bakıyordu, gözleri kindar bir gururla doluydu.

"Yap hadi," dedi Jaime.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Aptal numarası yapma. Bunun için burada değil misin? İntikam için?"

Wes bu olasılığın onu garip bir şekilde büyülediğini inkâr edemezdi. Belki de Margaret ondan şüphe etmekte ve korkmakta her zaman haklıydı. İçinde bu baş döndürücü güç patlamasından hoşlanan karanlık bir şey vardı. Sonunda tüm kartları elinde tutmak, bir hayatı avuçlarının içine almak sarhoş ediciydi. Tanrı'nın kutsallığı her birinin içinde yaşardı ancak yalnızca bir simyacı bu kıvılcımı kullanabilirdi. Jaime'ninki onunkinin yanında sadece soluk, önemsiz bir parıltıydı.

İşte bunun için simyacı olmak istiyordu. İnsanları Jaime Harrington gibilerden korumak için. Onlara yaşattığı her şey için –New Albion'un savunmasız halkına yapmaya devam edeceği her şey için– şimdi onun acısına son vermek ya da en azından sırtını dönüp kan kaybından ölmesine izin vermek yeterli olurdu. İşi simya ile bitirirse kimse bunun tilkinin işi olduğunu sorgulamazdı. İnsan vücudunun yüzde doksan dokuzu altı basit bileşenden oluşurdu. Karbon, hidrojen, oksijen, nitrojen, kalsi-

yum ve fosfor. Acıyıp acımadığını ya da vücudun bir anda alev alıp almadığını merak etti. Bir insanı eritmenin bir taşı eritmek kadar kolay olup olmayacağını merak etti. Her Şey Tanrı'ysa ve Tanrı Her Şey ise, gerçekten ne fark ederdi?

Jaime onun aklından geçenleri görüyordu. Boğazı düğümlendi. Ama Wes bunu yapamazdı.

Böyle sistemik bir sorunu çözemezdi. Ve Tanrı'nın kendisi kadar kaçınılmaz bir şeymiş gibi daha iyi bir geleceğe inanmak yeterli değildi. Bunu talep etmek zorundaydı. Bunun için çalışmalıydı. Jaime acı içinde olmayı hak etse de, asla değişmeyecek olsa da, ondan nefret etse de, Wes bu çalıntı üstünlük anını bir sopa gibi kullanmayı kendine yediremezdi. Dünyayı değiştirmek ve *hala'yı* vicdanı rahat bir şekilde öldürmek istiyorsa, bunu kendi şartlarıyla yapmalıydı.

"Hadi o zaman," dedi Wes. "Ayağa kalk."

Jaime'nin kendisinin iki katı olduğunu ve her şeyden daha hantal olduğunu düşünen Wes, elinden geldiğince Jaime'nin sağlam kolunu omuzlarına attı. Kaburgalarındaki ağrı her adımda daha da artıyordu ama onu bir ağaca doğru sürüklemeyi başardı. Onu ağacın gövdesine yasladıktan sonra, Wes ceketini çıkarıp silkeledi.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi Jaime.

"Soyunuyorum," diye tersledi Wes. "Ölmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Wes hala ondan yayılan öfkeyi hissedebilmesine rağmen Jaime sessizdi. Wes kolları omzundaki yaranın hemen üzerinde, kan akışını durduracak kadar sıkı düğümlerken Jaime irkildi. "Neden?"

"Ölmene izin verirdim ama sanırım Margaret bunun için beni öldürür ve bunun olmasına henüz izin veremem." Sağlam omzuna vurdu. "Ve şimdi bir Banvishman'a borçlusun. Bunu unutma."

Her ne kadar kalıp Jaime'nin yüzünü buruşturan acının ve kafa karışıklığının keyfini çıkarmak istese de bulması gereken bir kız ve öldürmesi gereken bir tilki vardı.

Kitap Kurdu

Margaret'in ciğerleri deniz suyuyla doluymuş gibi yanıyordu ama yavaşlamadı. Bir an bile vazgeçerse, *hala* yok olacaktı. Yaşadıkları her şey, uğruna savaş- tıkları her şey bir hiç uğruna olacaktı.

Tepedeki dallar ay ışığının cılız yansımalarını parçalara ayır- sa da *hala*'nın kanının izine yağlı, yanardöner bir parıltı düşürmeye yetiyordu. Önünde Bela ve Jaime'nin av köpeği sisin içinde bakır ve siyah çizgiler halinde ilerliyordu. Bir çalılıkta gözden kaybol- dular ve Margaret yaprakları ve örümcek ağı izlerini iterek birkaç dakika arkalarındaki açıklığa girdi. *Hala*'nın bir kızılçamın kalın gövdesine tırmanışını izlemek için tam zamanında yetişmişti. Bela etrafında dolanarak muzaffer bir edayla ona yaklaşıyordu.

Sonunda köşeye sıkışmıştı.

Margaret tüfeği sırtından çekti ve nişan aldı. *Hala* gibi gör- kemli bir şeyin yaralı ve korkmuş bir şekilde hedefinde olması neredeyse acınası bir durumdu. Onunla garip bir yakınlık his- sederken, uzun yaşamına son vermek ona hiç keyif vermiyordu. Yu'adır kanından, onun hayatını kurtarmış olmasından çok daha

fazlasıydı. Yüzlerce yıl boyunca, onu öldürmeyi uman herkesten kaçmıştı. Hayatta kalmıştı. Tıpkı onun gibi, belki de tek istediği buydu.

Titrek bir nefes alarak ateş etti. *Hala*'nın sığındığı ince dal altında çöktü ve pençeleriyle umutsuzca tutunmaya çalışsa da yan tarafına bir gümbürtüyle düşmeden önce açık havada dönerek aşağıya indi.

Köpekler hemen öne fırladı. Bela onu ensesinden, Jaime'nin köpeği de bacağından yakaladı. *Hala* onlara saldırdı, kıvrandı ve çığlık attı. Bu şekilde acı içinde olmasına izin vermek çok zalimce bir şey gibi geliyordu ama Wes onları bulana kadar ikisi de sıkışmış durumdaydı.

Başarmıştı ama zafer kazanmış gibi hissetmiyordu. Suçluluk ve kararsızlıktan midesi bulanıyordu. Son *demiurge* onun elinde ölecekti. Bir Yu'adır kızı bu ülke tarafından hatırlanacaktı. Wes'in ailesi güvende olacaktı. Ve Wes...

İsterse, evreni kendi iradesine göre bükebilecek güce sahip olacaktı.

Annesinin sözleri şimdi bile ona işkence ediyordu. *Hangi idealist herhangi bir hayali gerçeğe dönüştürme gücünü reddedebilir? Elinin altında bir Tanrı'nın gücü varken buna yüz çeviren hiç kimse yoktur.*

Magnum opus konusunda ona güvenmişti, ama bu onun sahip çıkabileceği somut bir şey olmadan önceydi. Şimdi ya çöküşünün ya da kurtuluşunun aracı olan *hala* gerçeğine bakarken, Bayan Wreford'un ona yalvardığı şeyi nasıl yapacağını bilmiyordu: Onun için en iyisinin ne olduğuna karar vermek. Hayatta kalmak ya da umut etmek. Bildiği acı ya da Wickdon'un ötesinde hem felaket hem de harikulade olasılıklarla dolu sonsuz bir hayat. Evelyn ya da Wes. Şu anda bile ikisi kalbini köpekler gibi parçalıyordu.

Arkasında yapraklar hışırdadı ve Wes çalılarının arasında tökezledi, zor nefes alıyordu ve yan tarafını tutuyordu. Sağ gözü şişmiş ve kapanmıştı ama diğer gözü normaldi ve huşu içinde parlıyordu. Bir galaksinin şeridi gibi mor benekli çürükler yüzünün yan tarafına doğru uzanmıştı. Bu haliyle bile, o güne kadar gördüğü en nefes kesici şeydi. Onu elinde tutmayı her şeyden çok istiyordu.

Ama yapamıyordu.

Dün, annesini terk edecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştü. Bir geceliğine, onun sevgisinin onu kurtarmaya yeteceğine inanmıştı. Ama ondan tekrar bu kadar kolay şüphe etmesine izin verirse, içindeki bu korku çekirdeğinden, bu soğuk, vahşi hayatta kalma isteğinden daha fazlası olup olamayacağını bilmiyordu.

Bulutlarda bir kırılma oldu ve ayın soğuk ışığı açıklığın üzerine vurdu. Sanki dev bir dönüşüm çemberinin ortasında duruyorlardı. Büyü havada parıldıyor ve kollarında karıncalanıyordu.

“Başardık mı?” Wes’in sesi merakla doluydu.

“Neredeyse.” Geriye kalan tek şey bıçağın kabzasına boyanmış dizilişi aktive etmekti *Hala*’ya bir adım daha yaklaştığında Margaret tüfeğini kaldırıp ona doğrulttu. “Kimıldama.”

Tüfeğin emniyeti açıldığında Wes yavaşça ona doğru döndü, ellerini havaya kaldırdı ve ifadesi tamamen okunmaz bir haldeydi.

“Bana bir sebep verirsen seni vuracağımı söylemiştim,” dedi Margaret.

“Evet demiştin. Peki sana bir sebep mi verdim?”

“Hayır.” Yüzünü taradı. “Sorun da bu zaten.”

Şaşkınlık yüz hatlarını yumuşattı. “Anlamıyorum.”

“Bana her şeyin sözünü verdin.” Elleri titriyordu. “Ama yine de yapamıyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Verdiğin sözlerden caymayacağına nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Bu

gece gözlerini kapattığını anıtlmeyeceğine, taşı yaratmayacağına, mutlu olabileceğimize nasıl inanmam gerektiğini bilmiyorum. Mutlu olabileceğime. Nasıl bilebilirim?”

“Bilemezsin. Margaret, lütfen. Ne söylememi istiyorsun? Ne yapmamı istiyorsun?”

“Hiçbir şey! Yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Asla iyileşmeyeceğim. Hep kırık kalacağım. Ben buyum işte.”

Rüzgâr ağaçların arasından tıslayarak ve hararetle esiyordu.

“Sen kırık değilsin. İnanılmazsın. Seninle tanıştığımdan beri çok yol kat ettin, hâlâ korkuyor olsan bile. Şüphelerin olsa bile. Sana baktığımda, kırılmış birini görmüyorum. Acı çeken birini görüyorum, iyileşen birini. Zaman alacak ama bu benim için önemli değil.” Wes, silahının namlusu kalbinin hemen üzerinde, göğsüne dayanana kadar aralarındaki boşluğu geçici olarak kapattı. “Seni seviyorum. Lütfen, izin ver.”

Bir adım attı ama Wes parmaklarını namlunun etrafına doladı ve onun gitmesini engelledi. Yüz ifadesi dayanılmaz derecede ciddiydi, gözleri kahve kadar sıcak ve yoğundu.

“Söyledim ve tekrar söyleyeceğim. Seni seviyorum, Margaret Welty. Sanırım seni ilk gördüğümünden beri seviyorum. Seni şimdi seviyorum ve tüm dünya bizden nefret ederken Wickdon’a geri döndüğümüzde de seni seveceğim ve yarın ne olursa olsun seni seveceğim. Gözlerimin içine bak ve bana yalancı de.”

Diyemezdi.

“O ölür ölmez senin olacak. İstersen annene verebilirsin. Gerekirse bu gece hepsini *caput mortuum*’a kadar yakıp denize saçabiliriz. Başka söz yok. Başka söz yok. Artık annen gibi simyacıların var olma şansı yok. Ve bu yeterli değilse, ben...” Sesi gitti. “Yarışmayı iptal edebiliriz.”

Bunu kastetmiş olamazdı, romantik aptal. Ona söz vermek ne kadar aptalca, kendine zarar verici bir şeydi. Annesi ona öğretme-

yecekse ve elinde yeteneğinin kanıtı olarak *hala*'nın cesedi yoksa, siymacı olmak için hiçbir çaresi yok demektir. "Kazanamazsak, siymacı olamayacaksın. Politikacı da olamazsın."

"Biliyorum."

"Annenin ameliyat parasını ödeyemeyeceksin."

Bu sefer tereddüt etti. "Biliyorum."

Margaret gözlerini sıkıca kapattı. "Hayır. Bu kabul edilemez, Wes. Senden bunu isteyemem. Benim için her şeyden vazgeçmeni isteyemem."

"Sana verebileceğim tek garanti bu."

"O zaman istemiyorum."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, gözyaşlarıyla birlikte görüşü bulanıklaştı. Onun yüzünden acı çektiği bir dünyada yaşamak istemiyordu. Onun hayallerini boğan kişinin kendisi olmasına katlanamazdı. Zaten yapmamaya yemin ettiği bir şeye karşı bir garanti buna değmezdi. Hiçbir şey buna değmezdi, özellikle de onun huzuru asla gerçekten garanti edilemeyecekken. Tüm hayatı boyunca başka bir darbeye hazırlıklı olarak yaşamıştı ama hiçbir hazırlık ya da önlem onların çöküşünü engelleyemezdi.

Hayatı boyunca sevgi nadir ve değerli bir kaynak olmuştu, kazanılan ya da reddedilen bir şey, her gün açlığını çektiği bir şey. Ama Wes'te sevgi farklıydı. Pervasız ve tükenmezdi. Özgürce verilebilirdi. Öylesine basitti. Defalarca, şüphe etmesine rağmen onun yanında kalmıştı. Ona yeterli olduğunu, korkularına ve duvarlarına rağmen sevillebilir olduğunu göstermişti. Başına gelenlerden ve bunların tekrarlanmaması için çektiği acılardan daha fazlası olduğunu. Ve şimdi, ona bunu kendine kanıtlama şansı vermişti.

Uzun süre hayatta kalmıştı. Şimdi yaşamak istiyordu.

"Tek istediğim senin mutlu olman. Bu yüzden sana güvenmek zorundayım. Sana güveniyorum."

“Beni memnun etmek kolaydır,” dedi Wes sessizce. “Sadece seninle ilgilenmeme izin ver. Yemin ederim seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sen gitmemi isteyene kadar seni bırakmayacağım.”

“O zaman gitme.” Margaret tüfeğini bıraktı ve kollarını onun boynuna doladı. “Ben de seni seviyorum.”

Wes afallamış görünüyordu, yüzü kıpkırmızı kesildi. Sonra ona öyle ışıltılı gülümsedi ki Margaret’i canı yandı. “Keşke seni burada yatırabilseydim ama kazanmamız gereken bir av var.”

Wes iflah olmaz biriydi ve Margaret da ona çok aşıktı.

Bakışları ay ışığında sersemleyen *hala*’ya odaklandığında göğsündeki ağrı dağıldı. *Hala* zar zor kıpırdanıyordu ama av köpeklerinin yırtıcı ağızları karşısında hareketsiz ve gevşek bir şekilde duruyordu. Bugün buradaki avcıların yarısının uğruna kendilerini öldüreceği canavar buydu. Son *demiurge*: Katharist’lerin sahte Tanrı’larının sonuncusu, Sumic Tanrı’sının çocuklarının sonuncusu, Yu’adir Tanrısı’nın armağanlarının sonuncusu.

Neredeyse tüm savaş gücü tükenmişti ama yaklaştıkça ağaçlar takırdıyor ve titriyordu. Margaret *hala*’nın yanında diz çöktü ve rüzgârın sesi onun adını söylediğinde neredeyse rahatladı. Onu tanıyordu.

Bir keresinde babasına, Tanrı dünyanın yaratılışının sırrını onun kalbine yerleştirmiş olsa bile, bu kadar korkunç ve yıkıcı bir şeyin nasıl bir armağan olabileceğini sormuştu. Babası ona şöyle cevap vermişti: *Yu’adir dilinde bilgelik için kullanılan bir sözcük vardır, chokhmah. Kutsal Yazılar bize chokhmah’ın Tanrı’nın gücünün lekesiz aynası, iyiliğinin görüntüsü olduğunu söyler. Rab korkusu anlayışın temelidir. Kendimiz için büyük bir bedel olsa bile, her zaman chokhmah’ı aramalıyız.*

Wes *hala*’nın sırtına saplı bıçağın kabzasını kavradı. Parmaklarının arasından parlak boyalı dönüşüm çemberini görebiliyordu. Ondan izin istiyormuş gibi saçlarının arasından ona baktı.

Margaret başını salladı. Wes nefes aldı. Bıçak parlıyordu, şimşek gibi kör edici beyazdı, *hala'nın* gözleri kadar beyadız. Boğuk, kederli bir feryat etti. Titredi, buruştu ve bir daha hareket etmedi. Köpekler onu serbest bıraktı. Rüzgâr titreşti, uzun süre tutulan bir nefes gibi titrekti.

Ve dünyada daha az sihir mevcuttu.

Wes usulca inledi. Margaret onun yanına çömeldi ve yanaklarına süzülen gözyaşlarını sildi. Bıçağı çekip çıkardı ve aralarına bıraktı. Pas gibi dökülen siyah *caput mortuum* ile kaplanmıştı.

“Benimle konuştu.”

“Ne söyledi?”

“Tam olarak bilmiyorum.” Acı acı gülümsedi. “Yapılması gerekiyordu biliyorum ama yine de yanlış geliyor.”

“Babam bana Tanrı'nın *демиургe*'leri insanlığa onlardan bir şeyler öğrenebilmemiz için verdiğini söylerdi. Bir simyacının amacının her zaman *chokhmah*'ı, yani gerçeği aramak olduğuna inanırdı.” Wes'in ellerini tuttu. “Dünyanın gerçek anlayışının acı ve fedakârlık olmadan gelmeyeceğini söylerdi. Bir ilahiden alıntı yapardı. *Chokhmah her şeyi yapabilir ve her şeyi yeni yapabilir.* Bunu yapabilecek –dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilecek– biri varsa o da sensin.”

“Margaret...” Sesi titriyordu.

“Ayrıca, ailen güvende olacak. Bu yüzden başka kimse ölmeyecek. Ve sen de bunun onurlu bir şey olduğuna inandın. Bunlar asil şeyler.”

“Teşekkür ederim.” Ona zayıf, belli belirsiz bir şekilde gülümsedi ve elini sıktı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Çağırıyor duyurmalıyız.”

Durdu. “Ne çağırısı?”

“Ölüm çağırısı.”

Kitap Kurdu

“Pardon? Ölüm çağrısı mı? Bunu sen uydurdun.”

“Ben uydurmadım. Bunu üç kez yapacaksın.”

Margaret ellerini ağzının üzerine kapatıp bir çığlık attı. Yavaşça başlayıp dalgaların yükselişi gibi ritmi arttı. Bela’nın heyecanlı bir havlamayla eşlik ettiği üç bölümlü bir çığlık gibiydi.

Wes şaşkınlıkla ona bakıyordu, ondan böyle bir ses çıktığına inanamıyordu. Sonra başını geriye atıp onu taklit etti. Üçüncü çağrıda ikisi de coştı, yarı yolda soluksuz kahkahalara boğuldular. Çağrı, sessizlikte uğulduyordu. Sessizlik ormanı tekrar boğmadan önce, uzaktan bir borunun parlak, net sesi yükseldi.

Sonunda bitmişti.

Wes ona kalp atışlarını hızlandıran sinsice ve aptalca sırıttı. Morarmış yüzüne, tenlerinde kuruyan kana rağmen onu kendine doğru çekti ve dünyada ikisinden başka hiçbir şey kalmayana kadar öptü.

Işıltı olmadan –korkak muhtemelen şu anda birinin bahçesinde otluyordu– ormandan çıkmaları iki saatten fazla sürdü. Tepelerinde, gece gökyüzü inanılmaz derecede berrak ve parlaktı, alacakaranlıktaki okyanusun mücevher mavisi gibiydi. Dolunay, bir midyenin ağzındaki inci gibi bulutların arasında yuvalanmıştı.

Ancak yeryüzünde, avın acımasız hatırlatıcıları hala duruyordu. Kül, esintide kayıtsızca dönüyordu. Kan, yaprakların üzerinde çiy gibi boncuk boncuk duruyordu. Cesetler beyaz çarşaflara sarılmış yerde yatıyordu.

Geniş ve açık bir araziye çıktıklarında Wes, Margaret’i yanından ayırmadı. Bir süvari kafilesi onlara doğru geldi, altın rengi çavdarların üzerinde kömür lekelerinden başka bir şey yoktu. Jaime dedikodu yayma konusunda iyi iş çıkarmış olmalıydı. Margaret yüzlerindeki ifadeden, aklının bir köşesini kemiren aynı endişeyi paylaştıklarını anlayabiliyordu. Kalabalık kimin kazandığını anladığında ne yapacaktı?

Onlar yaklaşırken Wes kulağına eğilip, “Sence bizi av köpeklerine yem ederler mi?” diye fısıldadı.

Margaret ona donuk donuk baktı. “Muhtemelen.”

Av görevlileri önlerinde durdu. Bir sıra heybetli siyah atın üzerindeydiler, hırıltılı nefesleri havada uçuşuyordu. Avın efendisi ikisini uzun ve değerlendirci bir şekilde inceledi. “Biz sizinle ne yapacağımızı düşünürken siz burada bir dakika bekleyin.”

Neredeyse bir saat sonra Bayan Wreford ve bir sağık görevlisiyle birlikte geri döndüler. Bayan Wreford atının sırtından inip kalın kürk ceketinin içinde tüyleri kabarmış bir kediye benzererek onlara doğru gelirken atı daha yeni yürümeye başlamıştı.

“Siz ikiniz,” diye çıkıştı, “beni korkudan öldürdünüz.”

Her ikisini de sıkıca kucakladı. Wes inledi. Kucaklaması bir saniye sürmüştü, Bayan Wreford geri çekilip av görevlilerine doğru eliyle işaret etti. Bayan Wreford neredeyse hüznle *hala*’ya bakarken, biri Bela’nın tasmaını Margaret’ten almak için yanaştı.

“Alabilir miyim?” Margaret başıyla onaylayınca, tasmayı ondan aldı ve pazardan alınmış peynir gibi bir beze sardı.

“Tahmin edebileceğiniz gibi, tantanayı uzatırsak bir insan kalabalığının neler yapabileceğı konusunda endişeliyiz, bu yüzden bunu hızlı ve etkili bir şekilde yapacağız. Önce yüzünle ilgili bir şeyler yapacağız,” –kadın ona doğru parmağını uzatınca Wes kızardı– “ve sonra ikinizi kısaca takdim etmek için kasabaya gideceğiz. Tek kelime etmeyeceksiniz ve sizi eve götürene kadar gözümün önünden ayrılmayacaksınız, ya da bana yardım edeceksiniz. Anlaştık mı?”

Kafalarını salladılar.

“Güzel.” Bayan Wreford iç geçirdi. “Bunu daha sonra yapamayacağıma göre, şimdi de yapabilirim. İlk kez gelenleri öldürülen kişinin kanıyla meshetmek bir gelenektir.”

Bayan Wreford *hala*'yı bir eline aldı ve parmağıyla sırtındaki yaranın üstünde gezdirdi. Onu yere bırakıp Wes'i çenesinden tuttu. Kadın alnını ve yanaklarını parıldayan gümüş çizgilerle boyarken Wes yüzünü buruşturdu. Kanı yüzünün düzlemlerini yumuşak, titreşen bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Yüzünü ekşitme, Weston. Bu saygısızlık," diye tısladı Bayan Wreford nefesinin altından fakat Margaret onun sadece sinirlenmiş gibi davrandığını anlamıştı. "Şimdi git yaralarına baktır."

Sonra dikkatini Margaret'a çevirdi. Margaret'ın yüzünü avuçlayarak elmacık kemiklerine *hala* kanı sürdü. Sıcaktı. Kan Margaret'ın teninde kurudukça, Bayan Wreford sessiz bir saygıyla ona baktıkça ve dünya gümüşü bir ışıkla yumuşadıkça, bunun gerçek olduğunu anlıyordu. Tüm kasaba onları bu yüzden hor görse bile, sadece altı kişi ve tanık olarak Soğuk Ay olsa bile, burada gecenin sessizliğinde, bu gece olanlar inkâr edilemezdi.

Bir Yu'adir kızı ve bir Banvishman Yarımay Avı'nı kazanmıştı ve tüm hayallerine ulaşmışlardı.

"Eee? Ne yapacağınızı anladınız mı?"

Margaret, gözlerine el feneri tutan telaşlı sağlık görevlisiyle hararetli bir şekilde sohbet etmeye başlamış olan Wes'e baktı. Gülümsemeden edemedi.

"Evet, sanırım."

Bayan Wreford'un gözleri yaşlarla doldu ve alnından öptü. "Senin adına çok mutluyum Maggie. Ara sıra ziyaretime gel, olur mu?"

Gecenin geri kalanı bulanık bir şekilde geçti.

Toynaklarla çalkalanan toprak yerini Arnavut kaldırımlarına bırakırken ve fenerlerin altın rengi ışığı usulca üzerlerine vururken kalabalığın gürültüsü ateşin doruğuna ulaşıyordu. Tıklım

tıklım dolu sokaklarda, kırmızı bayraklar ve ayın partilisi altında, ana meydanda kurulan derme çatma bir sahneye doğru ilerlediler. Wickdon'daki herkes onları izliyordu.

Üzerlerindeki ceketleriyle, geceleyin gelgit havuzunun girdabı gibi kahverengi, mavi ve siyah renklerden oluşan bir yığın gibi duruyorlardı. Hepsi kaba bakmıyordu; Annette Wallace ve Halanan'ın yanlarından geçerken onlara coşkuyla el salladıklarını bir an için gördü ama kötü bakanlardan dolayı korkudan nefesi kesildi.

Tören Bayan Wreford'un söz verdiği gibi hızlı geçti. Takdim edildiler ve Papaz Morris kapanış konuşmasını yaptı. Tanrı'nın iyiliği ve maddiyatın kötülüğü hakkında sıkıcı bir konuşmadı. Resimler vardı, hem de hayal edebileceğinden çok daha fazla resim vardı. O binlerce yıl uyumaktan başka bir şey istemezken, Wes ilginin keyfini çıkarıyordu. Sağlık görevlileri yüzü için ellerinden geleni yapmışlardı; şişliği indirmişlerdi ancak bir gözü hâlâ kan çanağıydı ve burnunun yanında bir nehrin kıvrımı gibi kıvrılan bir çürük vardı. Fotoğraf çekimlerinin çoğunu başını bir o yana bir bu yana çevirerek geçiriyordu.

Serbest kaldıklarında, katılımcıların çoğu bara ya da odalarına gitmişti. Ancak Margaret'in dinlenmeden önce yapması gereken son bir şey vardı.

Trafik azaldığında, onları Welty Malikânesi'ne götürmesi için bir taksi tuttular. Malikâneyi görür görmez, bir kovukta uyuyan bir köpek gibi kıvrılmış ve kimsesiz bir halde, geri dönebilmeyi diledi. Korkudan nefesi kesildi ama araba yoluna girdiklerinde Wes elini tuttu. İkinci katta tek bir ışık yanıyordu, annesinin kırık penceresinin sivri yerinden kan gibi sızıyordu.

Arabadan indiklerinde Wes, "Hemen yanında olacağım," dedi. "Arkanı kollayacağım."

Şoför camdan dışarı eğildi. "Sadece on dakika beklerim, olur mu?"

“Teşekkür ederim, efendim.” Sesi inandırıcı bir şekilde kibar-
dı. “İhtiyacımız olan tek şey bu.”

Margaret, çürük verandanın merdivenlerini tırmanıp ön ka-
pıyı açarlarken korkusundan sürekli nefes alıyordu. Soğuk ter
yakasından aşağı süzüldü. İçeride, sulu mavi ay ışığının sütunları
arasında toz girdapları uçuşuyordu. Bir mezara girmek gibiydi.
Hareketsizdi ve bunaltıcı bir sessizlik hâkimdi.

Kapıyı kapattıktan sonra kalan eşyalarını bavuluna yerleş-
tirmek için odasına doğru ilerlediklerinde bile üst katta hiçbir
hareket yoktu.

Evelyn tek kelime etmeden gitmesine izin verecekti ve her na-
sılsa bu diğer seçeneklerden daha kötüydü.

Ancak antreye geri döndüklerinde Evelyn merdivenlerin so-
nunda duruyordu. Bakışları el ele tutuşlarına, sonra da Wes’in
taşıdığı Margaret’in bavuluna takıldı. Gözlüklerinden yansıyan
beyaz ışığın ardında Margaret onun yüz ifadesini okuyamıyordu.

“Görüyorum ki kararını vermişsin.”

“Evet.”

“Pekâlâ.” Evelyn’in sesi bitkin geliyordu. “O zaman itirazımı
size yönelteceğim Bay Winters. Belki daha mantıklı davranırsı-
nız ya da onu ikna edebilirsiniz.”

“Hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Kızınıza ne yapması gerek-
tiğini söylemek gibi bir işim yok. O biraz inatçıdır.”

“Paylaştığınız bir özellik o zaman. Madem tehditlere cevap
vermiyorsunuz, o zaman uzlaşacağım. Götürün onu. İstiyorsanız
evi de alın, zaten onu nikah dairesine götürüp ölmemi bekleye-
ceksiniz. Tek istediğim bana *hala*’yı vermeniz. Size her şeyi ve-
ririm. Çıraklık mı istiyorsunuz? Size daha iyisini yapabilirim.
Sizi şimdi mezun ederim ve Dunway Üniversitesi için bir tavsiye
mektubu yazarım ya da bağlantılarımın olduğu istediğiniz her-

hangi bir yere mektup yazarım. Ne isterseniz. Size verebileceğim her şey sizindir.”

“Hayır. Hiç sanmıyorum.”

Yüzü öfkeyle gerildi ama sessizlik uzadıkça yenilgiye düştü. Evelyn parmaklarını tırabzanın etrafına dolayarak sıkıca kavradı. “Margaret, lütfen. Bunu bana yapma. Hiçbir şey almayacağım.”

Margaret sonunda onun ne olduğunu gördü: Son güç kırıntısına tutunmaya çalışan zayıf bir kadındı. Onun için üzülmüyordu. Annesi gibi bir kadının bu hale düştüğünü görmek haksızlıktı. Bir zamanlar canlı, tutkulu ve sevgi doluydu. Ama Wes herkesin içinde bir karanlık taraf olduğunu söylerken haklıydı. Belki de hepsinin içinde ayın uzak yüzü gibi görünmeden bekleyen başka bir benlik vardı. David’in ölümü içinde bir şeyleri ateşlemişti ve tutku saplantıya dönüşmüştü.

“İstediğin şey gerçekten taş mı?” diye sordu Margaret. “Bunların hiçbirini doğru yapmayacak. Onu geri getirmeyecek ve getirse bile, kaçırdığın onca şeyden sonra bunun bir önemi olacak mı? Yoksa her zaman onun anısını benim gerçekliğimi sevdiğinden daha mı çok sevdin?”

İşte buydu. Uzun zamandır kilit altında tuttuğu o küçük, korkunç korku.

“Ben hep buradaydım. Seninle büyürken açlıktan ölüyordum gibi hissettim. Her şey için. Sevgin, koruman, ilgin. Hiçbir şeye ihtiyaç duymazsam, seni hiç rahatsız etmezsem, sen işini bitirene kadar bizimle ilgilenirsem beni seveceğini düşündüm. Ama işe yaramadı. Beni hiç görmedin. Hiç umursamadın.”

“Bu her iki şekilde de geçerli, Margaret. Beni böyle resmetmek istiyorsan, sanırım sen de beni hiç görmedin.” Bu sözleri soğuk su etkisi yaratmıştı.

O zaman asla değişmeyecekti.

“Babam neden hiç yazmadı?” Kendisinden söylemesini beklediği onca şey arasında duymak istediği bu değildi. “Neden benim için hiç geri gelmedi?”

Evelyn de aynı derecede şaşırılmış görünüyordu. İç çekti, pes eder gibi, “Seni de yanında götürmek istedi. Ama seni de kaybetmeye dayanamazdım. Ona, sana bir daha yaklaştığı gün pişman olacağını söyledim,” dedi.

Margaret içine bir bıçak saplanmış gibi hissediyordu ve bu bir günah çıkarmaya benziyordu. Babası onu unutmamıştı. Onu terk etmemişti. Anıları onun nasıl bir adam olduğu konusunda onu yanıltmamıştı. Nasıl bir hayatı olabileceği düşüncesi onu bir özlem ve öfkeyle doldurdu ve içinden bir kıvılcım geçti. Ama Margaret yine de ondan nefret etmeyi kendine yediremiyordu. Öfkesi yatıştığında, geriye kalan tek şey acımasız bir kesinlikti.

Son kez Welty Malikânesi'ne ayak basıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi usulca. “Hoşça kal, anne.”

Margaret ön kapıyı iterek açmadan önce onun yanıtını beklemedi. Taksi şoförü onlar çıkar çıkmaz sabırsızca kornaya bastı ama Margaret derisi soyulacakmış gibi hissederken o boğucu arabaya binmeye dayanamazdı. Sanki nefes almaya kalksa toza dönüşecekti. Margaret verandada yere oturdu. Wes de yanına çöktü. Korna tekrar çaldı, Wes taksiciye gergin bir şekilde gülümseyip el salladı.

“Pislik,” diye mırıldandı Wes. “Çok cesurdun,” dedi ekleyerek.

“Öyle hissettirmedi. Acımasız ve adaletsiz hissettim.”

“Hayır.” Wes bir koluyla onu sardı. Margaret onun vücudunun rahatlatıcı sıcaklığında, tanıdık defne ve kükürt kokusunda boğulmak istiyordu. “Sana karşı zalim ve adaletsiz olan o. Ona hiçbir şey borçlu değilsin Margaret. Kendin için en iyi olanı yapıyorsun.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle düşünmek hoşuma gidiyor.” Wes ona masum, utangaç bir şekilde gülümsedi. Her zamanki kedi gibi sırtıtışına ya da çapkın sırtıtışına hiç benzemiyordu. Bu sadece onun için sakladığı birkaç gülümsemeden biriydi. “Ama ben öyle cüret edemezdim.”

Margaret başını onun omzuna yasladı. “Yapabilirsin.”

“Gel hadi.” Şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Hadi eve gidelim.”

Kitap Kurdu

Wickdon kasabası We'se çok ama çok büyük miktarda bir çek yazdı.

Banka memuru çeki ona uzattığında, Walter Harrington'ın adını ince, pürüzlü harflerle görmekten, imzalama eylemi tahammül edilemez bir dayatmaymış gibi, keyifle tatmin oldu. Üzerindeki rakam aklını başından aldı. Yetmiş beş dolar We'sin hayatı boyunca gördüğü tüm paralardan fazlaydı; bir daha görmeyi umduğundan bile daha fazlaydı. Annesinin ameliyat masraflarını karşılamaya yetecek kadar. Margaret'la birlikte buradan başka bir yere taşınmaya yetecek kadar.

Ailesine yaşattığı her şeyi telafi etmeye yeteceğini umuyordu.

Av dün sona erdiğinden beri kasaba boşalmıştı. Sabahın ortasında sessizliği sadece bağırان ve bayat ekmek parçaları için didişen martılar bozuyordu. Buradan, bir kedi yavrusu gibi uysal bir şekilde kıyıya vuran dalgaları görebiliyordu. Sokaklarda gezinen keskin esinti usulca saçlarının arasından geçiyordu. Hiç ses

yoktu. Hayatının geri kalanını hatırlamaya çalışarak geçireceğini hissettiği evrenin sırrı yoktu. Deniz gibi kokuyordu, sözlerle doluydu.

Ailesini Margaret'la birlikte bir kafede buldu. Küçük bir şehre benzeyen bir bavul yığınının çevrelediği açık havada bir masada oturuyorlardı. Ailesinin keyfi yerindeydi, çok gürültülülerdi. Margaret zarif bir seramik fincandan çayını yudumluyordu, belli ki hepsinin onu eğlendirdiğine mi yoksa utandırdığına mı karar vermeye çalışıyordu.

Wes olabildiğince sessizce yaklaşp Colleen'in gözlerini kapattı.

"Tahmin et..."

Colleen sandalyesinde geriye doğru atıldı, çırpındı ve Wes'in kaburgalarına vurdu. Ciğerlerindeki tüm hava boşaldı ve sıcak bir acı patlaması vücuduna yayıldı. Sağlık görevlileri ona yüzen kaburgasının kırıldığını ve simyayla iyileşmeyi hızlandırsalar da tamamen iyileşmesinin biraz zaman alacağını söylemişti. Şimdi daha da zaman alacaktı.

Colleen ellerini ağzına götürdü. "Aman Tanrım, çok üzgünüm Wes!"

"Bunu hak etmiştin." Christine çay fincanını büyük bir şıngırtıyla tabağına bıraktı.

"Bunun için ikinizden de kesinti yapmam gerekirdi," dedi, "ama neyse ki kendimi cömert hissediyorum."

Çeki annesinin önündeki masaya bıraktı. Annesi gerçekten nefes nefese kaldı, bu da Wes'in midesinin düğümlenmesine neden oldu. "Wes. Bu çok fazla. Bunu kabul edemem."

Mad kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Ben alabilirim."

Christine masadan çeki kaptı. "Asla olmaz."

"Yırtıp atarsanız ikinizi de öldürürüm," dedi Mad.

"Herkesin paylaşmaya ihtiyacı var," dedi Edie sakince.

Kız kardeşleri tartışırken annesi ayağa kalkıp ona sarıldı. "Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

Çenesini annesinin başının üstüne dayadı. "Bana teşekkür etme. Margaret'a teşekkür et."

Margaret'in yüzü kızardı ama hemen fincanının arkasına sakladı. "Önemli değil."

"Bu her şey demek." Annesi sargılı eliyle dikkatlice onun elini tutarken diğer eliyle de Margaret'in elini kavradı. "İkinize de çok minnettarım. Birbirinizi bulduğunuz için de çok mutluyum. Her zaman beşinci bir kızım olsun istemişimdir, biliyorsunuz. Weston'ın da bir yuva kurması gerekiyor."

"Anne!" diye çıkıştı Wes. "Yeter, tamam mı? Onu korkutup kaçıracaksın."

"Tamam, tamam." Annesi anlayışla gülümsedi. "Bu gece eve döndüğünde senin için bir oda ayarlayacağız. Sanırım şimdi taksimiz geliyor."

Wes yanağından öptü. "Yakında görüşürüz. Dikkatli olun, tamam mı?"

Şık siyah bir taksi kaldırım taşlarını tıkırdatarak ilerledi ve önlerinde durdu. Wes pencereden dışarı baktı, kıvrık sarı bıyıklı bir adam görünce inledi. Şansına, gelen tabii ki Hohn'du. Wes onun da pişman olduğunu gördü. Yüzü ölümcül derecede solgunlaştı ama camı indirdi ve ikilemde kalarak gülümsedi. "Ah, Bay Winters! Ve Bayan Winters?"

"Evet!" dedi Colleen canlı bir şekilde.

Ailesi arabaya binerken Wes bagajın kilidini açtı ve tüm eşyaları içine yükledi. "Onlara iyi bak, Hohn. Sana da iyi şanslar!"

Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacı olacaktı.

Wes el sallayarak veda etti ve taksi uzaklaşırken, kız kardeşlerinin çığlıklarını ve kahkahalarını tüm yol boyunca duyabildiğine yemin edebilirdi.

Deniz meltemi yüzünü okşadı, Margaret'in ensesindeki saçları havalanırdı. Margaret dalgın dalgın ona bakıyordu, güneş ışığı viski rengi gözlerini yumuşatıyordu. Ayrılışını kabullenirken bütün öğleden sonrayı birlikte geçirdiler. Ve sonra oradan...

Olasılıkların sonsuz olduğunu düşünüyordu.

"Sonunda yalnızız," dedi olabildiğince sinsice.

"Evet yalnızız." Sözleri kesik kesikti ama gülümsediğini duyabiliyordu.

Onu belinden yakaladı ve nefesindeki çayın tatlılığını neredeyse tadabileceği kadar yakınına çekti. Nane, bal ve Margaret'a özgü bir kokuydu. "Peki zamanı nasıl geçireceğiz?"

Margaret gülmemek için dudağını ısırды. Cevap veremeden bir ses araya girdi. "Böldüğüm için özür dilerim. Weston Winters, değil mi?"

"Evet, benim." Wes, Margaret'ı tutuşunu gevşetti ve isteksizce yukarı baktı. Orada duran genç kadını tanıması biraz zaman aldı çünkü simya fuarında ilk tanıştıklarından çok daha sade giyinmişti. Ama böylesine kurnazca gülümseyen birini –ya da karşılığında hiçbir şey almadan ona yardım eden birini– unutmazdı. "Bayan Harlan?"

"Hatırladın! Bana Judith de. Sanırım işler yolunda olduğu için tebrikler. Sende bir kıvılcım gördüğümü sanmıştım ama kahretsin ki yanılmışım. Lisanssız bir simyacının sonunda bunu başaracağı kimin aklına gelirdi ki?"

Margaret onun yanında gerildi. Birbirlerine baktılar. Biri ona bunu nasıl yaptığını sorarsa ne diyeceğini hâlâ tam olarak bilmiyordu.

"Benim de aklıma gelmezdi," dedi gergin bir kahkaha atarak. "Yine de teşekkürler. Minnettarım."

"Elbette. Sana rastladığıma sevindim. Aslında sana bir teklifim var."

“Ne tür bir teklif?”

“Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?”

Margaret’a baktı, o da başını salladı. Margaret’ın gözlerindeki uyarıyı görmüştü –*dikkatli ol*– ama “Burada bekleyeceğim,” derken sesi iyiydi.

“Tamam o zaman.” Wes ellerini ceplerine soktu. “Hadı yürüyelim.”

Satıcıların umutsuzca av temalı süs eşyalarının sonuncusundan kurtulmaya çalıştıkları bir dizi renkli vitrinin önünden geçtiler; tilki kürkü şallar ve inek boynuzlarından oyulmuş bora-zanlar ve beyaz maskeli tilkilerle buzlanmış kekler. Bir blok bile gidememişlerdi ki, Wes heyecanla yerinden fırlamaya hazırды.

“Sana onu nasıl öldürdüğünü sormayacağım,” diye başladı konuşmaya Judith, “zaten bana söyleyeceğinden de şüpheliyim. Bu benim için önemli değil. Ben de yakın zamanda lisans aldım ve şu anda finansman konusunda biraz sıkıntılıyım. Nasıl olduğunu bilirsin. Buranın kuzeyindeki birkaç kasabadan biri olan Bardover’da yaşıyorum ve biraz devlet desteği almak ve itibar kazanmak için bir öğrenci almayı umuyordum.”

“Ve bana mı teklif ediyorsun? Neden?”

“Biz Beşinci Bölge çocukları birbirimize destek olmalıyız. Ayrıca, yeteneği öğretemezsin ve belli ki sende yetenek var. Bunun boşa gitmesine izin vermek yazık olur.” Judith, tarçınlı burmalarla donatılmış başka bir pazar tezgâhını incelemek için yavaşladı. “Söylesene, ne yapmak istiyorsun?”

Wes tereddüt etti. “Politikacı olmak istiyorum.”

“Ben de Dunway Üniversitesi’nden mezun oldum, belki birbirimize yardımcı olabiliriz.” Kartını bulana kadar çantasını karıştırdı. Wes nazikçe kartı aldı. “Buralardaysan ve şu kayıt mektubunu halletmek istiyorsan beni ara. Sevgilini de getir. Seçmenler

iyi bir zengin olma hikâyesine bayılırlar. Özellikle de romantizm varsa.”

Wes kadının kartını alıp elinde çevirdi. Adı altın renkle kabartılmıştı; ışığı bir kolye gibi yakalıyordu. Kendini çalkalanmış bir şampanya şişesi gibi hissetti. Göğsünde oluşan baskı, kelimeleri tam olarak bulmasını zorlaştırıyordu. Sevgilisi. Bir tavsiye mektubu. Hayalleri için bir şans daha.

Bu, istediği her şeydi.

“Ne dersin?”

“Önce ailemle ve... sevgilimle konuşayım.” Wes boğazını temizledi, olgun ve sakın konuşmaya çalışıyordu. “Yakında iletişime geçeriz.”

“Olur.”

En geniş, en aptal sırtışını takınarak Margaret’in yanına koşarak değil, yürüyerek dönmek için tüm gücünü harcadı. Gelecek nihayet her zaman hayal ettiği gibi umut vericiydi.

Kitap Kurdu

Kitap Kurdu

O gece denize gittiler. Margaret mermer gibi pürüzsüz ve solgun bir ağaç parçasının üzerine oturmuş, Bela'nın su kenarında tur atmasını izliyordu. Her neşeli sıçrayışında patilerinden yukarı sıçrayan tuzlu suyu kapıyordu. Kıyıdan daha uzakta, Wes bir sopayla kumda bir dönüşüm çemberi çiziyordu. Ayakkabılarını yanına fırlatmıştı, pantolonunu ayak bileklerinin üzerinde kıvrırmıştı.

İşini bitirdiğinde, ortasına tahta bir kutu yerleştirdi. İçinde azalan ay ışığında sırlıklam olmuş *hala* kalıntıları vardı. Güneş ışığında göz kırpan bir buz saçağı gibi kürkü, derme çatma tabutunun kadife astarında soğuk bir şekilde parıldıyordu. Wes yanına çömeldi ve ellerini dizinin üzerine koydu.

İnsanların simyayı sihir olarak düşünmelerine şaşırmamalıydı. Görünüşe göre hiç güç sarf edilmiyordu. İşte Wes kumda diz çökmüştü. Bir sonraki an, Wes yarattığı alevlerden yayılan sıcak hava akımına karşı kolunu kaldırdı. Kayan bir yıldızdan daha parlak bir şekilde gecenin içine sıçradılar.

Ateş kendini tüketip köz haline geldiğinde, kutudan geriye kalan tek şey siyah bir *caput mortuum* yığınıydı. Bir dönüşüm daha yaparak onu *prima materia*'ya dönüştürebilirdi ve oradan da felsefe taşını çıkarabilirdi.

Bu geceden sonra kimse bu şansa sahip olamayacaktı.

Margaret tünediği yerden kalktı ve Wes'e doğru yaklaştı. Şu anda bile simyasal reaksiyonun sıcaklığını hissedebiliyordu. Denizin zengin tuzlu suyuna karışan sülfür kokusu onu sarıyordu. Wes kutuyu aldı ve kollarına bastırdı. Teni sıcacıktı ve içindekiler deniz kadar karaydı. Tüm acısı, tüm geleneği, nefreti ve tantanası, sadece bu kül yığını içindi.

Gelgit ayak bileklerinin üzerinden akıp gidiyordu. Aniden bastıran soğukla ayak parmakları kumun içinde kıvrıldı. Ufukta, dalgaların üzerinde ayın yansıması parıldıyordu, sanki Tanrı suyun üzerine bir avuç elmas saçmıştı. Wes ellerini cebine soktu, gözleri takip edemediği uzak bir noktaya sabitlendi. Rüzgâr saçlarını karıştırdı ve ceketinin kuyruğunu savurdu.

Wes bu haliyle çok ciddi, neredeyse olgun görünüyordu. İçindeki küçük bir parça, *magnum opus*'a ulaşma fırsatını teptiği için utanç duyuyordu. Annesinin tüm sonuçsuz hırslarını böyle sine duygusuzca bir kenara attığı için utanç duyuyordu.

"Emin misin?" diye sordu.

"Bir yığın külü ne yapayım, Margaret?"

Sözlerinde ciddiydi. Bunu bir cenaze törenindeki gibi saygıyla karşılıyordu ve bu da Margaret'in hoşuna gidiyordu. Bu derme çatma töreni gülünç bulmaması rahatlatıcıydı. Mad onun hakkında haklıydı. Söz konusu dramsa, hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı.

Kalbi özlemle sıkıştı. Bir gün, hedeflediği şeyi başardığında, onun hakkında radyo yayınları yapılacak ve gazetelerde makaleler yazılacaktı. Kendisini hiç sevmemiş bir ülkeyi seven bir adam

hakkında. Onu daha iyiye doğru götüren bir adam hakkında. Onunla ilgili pek çok şeyi bulacaklarını biliyordu. Cesareti ve dik kafalılığı, öfkesi ve adalete olan açlığı. Ama her şeyden çok, dünyanın ona baktığında ne yaptığını görmesini umuyordu. Onun şefkatini ve nezaketini. Onunla birlikte cehenneme yürümeye istekli olduğunu.

“Bunu bitirebilecek biri varsa o da sensin.” dedi.

“Hayır, sanmıyorum. *Hala*’nın bana ne söylediğini ve ne öğrenmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Ama bence *magnum opus* bir tuzak, bir test ya da aptalca bir iş. Bilmiyorum. Kesin olarak bildiğim tek şey, Tanrı ya da gerçek ya da adına ne dersende, dışarıdaysa ve biz ona ulaşabiliyorsak, onu o kutuda bulamayacağımızdır. Onu başka insanlarda bulacağız.”

Margaret buna kafa yordu.

“Ya da belki sadece sendedir,” diye değiştirdi cümlesini.

Gülümsemesini görmesini engellemek için Margaret başını eğdi. “Ne kadar saygısızca.”

Wes göz kırptı. “Belki de iyi bir Katharist erkek bulmalıydın.”

“Sanırım seninle idare edebilirim.”

Onu tam olarak neyin beklediğini bilmiyordu. Tüm eşyaları arkalarındaki sahile yığılmış bavulların içine tıktırılmıştı. Ama onun yanında durduğunda, ufkun dalgalanan şeridi dünyanın sonu gibi değil, başlangıcı gibi geliyordu. Wes bakışlarına karşılık verdi ve orada gördüğü şey onu ısıltılı, baş döndürücü bir mutlulukla doldurdu.

Bu güvendi. Aştı.

Bela denizde neşeli daireler çizerken ve Wes elini onun elinin içine kaydırırken, rüzgâr şefkatle saçlarını ensesinden savurdu ve kulağına sırlarını fısıldadı. Margaret gözlerini ufka dikti, kül-leri serbest bıraktı.

TEŞEKKÜRLER

Kitap Kurdu

Herkes sizi ikinci roman konusunda uyarır. Ancak bir mucize eseri, bu kitap beni sadece aralıklı olarak ve çok fazla ısırmadan sınıdı. Birçok yönden, onu yazmak eve dönmek gibi hissettirdi. Uzun zamandır kilitli olan bir odaya ışığın girmesine izin vermek gibiydi. *Vahşi Bir Büyü*'yü mümkün kılan ve yolun her adımında bana destek olan herkese inanılmaz derecede minnettarım.

Öncelikle editörüm Jennie Conway'e teşekkür ederim. Seninle çalışmak gerçekten bir onur ve keyifti ve bu kitabı birlikte şekillendirdiğimiz için çok gururluyum! Her zaman olduğu gibi, inanılmaz notların, bana ve çalışmalarına verdiği destek ve Margaret'ı çok sevdiğin için teşekkür ederim.

Menajerlerim Jess Milo ve Claire Friedman'a teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ben nerede olurdum? Arkamı kolladığınız ve beni her zaman doğru yönlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu kitabın taslağının ikinci yarısını çöpe atmamı istediğinizde başlangıçta umutsuzluğa kapılmış olsam da, her zamanki gibi haklıydınız.

Kitaplarıma mükemmel bir yuva sağlayan Wednesday Books ekibine teşekkür ederim. Mary Moates'e tüm sıkı çalışmanız ve gelen kutumu her zaman aydınlattığınız için özel bir teşekkür! Ayrıca Rivka Holler, Brant Janeway, Natalie Figueroa, Sara Goodman, Eileen Rothschild, Melanie Sanders, Lena Shekhter ve NaNá Stoelzle'ye de teşekkür etmek istiyorum. Hayallerimdeki kitap kapağını tasarladığı için Kerri Resnick'e, kesinlikle muhteşem illüstrasyon için Em Allen'a, iç tasarımı bir kez daha parkın dışına çıkardığı için Devan Norman'a ve inanılmaz harita için Rhys Davies'e teşekkür ederim. Bu kitap hepinizin sayesinde bir sanat objesi olarak ikiye katlandı.

Bu kitabı şekillendiren insanlara teşekkür ederim. Alex Huffman, bana bu kitabı mümkün kılan hem yakıtı hem de kıvılcımı verdin. Christine Herman, hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermedin; senin ellerinde acı çektiğim için çok minnettarım. Ava Reid, beni en savunmasız yanlarım hakkında yazmaya ve onları kucaklamaya teşvik ettin, bu da bu hikâyenin ne hakkında olması gerektiğini anlamamı sağladı.

Mighty Five'in geri kalanına –Audrey Coulthurst, Elisha Walker, Helen Wiley ve Rebecca Leach'e– hayatta ve yazarken manevi destekleri için teşekkür ederim. Hepiniz bu yılı atlatmamı sağladınız. Audrey'e güzel tanıtım yazısı için ve Elisha'ya hayvan davranışları konusundaki danışmanlığı için ekstra teşekkürler. Her ne kadar hala bazı özgürlükler almış olsam da, hiçbir atın benim gözetimimde korkmayacağından emin olabilirsiniz.

Lex Duncan ve Skyla Ardnt'a teşekkür ederim. Yeteneğiniz ve inanılmaz iş ahlakınız bana her gün ilham veriyor. Zoulfa Katouh, Meryn Lobb ve Kelly Andrew'a teşekkürler. Erken okumalarınız ve desteğiniz için teşekkür ederim (tabii ki benim için, ama daha çok Wes için). Courtney Gould ve Rachel Morris'e teşekkür ederim, onlar olmadan gerçekten kaybolurdum. Böyle koca yürekli ve yetenekli insanları tanıdığım için çok şanslıyım.

2021'de kitap çıkarmak kolay değildi; ancak kitap camiasındaki pek çok kişi zamanları, enerjileri ve sevgileriyle şaşırtıcı derecede cömert davrandı. Joss Diaz, her yönüyle inanılmaz bir insan olduğun ve ön sipariş kampanyamdaki tüm sıkı çalışmaların için teşekkür ederim. Indie Next tanıtım yazınız ve daha da önemlisi dostluğunuz için teşekkürler Cody Roecker. Yayıncılıkta fırtına gibi eseceksin. *Down Comes the Night*'in yorulmak bilmeyen savunucuları teatimeli'ten Cossette ve Taylor'a (taylorreads) teşekkür ederim. İkinizi hak etmek için ne yaptım bilmiyorum! Kalbimin derinliklerinden DJ DeSmyter, Cristina Russell, Kalie Barnes-Young, Rachel Strolle, Mike Lasagna, Books Inc. Palo Alto'daki Maddie'ye, Books Inc'deki Lori ve Glen'e Mountain View, Chloe (theelvenwarrior), Quiet Pond'dan Skye, Reads Rainbow'dan Charlotte, Magical Reads'den Michelle, Allie Williams, Cheyenne (cheykspeare), Adaptation Brain'den Emily, Cait Jacobs ve Kraliçe'nin Muhafızları'nın her bir üyesine teşekkürler. Desteğiniz dünyalara bedeldi ve büyük bir fark yarattı.

Aziz, Fudge, Brandon ve Ryan'a (BYB'nin son patronu) beni kafeinli ve mütevazı tuttukları için teşekkürler. Beni evden çıkarıp güneş ışığına (ve bazen de orman yangını dumanına) çıkardığınız için teşekkürler.

Mitch Therieau'ya. Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Hayal kurmama yardım ettiğin için teşekkürler.

Son olarak, bu kitabı eline alan her okura. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Yaptığım şeyi yapmamın nedeni, yazdıklarımın soğumasına neden olan kıvılcım sizsiniz. İhtiyacınız varsa, umarım bu sayfalarda teselli bulursunuz.

Kitap Kurdu

"Yaratıcı, romantik ve sarhoş edici. *Vahşi Bir Büyü*, ustalıkla katmanlandırılmış dünyası ve olağanüstü karakterleriyle gençlik fantezi türünün pırlantası olmuş."

-AMANDA FOODY, *Ace of Shades* kitabının yazarı

Margaret Welty, yaşayan son efsanevi yaratığı gördüğünde, Yarımavı'nın yakında başlayacağını anlar. Bu yaratığı öldürebilen kişi ün ve para kazanacak, kadim bir büyülü sırrın kilidini açacaktır. Margaret kasabadaki en iyi keskin nişancı olsa da bir simyacıya ihtiyacı vardır.

Weston Winters henüz bir simyacı değildir. Girdiği her çıraklıktan kovulmuştur ve son şansı, Usta Welty'nin onu yanına almasına bağlıdır. Wes, Welty Malikânesi'ne vardığında Margaret ile karşılaşır. Margaret istemeyerek de olsa onun kalmasına izin verir ancak bir şartı vardır: Wes onunla beraber ava katılmak zorundadır.

Her ne kadar beklenmedik bir ekip olsalar da çok geçmeden aralarında bir çekim oluşur. Av yaklaştıkça tansiyon yükselir ve Margaret ile Wes avı kazanmanın anahtarı olabilecek kara büyüü ortaya çıkarır; tabii av boyunca hayatta kalabilirlerse.

Allison Saft, *Vahşi Bir Büyü*'de, yoğun bir atmosfere sahip fantastik bir dünya kuruyor ve ölümcül bir av karşısında sizi can alıcı bir aşk hikâyesine çekiyor.

"Kadim ormanlarla dolu bir dünyaya açılan, son derece sürükleyici bir kitap. Allison Saft, sizi de karakterler kadar sinirlendirecek kasıtlı, karmaşık bir romantizm yaratıyor."

-CHLOE GONG, *Şiddetli Hazlar* kitabının New York Times çoksatın yazarı

nemesiskitap.com

Facebook Twitter Instagram nemesiskitap | nora | masalperest

KDV'den muaf